

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTERS WITHIN
BOOK TWO

Jealous Rage

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAV R. MILLER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Jealous Rage

ABD'NİN EN ÇOK SATAN YAZARI

SAVR. NJ IL L ER

İÇİNDEKİLER

İçerik Notu Çalma

Listesi

1. Elle
2. Sutton
3. Elle
4. Sutton
5. Elle
6. Sutton
7. Elle
8. Sutton
9. Elle
10. Sutton
11. Elle
12. Elle
13. Sutton
14. Sutton
15. Elle
16. Elle
17. Sutton
18. Elle
19. Sutton
20. Elle
21. Sutton
22. Sutton
23. Elle
24. Sutton
25. Elle
26. Elle
27. Sutton
28. Elle

29. [Sutton](#)
30. [Elle](#)
31. [Sutton](#)
32. [Elle](#)
33. [Elle](#)
34. [Sutton](#)
35. [Elle](#)
36. [Elle](#)
37. [Sutton](#)
38. [Elle](#)
39. [Sutton](#)
40. [Elle](#)
41. [Sutton](#)
42. [Elle](#)
43. [Sutton](#)
44. [Elle](#)
45. [Sutton](#)
46. [Elle](#)
47. [Sutton](#)
48. [Elle](#)
49. [Sutton](#)
50. [Elle](#)
51. [Sutton](#)
52. [Elle](#)
53. [Elle](#)
54. [Sutton](#)
55. [Elle](#)
56. [Sutton](#)
57. [Elle](#)
58. [Sutton](#)
59. [Elle](#)
60. [Sutton](#)
- [Epilog](#) __

Sav R. Miller'ın diğ er eserleri Teşekk r

Yazar

Kıskançlık Öfkesi
Sav R. Miller

Telif hakkı © 2026 Sav R. Miller

Kapak ve iç tasarım © 2026 Sourcebooks Kapak

tasarımı Julie Schrader/Sourcebooks Kapak resmi

Eevien Tan

Harita sanatı Virginia Allyn

İç görseller © LoraLiu/Getty Images, LadadikArt/Getty Images, free store/Getty
Görseller, HREDASOVA OLHA/Getty Images, bananajazz/Getty Images, Buchandbee/Getty
Images, -WaD-/Getty Images

Sourcebooks ve kolofon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz — Eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks Casablanca, Sourcebooks'un bir imtiyazlı yayınevi

tarafından yayınlanmıştır. 1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563-2773

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın Kataloglama Verileri, Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır. Amerika
Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

WOZ 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Başka biri gibi davranarak teselli bulanlar için.

Ve kıskanç beynin soğuk zehiri ona yapışır ve hayatın getirdiği tüm acıyı ikiye katlar. Kendi yaralarını sarmak zorundadır ve başkalarının mutluluğunu bir lanet gibi hisseder.

— AESCHYLUS, *AGAMEMNON*

İÇERİK NOTU

Jealous Rage, tüm izleyiciler için uygun olmayabilecek içerik barındıran karanlık bir akademi romantizmi romanıdır. Bu içerikler arasında şunlar bulunmaktadır:

- Tecavüz, cinsel saldırı, cinsel şiddet ve zorlama ile ilgili grafiksel tasvirler ve tartışmalar
- Açık cinsel sahneler
- Grafik şiddet
- Kanlı sahneler
- Seks kültleri
- Ritüel kurbanlar
- Cinayet
- Alkol ve uyuşturucu bağımlılığının bahsedilmesi ve tasvir edilmesi
- Bağımlılık ile ilgili ifadeler
- Sevilen birinin ölümü

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen savrmiller.com adresini ziyaret edin.

Jealous Rage, Monsters & Muses serisinin ikinci nesil spin-off'u olan Monsters Within serisinin ikinci kitabıdır. En iyi okuma deneyimi için *Jealous Rage*, *Endless Anger*'ı bitirdikten sonra okunmalıdır.

Bu kitaplar birbiriyle bağlantılı olduğundan, bazı temalar ve olay örgüsü genel niteliktedir ve serinin sonunda çözülmesi amaçlandığından bu kitapta tam olarak çözülmeyebilir.

Avernia College (ve Fury Hill), ABD'deki akademik kurumların yanı sıra, antik Yunan ve Roma'dan ve bunların mitolojilerinden de büyük ölçüde esinlenmiştir. Bazı kelimeler, ifadeler ve yazımlar, hikayenin bağlamına uyması için değiştirilmiş olabilir.

ÇALMA LİSTESİ

"Risk" — Gracie Abrams Granite
— Sleep Token
Gethsemane — Sleep Token
"Fable" — Gigi Perez
"Not Strong Enough" — boygenius, ft. Julien Baker, Phoebe Bridgers,
Lucy Dacus
"Medicate Me" — Rain City Drive ft. Dayseeker "In
My Room" — Julia Wolf
"Exit Music (For A Film)" — Radiohead "Los
Angeles" — St. Vincent
"Talk" — Hozier
"i'll remember tonight" — sombr

FURY HILL, New Hampshire, ölü bir kasabadır.

Hayata dönmek istese bile, hafta sonu saat 10'dan sonra açık olan tek iki yerin, yerel üniversite öğrencilerinin uğrak yeri olan küçük bir tuğla bar olan Lethe's ve eski donut ve ıslak zemin kokan otoyol kenarındaki küçük bir benzin istasyonu olduğu düşünülürse, yeniden canlanmasının zor olacağını tahmin ediyorum.

Ya da belki de ben sadece acı çekiyorum. Los Angeles gibi büyük bir şehirden, havasında kasvetli bir film kokusu olan bir kasabaya gelmek insana bunu yapar.

Benzin istasyonuna bağlı marketten satın alınabilecek çok sayıda biblo ve seyahat boyu ürünleri incelerim. Ancak, bulmak için uğradığım tek şey, stoklarında kalmamış gibi görünüyor.

Her renk ve aromada ChapStick, ıslak mendiller, sürüş sırasında hareket eden güneş enerjili araba süsleri var. Hatta çeşitli doğum kontrol ürünleri bile var — prezervatiflerden süngerlere ve spermisitlere kadar, gece geç saatlerde, son dakikada ihtiyacınız olursa, Fury Hill Stop N Go sizi kurtarır.

Bu mantıklı, çünkü bu kasabanın en büyük cazibesi Avernia Koleji ve istatistiklere göre her dört üniversite öğrencisinden biri cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanıyor. Önleme seçenekleri akıllıca.

Ama çakmak yok.

Beşli pakette satılan ucuz BIC kalemler değil. Saplı mutfak kalemleri de değil. Zippo çakmak ya da kibrit kutusu bile değil.

İç çekerek öne eğildim ve alnımı üst rafa dayadım.

Bu çok acınası bir durum.

On ay önce, hayallerle dolu bir kalple sahil kenarındaki dairemde uyanıyordum.

Dokuz ay önce, biri bu hayalleri yıkmak için elinden geleni yaptı.

Hiçbir zaman sahip olamadığın her şeyin, daha eline bile geçmeden alevler içinde yok olduğunu izlemek tuhaf bir duygu. Aslında sana ait olmayan bir şeyin yasını tutmak hem anlamsız hem de sonsuz bir şey.

Daha da kötüsü, hayatının gerçek sonu mu, yoksa gözlerini her açtığında yeniden yaşadığın mecazi ölüm mü?

Ailem, yanlarına taşındığımda ruh halim hakkında ciddi endişelerini dile getirmeseydi, Fury Hill'de olmazdım. Her gün akrabalarını eve davet ediyor, kol bileklerimi gizlice kontrol ediyor ve sanki bir tabloid gazetesinin haberiyle her şeyi bitirmem an meselesiymiş gibi beni internetten uzak tutuyorlardı.

Sanki bir erkeğe bu zevki yaşatacakmışım gibi.

Yanımda birisi boğazını temizledi ve ben irkildim. Ceketimin kolu rafın köşesine takıldı ve askıdan koparak doğum kontrol hapları yere düştü.

Bir çığlık attım ve metal parçayı yakalamaya çalışırken, damarlı büyük bir el ortaya çıktı ve düşmeden onu yakaladı. İkinci bir el de eklenince, sıcaklık yan tarafıma sızdı ve kancaları yerine oturarak tatmin edici bir *tıklama sesi* çıkardı.

Nefes nefese, yabancıya bakıyorum, göğsüm sıkışıyor, profilini inceliyorum: şu anda bir sanat müzesinde sergilenebilecek kadar pürüzsüz, keskin hatlı bir çene, rüzgardan dağınık orta kahverengi saçlar, ya da belki parmakları, ve ortasında küçük parmağımın ucunu sığdırabileceğim kadar hafifçe kıvrılmış yumuşak dudaklar.

Bana dönüyor ve gözlerine baktığımda nefesim tamamen kesiliyor. Yumuşak ve ihtiyatlı, ham yeşim rengi gözleri, sanki yaralanıp yaralanmadığımı kontrol edencesine yüzümde dolaşıyor.

Onun yüzündeki keskin hatlardan herhangi biriyle kendimi kesmek istiyorum, ama gözlerinden gözlerimi ayıramıyorum.

Adam yine boğazını temizliyor. Gözlerimi kırıpıştırarak, ikimizden birinin konuşmasını bekliyorum, ama dilim damağımdan ayrılmıyor.

Film yıldızları böyle görünmek isterlerdi. Modern bir bedende Adonis. Eski Yunanlıların destansı şiirler yazacağı bir adam

Michelangelo, böyle bir mükemmelliği taşa ölümsüzleştirmek için cinayet bile işlerdi.

Sessizce bana siyah bir kutu uzattı. Bakışlarımı aşağıya çevirdim, giydiği koyu kırmızı süveteri, koyu kahverengi chino pantolonunu inceledim, mide kramplarım nedeniyle tekrar ellerini hayranlıkla seyretmek için durakladım.

Bunun içgüdüsel bir çekimden mi yoksa PMS'den mi kaynaklandığını bilemiyorum. Vücudumdan yayılan sıcaklık dışında vücuduma pek dikkat etmiyorum.

"Seni korkutmak istemedim," diyor, gözlerini kaçırarak. "İşte senin..."

Sözünü bitirirken hafif bronzlaşmış yüzü pembeye dönüyor, tüm yüzü kızarıyor.

Sonunda, bana uzatmaya çalıştığı kutuya bakıyorum.

Birvibratör.

Tabii ki.

Tabii *ki* burada satıyorlar ve o da tesadüfen onu almış.

Kafamı sallıyorum. "Oh, hayır, o benim değil."

"Henüz değil. Muhtemelen henüz ödemedin."

Evet, PMS krampları. Bu adamdan kesinlikle heyecanlanmıyorum. "Bunun parasını ödeyecek değildim."

"Bunun hırsızlık suçuna değeceğini sanmıyorum," diyor, kutuyu elinde çevirerek. Yan tarafındaki yazıda "Kişisel Masaj Aleti; Tatmin Edici On Üç Farklı Titreşim Modu" yazıyor. "Buradaki mesajlara rağmen, Stop N Go'da hiçbir şey çok uzun sürmez."

"Belki de uzun süreli bir şeye ihtiyacım yoktur."

Tanrım, ben ne diyorum böyle? Benim klitorisim o kadar hassas değil ki, bu adam da sormadı ki.

Bir anlığına bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. Önceki kızarıklık biraz dağılmış gibi görünüyor, cildinin doğal rengi yavaşça geri geliyor.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Um, ayrıca, dediğim gibi, ben öyle anlamamıştım."

İkimizin de bakışları göz hizasında sallanan prezervatiflere kayıyor, bazıları önceki kargaşadan dolayı hâlâ sallanıyor. Anlamış gibi kaşlarını kaldırıyor ve içimden inliyorum.

"Dur, hayır..."

"Hey." Kutuyu, bir şekilde bir sıra kişisel masaj aletini gözden kaçırdığım alt rafa koyar. "Yargılamıyorum."

Ben başka bir şey söyleyemeden, koridordan hazır yemeklerin olduğu rafa doğru ilerledi.

Onun çömelip tek tek pizzalara bakarken boğazım garip bir hisle doldu.

"Bakmak kabalıktır," diyor bana bakmadan.

"Ben..." Avuç içlerim terli ve neden bu kadar dilim tutuldu bilmiyorum. Kendimi bildim bileli sahnede seyircilerin önünde performans sergiliyorum; yabancılarla konuşmak benim için hiç zor olmadı. "Yargılamak da öyle."

"Ama yargılamadığımı söyledim." "Gözlerinde yargılama var."

Burun delikleri sanki eğleniyormuş gibi seğiriyor. "Bana göre bu bir yansıtma gibi

gibi geliyor."

"Projeksiyon mu? Kendimi yargıladığımı mı düşünüyorsun?"

Cevap vermez, bunun yerine bir kutu pizzaya uzanır, onu kaldırıp içindekileri okumak için kaldırır.

Sinirlenerek, arkasını dönüp yere düşen eşyaları topluyorsun. Dikleşirken, kafanı rafa çarparak onu bir kez daha yerinden oynatıyorsun. Adam, ağır parça üstüne düşmeden önce onu tekrar yakalıyor.

Kenarları keskindir ve köşesi yanağımı sıyrırken onu yakalar ve kenara çeker.

"Oldukça sakarsın," diyor, bir elinde pizzayı, diğer elinde rafı tutarak. "Bu sefer ihtiyacın olanı aldın mı? Toplu olarak alırsan biraz daha ucuza gelir sanırım."

Bir düzine tekli paket prezervatif tutan yumruklarımı kaldırıyorum. Parmaklarımı açtığımda prezervatifler yere düşüyor. "Yine yargılamadan uzak duruyorsun."

"Boş zamanlarında ne yaptığın beni ilgilendirmez," diyor omuz silkerek.

"Gündelik seks yapmanın yanlış bir yanı yok."

Gözlerinde bir anlığına bir şey parlar, göz kırptığımda kaybolan bir tutulma gibi. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Aslında," diye devam ediyorum, onun yanında kaldıkça sinirlerim gittikçe geriliyor, "bir kadın her zaman kendi başına önlem almalıdır. Bir erkeğin hazırlıklı veya güvenli olacağına tek başına güvenemezsin."

O hiçbir şey söylemiyor.

Nedense konuşmaya devam ediyorum. "Ayrıca, bazı yöntemler öyle olmasa da, doğum kontrolü feminist bir yaklaşımdır."

"Öyle mi?"

"Evet. RİA gibi mi? Yeni bir icat, barbarca yerleştirme yöntemleri. Çoğu doktor işlemiden önce ağrı kesici bile *vermiyor* ve bu korkunçluğu önemsiz göstermeye çalışıyor. Hikayeler duydum, biliyor musun? Teyzelerim, arkadaşlarım, kuzenim..."

"Kişisel deneyimin değil mi?"

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Hayır. Hapları düzenli olarak alıyorum. On beş yaşımdan beri. O zamanlar, çok şiddetli adet dönemlerim vardı, kramplar o kadar şiddetliydi ki kusuyordum ve acımı dindirmek için başka bir yol yoktu. Bu durum, topluluk prodüksiyonları için yaptığım provaları kesintiye uğrattı, arkadaşlarımla dışarı çıkmamı engelliyordu. Sonunda endometriozis olduğu ortaya çıktı, bu da birçok şeyi açıklıyordu."

Bana boş boş bakmaya devam ediyor ve ben içimden çığlık atıyorum.

Biri beni yüzümden vursun. Lütfen.

Nedense kendimi durduramıyorum. "Ama gündelik sekse geri dönersek..."

Gri üniformalı bir çalışan çıkar, mavi gözleri genişlemiş bir şekilde koridora yaklaşır. Adama farklı bir dilde bir şey söyler, adam da kolayca cevap verir ve rafı yere koyar.

Çalışan nefesini verip çekingen bir gülümsemeye mağazanın önüne dönerek piyango biletlerini saymaya devam ediyor.

"Bu Fransızca mıydı?" diye soruyorum, adama bakarak. Benden en az 20 santim uzun, neredeyse babam kadar uzun, bu da bana biraz garip geliyor. Ailemdeki erkekler, büyürken ya da hatta Los Angeles'ta karşılaştığım ortalama insanlara kıyasla her zaman dev gibi gelmiştir.

"Oui," diye cevaplar ve beni bir kez daha koridorda bırakarak diğer uca doğru gider. "Anneannem aslen Fransız'dı. Bize mirasımızla bağımızı korumamız için Fransızca öğretti."

Huh. Acaba bu nasıl bir his?

"Buralı mısın?"

"Doğdum ve büyüdüm." Hala bana odaklanmıyor. "Senin öyle olmadığını varsayarsam doğru mu olur?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Grandeur Playhouse ceketini." Bir anlığına bana bakıyor ve kapüşonlu sweatshirtimin göğsüne işlenmiş amblemi işaret ederek başını sallıyor. "Fury Hill'den pek kimse LA topluluk tiyatrosunu bilmez. Hele de onun ürünlerini alacak kadar bilen pek kimse yoktur."

"O zaman *sen* nereden biliyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, bu da beni sinirlendiriyor. Ben hayatımın yarısını anlatmışım, ama onun hakkında tek bildiğim Fransız kökenli olduğu ve Fury Hill'den geldiği, ki bunu tahmin edebilirdim.

Öyle görünen bir adam, kendi isteğiyle böyle bir yere gelmez. Ailesiyle derin bağları ya da maddi yükümlülükleri olmalı.

O Pop-Tart'ın besin değerleri etiketini incelerken, ben onun yakışıklı yüzüne gözlerimi kısarak bakıyorum. Kahverengi şeker ve tarçınla olanı pizzayla birlikte koltuğunun altına sıkıştırıyor, sonra koridorun sonuna doğru dönerek, uzak duvardaki şişelenmiş içeceklerin sergilendiği vitrine doğru yöneliyor.

Bir yanımda, onun alkol reyonundan ucuz bir şarap almasını bekliyordu — rastgele, geç saatte yediği yemek ve dağınık görünüşü, onun bekar, yalnız yaşayan ve muhtemelen yakında başlayacak yeni döneme hazırlanan biri olduğunu düşündürüyordu — ama o bunun yerine yeşil çayı tercih etti.

Bu karşılaşmayı kafamdan silip, utancımı bir kenara bırakıp önümdeki işe geri dönmeye çalışıyorum. Quincy ve Asher ile buluşmaya geç kalırsam, bunu bana asla unutturmayacaklar ve önümüzdeki on altı haftayı onların ortak kum torbası olarak geçirmek istemiyorum.

Çocukken bundan yeterince nasibimi aldım. Kız kardeşim ve erkek kardeşim sessizdi ve yalnız kalmayı tercih ederlerdi, ben ise dışa dönük ve partilerin neşe kaynağıydım. İnsanlarla çevrili olmak ve ilgi odağı olmak istiyordum, bu yüzden oyunculuğa başladım.

Bu ilgi son yedi yılda bana çok fayda sağladı, ama konudan sapıyorum.

Her şey umduğunuz gibi gitmez. Bu, dñnyanın sonu olduğu anlamına gelmez.

En azından kendimi buna inandırmaya çalışıyorum.

Beş dakika boyunca rafları bir tür çakmak aramakla geçirdikten sonra, omuzlarım yenilgiye uğramış gibi çöküyor. Boş ellerimle vitrinin köşesini dönerken, ceketimin cebinde telefonumu ararken, ayakkabımın burnu başka birinin topuğuna takılıyor.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, önümde kaslı bir duvar gibi duran adam homurdanıyor. Burnum onun sırtına çarpıyor ve ilk kez kolonyasının kokusunu alıyorum: yumuşak, erkeksi, odunsu ve hafif bir narenciye kokusu.

Küçük dükkanda onun nefes alışı yüksek sesle duyuluyor ve nedense bunu göğsümde hissediyorum.

"Gerçekten nereye gittiğine bakmalısın," diyor, elinde beyaz bir plastik torba ile dönerek. "Alışveriş yapmadan mı gidiyorsun?"

"Ah, evet. Gitmem gereken bir yer var ve aradığımı bulamıyorum."

"Yani prezervatif değil mi?"

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kısıyorum. "Hayır."

"Doğru. Çünkü doğum kontrol hapı kullanıyorsun." Bir süre duraksıyor ama ben cevap veremedim tekrar konuşmaya başlıyor. "Bunun cinsel yolla bulaşan hastalıkları önlemede hiçbir etkisi olmadığını biliyorsun, değil mi? Çoğu sağlık uzmanı iki doğum kontrol yöntemi öneriyor."

"Hamileliği önlemek için."

"Her iki durumda da kötü bir alışkanlık gibi gelmiyor."

"*Babam* gibi konuşuyorsun," diyorum. "Ya da bir öğretmen gibi." "Yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Yetişkin bir kadına doğum kontrolünü erkek bakış açısıyla açıklayarak." "Kamu eğitimi bazen insanları hayal kırıklığına uğrattır."

İnleyerek ellerimi gözlerimin üzerine koydum. "Bu, bir yabancıyla yapmak için çok garip bir konuşma."

"Ya da belki de bu tamamen normal bir sohbet olabilir," diye omuz silkerek öneriyor. "Dediğim gibi, yargılamıyorum."

"Bu bir yalandı." Ellerim yanlarıma düşer. "Çakmak ya da ateş yakmak için bir şey arıyordum."

"Ne için?"

"Şey..." Ellerimi arkamda birleştirip göğsümü dışarı çıkararak poz veriyorum.

Yabancı, göğüs dekolteme kısa bir bakış attı ve yüzü bir kez daha parlak pembeye döndü. İçim titredi, sıvı bal gibi sıcaklık uzuvlarıma yayıldı, ama sonra bakışlarını yüzüme çevirdi.

Bekliyor.

"Bir toplantım var," diyorum sonunda.

"Çakmak gereken bir toplantı mı?" "*Bu* seni ilgilendirir mi?"

"Bilmiyorum. Sen adet geçmişinin benim işim olduğunu düşünüyordun, o yüzden şu anda sınırların nerede çizildiğini tam olarak bilmiyorum."

Sıcaklık yüzümü yakıyor ve o pantolonunun cebine uzanıp altın rengi bir Zippo çakmak çıkarırken, cildimin onunkiyle aynı olduğunu hayal ediyorum. Kapağın ön tarafına bir sembol kazınmış, ancak yıllarca kullanıldığından dolayı aşınmış olduğu için ne olduğunu tam olarak anlamak zor.

"Al." Elini uzatıyor, plastik torba sallanıyor, bileğimi çevirip çakmağı avucuma koyuyor, ciltlerim birbirine değmiyor.

"Bunu alamam."

"Fury Hill'de hiçbir yerde çakmak ya da kibrit bulamazsın," diyor. "Birkaç yıl önce kasabanın en popüler barında yaşanan bir olay, belediye yetkililerini tedirgin etti ve satışını neredeyse tamamen yasakladılar. Concord'a arabayla gidebilirsin, ama *toplantını* kaçırmayı istemem."

Toplantının seks için bir şifre olduğunu düşündüğü açık, ama umurumda değil.

Gerçekte ne yapacağımı bilmesindense, öyle düşünmesi daha iyi.

O geri çekilirken çakmağı parmaklarımla kavradım. "Ama pahalı görünüyor. Ya da en azından önemli. Aile yadigarı mı? Gazi büyükbabanın mirasından kalan bir hatıra mı?"

Adam kıkırdar ve bu ses beni sarhoş eder. Dudaklarım tekrar duymak istercesine açılır, ama bu dürtüyü bastırıyorum.

"Öyle bir şey değil," diyor. "Sadece ödünç verilmiş gibi düşün."

"Ama krediler geri ödenmek üzere verilir." Kaşlarımı çatıyorum. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl geri ödemeni sağlayabilirim ki?"

geri ödemeni nasıl bulacağım?"

Yüzünde bir sırıtış belirir. "Bu gece Fury Hill'de bir şey yanarsa, *baştan çıkarıcı kadın*, belki de seni bulan ben olurum."

SUTTON

AY IŞIĞI, Avernia Koleji kampüsündeki en büyük ikinci kütüphane olan Apollodorus'un تنها merdiven boşluğundaki tavan penceresinden içeri süzülüyor. Bodrum katı, depolama ve ahlaksızlığı halktan uzak tutmak için kullanılan, spiral şeklinde bir labirenttir.

STAFF yazan kapıyı çaldığımda, bana ışık sağlayan tek şey gökyüzünün parıltısıdır, ancak teknik olarak bu isim yanlış yazılmıştır.

Buraya personel dışında da insanlar geliyor. Sadece herkes hoş karşılanmıyor.

Davetiyeniz olmalı. Bir damga veya marka. Ve bir *maske*.

Kapıda altın kabartmalı davetiyeyi gösteririm ve bir yuva açılır, davetiyeyi benden alır. Saniyeler içinde, antika lüksün hakim olduğu geniş bir yeraltı bölgesine kabul edilirim.

Stop N Go'da az önce yaşadığım karşılaşmanın etkisinden hala kurtulamamıştım. Parmaklarım, ceketinin kolundan olsa da, başka bir insana dokunduğu için hala karıncalanıyordu. Ama o kadında, benzin istasyonundaki prezervatif çeşitlerine dik dik baktığını gördüğüm andan itibaren beni çeken bir şey vardı.

Normalde bu tür etkileşimlerden kaçınırım, ama yüzü koyu kırmızıya dönmüştü ve kendimi uzak tutamadım. Taze öğütülmüş vanilya çekirdekleri ve ılık bal gibi hoş bir kokusu da vardı.

Bu da onu kötü bir haber yapar, ama sorun değil. Bir tür turist olduğu açıktı, bu yüzden onu tekrar görmeyi beklemiyorum.

Dvorak'ın F Minör Romantizmi, yeraltı balo salonuna adımımı attığımda kulaklarımı okşuyor, zarafeti, yüzyıllar boyunca birçok kişinin zamansız ölümle karşılaştığı bu gizli yerde olduğumuz gerçeğini neredeyse unutturuyor.

Bu, okulun en iyi saklanan sırlarından biri, ama yine de havada hissedilebiliyor. O kadar kan, üzerine döküldüğü duvarlardan, üzerine kaç kat koyu yeşil boya sürülürse sürülsün, ne kadar cilalı parke döşenirse döşenilsin, çıkmıyor.

Kampüsteki neredeyse her binanın benzer bir hikayesi vardır. Ölüm, üniversitemizin yapısının bir parçasıdır, tıpkı başvuru için gerekli olan karmaşık referans ağı ve seçkin akademisyenler gibi.

Şakaklarımın arkasında bir ağrı hissediyorum, kafatasımı ikiye bölüyor. Gelmeden önce migreni önlemek için bir hap almalıydım, ama sanırım artık bunun için zaman yok.

Kişi görevini yerine getirmeden Death's Teeth etkinliğinden ayrılmaz.

Mors neminem manet.

Ölüm kimseyi beklemez.

İki büyük siyah mermer şömine, hemen yanımdaki alanı çevreliyor, sıcaklıkları bu etkinlik için taktığım maskenin altına sızıyor. Odanın ortasındaki kırmızı şarap rengi minderli uzun abanoz sandalyeye yönlendirilirken, cildimde bir rahatsızlık hissediyorum, sonra bana kısa bir bardak kehribar rengi sıvı uzatılıyor ve rahatlamam söyleniyor.

Kadife altın pelerinli maskeli bir adam ve kadın ayaklarımın dibinde diz çöküyorlar, ben de odaya hızlıca bir göz gezdiriyorum; üç salon, benzer kostümler giymiş muhafızlar tarafından kapatılmış, atmosfer şehvetle dalgalanırken onlar ifadesiz kalmaya devam ediyorlar.

Harpistin yanındaki köşedeki grand piyano, inlemeler ve kaygan tenlerin okşanma seslerini bastırıyor, ama yine de etrafımda olup bitenlerin farkındayım.

Parlak altın şamdanlar ve yer şamdanları odayı aydınlatıyor, diğer müşterileri titreyen karanlıkta gizliyor. İnsanlar birbirlerine sürtünerek ve kıvranarak, sanki bunu hak etmişler gibi burada zevk ararken, sadece silüetleri görünüyor.

Debussy'nin Estampes eseri önceki sonatın yerini alıyor ve bir an için, bu mekana hiç dahil değilim. On bir yaşımdayım, ikiz kardeşim balerin tütüsüyle dönüp dururken

annemiz en sevdiği Fransız bestecilerin melodileriyle bizi büyölüyor.

Sadece birkaç yıl sonra, artrit annemin piyano çalma yeteneğini tamamen elinden alacaktı.

Ayaklarımın dibindeki adam, büyük, kahverengi elini uyluğuma kaydırıyor, pantolonumun kumaşını çimdikliyor ve ben düşüncelerimden kopuyorum. Aniden, Avernia'nın en ahlaksızlarının zayıflıklarını sömürebileceği bodrum katına geri dönüyorum.

Vücudum kendiliğinden geriliyor. Koşullu bir tepki. Bunu görmezden geliyorum. En azından deniyorum.

Yanındaki kadın da eğiliyor ve kızarık pembe parmaklarını ön kolumda gezdiriyor. Sol elimdeki soluk yara izinin üzerinde.

Dişlerimi sıkıp, parçalanmış deriyi ovma için elimi uzatıyorum.

Kadın canlanır, maske ağzı hariç her yerini kaplar. Başparmağımı dudaklarının arasına almak için hareket ederken maske hafifçe kayar.

"Elleriniz soğuk, Elder," diyor. "Isınmak için yardımımızı ister misiniz?"

O kadar basit değil, ama Raynaud sendromunu yabancılara açıklamak istemiyorum.

Onun yanında, adam yaklaşıp beni tutar. Maskesi mükemmel bir şekilde yerinde durur, kısa, kıvrıkcık saçları, maskenin yüzüne biraz büyük gelmesinden dolayı yana doğru eğilmiştir.

Kadın başparmağımdan çekilirken, adam bileğime bir öpücük kondurur ve dilini kadının diliyle dolaştırır. Sanki ben bir insan değil de, sadece karşılıklı cinsel tatminleri için bir nesneymişim gibi, üzerimde, etrafımda öpüşürlerken tükürükleri cildimi kaplar.

Ölümün hüküm sürdüğü bir örgüt, sadece cinsel arzularını tatmin etmeyi bilir. Hayatlarına bir amaç katan günah ararlar, böylece döngü kaçınılmaz sonuna layık hale gelir.

Asla bunun bir parçası olmak istemedim, ama bir kez seni istediklerini karar verdiklerinde, reddetmenin bir yolu yok.

Artık içindesin.

Sonsuza kadar. Ölüm

sizi ayırana kadar.

Bekleyiş ya da tedirginlik damarlarımdan akıyor. Maskeli adam kadından çekilmeden kucağıma bulur.

Baskı yapar, arar ve tek eliyle ustaca pantolonumun düğmesini ve fermuarını açar.

Onunki de katıldığında yutkunuyorum. Beni birlikte dışarı çıkarıyorlar ve odaya tekrar bakarken burun deliklerim genişliyor. Kemiklerim derimden çıkmak için kaşınıyor, ama kendimi yerinde kalmaya zorluyorum, dikkat çekici herhangi bir işaret arıyorum.

Çok uzun süren çalınmış bir bakış. Sahibi benim ıstırabımdan zevk alırken ağzının bir tarafının yukarı kalkması. Tamamen kendimi vermediğimi bildiklerini ima eden bir şey.

Bu rolün bir parçası. En azından bu partilerde.

Apollodorus'un dışında işler değişir. Yer üstünde, bizi Primordial Ormanı ve Fury Hill'den ayıran ferforje kapıların içinde, beklentiler farklıdır.

Yıkım bu üniversitenin kenarlarında sürüncemede, bu yüzden biz de bilgisizmiş gibi davranıyoruz. Kendimizi gizlilik ve anonimliğe bağlıyoruz. Ama gelenek onu bir arada tutmaya çalışsa da, doku yırtılıyor.

Ve çitin ötesinde... Orada bozulma bekliyor. Ondan korkmayı reddedenlere ölüm.

Kız kardeşim bu bedeli ödedi, hikaye böyle devam ediyor.

Önemli değil. Yükümlülüğten dolayı kalıyorum — ve çünkü kimse bu organizasyondan ayrılıp bunu anlatacak kadar yaşamadı.

Maskeli figürlerden biri benim sikimi ağzına alıyor, ama kim olduğunu görmek için aşağıya bakmıyorum. Fark etmez —Yumuşak kalıyorum. Sarkık. Onların çabaları beni etkilemiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kalçalarımı biraz öne doğru sallıyorum. Çenemi o kadar sıkıyorum ki, göz kapaklarımda arkasında yıldızlar patlıyor.

Mide bulantısı şiddetli bir girdap gibi içimde yayılıyor, yoluna çıkan her şeyi tehdit ediyor.

Bir anlık acı uzuvlarımı parçalıyor.

Ciğerlerim patlayacakmış gibi genişliyor.

Bir rüya... Hayır, bir anı. Askıda kalma hissi, çaresizlik hissi içimi parçalıyor, temas ettiğinde içimi parçalıyor. Durması için yalvarmama rağmen, her yerimde eller var, hepsi aynı anda.

Nefesim kesiliyor. İki dil, yarıklarımı buluyor, tembelce yalıyor.

Parmaklarım uyuşana kadar sandalyemin kollarına tutunuyorum.

Korku yemek boruma kayıyor, nefes almamı engelliyor.

"Ne oldu, Yaşlı?" diye soruyor kadın, yüzünü bacağıma sürterek. "Gergin görünüyorsun. Bunu düzeltebiliriz."

"Evet," adam onaylar, kelime bana doğru titreşir. Derin bir öğürme sesi piyanonun sesini bir anlığına bastırır ve onun beni emdiğini anlarım. "Rahatlayın ve bizi kullanın. Size hizmet etmek için buradayız, Elder Dupont."

Bir parçam bunların zıt güçler olduğunu belirtmek istiyor — aynı anda hem gevşeyip hem de onları kullanmam imkansız.

Kendimi gevşetmeye çalışıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Hiçbir zaman olmaz.

Nefesim göğsümde takılıyor. On, sonra yirmiye kadar sayıyorum, penisimin işbirliği yapmasını bekliyorum, ama tek yapabildiğim nefesime odaklanmak. Nefesim kısa, öfkeli patlamalar halinde geliyor, kendi korkum tarafından boğuluyor.

Gözlerimin arkasında migren ağrısı var, bu da midemde kıvranan mide bulantısını daha da şiddetlendiriyor.

Onlardan biri – gözlerimi açtığımda gördüğüm kadın – dudaklarını benim dudaklarıma bastırdığında irkiliyorum.

Bu kadar. Bardağı taşıran son damla.

Sessizce nefes nefese, kendimi sandalyeden kaldırıyorum, ayağa kalkarken maskeli çifte takılıyorum. Parmaklarım titriyor, pantolonumu yeniden ilikleyip cebime sokuyorum, boğazımı temizliyorum.

Diğer parti katılımcıları, sevişmeyi bırakıp bu kargaşaya bakmak için dururlar. Koyu kırmızı pelerinli bir figür gölgelerden izler. Altın rengi ve dikdörtgen şekilli, yanlarında boynuz gibi kıvrılan iki yılan bulunan maskesi yüzünü gizler, ama partiyi durdurmak istercesine elini kaldırdığında soluk teni ortaya çıkar.

Direktör. Bu partileri düzenlemekten sorumlu olan kişi, süs gibi, başka bir şey değil. Death's Teeth örgütü üzerinde gerçek bir gücü yok, özellikle de ben etrafta olduğumda, sorumluluğu üstlenmeyi reddetmeme rağmen.

Bunu yaptığınızda, ruhunuzu satmakla bedavaya vermek arasındaki çizgi silinir. Aralarında fark yoktur: Siz de diğerleri kadar kötüsünüz.

Diğerleri gibi o da birkaç saniye bana bakar. Ancak bir süre sonra bileğini sallayıp arkasını döner ve omurgamdan bir ürperti geçer.

Parti devam eder. İnemeler yine havayı doldurur, beni gürültüleriyle boğar.

Görünüşü kurtarmak için bile olsa kalmalıyım. Ne kadar erken ayrılırsam, yaptıklarım, daha doğrusu yapmadıklarım o kadar çok dikkat ederler.

Ama şu anda buna odaklanmak istemiyorum, bu yüzden kaçıyorum.

Yine.

Çıkışa doğru geçerken müdürün sesi şehvetli bir okşama gibi geliyor. "Bir dahaki sefere, Profesör."

Evet, kalabalığın içinden sıyrılırken, başımı eğik tutarak düşünüyorum. *Sorun da tam olarak bu.*

Avernia'nın üst üste binen dörtgenlerinden geçerek, çeşitli heykellerle çevrili avlusu olan büyük kale benzeri bir yapı olan ana akademik bina Lyceum'u geçip, kampüsün dört ana öğrenci yurdunun bulunduğu Elysian Yurtları'na doğru ilerliyorum.

Parlak turuncu bir sis, yıldızlı gece gökyüzünü kesiyor ve geçen dönem mağaralarda meydana gelen ve birkaç öğrencinin ölümüne neden olan olaydan bu yana sürekli bir rahatsızlık kaynağı olan ağır bir korku ile dolduruyor beni.

Sadece birkaç kişi hayatta kalabildi. Küçük kardeşim Beckett de onlardan biriydi, ancak hiçbir şekilde bir kahraman değildi.

Katliamı kışkırtan oydu ve bunun bedelini neredeyse hayatıyla ödüyordu.

Annem ikinci çocuğunu da kaybetseydi, içine düşeceği katatonik durumu düşünmek bile istemiyorum. Bellamy'nin ölümü, sekiz yıl sonra bile hala hassas bir konu.

Hepimiz için.

Obeliskos'un önündeki saat kulesi gece yarısını çaldı ve ben soluma doğru kesip ışığa doğru yöneldim.

Kampüs arazisinin kenarında, ferforje bir çitin Primordial Ormanı'nı ayırdığı yerde, bir ev öfkeli alevler içinde kalıyor.

Bu, dekanın evi. İkinci kattaki çift camlı pencereler aydınlanırken, yangın alt katı tahrip ediyor, evin etrafını saran verandadan iç ve dış erişimi kesiyor.

Bir gölge, çılgınca üst kattaki bir kapının önünden geçiyor. Muhtemelen bir çıkış yolu arıyor.

Başka biri harekete geçip ona yardım edebilir. Ama ben değil.

Dekan Bauer bir sahtekar ve *Küratörler*

—kardeşimin başkanlığını *yaptığı* şüpheli organizasyon— ile olan bağlantısı göz önüne alındığında, o öğrencilerin ölümleriyle, gösterdiği kadar ilgisi olmadığını düşünmeye meyilliyim.

Muhtemelen Avernia'da meydana gelen tatsız olaylarla, itiraf ettiğinden daha fazla ilgisi vardır.

Üç kişi, yangın şiddetini sürdürürken olay yerinden uzaklaşarak benim yönüme doğru yürüyor. Duman gece havasını dolduruyor, parke taşlı yollara ve çevredeki binalara mide bulandırıcı bir uğultu yayıyor.

Yangını onların çıkardığı açık. Ya da en azından içlerinden birinin. Fury Hill İtfaiye Departmanı yakında gelip sorular soracaktır — sonuçta rapor edecek pek bir şey bulamasalar bile.

Avernia böyle işliyor. Gizem ve entrika, buranın açık kalmasının nedeni ve yönetim kurulu ilk müdahale ekiplerini elinde tutuyor.

Kapüşonlu grup yanımdan geçerken midem bulanıyor, ama aynı zamanda ani bir koku alıyorum — tatlı bir koku, gece havasında zar zor algılanabilir.

Vanilya ve bal.

Ayaklarım takılıp duruyorum. Kısa boylu olanı hafifçe dönüp duruyor, ama taktıkları kayak maskeleri yüzünden kim olduklarını tam olarak anlamak imkansız.

O olması imkansız. Evren bu kadar acımasız olamaz.

Tek yaptığım ona çakmak ödünç vermektir. Elbette bunun sonuçları *bu kadar geniş kapsamlı olamaz.*

Ağzımı açıyorum, ama hiçbir kelime çıkmıyor. Ne diyeceğimi de bilmiyorum. Burada pek iyi bir izlenim bırakmadım, düşünürsek

dekanın yardımına koşmayacaktı.

İkimiz de bir anlığına kıpırdamadan durduk, sonra o kişi diğerlerine yetişmek için koşarak uzaklaştı. Vanilya ve bal kokusu hala havada asılı kalmıştı, ama onların az önce bulunduğu yere ne kadar uzun bakarsam, kendimi hayal gördüğüme ikna etmek o kadar kolay oluyordu.

Uzun zaman önce tesadüflere inanmamayı öğrendim. Eğer *bu* kadar önemli bir şey için buradaysa, bunu bilirdim.

Değil mi?

Bu düşünceyi daha fazla sürdürmek yerine, tek kelime etmeden daireme doğru yürümeye devam ettim.

"Dekanın evini ateşe verdikten sonra herkes kendini daha iyi hissediyor mu?"

Aurora, martini bardağında yüzen tek zeytini bıçaklarken altın sarısı at kuyruğunu bir yandan diğer yana sallıyor. Masadaki kimse bir şey söylemiyor ve o da başını sallayarak nefes veriyor.

Kardeşim alnını kız arkadaşı Lucy'nin omzuna yaslar, onu köşede neredeyse boğar. Quincy onun diğer tarafında oturur, çapraz askılı çantasından çıkardığı bir bezle kedi gözü gözlüklerinin camlarını siler.

İkisi de son gördüğümünden beri gece yarısı rengi saçları uzamış, Asher'ın saçları gözlerine düşüyor, Quincy'nin kâkülleri ise kaşlarına kadar uzanıyor.

Stoik ifadelerle babamıza ne kadar benzediğini görmek biraz rahatsız edici. Beni *yeni* kaydolduğum okulda kundakçılığın suç ortağı yaptıklarını düşünürsek, biraz suçlu görünmeleri gerekirdi.

"Kimse kendini daha iyi hissetmiyor mu?" diye tekrarlar Aurora. "Daha kötü hissetmiyorum," der Lucy.

"Senin de bununla hiçbir ilgin yoktu," diye belirtiyorum.

"Peki... şimdi ne olacak? İntikam işe yaramadı, öyleyse geçen dönem olanlardan dolayı hayatınızın geri kalanında travma yaşamaya mahkum musunuz?" Aurora yanımdaki koltukta zıplayarak inliyor. Kan bağı olmayan, ama yakınlık nedeniyle kuzenimiz olan Aurora, ebeveynlerimizin ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, diğerleri kadar ailemizin bir parçası.

"Kapa *çeneni*, Ror," diyor Asher, gözlerini kapatarak. "Bazılarımız burada uyumaya çalışıyor."

"Halka açık bir bardayız," diye ona tersler. "Belki de eve gidip orada sıkıcı biri olmalısın."

Lucy'nin siyah saçlarındaki kızıl çizgilerden birine parmaklarını geçirir. "Gidersem, kız arkadaşımı da yanımda götürürüm."

Aurora kaşlarını çatar, sonra dikkatini tekrar Lucy'ye verir. "*Hadi* ama Luce. Bu, son sınıfımızın bahar dönemi. Eğlenceli olması gerekiyor."

Lucy'nin mavi gözleri, babaları kardeş olduğu için kan bağı olan kuzenine bir bakış atarken parıldar. Parmakları masaya sürekli bir ritimle vurur, hiç durmaz. "Bu cümleyi birinci sınıftan beri kullanıyorsun."

"Ve neredeyse dört yıldır, senin sonsuz reddedilmelerinden acı çekiyorum." Aurora bana yaslanarak elini alnına koyar. "Nelly, benimle iç. *Lütfen*."

Yüzümü buruşturuyorum. "O korkunç lakapla işine yaradığını sanmıyorum."

"Kimse *beni* bir şeyleri yakmaya davet etmedi," diyor, dudaklarını bükerek. "Burada gerileme hakkını kazanmadım mı?"

"Tanrım, tamam, *peki*." Koltuğumdan kayarak Quincy'nin kolunu tutup onu da yanımda sürükleyerek dışarı çıkardım. "Bir tur Kamikaze geliyor."

Odanın diğer tarafındaki bara doğru ilerliyoruz. Burası, dönem başlamadan önce bir üniversite barından beklediğim kadar kalabalık değil. Belki de dışarıdaki şiddetli soğuk, öğrencileri bu gece uzak tutuyordur.

Lethe's neredeyse hayalet bir kasaba gibidir, bu yüzden siparişimizi verdikten sonra dirseklerimi tezgaha dayadım, kız kardeşimin keskin bakışlarının enseme deldiğini hissederek.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor sonunda, sesini hoparlörlerden çalan ucuz country müziğinin gürültüsünden zar zor duyabiliyorum. "Bu gece olanlara pek sıcak bakmadığını biliyorum."

"Okula resmi olarak başlamadan önce dekanın evini ateşe vermek pek iyi bir fikir gibi gelmedi, hepsi bu."

İki saat önce, dekan ikinci katta mahsur kalmışken evinin alevler içinde kalışını izledik.

Dekanın kurtulup kurtulmadığını görmek için orada kalmadık. Bunun yerine, daracık bir elbise ve palto giydim, sonra onlarla birlikte buraya geldim.

Quincy, ön kollarını yanımdaki tezgahın üzerine koydu. "Daha fazla bekleseydik, mesajı almaması riski vardı."

Mesaj, kardeşlerimin geçen dönem birkaç öğrencinin ölümünde onun oynadığı rolü bildikleri idi. Lucy ve kuzenimiz Foxe'un aynı zamanda ölümle burun buruna geldiklerini saymıyorum bile.

Lucy ve Foxe kaçırılmış ve arkadaşlarıyla birlikte mağaralara sürüklenmişlerdi. Arkadaşları onların gözleri önünde öldürülmüştü. Foxe işkence görmüş, Lucy ise kaçırılardan birinin son anda fikrini değiştirmesi sayesinde hafif yaralarla kurtulmuştu.

Bu olaylar, geleneklere, kurucu ailelere ve Anderson soyunun sonunda üniversitenin ve dolayısıyla Fury Hill'in çöküşüne neden olacağına dair bir lanet iddiasına dayanan bir komplo tarafından körüklendi.

Ancak kan dökülmesi ve ıstırap, dekan ve okulun mütevelli heyeti her şeyi tekrar halının altına süpürmeden önce toplumu sadece birkaç gün sarsmıştı.

Kardeşlerim, kasaba halkının bizi burada istemediği açık olmasına rağmen, bir dönem daha Avernia'da kalmamızın sorun olmayacağına ailemizi ikna ettiler. Ailemizi bir yandan yüceltiyor, bir yandan da bizden korkuyorlar; bu ikilemi şimdi ben de onlarla birlikte yaşamak zorunda kalıyorum.

"Okul senin için iyi bir değişiklik olacak," demişti annem.

Bu fikri, tekrar evde yaşamaya başladığımda, annemin baskısından kurtulmak için ortaya attım. Bu, hayatımdaki köklü değişimin beni olumsuz etkilediği açık olsa da, ailemin benim depresif durumuma tamamen boyun eğmediğime inanmasını sağlamak için bir yoldu.

Yine de, son ziyaretimde olanları düşününce, ailemin bu fikri kabul etmesine şaşırdım.

Ancak Quincy'ye güveniyorlar ve birleşik bir cephe olarak daha güçlü olduğumuzu düşünüyorlar. Üçlü gücün gücü ya da her neyse.

Bunun bizi hedef haline getiren ilkenin tam da bu olduğunu fark ediyorlar mı acaba?

Kız kardeşime yan gözle bakarak, parmaklarına takılı altın yüzükleri düzeltmesini izliyorum.

"Kundaklama oldukça güçlü bir mesaj gibi geliyor," diyorum ona. "Eğer ortaya çıkmaktan korkuyorsan, korkma."

"Çünkü izlerimizi sakladık mı?"

Asher diğer tarafımda belirir ve su ister. Burun halkasının bastırıldığı yerden burun deliğinde bir çukur oluşmuştur. "Çünkü dekan hiçbir şey söylemeyecek. O, omurgasız bir denizanası."

"Bu, onun bir suçu bildirmemesi anlamına mı geliyor?"

"Okulun mütevelli heyetine hesap veriyor ve onlar kargaşayı duymak istemiyorlar. Burayı lüks ve sakın bir yer gibi göstermek için çok çalışıyorlar. Mağaralarda yaşanan o lanet olası olaydan sonra, kötü basını önlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bağışçıları korkutur falan. Avernia, sırlarının hazinesi kadar güçlüdür."

"Dekan Bauer bizzat benden kampüsü güzelleştirme çabalarımı artırmamı istedi," diye ekliyor Quincy. "Persephone'nin Kızları onunla *uzun* süredir çatışıyor, bu yüzden bu istek Avernia'nın düzen görünümünü korumak için ne kadar ileri gidebileceğini gösteriyor. Eminim fonları kesilecek ya da daha kötüsüyle tehdit edilmişlerdir."

Özel bir üniversite için bağış fonlarını kaybetmekten daha kötü ne olabilir bilmiyorum, ama bunu sorgulamıyorum. Quincy'nin kurucularından olduğu ve genellikle idari destek için mücadele eden öğrenci organizasyonunu da bu işe dahil etmek yeterliyse, o zaman sanırım bunun pek önemi yok.

"Tamam, ama... Yine de çok çılgınca bir şeydi. Dekanın bunu *hiç* bildireceğini düşünmüyor musun?"

"Bu, senin hedef tahtasına daha fazla dikkat çekeceğini düşünseydim, senden bunu yapmanı ister miydim?" diye soruyor Quincy.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Eskiden binaları ateşe vermezsin. Bu hep Ash'in işi olmuştur."

Gülümser. "Ama iyi geldi, değil mi?"

"Eğer yıkıcı bir psikopat isen, sanırım."

"Sen tiyatro bölümü öğrencisisin, değil mi? Dramatik yetenek senin için, bu yüzden bu sana çok mantıklı gelmelidir."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama hemen kapattım. "Lanet olsun. Sembolizmi gerçekten seviyorum."

Kahverengi gözlerinin köşeleri kırışır. Lucy dışında kimsenin yapamadığı kadar gülümsemeye yakın bir ifade. "Aynen öyle. Anlıyorsun."

"O kadar ileri gideceğimi sanmıyorum," diyorum. "Ama sizler gerçekten bunun bir sorun olmayacağını düşünüyorsanız, o zaman takıntımı bırakabilirim."

"*Nelly!*" Aurora kollarını boynuma dolayarak beni bara doğru itti ve sıkıca sarıldı. "Tuvaletten dönerken çok nazik bir beyefendi bana tekila ikram etti. Kamikazeler nerede?"

Asher, onun kelimeleri gevelemesi üzerine yüzünü buruşturur. "Bence daha fazla içkiye ihtiyacın yok."

"Sen benim babam değilsin," diyor, yanağını benimkine sürterek. "Sen benim arkadaşım *bile* sayılmazsın, Ash-tree, ve Foxe'un şu anki halinden sen sorumlusun, o yüzden belki de kendi işine bakmalısın."

Gözlerini kırıştırtıyor ve bir an için, ifadesinde bir duygu belirtisi gördüğümü sanıyorum. Gözleri berrak ve odaklanmış durumda, ama en ufak bir seğirme var, sanki onun sözleri onu rahatsız etmiş gibi soluk teninin altında bir kas titriyor.

Foxe, ağır yaralanmalarından ve ameliyatından sonra iyileşmek için Aplanada Adası'na geri döndü, ama Fury Hill'deki deneyiminin onu değiştirdiği inkar edilemez. Onu suçlayamam. Babam ve Alistair amcamın konuşmalarından kulak misafiri olduğum parçalara göre, onun vücuduna defalarca tecavüz etmişler.

Böyle bir tecavüzün izleri silinmez. Vücudunu ve ruhunu sonsuza kadar takip eder.

Bu saldırıya doğrudan maruz kalan kişi olmasan bile.

Asher tepki vermeden geri çekilir ve Lucy ortaya çıkar. Kolunu Aurora'nın beline dolayarak onu benden uzaklaştırır.

"Bu muhtemelen eve gitme zamanımızın geldiğini gösteriyor," der ve sarışını ayağa kaldırır.

"Ve tanımadığın erkeklerden içki kabul etmemelisin," diyorum. diyorum.

Aurora mavi gözlerini devirerek iç çeker. "Onu *tanıyorum*. Onu gördüm. okulda daha önce. Tam orada oturuyor."

Barın sonuna doğru işaret ediyor, orada tek bir müşteri başı eğik bir şekilde oturmuş, önünde bir kadeh kırmızı şarap varken telefonuyla konuşuyor. Şaraba dokunmamış, boş eliyle şakağını ovuşturuyor.

Bir yerde gördüğüme yemin edebileceğim bir el, ama adam yüzünü eğik tutarak kimliğini gizliyor.

"Geliyor musun?" Quincy bar taburesinden kayarken soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Siz gidin. Kampüse kendim dönebilirim."

Diğer üçü girişe doğru ilerlerken, o tereddüt eder ve alt dudağını ısırır. Lucy, Aurora'nın ağırlığı altında sendelerken, Asher sinirli bir ses çıkarır ve eğilip sarışını omzuna atar.

O bunu yaparken, Lucy eğilip yanağına bir öpücük kondurur. Buradan onun kızardığını göremiyorum, ama sanki dünyada onun için önemli olan tek şey oymuş gibi ona bakarak oyalanması, bana yeterince şey anlatıyor.

"Los Angeles hakkında konuşmak istersen..."

diyor Quincy. "İstemiyorum," diye keskin bir şekilde cevap veriyorum.

Kimseyle konuşmak istemiyorum, ama özellikle onunla. "Noelle, gerçekten."

Kafamı sallayarak ona bir bakış attım. "Sorun değil, Q. Endişelenme. Her şey geçmişte kaldı. Hollywood benim için asla uygun bir yer olmadı, değil mi? Sen hep öyle demiştin."

Gözlüklerinin arkasındaki kahverengi irislerinde hayal kırıklığı belirir, ama eski yaraları deşmekle pek ilgilenmiyor gibi görünerek pes eder. "Tamam. Seni alacak birine ihtiyacın olursa mesaj at ve lütfen çok içme."

"Tamam, *anne*."

Kaşlarını çatar. "Sadece, yeğenlerini geri aldıktan birkaç hafta sonra, ürkütücü bir barda öldürüldüğünü anne babamıza söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Beni dava et."

O dışarı çıkarken ben sessiz kalırım ve barmen geri gelir, hala shot içmek isteyip istemediğimi sorar.

Kafamı sallayarak reddettim. Yalnız içmek, ancak sevgili eşini veya kariyerini kaybetmiş, alkolik bir münzeviysen eğlencelidir.

Oof. Son düşüncemi kafamdan silip, bar taburesinde dönerek oturdum. Bakışlarım, binanın bu bölümünde bulunan ve hala telefonuyla konuşan tek diğer müşteriye takıldı. Barmen — kısa kıvrıkcık sarı saçlı ve sıcak kahverengi tenli güzel bir kadın — onun önünde durdu ve benim duyamadığım bir şey söyledi.

kısa kıvrırcık sarı saçlı ve sıcak kahverengi tenli güzel bir kadın — onun önünde durur ve benim duyamadığım bir şey söyler.

Adam başını kaldırıp kadına başını salladı ve kadın şarabı yeni bir kadehle değiştirdi.

Çenesi kalkınca tanıdık kemik yapısı ve elektrik yeşili gözleri ortaya çıkınca nefesim kesildi.

Elimi ceketimin cebine soktum ve parmaklarımı soğuk metale ve Stop N Go'da yanlışlıkla bıraktığım prezervatiflerden birine doladım.

"Bunu bir borç olarak düşün," demişti.

Belki geri ödeme ikimize de fayda sağlayabilirdi.

SUTTON

"Kampüste yangın çıktığını duydum ve seni kontrol etmek istedim," diyor Beckett telefonda.

Lethe'nin ana salonundaki masadan gelen kahkaha patlamasını görmezden gelerek, kafamın kenarlarını tehdit eden başka bir migren ağrısı nedeniyle başımı eğiyorum. Death's Teeth partisinden ayrılalı birkaç saat oldu, ama pislik hala cildime yapışmış durumda.

Normalde şimdiye kadar ilaçlarımı almış olurdum, ama dekanın evindeki olaydan sonra, yönetim kurulu üyeleri gelirse diye okulda kalmamaya karar verdim.

"Ben iyiyim," diyorum Beckett'e. "Benimle bir ilgisi yoktu."

"Ah, tabii." Nefesini verişi beni ürpertir. "Biliyor musun Sutty, hayatın oldukça sıkıcı. Biraz daha yaşayabilirsin."

"Ve işyerimde yangın çıkarmak bunun yolu mu?"

"Eğer hoşuna gidiyorsa."

"Bence bu ailede bir katil sosyopat yeter. Sence de öyle değil mi?"

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor. Yarım saat önce Angelica'nın (Lethe'nin sahibi) önüme koyduğu şarabı düşünerek yüzümü elimle ovuşturuyorum. Bir kez olsun, içindekileri içmek istiyorum.

Sekiz yıl. Bu içkiyi içmeyeli sekiz yıl oldu. Sekiz yıldır kız kardeşimin ölümünün yasını tutuyorum ve o partide içki içmeseydim her şey farklı olur muydu diye kendime sorup duruyorum.

Çok fazla şey hatırlamıyorum. Sadece genel bir ihlal hissi ve özgür irademin elinden alınması. Beynin ayrıntıları gizlese bile, aklından çıkmayan kırık anılar.

Vücut hatırlar.

"Ben katil değilim," diyor Beckett.

"Bunu birkaç hafta önce Tenarus Mağarası'ndan çıkardıkları üç cesede söyle."

"Beş kişiden üçü. Ayrıca, sanki ben lanet olası planın mimarıymışım gibi. Küratörlerin Andersonlara karşı kişisel intikamları vardı, bütün kasaba o lanete inanıyor ve babam hep şöyle der..."

"Babanın işi onu ilgilendirir. Yıllardır sana bunu söylemeye çalışıyorum. Onun emirlerini yerine getirmek sana sadece başını belaya sokar."

"Evet, tabii. Birisi Dupont mirasını devam ettirmeli. Sen kesinlikle ilgilenmiyorsun."

Bunun iyi bir nedeni var, ama Beckett hayatının bu noktasında hala Fury Hill'in kurucu ailelerinin tanrı olduğunu düşünüyor. Onların ona çektirdikleri saçmalıklara rağmen, onların sözünün kanun, batıl inançlarının da gerçek olduğuna inanıyor.

Ahlaksızlığın sadece yüzeyine dokunduğunda bunu kabullenmek daha kolaydır. Onların mirasının günah değil, sadece zenginlik ve prestij olduğuna inandığında.

Death's Teeth onu canlı canlı yerd, bu yüzden üyeliğimi kullanarak onu onların radarından uzak tutuyorum. Beni liderlik için işe almaya çalıştıkları sürece, onun varlığını görmezden geleceklerdir.

"Yeter," diyorum ona. "Bana kendini haklı çıkarmaya çalışmanın bir anlamı yok. Kovulmana itiraz ettiğinde bunu yönetim kuruluna götürebilirsin."

O inliyor. "Sihirli değneğini sallayıp suçlamaları ortadan kaldıramaz mısın?"

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Bilmiyorum. Onlara iyi davrandığımı söyle. Öğrenci grubuna gönüllü olarak yardım ettiğimi ve ağabeyimin gözetiminde davrandığımı söyle?"

"Hayır."

"Ne?" diye homurdanır. "Neden olmasın? *Visio Aeternae*, tüm Avernia öğrencilerine açık tek organizasyon, üyelik formlarını tahrif edip beni konserve gıda kampanyası falan için yazmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Öğrencilerimin hayırseverlik çabalarını o kadar önemsiz bulman ki sahtecilik yapabileceğini düşünmen yeterli bir neden," diye cevapladım. "Ama

senin için yalan
söylemeyeceğim." "İyi bir
kardeş yalan söylerdi."

"Geçen dönem benim prodüksiyonumu tamamen alay konusu yapmasaydın, belki daha fazlasını yapmaya razı olurdum."

"Oh, lanet olsun. Yine o aptal oyundan mı bahsediyorsun? Sana *söyledim*, ben sadece senin dersine..."

"Orada olmak isteyen öğrencileri korkutmak için," dişlerimi sıkarak sözlerimi bitiriyorum. "Ama öğrencilerimin çoğunun Visio Aternae üyesi olduğunu ya da tam tersi olduğunu biliyorsun, değil mi? Onlar da benim derslerimin final projesi olarak sahnelediği oyunlara yardım ediyorlar. Senin saçmalıkların set tasarımı ve performanslarda gecikmelere neden oldu. Bazı öğrenciler *zar zor* geçebildi."

Birkaç saniye sessiz kalır. "*Hamlet*'ti, Sutti.

Ne kadar yardıma ihtiyaçları vardı?"

"*Hamlet* ya da Susan Glaspell'in *Trifles* oyunu olsun, bir oyun onu sahneleyen kişiler tarafından aynı derecede çaba ve saygı görmeyi hak eder. Her eylemin bir sonucu vardır ve beni bu duruma soktuğunuzun tam olarak farkında mısınız, emin değilim. Size yardım etmek istiyorum, ama derslerime bakmakla yükümlüyüm."

"Küçük kardeşine bakma yükümlülüğün yok mu?

Yoksa Bellamy, gerçekten değer verdiğin tek kardeşin miydi?"

Ağzım yanıyor. "Biraz araştırma yapacağım. Yönetim kurulu üyelerinin ne düşündüğünü ve seni okuldan atıp atmamak konusunda ne yönde eğilimli olduklarını öğrenmeye çalışacağım."

Onun iç çekişi hattı cızırdatıyor ve ben telefonu bir anlığına uzaklaştırıyorum.

Angelica tekrar yanımdan geçerken şarabımı yeniden doldurmak isteyip istemediğimi sorar. Bu şarabı da içmeye niyetim olmasa da başımı sallar ve o bardakları değiştirirken onu izlerim.

Onun eli kaybolur kaybolmaz, başka bir el onun yerini alır — bu el soluk ve pürüzsüzdür, Angelica'nın eli ise yıllarca barmenlik yapmaktan dolayı sıcak kahverengi ve nasırlıdır.

Soluk el, mavi bir alüminyum folyo kare ve birkaç saat önce bir yabancıya ödünç verdiğim çakmağı tutuyor.

Çenemi kaldırıyorum ve kardeşimin cevabını duymuyorum — *Trifles*'in Bellamy'nin en sevdiği oyun olduğu ve bunu ona hatırlatırsam

suçluluk duygusu uyandırmak için mi bahsettiğim gibi. Sanki o da aynı şeyi yapmamış gibi.

İki ela göz bana göz kırpmıyor, renkleri kahverengi turmalin ve sitrinin camsı bir karışımı, bakışları değişken ve meraklı. Zarif kaşlar ve uzun, gece yarısı rengi kirpikler çerçeveleyip gözlerini, yavaşça göz kırptığında porselen tenine çarpıyor.

Gerekenden birkaç saniye daha uzun süre ona bakıyorum, irisindeki altın ve pas rengi benekler, kırık kristal gibi büyüleyici.

Benzin istasyonunun ışıkları ona yakışmıyordu.

Uzun, ağır bir palto altında giydiği kısa lacivert elbisenin derin yakasından, ince omuzlarına ve belirgin dekoltesine dökülen, çekici kahverengi saçları görünüyor.

Elbise, baştan çıkarıcı bir engerek yılanının pulları gibi ona yapışıyor ve vücudunun narin kıvrımlarını vurguluyor. Bacakları sonsuz gibi uzanıyor ve tasarımcı topuklu ayakkabılara doğru inceliyor, altın rengi kayışları ayak bileklerini sarıyor.

Ona bakarken, aklımda dönen tek düşünce... şey, o. O, aksi takdirde donuk bir tuvalin üzerindeki bir damla sulu boya. Bir ömür boyu sürecektir ince bir bozulma.

Apollodorus'ta yaşananlar sadece uzak bir anı değil; onlar eski tarih ve o da bunu başaran galip.

Gerçekte, Fury Hill'e hiç uymayan bir sofistike hava yayıyor. Stop N Go'da ilk tanıştığımızda yeterince uyumluydu, ama bu tamamen farklı bir kadın.

Bir yıldız. Très magnifique.

Aklım akşamın erken saatlerine gidiyor. Yakın zamanda bir suç işlemiş biri, olay yerinin hemen yakınında durup yerel halkla sohbet etmez. Hele de bu kadar dikkat çekici bir kıyafetle. Gözümün ucuyla, Angelica'nın kocası Zane arka ofislere giderken iki kez bakarken sarı saçlı ve soluk tenli birini görüyorum.

Dekanın evini ateşe veren o olsaydı, şu anda kesinlikle saklanıyor olurdu.

Yabancı kadının kalp şeklinde ve hafifçe nemli dudakları, cevabımı beklerken açılır, ama birdenbire ne diyeceğimi bilemem. Bana bakar ve içim erir.

Kardeşıme veda etmeden telefonu kapatıyorum. "Vay vay. Sonunda beni bulmuşsun."

Kadın sırtarak çakmağı ve prezervatifi önümdeki tezgahın üzerine bırakır. "Bazen kader bir kızın lehine işler."

"Kader mi?"

"Belki." Sırtışı genişler ve omuzlarını silker. "Ama olabileceğin çok fazla yer yoktu. Bu kadar küçük bir kasabada, sürekli birbirimize rastlamamamıza şaşıyorum."

"Turist gibi konuşuyorsun. Fury Hill'de muhtemelen hayal bile edemeyeceğin saklanma yerleri var."

Barın üzerine dirseğini dayayarak yer değiştirir. "Bu bir davet mi?"

"Davet mi?"

"Bu saklanma yerlerini birlikte ziyaret etmemizi mi öneriyorsun?"

Çakmağa ve folyo pakete bir göz attım, sonra tekrar ona baktım.

"Ne, bunu geri getirdiğin için bir ödül hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hak etmiyor muyum?" Kirpiklerini kırıştırdı ve göğsüm sıkıştı.

"Yapman gereken bir şeyi yaptığın için değil. Belki beni şaşırtırsan, bunu düşünebilirim. Tabii akşam programın boşsa." Bir parmağımla folyo paketi ona geri kaydurdım ve dikkatimi şarap kadehime çevirip sapını tuttum. "Senin ne dediğini hatırlamıyorum ama, o şeye engel olmak istemem."

"Gündelik seks."

"Ah, evet. O."

"Sanki bunu ben icat etmişim gibi konuşuyorsun," dedi. "Tek gecelik ilişki kültürü benden daha eskidir, biliyorsun."

Başımı çevirip onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Aslında yapmam. Şehvetli davranışlara girmeden önce partnerlerimi tanımayı tercih ederim."

Yıllardır gerçek bir partnerim *olmadı*, ama bunu söylemiyorum. Sadece Death's Teeth partilerinde, ve o zaman bile, ekipmanım tam olarak çalışmıyor. Onlar istese de, ben karşılık vermiyorum.

Dokunulmak bile derimden çıkmak istememe neden oluyor, ama özellikle de o lanet *maskelerden* birini taktığımda.

"Ooh, bir izci." Başını yana eğiyor. "Kaç yaşındasın?"

"Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi beş." Hemen cevap vermediğimde, kaşlarını çatıyor. "Ne, bana inanmıyor musun?"

"İnanmamam için bir neden yok." "Yaşını tahmin edebilir miyim?"

"Bir şey bana, ben seni durdurmaya çalışsam bile bunu yapacağını söylüyor." "Çabuk öğreniyorsun." O gülümser.

"Bunu sevdim."

Boğazım boğazım daralır, sıcaklık ateş beni
tabanında tabanında. "Hala gündüzleri

"Yine de bu konuyu gündeme getirip duruyorsun. Bunun benim

"

"Evet, ama konuşmayı senin yönlendirmenize izin verirsem, tekrar doğum kontrol yöntemlerinden bahsetmeye başlayacağından korkuyorum."

"Neden, rahatsız mı oldun?" Pembe yanakları kızardı. "Daha önce beni durdurmaya çalışmadın."

"*Rahatsız olduğumu* söylemedim. Sesin çok güzel. Akşamın geri kalanını senin seçtiğin herhangi bir konuyu dinleyerek geçirebilirim."

Bar ışıkları irislerini parlatıyor ve dilim boğazımda düğümleniyor.

"Ama," diye devam ettim, "aşırı paylaşımdan utanmış gibiydin, ben de sadece konuyu biraz daha az kişisel tutmaya çalıştım."

"Planlarımı dolaylı olarak sorarak."

Parmaklarım şarap kadehinin sapını kavradı. "İtiraf etmeliyim ki, flört konusunda pek bilgili değilim."

"*Bu flört etmek miydi?*"

O başını geriye atıp kahkaha atarken yüzüm kızarıyor. Gözlerim, pürüzsüz ve lekesiz, adeta dişlerimi geçirmem için yalvaran boynuna kilitleniyor.

Tanrım, Sutton. Bu da *nereden çıktı?*

Taburede yerimi değiştirip omuz silktim. "Dediğim gibi, bu konuda pek bilgili değilim."

"O zaman... İnsanları sikmek için onları nasıl yeterince iyi tanıyorsun?"

Sikiş kelimesini söylerken ağzının kıvrımlarına bakıyorum, kalbim göğsümde hızla atıyor. Bu kelimeyi söyleme şekli çekici bir şey var, sanki binlerce farklı anlamla yüklüymüş gibi, hepsi de müstehcen.

Ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kısa cevap, aslında bilmediğim ve bunu açıklamak için biraz fazla kişisel olduğu.

Uzun cevap ise daha da kişisel ve eminim ki bir yabancı, benim zar zor hatırladığım travmatik geçmişimi umursamayacaktır.

Başım zonkluyor ve midemde bir mide bulantısı dalgası hissediyorum.

"İşlerim beni meşgul ediyor," diye sonunda pes ediyorum. Bu doğru. "Normalde flört etmek için zamanım yok, ister ciddi ister ciddi olmayan olsun."

"Sen yönetmensin, değil mi?"

Kaşımı kaldırıyorum ve o yanımdaki tabureye oturuyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Evet, kulak misafiri oldum. Kaba olabilir, ama şimdi konuşacak başka bir konumuz var."

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. "Zekice."

"Benim birçok parlak özelliğimden biri." Elini uzatıp, gerdanlık kolyesindeki yılan kolyeyi oynatıyor. "O gece bu evde korkunç bir şey oldu, Bayan Hale. Uyurken bir adamı öldürdüler, boynuna bir ip geçirip onu boğarak öldürdüler.

Aramızda sessizlik hakim olur, kafam karışır.

"Ugh, nasıl olur da büyük Susan Glaspell'i örnek gösterip, biri size onun eserini okuduğunda onu tanımazsınız?"

"Bunu bilmenize daha çok şaşırdım," diyorum, bunun ne kadar elitist bir laf olduğunu fark ederek hafifçe yüzümü buruşturuyorum.

"Şey, yürümeye başladığımdan beri oyunculuk yapıyorum ve okumayı öğrendiğimden beri oyunları inceliyorum. En sevdiklerimi ezberledim ve birisi onlardan bahsettiğinde araya girme eğilimim var. Annem bunun için bana kızardı, ama aslında bu sanata aşık olmamın sebebi oydu. Yani, annem ve babam her fırsatta beni ve kardeşlerimi tiyatroya götürürlerdi ve..."

"Sen de laf kalabalığı yapma alışkanlığın var gibi görünüyor," diyorum. Sanki anlık çekiciliğe karşı bir bariyer oluşturmaya çalışıyormuşum gibi - kötü kararları uzak tutmak için.

En son ne zaman birinin içimde böyle bir kargaşaya neden olduğunu hatırlayamıyorum. Kesinlikle üniversite yıllarımdan beri değil, o zamanlar

Romantizm ya da onunla ilgili konulara kendimi kaptırmayı bıraktığımdan beri.

Vücudum artık buna dayanamıyordu. O geceden sonra değil.

"Doğru, ben çok konuşurum. Oldukça sessiz bir aileden geliyorum ve tek dışadönük kişi olarak sessizliği doldurmak benim süper gücümdür."

"Sessizlik kötü bir şey değildir. Konuşmadan önce düşünceleri iyice düşünmek iyidir."

O bunu görmezden gelir. "Mesele şu ki, ben Susan Glaspell hayranıyım. Daha doğrusu, onun hayranı olmaktan çok, onun döneminden kalma kadın yazarların eserlerine ilgi duyuyorum. Onun oyunlarının birkaç topluluk prodüksiyonunda rol aldım. On yıllar sonra bile toplumda kadınlar için çok az şeyin değişmiş olması bana her zaman ilginç gelmiştir."

"Ne kadar kasvetli bir analiz."

"Katılmıyor musun?"

"Artık kadınlar oy kullanabiliyor. Mülk sahibi olabiliyor, boşanabiliyor ve Glaspell'in oyununu yazdığından beri aktörler için koruma önlemleri kesinlikle iyileşti."

"Ah, evet, haklısın. Eşitlik sağlanmış. Toplum yardım çalışanlarını uyar. İşlerinin bittiğini öğrenince çok sevinecekler."

Yüzüm kızardı ve şarap kadehini ittim. "Her şeyin eşit olduğunu söylemedim. Sadece daha iyi olduğunu söyledim. Belki. Bazıları için."

"Yine de burada oturuyorum, içkimsiz." "Bu bir ima mı?"

"Barda bir kadın size yaklaştığında yapmanız gereken kibar davranış, ona bir şey ikram etmektir."

"Şövalyelik, az önce bahsettiğin eşitlik kavramına aykırı değil mi?"

Gülümser ve iki kolunu da tezgahın üzerine koyar. Bunu yaparken göğüsleri elbisesinin yakasına müstehcen bir şekilde baskı yapar ve ben yüzümü onların arasına sokma isteği duyarım.

Eminim yumuşaktır, cildi tereyağı gibi pürüzsüz ve esnektir.

"Susadım ve cüzdanımı unuttum," diyor, işaret parmağını uzatarak. Parmağını çenemin altına koyuyor ve gözlerim bir kez daha onun gözleriyle buluşsun diye yukarı doğru itiyor. "Bana yardım edersen çok sevinirim."

"Ne konuda?"

"Bir içki. Dikkatini ver."

Sesindeki emir tonu beni yutkunmaya zorluyor. Sertçe. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Eğer soruyorsan, pek iyi bir iş çıkarmıyorum demektir."

"Daha önce de söylediğim gibi, bu kavramı pek bilmiyorum."

"Bu arada, bunu garip buluyorum. Senin gibi bir adamın flört etmesine bile *gerek* yok. Bu bardaki herhangi birini, bir içki ve prezervatif uzatarak tavlayabilirsin."

O elini indirirken, gözlerim tezgaha kayıyor, küçük parmağı az önce folyo paketin kenarını okşuyor. "Gerçekten yirmi beş yaşında mısınız?"

"Neden, şimdiden çıplak halimi mi hayal ediyorsun?"

İçimde derin bir utanç duygusu uyandırıyor ve acaba o, daha önce yaşadığım ahlaksızlığı cildimden koklayabiliyor mu diye merak ediyorum. Ne kadar ovuşturursam ovuşturayım, hiçbir zaman tamamen temizlenmiş gibi hissetmiyorum.

Şüpheli görünüyor olmalıyım, çünkü bana iki parmağıyla selam veriyor, sonra onları kalbinin üzerinde çaprazlıyor. "İzci sözü, söz veriyorum."

"Sen izci değildin."

Bu onu güldürüyor. Çenesini avucuna dayıyor ve bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Başka ne olabilir ki?"

"Ha?"

"Sadece bakarak benim hakkımda başka ne söyleyebilirsin?" Biraz omurgasını düzelterek, bekleyişle başını salladı. "Devam et."

"Zaten çok fazla bilgi verdin."

"Evet, ama senin ne gördüğünü bilmek istiyorum. Yönetmenin gözünden ya da her neyse. Hadi ama. *Yap şunu.*"

Bu talep göğsümü sıkıştırıyor, o eğilip göğüs dekoltesini açarak göğüsleri neredeyse elbisesinden düşecek şekilde dururken, çift anlamlı sözleri de kaybolmuyor.

Göğüsleri avuçlarımda içinde güzel ve ağır bir şekilde dinlenirdi. İşleri o kadar ileri götürmek niyetinde değilim, ama lanet olsun, sikim başka fikirler peşinde. Neredeyse on yıl boyunca paniklemeden veya tiksindenmeden ereksiyon olmak için mücadele ettikten sonra, ani zonklayan ilgisi endişe verici.

Ve ilgi çekici.

Yine de kadın bekliyor.

"Ah..." Öne doğru bakarak öksürdüm. "Tamam. Tahmin etmek gerekirse, Fury Hill'den değilsin, değil mi?"

Kafasını sallıyor.

Buz gibi parmaklarımı birbirine katlıyorum. Aklımda başka bir şey bulmaya çalışırken parmaklarım karıncalanıyor. "Tiyatroyu seviyorsun ve oyunlarda rol aldın, yani açıkça bir oyuncusun. Kariyer mi, hobi mi?"

"Hassas bir konu," diyor, ağzını bükerek.

Ah. Tamam, konuyu değiştiriyorum. "Başrol mü, topluluk rolü mü tercih edersin?" "Tercih mi? Başrol. Ama tüm roller önemlidir."

"Tamam, o zaman belki de yükselen bir yıldız adayı." Dudaklarımı büzerek, barın karşısındaki alkol raflarını tarıyorum. "Orta çocuk mu dersin? Ailesi tarafından görünmez hissetmeyi telafi etmek için herkes tarafından fark edilme ihtiyacı mı?"

Kaşlarından biri yukarı kalkıyor.

Midem düğümlenmiş gibi hissediyorum. "Ve... daracık bir elbise ve seksi topuklu ayakkabılarla havasız bir bara geldin, bu yüzden bir tür kalp kırıklığından kaçtığını iddia etmeye hazırım. Belki de dikkatini başka yöne çekmek istiyorsun."

"Vay canına." Diye burun kıvrır. "Bu senin korkutucu bir yeteneğin."

"Yönetmenler gözlem yapmaya eğitilir. Ben de çoğu kişiden daha fazla dikkat ederim."

"Herkes mi?"

Göz ucuyla ona bakıyorum. Dudaklarını büzüyor ve çilek rengi rujunun cildine bulaştığında nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Yutkunarak, onun bakışlarına karşılık veriyorum. "İlginç bulduğum kişilere."

Gözlerinde garip bir parıltı var. Uzak ve ilgisiz bir şey, ama saniyeler sonra kendini toparlayıp bakışlarını tekrar bana diyor.

O, bakışlarını ayaklarıma kadar indiriyor, taburemin en alt basamağına takılıyor ve yavaşça tüm vücudumu baştan aşağı süzdürüyor. Her santimetrekaresi omurgamda bir elektrik akımı gibi hissediyorum ve çaresizlikten ses çıkarmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Tanıştığım bu kadına karşı vücudumun duyduğu özlem bir suç olmalı.

"Oyunculuk yapıyor musun?" diye soruyor, başını eğerek.

"Son zamanlarda değil, ama evet. Tüm çocukluğum boyunca. Üniversitede tiyatro bölümünde okudum."

"Eğitimli bir adam."

"Çaba gösteriyorum. Bilgi önemlidir."

O başını sallar, folyo paketi iki parmağıyla sıkıştırır ve sonra bana doğru kaydırır. Parmağını paketten kaldırmadan, bakışlarımı yakalar. Gözlerinde ateş parlar, inatçı ve şehvetli, ve benim gözlerim de aynı şehveti yansıtıyor mu acaba diye merak ederim.

Ham arzu - alışık olmadığım bir şey. Normalde, bariz yaklaşımlardan kendimi uzaklaştırmak oldukça basit bir iştir, ama nedense şu anda bunu yapamıyorum.

Onun güzelliği ruhani. Aşkın. Onu doğrudan ısırarak istiyorum.

"Diyelim ki, kapılabilecek bir rol var," diyor, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Tiyatro tecrübesi olan yakışıklı, yeşil gözlü bir erkeğin mükemmel olacağı bir rol."

Cevap

vermiyorum.

Nefes

almıyorum.

"O kadar mükemmel ki," diye devam ediyor, taburesinde öne doğru kayarak, o yoğun vanilya ve bal kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor, "seçmelere bile gerek kalmaz."

Saç çizgimde ter damlaları belirir. "Başrol mü?"

"Hayır, hayır. O benim."

Belki de iki maskeli figürün beni daha önce tatmin etmemesi ve şimdi bu kızın isimlerini bile paylaşmadan kendini sunmasıdır. Düşünce ya da duygu yok, sadece saf şehvet var. Bir yabancıyla birikmiş enerjimi boşaltma fırsatı.

Ya da belki de aklımı kaçırıyorum.

Her halükarda, bunun pek de umurumda olmadığını fark ediyorum.

"Hangi rolü oynamamı istersiniz?" diye soruyorum, sesim kısık.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve ben bu harekete kilitleniyorum, o cevap verirken vücudum arzuyla yanıyor. "Yedek oyuncu."

"YEDEK OYUNCU OLARAK İLK KURAL: Başrol oyuncusunu öğren."

Yabancı'nın arabası dar ve muhtemelen bir ilişki için en uygun yer olmadığını çok geç fark ediyorum. Ama dağınık, koyu kahverengi saçları ve yumuşak yeşil yosun gibi gözleri olan bu 1,90 boyundaki Adonis'in yanında otururken, pek umursamıyorum.

"İlk kural genellikle *olumlu olmak* ya da *rolü ciddiye almak* gibi bir şey değil mi?"

Konsola eğilip, işaret parmağımı onun dudaklarına bastırıyorum. "Şşş. Yedek oyuncular yönetmenin otoritesini sorgulamazlar."

"Ama başrolün sen olduğunu sanıyordum." "Yine başladın."

Yutkunması duyuluyor. "Tamam. Uslu duracağım."

"Öyle diyorsun ama gerçekten denediğini hissetmiyorum."

"Başka ne yapabilirim ki?"

"Şey, öncelikle, hala birbirimizden *çok* uzağız."

Aramıza bakıyor, sonra hala ağzına dokunan elime. Bir sonuca varmış gibi görünüyor, yanına uzanıyor ve bir kolu çekerek koltuğu birkaç santim geriye kaydırıyor. Koltuk geriye yatıyor ve kucağında yer açılıyor.

"Tırman," der yumuşak bir sesle, bacaklarını biraz açarak. Kahverengi pantolonun kumaşı altında gerilen güçlü, kuvvetli bacakları, kasıklarında toplanarak vücudunun hatlarını gizler.

Yine de nefesim kesildi.

"Emin misin?" diye soruyorum, daha yakından bakarak.

Yüzünde rahatsızlık belirir ve sanki kendini cesaretlendirmek istercesine büyük ellerini bacaklarının üzerinde gezdirir.

"Yap şunu, baştan çıkarıcı kadın."

Onun ciddi tavrında beni telaşlandıran bir şey var, durumun kontrolünü zorlukla sağladığım kontrolümü kaybediyorum. Bir an için,

konsolun üzerinden atlarken, beni bu tür şeyler yapmadığını düşünmem için kandırmış olabileceğini merak ediyorum.

Bir erkeğin beni savunmasız bir duruma düşürmek için yalan söylemesi ilk kez olmuyordu, ama onların yalanlarını daha iyi fark edebildiğimi sanıyordum.

Onun kucağına sürünürken boğazım yanıyor. Onun yanına geldiğim anda bana dokunmasını bekliyorum, ama o ellerini uslu uslu aşağıda tutuyor ve her hareketimi şahin gözleriyle izliyor.

Başımı koltuğun başlığına dayayıp dizlerimi kalçalarına dayıyorum. Bana dokunmasa da, güneş tavanından içeri sızan ay ışığında yakalanan bakışlarında bir ateş var.

"Baştan çıkarıcı mı?" diye alçak sesle soruyorum. Daha önce de bana öyle demişti. Benzin istasyonunda.

"Siren, vixen, dragueuse. Hangisini tercih edersen." "Dragueuse mu?"

"Fransızca."

"Ne anlama geliyor?"

Nefesi köprücük kemiğimi okşadı. "*Flört*."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Anlıyorum. Yani bu harekete aşına olmadığını söylerken yalan söylüyordun."

"Hayır. Söylediğimde ciddiydim. Flört etmek benim uzmanlık alanım değil." Hareket ederek başını koltuğa yasladı ve gözlerini kısa bir süre dudaklarıma indirdi.

"O zaman ben mi bu özelliğini ortaya çıkardım?"

"Bu konuşma da buna dahilse, sanırım öyle."

Bu, şimdiye kadar yaşadığım diğer ilişkilerden çok farklı. Cinsiyet ne olursa olsun, hızlı bir seks genellikle sadece hızlıdır. Geçicidir. Zirveye ulaştığınızda - ya da çoğu durumda erkek partnerlerimle, ulaşmış gibi yaptığınızda - biter ve bir sonrakine geçersiniz.

Los Angeles'ta, yetişkinler için kurulan tiyatro grubumdaki *herkes* sevişiyordu. Burası kıskançlık, şehvet ve manevi desteğin hüküm sürdüğü küçük bir komün gibiydi.

Ama bağlanmamak kolaydı, özellikle de grubun dışına çıktığımda.

Belki de bu durum farklı geliyor çünkü hayallerim yanıp kül olduğundan beri ilk kez dışarıdan bir tatmin arıyorum.

Ya da belki de beni içten içe ısıtan, o yosunlu gözlerdeki yumuşak ışıltıdır.

"Peki..." Sessizliği doldurarak beni tekrar kendine çekiyor.

"Nerelisin?"

Omuzlarım düşer. "Ve sen her şeyi mahvettin."

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Az önce bana başrolümü tanımamı söylemedin mi?"

"Demek istediğim..." Onun elini tutup, elbisenin yukarı kaymış olduğu uyluklarımın üstüne koyuyorum. "*Bu.*"

Yutkunması midemde yankılanır ve dokunuşu buz gibidir. "Ah."

"Ee?"

"Peki... ne?"

"Ne düşünüyorsun?"

O durakladığında omurgamdan bir ateş yükselir, sonra parmaklarını bana doğru kıvrır ve tuttuğu yerde izler bırakır. Baskı çok hoş ve boğazım boşluğa kasılır, içim arzuyla yanar.

"Bence sen tehlikelisin."

Elini benim elimle kapattım ve daha da yukarı, yan tarafımdan göğsümün kıvrımına doğru kaydırdım. Paltom olmadan, hatları mükemmel bir şekilde görünüyordu ve temasla kaslarım gerildi.

Direnış göstermiyor, sadece istediğimi yapmama izin veriyor ve bunu garip bir şekilde büyüleyici buluyorum.

"Tehlikeli," diye mırıldanıyorum ve avucumu göğsüne indiriyorum. Parmaklarımı açarak, onun bir sonraki hamlesini bekliyorum. Eğer o, sahne talimatlarını kendi başına alan bir aktörse ya da baştan sona rehberliğe ihtiyaç duyan bir aktörse. "Bu da senin teorilerinden biri mi?"

"Çok soru soruyorsun."

"Seninkinden fazla değil." Küçük parmağımı yakasının altındaki boşluğa sokup çıplak tenine dokunuyorum. "Ayrıca, cevapları olan biri gibi görünüyorsun."

"İşte burada yanıliyorsun," diye cevaplar, başparmağı göğsümün altını çok nazikçe okşarken, sözleri zar zor duyulur. "Aslında çok az şey biliyorum. İçerideki her şey şanslı bir tahmindir."

Onuntü kadar hafif dokunuşu beni başımı başımı

"Öyleyse sen her şeye kadir değil misin?"

"Kalıp tanıma ve gelişmiş gözlem becerileri. Korkarım ki, çok da olağanüstü bir şey değil."

Gözlerimi kısıyorum. "Konuyu saptırıyorsun."

"Evet." Dudaklarıma bakıp, kendi dudaklarını yaladı. "Öyle." "Neden?"

"Beni geri çekiyorsun."

"*Kötü* anlamda değil," diye ekledi çabucak. "*Senin hayatımı mahvedebilirsin ve ben seni durdurmam* anlamında."

Karın bölgemde bir sıcaklık hissediyorum, aşağıya doğru yayılıyor.

"Her zaman bu kadar dürüst müsün?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Burnumuz birbirine değecek şekilde öne eğilip mırıldanıyorum.

"Sana inanacağımı sanmıyorum."

Kayısı ve ağaçlar, sedir veya çam gibi kokuyor. Tehlike ve kötü kararlar gibi.

"Yalan söylemekten ne kazanacağım? Eğer bir şey kazanacak olursam, burada savunmasız olan benim."

"İstersen beni alt edebilirsin."

Uzun bir sessizlik olur, ama sonunda serbest eli yukarı kalkar ve başparmağı tembelce alt dudağıma çimdikler. Yine, dokunuşu buz gibidir ve bunun nedeninin cildimin sıcaklığından mı olduğunu merak ederim.

"Benim bahsettiğim türden bir savunmasızlık değil, baştan çıkarıcı kadın."

Kalbim boğazımda atıyor. "Benim bir adım var."

Gözlerinde karanlık bir parıltı belirir. Yutkunur, aynı elini indirip belime dolamaya başlar. Elbisem uyluklarımdan yukarı kayar, aramızda sadece onun pantolonu ve benim ince iç çamaşırım kalır.

Yavaşça eğildi, boğazıma takılı yılan kolyeyi bozdu ve burnunu köprücük kemiğimde gezdirdi. Beni içine çekti. "Ne bu?"

Onu zar zor duyabiliyorum. "Ne ne?"

Onun kıkırdaması kolumda tüylerimi diken diken ediyor. "Adın."

Midem burkulur ve biraz geriye yaslanarak onun elektrikli bakışlarıyla karşılaşırım. Havada bir ağırlık hissedilir ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ederim - bunun sadece performans kaygısı mı yoksa Fury Hill'in boğucu atmosferi mi olduğunu.

"Üzgünüm," diyorum yabancıya, geri çekilirken. "Gerçekten ciddi bir şey aramıyordum."

"Ve bir isim bunu değiştirir mi?"

"Elbette."

"Neden bu teoriyi test etmiyoruz?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kendimi kurtaramadan, avuçları elbisenin askılarının altına kayıyor ve tek bir hareketle omuzlarımdan çıkarıyor. Askıları çıkarırken gözlerini benden ayırmıyor, itiraz etmemi bekliyor ama ben etmiyorum.

Artık göğüslerim tamamen çıplak ve o beni içini içini içerken, yüzümde utanç yayılıyor.

Nedenini bilmiyorum. Daha önce vücudumdan hiç rahatsızlık duymamıştım. Ama bu anın bir yanı, onun onayını arzulamama neden oluyor.

Adamın burun delikleri, gördüğü şeyi beğenmiş gibi genişledi ve midemde düğümlenen düğümler biraz çözüldü.

Başparmağını büzülmüş meme ucuma kaydırduğunda buna hazırlıklı değildim, bu yüzden ağzımdan çıkan inilti aramızdaki havada kaybolur.

"Bu iyi mi?"

Çenemi sallayarak onayladım.

"Bana bir isim ver," diye yumuşak ve nefes nefese bir sesle talep etti, "ve bunun hiçbir anlamı olmadığını kanıtlayayım."

"Bana nasıl dokunacağını öğretmem gerekiyor mu?" "Bana flört etmeyi öğretiyorsun sanıyordum."

"Görünüşe göre, yardım ihtiyacını fazla abartmışım."

Ağzından çıkan sonraki sözler naziktir. Neredeyse utangaçtır. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, sırtımı kamburlaştırarak, ondan korkutucu ve ezici bulduğum bir şekilde daha fazlasını bekliyorum.

Kontrolü kaybetmek rahatsız edici. Saldırmak, dinamikleri değiştirmek istiyorum, ama nedense sözler dilimde kalıyor.

Serbest elini diğer göğsüme getiriyor, beni o kadar sıkı kavıyor ki omurgam eğiliyor.

Tek istediğin biraz tatmin olmaksa, tanışmalar karmaşık ve gereksizdir. Birkaç saatten fazla süren bir ilişkiye girmemenin daha iyi olduğunu biliyorum.

Ama sanki daha fazlasına ihtiyacı var gibi. Dokunmadan önce gözleri tenimde dolaşıyor. *Gerçekten* gergin mi?

Durmamızı söyleyebilmek, *sahte* bir isim verebilmek ya da önce onun adını söylemesini isteyebilmek için ağzımı açıyorum, ama bunun yerine sadece tek bir hece çıkıyor. "Elle."

Neredeyse bir fısıltı gibi, yüzümü boynuna gömerek mırıldandım. Yumuşak kahkahası saçlarımı okşadı. "Gördün mü? O kadar da zor değildi." "Senin için söylemesi kolay."

"Elle."

Gerginlik tüm vücudumu sarar. Onun ağzından çıkınca çok farklı geliyor.

"Haklısın," diye mırıldanıyor. "Söylemesi çok kolaydı."

Her şeyden bıkmış bir şekilde, dişlerimi nazikçe onun şah damarına batırıyorum ve göğsünün derinliklerinden şaşkın bir homurtu geliyor.

O, beni heyecanlandırmaya devam eder, ama başka bir hareket yapmaz.

Sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

Nedense, bu tereddüt sevimli geliyor. Oturarak, onun aç gözlerle bakışlarına karşılık veriyorum. Göğsümde, ruhumda, hüznü ve muhtaç bir duygu yayılıyor.

"Öp beni."

Boğazı titriyor. "Emin misin?"

"Yaparak öğren."

"Öpüşmeyi biliyorum," diye cevaplar.

"Kanıtla." Ellerimi çenesinden kaydırıp parmak uçlarımı kulaklarının arkasına geçiriyorum ve dudaklarımızı birleştiriyorum.

Dudaklarımız çarpıştığında dünya eksenini üzerinde dönüyor. Adrenalin ve heyecan karnımı kaplıyor, beni ateşe veriyor. Göğüs uçlarım

Öne doğru eğilip ona yaslanarak süveterinin kumaşını sıyırıyorum ve kalçalarımı aşağı doğru bastırıyorum.

O *iri yapılı*. Aramızdaki katmanlardan bunu anlayabiliyorum ve aniden onu içimde hissetmekten başka bir şey istemiyorum.

Dili dişlerimin arasından çekinerek kayıyor, bir eliyle omurgamı bulup beni kendisine daha sıkı bastırırken dilimle benimkine dokunuyor. Bir kez daha, dokunuşunun soğukluğuna şaşırıyorum ve şaşkınlık sesimi çıkarıyorum, o da bunu yutuyor.

Onun kucaklamasının dar alanında hareket edemediğim için kendimi kapana kısılmış hissediyorum, ama bu beni pek rahatsız etmiyor.

Hatta, bu kısıtlama duyularımı daha da keskinleştiriyor. Kolonyasının kokusu beni sarıyor ve soğuk parmakları ateşli bedenimi rahatlatıyor.

"Soğuksun," diye mırıldanıyorum ağzına.

"Sen sıcaksın," diye cevap veriyor.

"Çok zekice bir gözlem."

Birkaç santim uzaklaşarak ağzımın köşesinden biraz tükürüğü siler. "Rahatsız mı ediyor? Sıcaklık? Bu benim kontrol edebileceğim bir şey değil, ama..."

Yanakları kızarır ve kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpmaya başlar.

"Hayır." Başımı sallayıp, onun kucağına yaslanıyorum. "Harika bir his."

Beni tekrar öper, göğsümü bırakıp yanaklarımı avuçlar. Bu sefer nefesim kesilir, beni tamamen dengesizleştirir, beni yönlendirir, hareketi derinleştirir, daha fazlasını ister.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Beynim bu tek kelimeyi tekrar tekrar tekrarlıyor, her şeyi bir anda istiyor.

Göğsüm inip kalkarken, ona daha iyi erişim sağlamak için kıcımlı kaldırıyorum, ama o beni kucağına yapıştırıyor.

Pantolonunun fermuarını açmaya uzandığımda, sendeleyerek homurdanarak geri çekiliyor. Titrek parmaklarımla düğmeyi açarken beni izliyor, sonra eğilip omuzlarımdaki saçları çekiyor.

"Bu rolün bir parçası mı?" diye fısıldıyor, dudakları köprücük kemiğimi okşuyor.

Başımı sallayarak konsola eğildim ve ceketimin ceplerini, içine sakladığım prezervatifi bulmak için okşadım. Dikleştirm ve biraz geriye kayarak dişlerimle folyoyu yırttım.

"Açılış gecesi," diyorum.

"Bazı provaları atladık." Elbisemi yukarı çekerek dantelli külotumu ortaya çıkarır. Siyah, önünde küçük kırmızı bir fiyonk var.

"Hiç soğuk okuma yapmadın mı?"

Hareket ederek, başparmağının düz kısmını kasık kemiğimin üzerinden ortasına doğru kaydırır. Gözleri benimkilerde kalır, klitorisimi okşarken, dantelin sürtünmesi ve onun kasıtlı bakışları midemi kramp girmesine neden olur.

Sadece ellerini çevirerek skandal yaratan izci ile deneyimli seks tanrısı arasında geçiş yapması biraz sinir bozucu. İsteddiği zaman çıkarabileceği bir maske gibi.

Bir parçam, bunun bizim ortak noktamız olup olmadığını merak ediyor. Bizi akıl sağlığımızı koruyan bölümlere ayırma.

"Tabii ki var. Ama bunu bir yabancıyla yapmak istediğinden emin misin?"

Fermuarını açıyorum, dişleri ayrıldıkça nefeslerimiz hızlanıyor. Elimi boxerinin elastik bel kısmının altına kaydırıp onu avucumda sıkarken karın kasları kasılıyor.

Evet, *büyük*. Ağır. Avucumun içindeki ağırlık ağzımı sulandırırken, o benim dokunuşumla sertleşir.

"Bunu bir rol olarak düşünmek yardımcı olur, *yedek oyuncu*," diyorum. "Biz sadece önemli roller üstlenen iki kişiyiz."

"Seyirci olmadan."

"İster misin?"

Bunu düşünür gibi görünüyor, sonra dilini elmas gibi sert meme ucuna sürerken başparmağıyla bacaklarımın arasına *hafifçe* bastırıyor. "Hayır," diyor, nefesi cildimde sıcak. "Başka kimsenin seni böyle görmesini istemiyorum."

Boğazım kurur. "Güzel, karaktere giriyorsun." "İslanmışsın," der.

"Herkes farklıdır, ama yakışıklı birinin ellerini üzerimde dolaştırması genelde böyle olur." Yüzüm kızarır ve

kondomu ambalajından çıkarıyorum. "Öpüşmeyi iyi bilen biri olduğunda bu durum iki katına çıkıyor."

Onun sırtışı içimdeki bir şeyi yakıp kül ediyor. "Yakışıklı ve iyi öpüşen. Hm. Altında oldukça iyi bir paket var."

Şaka yapmıyorum. "Korkarım biraz daha kanıta ihtiyacım var." "Ha?"

Onu sıkıyorum ve o sarsılıyor, başparmağı gözlerimi yıldızlarla dolduruyor. Nabzımın attığı noktaya tek bir kuvvetli darbe vuruyor ve sinir uçlarımı dağıtır. Lastik ucunu sıkıştırarak onu baş kısmına yerleştiriyorum, ama o hızla ellerimi kenara itiyor ve pantolonunu daha fazla indirebilmek için kalçalarını kaldırıyor.

"Bana bırak," dedi.

Penisi tamamen dışarı çıktığında kalbim hızla çarpmaya başladı ve o, bir avucuyla penisini kavrayarak prezervatifi aldı. Parmakları titreyerek prezervatifi yavaşça açtı ve dengesiz bir nefes verdi.

O onu düz tutarken, ben kendimi konumlandırmak için yavaşça öne doğru ilerliyorum. Her geçen saniye göğsü inip kalkıyor, alnında ter damlaları beliriyor. Eğilip, kaşına düşmeden önce bir damlayı yalıyorum, sonra dilimle yüzünün yan tarafına doğru ilerleyip, alt dudağını tatmak için duraklıyorum.

Ucu bana değdiğinde gözlerimiz birbirine kilitlenir. Kıçımın altına uzanıp külotumu kenara çekerim ve yavaşça aşağı inerim.

Serbest eliyle saçlarımı okşayarak beni yerinde sabitler ve bir öpücük daha için dalar. Dengesizim, tecrübesizim ve bu araba küçük, bu yüzden bacaklarımın arasında hissettiğim acı verici direnç tamamen beklenmedik bir şey değil.

Onu doğruca içeri sokamadığımda hayal kırıklığı içime işliyor ve geri çekiliyorum, birleştiğimiz yere öfkeyle bakıyorum.

"İyi misin?" diye sorar, yüksek sesle yutkunarak. Başımı sallarım. "İyiyim, sadece... yapabilir miyim..."

Elim onun elinin yakınında duruyor ve uzun, ağır bir duraksamadan sonra o pes ediyor. Parmaklarımı onun etrafına doluyorum ve onu daha iyi alabilmek için kalçalarımı eğiyorum.

"Neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şey," diye dişlerimi sıkarak, sinirli ve ağlamak üzereyken hala işe yaramıyor. Tanrım, vücudumun

"Sadece..."

O, iki ıslak parmağını klitorisime bastırıp nazikçe dairesel hareketler yapınca, şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Basınç karnımda kıvrılıyordu ve içimi kaplayan coşkuyla neredeyse bayılacaktım.

Penisi bir santim içeri girer.

"Eğer zevk almıyorsan bunun bir anlamı yok," diyor ve ben bu yabancıyı şaşkınlıkla izliyorum, beni neredeyse hiç tanımadığı halde neden bu kadar düşünceli ve özenli olduğunu merak ediyorum.

Hayatım boyunca tanıdığım insanlar bile, durum ne olursa olsun, benim duygularımı veya rahatımı bu kadar önemsememişti.

Asher her zaman benim şımarık bir çocuk olduğumu düşünürdü. Quincy ise benim çok duygusal olduğumu düşünürdü. Ailem ise, sanırım, ben rol yapmadığım zamanlarda benimle *ne* yapacaklarını bilemezlerdi. Sonunda, maskeyi takılı tutmayı öğrendim ve onları en rahat hissettiren rolü oynadım.

Los Angeles'a gittiğimde, maske o kadar içime işlemişti ki, bir yerlere sakladığım acı ve korkuyu unutmuştum. Kendimi, tutkularımı kaybettim ve onların sömürülmesine izin verdim.

Şimdi burada otururken, bu adamın itirafıyla tüm anılar bir anda geri geldi ve her şeyin ağırlığı altında boğuk bir ses çıkardım.

"Gelirsen yardımcı olur, değil mi?" diye sorar. "Böyle yapabilir misin?"

Boğazımdaki düğümü yutkunarak tekrar başımı sallıyorum. "Onları içime sokarsan, çok daha hızlı olur. Genelde."

Gözleri donuklaşır ve beni penisinin üstünden kaldırır, başparmağı klitorisimde kalırken yerine bir parmağını koyar. Tepkilerimi kataloglar ve çabalarını ikiye katlamak için saklar gibi beni izler.

Ağzım açılır ve o karnımda baş döndürücü bir özlem yaratırken alnımı alnına bastırırım. Öne doğru eğilir, tembelce okşar ve ikinci parmağını da sokmayı başardığında, soğukkanlılığım sarsılır.

"Bunda iyi olacağını düşünmemiştim," diye nefes nefese söylüyorum.

O gülümser. "Ben çabuk öğrenirim, hatırladın mı? Ve sanırım sana o vibratörü verdiğim andan itibaren tam olarak bunu yapmayı düşündüğüm için bu işime yarıyor."

Bir elimi arkamdaki uyluğuna koyup geriye yaslanıyorum ve kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Her şeyi mahvettiğimi sanıyordum."

"Aksine, *baştan çıkarıcı kadın*," diye cevaplar ve ağzıyla göğsümün ucunu kaplar. Meme ucumu okşar, parmakları içime girip çıkar ve omurgamda elektrik kıvılcımları yükselirken hiçbir şeye konsantre olamam. "Yeterince dağınık olduğumu düşünmemiştim. Ama bunu düzeltmemeye izin ver."

Cevap vermek için ağzımı açarım, ama bir spazm beni keser, iç kaslarım gittikçe daha sıkı kasılır.

"İşte bu. Parmaklarımı böyle alırken çok seksi görünüyorsun," diye övüyor, arabada müstehcen sesler inanılmaz derecede yüksek çıkarken midem şiddetle dönüyor. "Ne istediğini söyle bana, Elle."

"Adımı öyle söyleme," diye sızlanıyorum.

"Neden? Sesini beğendin mi?"

İçim kıpır kıpır olurken başımı sallıyorum. Eufori vücudumdaki her hücreyi yakar, beni ateşe verir.

"Elle, Elle, Elle," diye alay ediyor, dudakları hassas, buruşuk tenime değiyor. "Tanrım. Kucağımı ıslatıyorsun, baştan çıkarıcı kadın. En son ne zaman biri seni orgazm etti?"

"Ben... ben bilmiyorum..."

"Tabii ki hatırlamıyorsun. Kimse senin içinde bu kadar iyi hissetmedi, değil mi?" Dili cildimi okşuyor, sonra parmaklarını kıvrıyor ve içimde lezzetli bir baskı dalgası yaratan bir noktayı okşuyor.

"Siktir," diye nefes nefese, onu sıkıca sararak, o devam ederken kontrolü kaybediyorum.

Normalde, geri iterdim. Kontrolü yeniden ele geçirirdim. Ama şu anda, bunu istemiyorum.

Her şey çok hızlı oluyor, orgazmım yükseliyor ve o beni germeye ve doldurmaya devam ederken diğer tüm düşüncelerimi silip süpürüyor. Onu göğsümde, boğazımda, vücudumdaki sinir reseptörlerinin olduğu her yerde hissediyorum.

Etkisiyle patlarlar, kısa bir an için görüşümü çalarlar. Sert bir şekilde boşalırım, netlik için, hava için, bana yıldızları gösteren bu yabancı için nefes nefese kalırım.

O haklı. Daha önce *hiç* böyle hissetmemiştim.

Unutulmanın eşiğine geldiğimde, elini ıslatıyorum ve içimden hayvani bir ses çıkıyor. Alnımda ter damlaları oluşuyor ve o beni okşamaya devam etse de nefes almakta zorlanıyorum.

"Güzel," diyor sessizce, sonunda başını kaldırarak. "Daha iyi hissediyor musun?"

Göğüslerim ağır, kaygan ve şişmiş, amımla aynı durumda. Başımı sallayıp hafifçe gülümserim, sonra ona bir kez daha uzanırım. İçimden yavaşça çıkar, elini ağzına götürür ve parmaklarımı tek tek yalar.

"Ciddi bir ilişkiden mi çıktın yoksa?"

Flört etmeyi bilmeyen bir erkeğin bunu yapabileceğine inanmak zor geliyor... "Parmaklarıyla seni orgazma ulaştırabilir mi?"

"Şey, beni sen *yaptın* diyemem."

"Doğru, ben sadece seni ikna ettim."

Kaşlarımı çattım. "Sadece soruma cevap ver."

"Flört etmek ve parmakla tatmin etmek iki ayrı beceridir..." Ben onun şah damarını dürttüğümde, kıkırdayarak homurdanır. "Hayır, bir ilişkiden yeni çıkmış değilim. Merak etme. Buradan ayrıldığında seni bekleyen kıskanç eski partnerlerim yok."

Başımı eğip, ona bir kez daha bakarak doğruyu mu söylediğini anlamaya çalışıyorum. Her zaman dürüst olmadığını söyledi, ama hızlı bir seks dışında bir şey kazanacağını sanmıyorum. Benim kazandığımla aynı şey; burada güç dengesizliği yok. Daha sonra bana hükmedebileceği hiçbir şey yok.

Ayrıca, sabah olunca bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. Onu bir daha görmeyeceğim.

Penisini eline alıyor, sertleşmiş penisinin etrafına prezervatifi takıyor ve ben bu kadar zamandır nasıl sert kalabildiğini merak ediyorum. Ama sorumu sormadan önce, beni öne doğru çekiyor ve bizi tekrar hizalıyor.

Ucu, içeri girmeden önce parlak etimin içinden kayıyor ve o ellerini kalçalarımın koyarak beni yavaşça aşağı indirirken ben de onun pazılarını tutuyorum.

Onun boyutuna alışırken hafif bir acı hissediyorum, ama eskisi gibi *değil*.

Siktir, gerilme harika bir şey. O acınası küçük bir ses çıkarırken, ben de pelvisimi eğerek inilti çıkarırım.

"*Tannm*, çok iyi hissediyorsun..."

Bir vızıltı sesi havayı yırtar, yüksek ve rahatsız edici bir sesle onun sözlerini keser. Telefonu ön panelin üzerinde kayar ve benim görebildiğim yerden okunamayan bir isimle aydınlanır.

"Kahretsin." O öne doğru kayar, içime daha fazla girer ve ben çok çabuk tekrar boşalmamak için dudağımı ısırırım. O duraksarken, beni yerinde tutmak için elbisenin kenarlarını yumruklayarak düzensiz bir nefes alır.

"Boş ver," diyorum.

"Tamam," diye kabul eder, hiç tereddüt etmeden. "Öylece mi?"

O da başını sallar, geriye yaslanarak boğazındaki damarları ortaya çıkarır. Yutkunduğunda damarları dalgalanır ve ben istemeden onu sıkıca sararım, kalçalarımı hafifçe döndürürüm. "Aynen öyle, baştan çıkarıcı kadın."

Ancak vızıltı kesilmez ve havanın o kadar ağır olduğu birkaç saniye sonra, sanki üzerimize çökebilirmiş gibi hissedilir, o da içinden küfür eder ve telefonu torpido gözünden alır.

Sessizce, yeşil gözleri kararırken ekranı taramasını izliyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Aile meselesi."

"Ailen mi var?"

"Çoğu insanın var." Bana bakıp, utanarak ekliyor. "Ama... *karım ve çocuklarım* yok."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ciddiyim." Telefon tekrar titrediğinde çenesi hareket eder ve telefonu arka koltuğa atar. "Üzgünüm Elle, ama gitmem gerek."

Gözlerimi kırıştıtırırım.

"Ne?" "Başka bir yerde

bana ihtiyaç var."

"Şu anda sakin içimde."

"Oh, farkındayım. Ama ailevi acil durumlar bekleyemez." İki eliyle kalçalarımı kavrar, beni çekip çıkarır ve ani basınç ve dolgunluk kaybından yüzümü buruştururum, sonra o hissi silmeye çalışmak için başımı sallarım.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki bir uzvumu kaybetmişim gibi.

Hemen sinirleniyorum, bu yüzden o elbisenin askılarını düzeltmeye çalıştığında ellerini itip kendim düzeltiyorum.

Bu çok *aşağılayıcı*.

O koltuğuna geri oturur, prezervatifi çıkarır ve iç geçirir. "Elle, ben öyle demek istemedim..."

Yolcu kapısını iterek açtım, başımı salladım ve kollarımı kucaklayarak paltomu aldım. "Boş ver, *izci çocuk*. Beni kullanan ilk erkek sen değilsin ve muhtemelen sonun da olmayacaksın, çünkü belli ki lanet olası bir ders alamıyorum."

O cevap veremeden arabadan atlıyorum ve kapıyı çarpıyorum, onun bu ilişkiden *aslında* hiçbir şey elde edemediğini görmezden gelerek, tek kelime etmeden park yerinden ayrılmasını izliyorum.

SAÇLARIMI HAVLUYA SARARAK koridorda ilerliyorum, anahtarı kapının kilidine sokup içeri giriyorum. Duş aldıktan, cildimi temizledikten ve diş ipi kullandıktan sonra, kendimi tamamen yeni bir insan gibi hissediyorum, Lethe'nin evinde yaşadığım utanç verici anları *neredeyse* unutabiliyorum.

Aurora yatağında oturmuş, sarı saçlarını ısıtıcısız bukle maşalarına sararken ayak tırnaklarını pembeye boyuyor. Ben bornozumu ve terliklerimi çıkarıp dizüstü bilgisayarımı yatağımın örtüsünün altına dalarken, mavi gözleri beni buluyor.

Bara bıraktığı hali göz önüne alındığında, bu gece döndüğümde uyanık olmasını beklemiyordum, ama gerçekte, bu günlerde kampüsten nadiren ayrılıyor gibi görünüyor. Avernia Koleji'ndeki çoğu kişi kış tatili için eve gidiyor, ama Aurora yurt odasını değiştirdi ve üzerinde çalışması gereken bir çevrimiçi moda gösterisi olduğunu iddia etti, bu yüzden ben erken taşınmak için özel izin aldığımda hala oradaydı.

Normalde, Erebus, Cadmus, Rhadamanthus ve Blessed Hall adlı dört yurt, uygun bir şekilde Elysian Yurtları olarak adlandırılır ve RA'lar olmadığında yeni kimsenin girmesine izin vermez, ancak dekan bir istisna yapmaya hazırdı.

Ya da daha doğrusu, ailem ona başka seçenek bırakmadı.

"Nasıl gidiyor?" Aurora, kaşlarını kaldırarak bana bakarak sordu. Oldukça ayılmış görünüyor.

"Yaşayacağım," diyorum ona, yastığımdan ısıtma yastığımı çıkarıp karnımın üzerine koyarak.

Meğer önceki kramplar PMS'miş. Daha doğrusu, döngümün erken aşamasında tetiklenen endometriozis alevlenmesiymiş.

Endometriozis gibi kronik hastalıkların özelliği, semptomlar sadece orta derecede olsa bile, ağrı tehdidinin sürekli olarak üzerinizde dolaşmasıdır. Bu, hayatınızı tüketir. İkinci evre teşhisi konduktan birkaç yıl sonra bile, ağrının tolere edilebilir, minimum düzeyde veya dayanılmaz olduğu günleri tahmin etmekte hala zorlanıyorum.

Ve o seksi yabancıya söylediğim gibi, doğum kontrolünün feminist bir fikir olduğunu düşünsem *de*, bu da kendi sorunlarını beraberinde getiriyor ve gerçek bir çözüm değil. Hastalığın yayılmasını engellemiyor, sadece semptomları hafifletiyor.

Tedavisi yok, bu yüzden şimdilik tek yapabileceğim şey onu yönetmek.

Orgazm bazen yardımcı oluyor, bu yüzden az önce yaşadığım deneyimi, ısıtma yastığı ve az önce aldığım ağrı kesicilerle birleştirerek, bu gece uyuyabileceğimi umuyorum.

Tabii, İlkel Orman hakkında rüya görmemek şartıyla. "Biz gittikten sonra ne yaptın?" Aurora devam ediyor.

"Oh. Şey... Aslında hiçbir şey. Biraz içki içip Uber çağırdım. Birkaç başıboş güvercini besledim. Bundan ötesini pek hatırlamıyorum. Farkında olmadan fazla içmiş olmalıyım."

"Iyy. Kuşlar çok korkutucu." Burnunu buruşturur. "Neyse, kendini suçlama. Lethe'nin suçu, bu yüzden oradan uzak duruyorum. Kimse oradan ayrıldıktan sonra ne yaptığını hatırlamıyor gibi görünüyor."

"Yani anılarım sihirli bir şekilde yok olacak mı diyorsun?"

"Duruma bağlı. Musluk suyunu içtin mi?"

Ona dehşet dolu bir bakış attım. "Ne zaman böyle bir şey yaptığımı gördün ki?"

O gülüyor. "Haklısın. Ama ayrıldığımızda gerçekten kimseyle tanışmadın mı? Bu, benim hatırladığım Noelle'e hiç benzemiyor."

O yabancının yeşil bakışları zihnimde bir anlık parlar ve onun yaptıklarını bildiğini düşününce paniğe kapılırım.

Onun beni reddettiğini bildiğini düşünmek.

"Hayır," diye yalan söylüyorum ve beton duvara dönerek yatıyorum. "Fury Hill'de bulunan birkaç turistik yerden birinde vakit geçirmek hoş olur diye düşündüm."

O burun kıvrıyor. "Evet. Lucy beni buraya gelmeye ikna etmeseydi, Pratt'ta olurum ve hafta sonları *gerçek* moda şovlarına ve beş yıldızlı restoranlara giderdim, burada herkesin her zaman aynı polyester etekleri ve tüvit ceketleri giymiyormuş gibi davranarak sıkışıp kalmazdım."

"Şehirden *o kadar* da uzakta değiliz," diyorum. "İstersen hafta sonu gezilerine çıkabilirsin."

Aurora iç çeker. "Avernia, Pratt kadar modaya uygun ve modern olmayabilir, ama ders yükü çok ağır. Yoksa neden tatilde eve gidip annemi ve babamı ziyaret etmek yerine burada kaldım sence?"

İkimiz de, anne babasının — teyzem Lenny ve amcam Jonas — Noel hediyelerini vermek için özel olarak buraya geldiklerini ya da onun eve gitmemesinin asıl nedeninin ödevlerle değil, Foxe James ile ilgili olduğunu biliyoruz.

Benim konuşacak konumda olduğumdan değil. Sonuçta ben de hatalarım yüzünden Los Angeles'tan ayrıldım.

Isıtma yastığıma kıvrılıp, derin bir nefes veriyorum. *Lanet olsun*, bu çok iyi geliyor. Cildime nüfuz eden sıcaklık, kalan ağrıyı yatıştırıyor ve ben dizlerimi çekip, yastığı yerinde tutuyorum.

Başımı yastığa dayayıp dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve bir streaming sitesindeki favoriler klasörümü karıştırıyorum. Düzinelerce klasik film ve müzikalin yanından geçip sonunda *Casablanca'yı* seçiyorum. En sevdiğim film.

Humphrey Bogart'a odaklanarak bir süre öylece yatıyorum, daha önce gördüğüm yeşil gözlü yabancıyı ve benden aldığı zevki aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Ve onun adını hiç öğrenemediğim gerçeği.

SUTTON

YÜZYILLARDIR Dupont Malikanesi, Avernia Koleji'ne bakan White Mountains'ın eteklerinde gizlenmiş durumda. Burası, büyük oturma odaları, modası geçmiş çiçekli duvar kağıtları ve en küçük kız kardeşim Gigi'nin Londra'da yatılı okula gitmesinden bu yana kimsenin doldurmaya zahmet etmediği bir yüzme havuzuyla donatılmış, hayaletli bir malikane.

Buraya gelmekten hoşlanmıyorum. Bazen hala Bellamy'nin kokusu, umut ve nane çikolatası kokusu geliyor, ama o ölmeden önce benim gibi kampüste yaşıyordu.

Beckett'in mavi gözleri, ana oturma odasının karşısından bana bakarken, beni dondurmaya çalışan ikiz buzullar gibi buzla kaplı.

Ben de ona bakıyorum, çünkü onun, annem ve Dekan Bauer arasında gerçekleşen bu ani toplantı, acil bir durum oluşturmuyor, ama o, bir sorun çıkacağını söyleyerek gecemi erken bitirdi.

Belki hatalarla dolu bir geceydi, ama yine de sabırsızlıkla beklediğim bir geceydi.

İçeri girdiğimde, parmaklarımda hala lateks kokusu var. Beckett'in yanından geçip, kanepelerden birinde oturmuş anneme hayran hayran bakan Justin Bauer'a bakıyorum.

Annem kendi başına da çarpıcı bir kadın, ama sanırım onun hayranlığını uyandıran şey, Claire Dupont'un onun çevresinde olması gibi bir yenilik olması.

Bu sapık, kurucu aileler arasında hiç popüler olmadığı için nadiren bir yerlere davet edilir. Ama o kadar korkak ki, onu etraflarında tutuyorlar.

Sanırım bu yüzden şu anda burada.

Dean Bauer ayrıca sert kadınlar tarafından kolayca sindirilip baştan çıkarılabilir, bu yüzden onun uygunsuz davranışları beni şaşırtmadı.

Asıl şaşırtıcı bulduğum şey, birkaç saat önce kampüsündeki evinin alevler içinde kaldığını gördüğüm ve onun da içinde olduğundan emin olduğum halde, onun burada olması. Yine de temiz ve bakımlı, duş almış ve sanki hiçbir şey olmamış gibi kayıtsızlık takınıyor.

Avernia'da işler böyle yürür. Gizem ve anonimlik olmadan üniversite işleyemez. Şehir ve okul yetkililerinin pislikleri örtbas etmek için ne kadar ileri gidebileceklerine neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum.

Annem çenesini kaldırır, koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları sertleşir.

"Bu da ne böyle?" diye soruyorum, kimse konuşmaya cesaret edemediği için sessizliği bozuyorum.

"Bir müdahale," diye cevaplar annem, porselen kupasından bir yudum alarak. Oolong çayı gibi davranıyor, ama yanına gitmeme gerek yok, içine bir şey katıldığını biliyorum — antidepresan ya da Fransız şarabı olabilir.

Artrit nedeniyle piyanistlik kariyerini erken bitirmesi ve bir çocuğunu kaybetmesi arasında, kendini daha açık bir şekilde sakinleştirmeye çalışmasını ona suçlayamam.

Beckett onun cevabına öfkelenir. "Müdahale, benim hatalarımı konuşup, artık toplum içinde güvenilir olup olmadığımı yüksek sesle tartıştığımız bir grup terapisi seansı mı?"

"Bazen evet," der annem, yanındaki koltuğun boşluğunu okşayarak beni çağırır. "Sutton, canım, gel otur. Bu önemli."

O tekrar sormadan, yanına gidip minderine oturuyorum. "Babam nerede?"

Annem gözlerini devirir. "Jean-Louis yine krizlerinden birini geçiriyor. Nasıl olduğunu bilirsin. Westwood veya Blackwater ailelerinden biri değilsen, onu yatak odasının dışında görmeyi bekleme."

"İkisi de şehir meclisinde birlikte çalışıyorlar," diyor Dean Bauer, sanki Fury Hill'in kurucu ailelerinin şu anki patriarklarının, onun onlara yalakalık yaptığını duyabileceklerini düşünüyormuş gibi. "Ben de kendimi ne kadar kötü hissetsem de, onlarla yüzleşecek gücü bulurdum."

Annesinin ifadesi etkilenmemiş gibi. "Evet, onlara yalakalık yapmaktan hoşlanıyorsun, değil mi Justin?"

Beckett burun kıvrır ve annesinden kötü bir bakış alır. İnler, başını kanepenin arkasına bırakır ve siyah saçlarını eliyle tarar.

"İşimize devam edebilir miyiz?" diyorum, odanın karşısındaki abanoz şöminenin üzerine monte edilmiş süslü altın analog saati kontrol ederek. "Bazılarımızın derslere hazırlanması gerekiyor."

"Doğru. Bu arada, bu kardeşinin okuldan atılmasıyla ilgili," diye cevaplar dekan.

"Yönetim kurulu duruşması birkaç hafta sonra olacaktı sanıyordum."

"Öyleydi, ama bu gece acil bir toplantı yaptık ve bu yüzden buradayız."

Bakışlarım Beckett'e kayıyor. *Aradığında bunu biliyor muydu?*

"Normalde, sorunlu bir öğrencinin bu kadar kısa sürede kampüse geri dönmesine izin vermezdim," diye devam eder Dekan Bauer, kravatını çekiştiren kardeşimle göz göze gelirken. "Ama Avernia yönetim kurulu ilk kararını değiştirdi."

Kaşlarımı çatıp, bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Onun *neden* okuldan atıldığını biliyorlar, değil mi?"

"Beni desteklediğin için teşekkürler," diye mırıldanır Beckett.

Dekan Bauer boğazını temizler ve yanındaki cilalı sehpanın üzerinde duran sudan bir yudum alır. "Evet, yönetim kurulu geçen dönem Tenarus mağarasında meydana gelen... *olayı* çok iyi biliyor. Ancak, seni yardımcı olarak işe aldığımız kısa sürede, güvenilir birisi olduğunu kanıtladın. Birkaç öğrencinin seni etkilemeye çalışmasına rağmen, hiçbir davranış kuralını ihlal etmedin."

Sanki büyük bir şaka gibi gülüyor. Gözlerimi deviriyorum.

Sanki bir *öğrenci* tarafından baştan çıkarılacak kadar kararsız biriymişim gibi. Ben de kısa bir süre önce öğrenciydim.

Onlar beni ilgilendirmiyor.

"Avernia'da bir profesör olarak size saygı duyduğumuzdan ve ailenizin etkisinden bahsetmeye gerek bile yok, yönetim kurulu Beckett'in cezasını kaldırmaya hazır. Sonuçta, dersini almış olduğuna eminim ve böylesine parlak bir genç zihni sonsuza kadar kaybetmek istemeyiz."

Beckett uzanır, uzun bacaklarını kanepenin koluna asar ve tonozlu tavana bakar. İşaret parmağıyla giydiği siyah *Curator* blazerinin koluna ritmik bir şekilde vurur.

Kampüsteki en prestijli öğrenci organizasyonunun başkanı olmak, onun en büyük başarısıydı. Bu onun gurur ve mutluluk kaynağıydı, bu yüzden babamızın onu inandırdığı saçma bir lanet uğruna her şeyi bir kenara atmasını izlemek bana çok acı veriyordu.

"Bunu duymak çok güzel," diyor annem, kardeşime küçük bir gülümsemeyle. "Öyle değil mi, canım?"

"Bir bit yeniği var."

"Kötü yanı yok. Ama bazı temel kurallar belirlememiz gerektiğini düşünüyorum." Bauer elini alnına götürerek soluk teninde biriken teri siler. "Örneğin, Beckett'in Curator kulüp evindeki ikamet izni iptal edilecek. Cadmus Hall'da yaşaması bekleniyor."

Kafamı sallıyorum. "Adil görünüyor."

Beckett onaylamayan bir ses çıkarır. "*Cadmus* mu? Beni Lyceum'un arkasına götürüp vurmasan olmaz mı?"

"Hayatım," diye azarladı annem. "Dean Bauer sana bir iyilik yapıyor."

"İyilik mi?" diye tekrarlar, gülmeden. "Babam öğrenene kadar bekle. Cadmus, kampüsteki en kötü yurt. Sosyal olarak dışlanmışlarla birlikte Erebus'ta kalmayı tercih ederim."

"Cadmus Hall en yeni yurt binamız," diyor Dekan Bauer. "Konaklama koşulları kulüp evinde alıştıklarına göre daha kısıtlı olabilir, ama seni temin ederim ki, her yurt binası üniversite öğrencileri için güvenli ve yeterli konaklama imkanları sunuyor."

Dekan, sanki bu iddiaya itiraz edercesine bana hızlıca bir bakış attı. İkimiz de yurtların sık sık sorunların hedefi olduğunu biliyoruz.

Dört tanınmış öğrenci organizasyonundan Death's Teeth ve Curators en kötü geçmişe sahip olanlardır, ancak bunlardan sadece biri okul tarafından destekleniyor ve kayıtlıdır. Geçen dönemden sonra, Curator'ların varlığının bundan sonra çok daha az yoğun olacağını tahmin ediyorum.

En azından, itibarlarını korumak için önemli ağ fırsatlarından yararlanan bu grup, olaylar yeterince sakinleşene kadar, tekrar sorgusuz sualsiz faaliyet gösterebilecek duruma gelene kadar.

Avernia, en iyi ve en parlak öğrencilerin gittiği bir üniversite olmasına rağmen, tartışmalara olan ilgisi düşüktür. Sanırım zeka bile sizi kişisel önyargılarınızdan ve arzularınızdan tamamen kurtaramaz.

Curator'ların platformu her zaman seçkinlik üzerine kurulmuştur. Genellikle en çok rağbet gören organizasyondur ve üyelik sadece davetle mümkündür, bu yüzden cinayetler ve lanet söylentilerinin kısa sürede tarihe karışacağından eminim.

Öte yandan, Death's Teeth okulun en *gizemli* grubudur. Gölgede, kütüphane bodrumlarında ve Primordial Forest'taki mağaralarda faaliyet gösterirler. Bu, anonim kurucu aile üyeleri ve Fury Hill yetkilileri tarafından yönetilen marjinal bir organizasyondur. Amaçları, yaşamın döngüsel doğasını ve geleneğin önemini vurgulamak ve herkesin ölüme boyun eğmesi gerektiğini vurgulamaktır.

Düzeni korumak için korku ve anonimliği kullanırlar, Fury Hill kanı taşıyan herkesi üye yaparlar ve liderlik silsilesini "saf" tutmaya çalışırlar.

Yeni üyeler bu tür bilgilere erişemezler, ancak uydurma bir tanrı tarafından örgütü yönetmek için seçildiğine inandıkları kişiyse, beklediğinden daha fazla bilgiye sahip olursun.

İnkarne rolünü üstlenmeyi reddederseniz bile, bunun söylediklerinden çok daha karmaşık bir durum olduğunu bilirsiniz: insan kurban etme, kan yemini ve teşhircilik gibi unsurlar içerir.

Bu yüzden yıllardır katılımcı olmama rağmen hala sadece bir Yaşlıyım. Daha yükseğe çıkarsam, sahip olduğum az sayıdaki özgürlük de ortadan kalkar.

Hedef ben olmasam bile, bu durumda Beckett onların hedefine girer.

Sekiz yıl önce Bellamy'nin kurban olmasının nedeninin bu olduğunu sanıyorum, ancak bunun kanıtı yok. Ceset hiç bulunamadı ve ailem bu konuyu araştırmadı. Okulun hiperbolik ve müdahaleci haber bültenini anonim bir hesapla yöneten kampüs paraziti Pythia'nın tuttuğu tüm günlükler kayboldu veya yok edildi.

Dekanın iddialarına itiraz etmediğimde, devam ediyor. "İlişkinize dikkat çekmememiz de çok önemli. İkiniz birbirinize pek benzemiyorsunuz, bu yüzden

Ortalama bir öğrenci, biz bunu belirtmezsek fark etmez... ve siz de kamuya açık yerlerde çok fazla zaman geçirmezseniz."

Daha önce yaşadığım migren geri dönünce cildim kaşınmaya başlar, burnumun çevresinde zonklamaya başlar.

Annem alaycı bir şekilde, "Avernia bunun için çok küçük bir yer, değil mi? Dupontlar'ın kim olduğunu herkes bilir." der.

"Bu yıl Fury Hill'de rekor sayıda yerleşik olmayan öğrenci var," diyor ona. "Bence bu bir olasılık. Ya da belki Beckett'in Sutton'ın öğretim görevlisi lojmanında kalması daha faydalı olur? Soyadını bilen insanlarla karşılaşma riskini azaltır."

"Onu takip etmek de çok daha kolay olur," diyor annem.

"Peki," diye cevap veriyorum. "Aksi takdirde, apartman dışında etkileşimimiz minimumda kalacak."

Beckett dişlerini sıkar. "Bay İyi Çocuk'un, beni sorunlu biriymişim gibi göstererek kampüste otoritesini kullanmasının başka bir yolu gibi geliyor."

Ona sert bir bakış attım. "Burada bulunma sebebimizi ve sana neden bakılması gerektiğini hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Başka bir öğrenci tarafından saldırıya uğradığım gerçeğini görmezden mi geleceğiz?" diye karşılık verir. "Bu arada, onun da burada olmadığını fark ettim. Onun da saatli bomba gibi muamele görme ihtimali ne kadar?"

"Beckett, canım, sen bir öğrenciyi *kaçırdın*." Annem burnunun köprüsünü sıkıştırarak, köşeli yüzünü başka yöne çevirir. "Burada alınman için bir neden olduğunu sanmıyorum."

"Resmi olarak, okul hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Her şeyi örtbas ettiler, öyleyse neden *kağıt üzerinde* bir suç bile yokken, sanki ben hüküm giymiş bir suçluymuşum gibi davranıyoruz?"

Haklı bir soru. Onun saçmalıkları kaçırma, haneye tecavüz ve diğer üç öğrencinin ölümüyle sonuçlandı. Ancak Küratörler dekanın kişisel onayına sahip oldukları ve üniversitenin yapısına o kadar sıkı sıkıya bağlı oldukları için her şey örtbas edildi ve Beckett sadece liderlik için çok dengesiz olarak değerlendirildi. O mağaraların dışında kanlar içinde yatarken, kaçırılan çocuğu kurtarmaya gelen öğrencilerden biri tarafından

Kaçırılan kişiyi kurtarmaya gelen öğrencilerden biri tarafından ağır bir şekilde dövülmüştü.

Hala *neden* bunu yaptığını tam olarak anlamış değilim. Lanet, bir kurucunun kötü davranışlarının torunlarına yıkım getireceğine dair belirsiz bir gevezelik, geçerli olabilmesi için kampüste aynı anda üç Anderson'ın bulunmasını gerektiriyordu. Geçen dönem sadece iki tane vardı.

Ama sanırım, babasının onayını her zaman olduğu gibi arzuladığında, bunu elde etmek için elinden geleni yaparsın. Bu, saçma sapan emirlere uymak anlamına gelse bile.

Jean-Louis'in yokluğu bu konuda pek de iyiye işaret değil.

Dekan Bauer'in yüzü soluyor ve alnında ve boncuk gibi gözlerinin altında daha fazla ter birikiyor gibi görünüyor. "Avernia Koleji, öğrencilerinin güvenliğini sağlamak için her türlü çabayı göstermesine rağmen..."

Beckett burun kıvrır.

"...hala örnekler var. Özellikle o lanet okul forumunda, olanlar hakkında çok fazla fısıltı vardı, sizi cezasız bırakmamız için. Açıkçası, Bay Dupont, bence kolay kurtuluyorsunuz."

"Kardeşimin bana bakıcılık yapması şartıyla katılmama izin veriyorsun," diye cevaplar. "Resmi küratörlük görevlerine katılamıyorum çünkü kovuldum, herkes muhtemelen benden uzak duracak ve *Sutton'a* rapor vermem gerekiyor. Bu nasıl kolay olabilir ki?"

"Alternatifin geri dönmemektir, nokta. Geri dönebildiğin için minnettar olmalısın. Ataların, bu muhteşem kasabanın kurucuları, senin davranışlarına ne derlerdi?" Eğer lanete inanıyor olsalardı, sorun etmezlerdi herhalde.

En azından biri hariç hepsi.

"Dean Bauer," diye araya girer annem, içkisini sallayarak. "Oğullarımı korkutmaya çalışmazsanız çok sevinirim. Size emanet ettiğim ve bana geri dönmeyen diğer çocuğumu hatırlatmak istemem."

Onun sözleri tartışmanın sonunu getirir; birkaç dakika sonra dekan izin isteyerek ayrılır. Annem onu malikanenin giriş salonuna kadar geçirir, sessizce veda eder ve odaya geri döndüğünde Beckett'in yüzüne uzanır, her iki yanağına da iki öpücük kondurur.

Aynı hareketi bana da yapar, beni kanepeden yarı sürükleyerek kaldırırken cildimi çimdikler.

Dokunuşuna irkildiğimi fark etse de, bunu belli etmez. Hiçbir zaman belli etmez.

"Bu dönemle ilgili sadece *iyi* anekdotlar duymayı bekliyorum," diyor annem, ikimizi de gözetleyerek. "Beckett, canım, lütfen burada sana verilen hediyenin değerini anla. Kardeşin gibi bir dahiyle bu kadar yakın olmak, bazılarının uğruna cinayet bile işleyeceği bir fırsat."

Bu benim yüzümü buruşturuyor. Bu doğru değil, ben *bir dahi* değilim. Tiyatroya olan sevgim, büyürken ailemin kabul ettiği birkaç şeyden biriydi, bu yüzden tüm zamanımı ve enerjimi onu öğrenmeye adadım. Şu anda öğretmenlik yapmamın tek nedeni, Avernia'nın lisans ve yüksek lisans derecelerini aynı anda alabileceğim bir çift diploma programı sunması ve bana diğer arkadaşlarımdan daha kısa sürede her ikisini de tamamlama seçeneği sunmasıdır.

Ondan sonra, burada bir pozisyon açılana kadar Londra ve Los Angeles'ta farklı tiyatro şirketlerinde çalışarak ve eğitim alarak bir süre geçirdim. Jean-Louis yönetim kurulunda olduğu için, beni mülakata almadan işe aldılar ve o zamandan beri *iyi* olmak için kendimi paralıyorum.

Bu da zorlu dersler, sert notlandırma sistemleri ve sürekli çalışma anlamına geliyor. Öğrencilerimin oynadıkları metinleri anlamalarını istiyorum. Neden önemli olduklarını bilmelerini ve bunu sahneye yansıtabilmelerini istiyorum.

Bundan daha azı önemsizdir. Yeterli değildir.

Annem, elbette, öğretim tarzımın katılığı nedeniyle benim özellikle yetenekli olduğumu düşünüyor. Ya da belki de Fury Hill'deki herkesin sonunda boyun eğdiği acılardan ziyade, çocuklarından birinin büyük başarılarla imza atacağına inanmak istiyor.

"Yetenek mi?" Beckett alaycı bir şekilde sorar. "O oyunculuk dersleri veriyor anne. Bir maymun bile Sutton kadar iyi yapabilir."

"O zaman ilk gün seni sorumlu yapayım mı?" diye soruyorum.

Dişleriyle bir ses çıkarır, sonra kanepeden kalkar ve fuayeye ve ana merdivene çıkan kemerli kapıya doğru yürür. "Her neyse. Yapacak işlerim var."

"Beckett," annem, o uzaklaşırken sertçe fısıldar. Ceketindeki nakışlı gelincik ve teta deseni - Küratörlerin *amblemi* - köşeyi dönüp kaybolmadan önce gördüğüm son şeydir. Yukarıdaki koridorda sürünerek yürürken ayak sesleri evin içinde yankılanır, sonra bir kapı çarpar ve sessizlik bir kez daha çöker.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. On yıl önce, kahkahalar ve müzik, duvarları süsleyen altın çerçeveli sanat eserlerini ve fotoğrafları rahatsız ediyordu. Şimdi ise sadece sesin tozu kalmış.

"Onun için endişeleniyorum," diyor annem. "Beckett'in o mağaralarda geçirdiğimiz geceden beri iyi olmadığını düşünüyorum."

"Oldukça kötü dayak yedi anne. Konuşabildiği ve görebildiği için şükretmeliyiz."

Hayatta olduğu için şükretmeliyiz.

"Yine de." Annem gergin bir bakışla yanımdan geçip, yanağının içini ısırdı. "Dean Bauer'a onu tekrar okula kaydettirmesi için para vermemin sebebi, onu bu evden çıkarmak içindi. Jean-Louis'in yanında olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Dekan'a rüşvet mi verdin?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Bunu yapan ilk Dupont ben değilim, ama mesele bu değil." Yanımdaki kanepeye otururken bakışlarında bir şey parladı. "Jean-Louis'in zihni eskisi gibi değil. Bu aralar çok öfkeli ve kafası karışık. Korkarım hastalığı bu özelliklerini daha da kötüleştiriyor."

Zaten başından beri hoş bir adam değildi.

"O, güç dengesizliği ve şehir üzerindeki kontrolünü kaybetme gibi sanrılarla boğuşuyor. Birkaç hafta önce bunun yol açtığı sonuçları düşününce, Beckett'in bu kadar yakın bir yerde yaşamasına izin vermenin akıllıca olmadığını düşünüyorum. Kardeşin çok etkilenebilir biridir ve ben bunu her zaman takdir etmişimdir ama..."

"Bu aynı zamanda başına bela açıyor," diye bitiriyorum, başımı sallayarak.

"Biliyorum."

"Yemin ederim, bana Bellamy'yi çok hatırlatıyor. İkisi de Jean-Louis'in sözlerini kutsal sayıyordu, o Beckett'tan biraz daha asi bir yapıya sahip olsa da. Belki de onların daha fazla etkileşime geçmelerini teşvik etmeliydim, belki o zaman Bellamy'nin etkisi ona da bulaşırdı."

bana yan gözle baktı. "Ama seninle böyle olmadı, ikiniz neredeyse birbirinizden ayrılmazdınız."

"Biz ikizdik," diye cevap verdim, sesim gergindi. "Yakın olmamız çok doğaldı."

Elini benimkinin üzerine koyar, eli soğuk parmaklarımı ısıtır. "Kız kardeşin seninle gurur duyardı, Sutton."

"Bunu yapmasak olmaz mı?" Kalbim sıkışır ve elimi çekerim. Burada Bellamy'den bahsetmek yanlış geliyor. Bir şekilde çok erken. "Personel daireleri dar, biliyorsun. Beckett çok yer kaplıyor."

"Bunlar hafifletici sebepler," diyor. "Eminim bir yolunu bulursun."

"Ya istemiyorsam?"

Gözlerini kısıyor.

Çenemi sıkıp, başımı sallayarak nefes veriyorum. "Bir çaresini bulurum."

"Tek istediğim bu."

Kafamı sallıyorum, çünkü elbette yapacağım. Elbette başka birinin güvenliği ve refahının sorumluluğunu üstleneceğim, aslında bu konuda pek *iyi* olmasam da.

Ama bu benim kaderim.

Durmak istediğim halde bile önemsiyorum.

Bir çift ela göz zihnimde parıltıyor ve beni bir anlığına o andan uzaklaştırıyor. Sanki bilmeden bana bulaşan bir parazit gibi.

Yıllardır kimse ilgimi çekmediğine göre, bu kadının gerçekten beni baştan çıkarmak ve işkence etmek için gönderilmiş bir tür engerek olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onun sessizce yalvardığı gibi benimle sevişmesine izin versem ne olurdu kim bilir?

Ama işlerin daha ileri gitmesine izin vermemiş olmam, bunu istemediğim anlamına gelmez. Şimdi, bir saat kadar sonra, hala onun amının benim sikimi sıkıca saran o ilahi hissi ya da onu boşaltırken çıkardığı küçük sesleri tekrar tekrar hatırlamıyorum.

Bu ilişkiye son vermek doğru karardı. Arzuya alışkın değilim. Normalde hiç dokunulmak istemem.

Ama durmak, ruhun özlemini engellemez. Birisi ruhun her yerine parmak izlerini bıraktığında olmaz.

Ceketimi omuzlarıma geçirip fuayeye doğru yürüyorum. Annem arkamdan geliyor, Jean-Louis'in yerine yeterince katılmadığım konsey toplantıları ve diğer kurucu matriarkların endişeleri hakkında gevezelik ediyor.

Şakaklarımda basınç patlar, izlendiğimi hissetmek kafatasımın yan tarafında ağrıya neden olur.

Geriye baktığımda, Jean-Louis'yi üst kattaki balkona yaslanmış olarak görüyorum. Balkon, katı birkaç kanada ayırıyor. Ağzında asılı duran puronun yanan ucu, gölgeler arasında parlak turuncu bir ışık yayıyor.

Tabii ki izliyor. Acaba gerçekten hasta olduğu için aşağı inemedi mi diye merak ediyorum.

Muhtemelen Beckett'ı kampüse geri getirmek için tüm bu olayı o düzenlemiştir, çünkü orada bir kez daha kuklacı rolünü oynayabileceğini düşünüyordur. Hayatım boyunca, o ailemizin arkasındaki manipülatör olmuştur, zihnimize fikirler yerleştirerek ipleri elinde tutmuş ve bize kendi kaderimizin efendisi olduğumuzu düşündürmüştür.

Ama gerçek şu ki, biz de o lanet Fury Hill lanetine, sözde kurbanları kadar bağlıyız. Cronus Anderson'ın torunları kadar yıkıma bağlıyız.

Sadece farklı bir tür. İçeriden yok eden bir tür.

"Sutton?" Annem uzanıp avucunu yüzüme koydu. "İyi misin? Birdenbire kızardın ve çok ısındın. Hemşireyi çağırayım mı?"

Onun bakışlarından gözlerimi ayırarak, ona küçük bir gülümseme verip ellerini itekledim, biraz alana ihtiyacım vardı. "İyiyim anne. Benim için endişelenmene gerek yok."

Quincy'ye bakarken dizlerimi göğsüme çekerek ofisinin sınırlarını daha geniş göstermeye çalışıyorum. Midem biraz ağrıyor, ama bunun sinirlerden mi yoksa adet kramplarından mı kaynaklandığını anlamak zor.

Asher klostrofobi hastasıdır, ama Quincy'nin küçük ormanında ne kadar uzun süre oturursam - saksıdaki eğrelti otları, çiçekli bitkiler ve hatta okültizm, botanik ve klasik deri ciltli kitapların kaplamadığı neredeyse tüm düz yüzeyleri kaplayan minik ağaçlar - onun korkusunu o kadar iyi anlıyorum.

"Ne konuda yardıma ihtiyacınız var?" diye soruyor masasının arkasından, başını kaldırmadan.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yarınki derslere hazırlanmak yerine burada saklanmanın bir nedeni olduğunu düşünüyorum."

"Yapmam gereken çok şey mi var?" Kaşlarımı çatıp alt dudağıma parmağımı dokunduruyorum. "Okula gitmeyeli uzun zaman oldu ama önceden *bu* kadar çok şey yapmam gerektiğini hatırlamıyorum."

"Üniversite, liseden tamamen farklı bir oyun alanıdır," der ve iç çeker. "En azından ders kitaplarını aldığını söyle bana."

"Ders kitapları mı?" diye tekrar ettim ve çenesindeki kasın seğirmesiyle gülümsedim. "*Şaka* yapıyorum, Q, tanrım. Rahatla. İhtiyacım olan malzemelerin listesini aldım, biliyorsun. Herkes gibi."

"Sen buradaki diğerleri gibi değilsin," diye işaret ediyor. "Sadece soyadımız bile seni dezavantajlı konuma sokuyor."

Bu hatırlatma, tüylerimi diken diken eden rahatsız edici bir ürperti yaratıyor.

Gerçekte, başka nereye gideceğimi bilmediğim için saklanıyorum. İnsanlar önceki dönemlerden arkadaşlarıyla buluşurken, yılın ortasında ve daha yaşlı bir öğrenci olarak katıldığım için kendimi dışlanmış hissetmemek zor.

Üniversiteye gidebilecek yaşın bir sınırı olduğu için değil, ama yine de. Öğrencilerin çoğu liseden yeni mezun olmuş. Bunu ya da genel olarak benimle onlar arasında bir fark olduğu gerçeğini inkar edemem.

Avernia'nın ana demografik yapısı Fury Hill ve çevresindeki şehirlerin sakinlerinden oluşmaktadır. Son yedi yılımı Los Angeles'ta geçirdim ve orada bir topluluğa girmek zor olsa da, bir kez girdikten sonra istediğiniz sürece arkadaşlarınız olurdu.

Burada ise, ailem dışındaki kimseye güvenmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim.

Ormanın gölgelerinde yaşanan sorunları gördüm ve herkesin bizim okullarını mahvedecek kötü adamlar olduğumuzu düşündüğünü biliyorum.

Burada kalmak daha güvenli, çünkü burada tek yargılayabilecek kişi Quincy. Zaten onun yargılarını uzun zaman önce duymazdan gelmeyi öğrendim.

Kız kardeşim nefesini verip kucağındaki defteri kapatır ve spiral ciltli defterleri birkaç ciltli kitapla birlikte masasının köşesine iter. Onları düzgünce düzenler ve defteri en üste koyar. Defterin sade siyah kapağında kalın harflerle "*Fury Hill, New Hampshire'in Kısa Tarihi: İlkoku!*" yazmaktadır.

"Dekanın evini ateşe vermek hisse senedi değerimizi düşürdü mü?" diye soruyorum sonunda, o daha fazla yorum yapmayınca. Tıpkı babamız gibi, ne kadar uzun süre konuşmadan durabilmesi korkutucu.

Parmaklarındaki yüzükleri düzeltir. Başparmağındaki yüzüğün ortasında küçük bir obsidiyen yarasa vardır, diğerleri ise çoğunlukla saf altın yüzükler ya da soyut mücevher desenli yüzüklerdir.

"Mesele değer değil, paranoya. Genel olarak, buradaki insanlar yüzüne karşı sana tanrı gibi davranır, arkandan ise ölümünü planlar."

"Peki... Kimlerin lanete inandığını, kimlerin ölümünü istediğini bilmezsem nasıl arkadaş edinebilirim?"

"Edemezsin."

"Oh, peki, iyi. O zaman kaydolduğuma pişman değilim. Annemle babamı buranın güvenli bir yer olduğuna ikna ettiğin için çok mutluyum."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum," diyor, kalkıp odadaki tek pencereyi çevreleyen kitap raflarına doğru yürüyor.

"Sadece yeterince hazırlıklı olduğundan emin olmak istiyorum. Avernia Hollywood değil. Dikkat edilmesi gereken gerçek, aktif tehditler var."

"Derse zırh giymeli miyim? Kimsenin bana Julius Caesar gibi davranacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Gözlerini kısıyor. "Buraya gelmeden önce Kieran amcayı gördün mü? Bu tam onun mizah anlayışı."

"Juliet teyze ve Eden ile birkaç kez Asphodel'e uğramış olabilir." Başımı eğip sırıtarak, "Neden, onu gördüğüm için kıskandın mı?" diyorum.

"Hiç de değil."

"İlk aşkını özlemek normaldir..."

"Noelle," dişlerini sıkarak diyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Tabii, ama insan meraklı bir türdür, değil mi?"

"Merak öldürür. Bunu iyi hatırlasan iyi olur."

"Sanki aptalca bir şey yapacağımı düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Sadece söylüyorum. Sen her şeyden önce bir öğrencisin, ama sen..."

ayrıca kardeşim. Senin davranışların beni doğrudan etkileyecek."

Çatlamış ojemize bakarak başımı sallıyorum. "*Tamam*. Anladım. Muhtemelen zaten lekelenmiş olan itibarını daha fazla lekelemeyeceğime söz veriyorum."

"Çok komik," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "İtibardan bahsetmişken... Hollywood'u neden terk ettiğini konuşmaya hazır mısın?"

Midemi bir ağrı kaplar.

Hayır. Hayır, hazır değilim. Hiç hazır olacağımı da sanmıyorum.

"Sebeplerim vardı." Çenemi kaldırıp ona sinirli bir bakış attım. "Bu sorgulama da ne? Şu anda anneme çok benziyorsun."

Yüzünde kırgınlık belirir ve bana dolma kalemi doğrultur. "Sözünü geri al."

"*Daha kötü* karşılaştırmalar da var, biliyorsun."

"Evet, ama kimse annesi gibi olmak istemez." Kaşlarını çattı. "Her ne kadar her geçen gün ona daha çok benzesen de."

Sinirlerim milyonlarca küçük düğüm haline geliyor. Elbette ona benziyor olabilirim, ama aramızdaki fark, annemin yetenekli olması—

takma adla bestsellerlar yazıyor — ve babam. Oysa benim övgülerim ve aşk hayatım şu anda yok denecek kadar az.

Denemediğimden değil. Ama her şeyin yolunda gitmesi gerekmez, sanırım.

"Peki, Kaliforniya rüyası öldüyse, buradaki planın ne?" diye soruyor Quincy.

"Henüz bilmiyorum. Duruma göre hareket edeceğim."

O, eğlenmeden homurdanır. "Asher sadece Lucy için geliyor, biliyorsun. Lucy mezun olduğunda, baharda gidecek."

"Biliyorum. Sık sık ziyaret etmiyor olabilirim, ama ailemizi takip ediyorum. Hatta geçen yıl Lucy'ye seçmelerde yardım etmek için buraya geldim."

Quincy kaşlarını kaldırır. "Bunu bilmiyordum."

"Eh, sen yoktun." *Her zamanki gibi* ekleme yapmaktan kaçınarak duraksarım. Onun yokluğunun beni ne kadar derinden etkilediğini ona söylemenin bir anlamı yok.

Öne eğilip masasındaki diğer kitapların sırtlarına bakıyorum. *Fury Hill Efsanesi, Beyaz Dağlarda Hayaletler ve Hayalet Görüşmeleri* ve *Üçlü Kural: Gizli Mezarlar Modern Dünyaya Neler Anlatabilir?*

"Sen klasik edebiyat profesörü değil misin?" diye soruyorum, en üstteki kitaba uzanarak.

"Bu, sadece klasik eserleri okuyabileceğim anlamına mı geliyor?" kitabı elimden alır ve küçük bir günlüğü yığının üstüne koyarken bana kızgın bir bakış atar. "Sana ait olmayan şeylere dokunmamalısın."

"Belki ben de okumak istiyorum."

Gözlerim günlüğe takılır. Kapağı beyazdır ve lekeli parmak izleri gibi görünen lekeler vardır, ancak renkleri farklıdır. Koyu kahverengi ya da belki kırmızıdır ve kalıcı kalemle yazılmış tek bir kelimenin etrafına düzinelerce sembol çizilmiştir: gelincikler, *meşaleler* ve anlayamadığım başka bir şey.

Dīrēctoribus.

Bu bana okulun sloganı olan *mortui vivos docent'i* hatırlatıyor, bu da aklıma gölü ve içine giren ama çıkmayan cesetleri getiriyor.

Burada her şeyin değiştiği sekiz yıl önceki geceyi düşünüyorum, sonra bu düşünceleri hızla kafamdan atıyorum.

Bir süre sonra Quincy çekmeceye uzanır ve ön yüzüne bir dizi tarih yazılmış bir defter çıkarır. Sessizce, birkaç saniye ona bakar ve sonra onu vermeyi düşünmemiş gibi görünüp, Dīrēctoribus ile birlikte yığının üzerine koyar.

İlgi duymaya başlıyorum, ama yüzümdeki ifadeyi kontrol ediyorum, onun kaçamak cevaplarını ilginç bulduğumu belli etmek istemiyorum.

"Bak," diye devam ediyor, gözlüklerini çıkarıp gözlerinin arasını ovuşturarak, "bana bir iyilik yap ve sorunları en aza indir, tamam mı? Bu, hiçbir nedenle İkel Ormana gitme demek. Bu yıl kayıp ihbarları yüzde bin arttı ve senin burada olduğun son seferki gibi başka bir olay daha istemiyoruz."

Boğazımın dibinde mide bulantısı hissediyorum. *O gözleri hiç unutmadım.* Bunu belirtmek yerine, omurgamı düzeltip başımı sallıyorum. "Tamam, peki. Uzak duracağım."

"Ciddiyim, Noelle." Bana bakar. "Annem ve babam buradaki durumun ne kadar kötü olduğunu az da olsa gördüler, ama içinde bulunmadıkça bunu anlamak zor. Geçen dönem Asher'a olanları düşünürsek, bu kadar kısa sürede yine böyle bir şiddetin hedefi olman pek olası değil, ama imkansız da değil. Avernia *her şeyi* halının altına süpürüyor. Sorunların çözüleceğini bekleme. İfadenizi alacaklar ve sonra sanki siz yokmuşsunuz gibi davranacaklar."

Tedirginlik damarlarımdan akıyor. Bu, ailemize haber vermemiz gereken bir şey gibi görünüyor, ama buradaki kural, *gerçekte* olanların onlara ulaşmaması.

"Öyleyse... Neden burada kalıyorsun?" diye soruyorum. "Burası bu kadar tehlikeli ve korkunçsa, neden *geri* dönüyorsun? Neden Asher ve benim buraya kaydolmamıza izin veriyorsun ve ailelerimizden tüm sırları saklıyorsun?"

Yanımızdaki zemin lambası, koyu renkli abajurunun altında titriyor. Quincy'nin parmakları içe doğru kıvrılıyor. Odanın sıcaklığı düşmüş gibi görünüyor, tavandaki havalandırma deliğinden aniden bir esinti geliyor.

"Hayaletlere inanır mısın, Noelle?"

Kaşlarım kalkar. "Uh... Sanırım inanmıyorum *da* değilim."

"Bilimsel olarak konuşursak, onların varlığını destekleyen *gerçek* bir kanıt yok. Ama her şey bilimle açıklanamaz. Bazi

şeyler mantığın ötesindedir. Gerçekleşen ama tanımlanamayan fenomenler."

"Kafa karıştırıcı geliyor."

Kafasını sallar. "Bazen inanmamak daha kolay mı diye merak ediyorum. Açıklanamıyorsa, insanlar onu tamamen göz ardı ediyorlar. Sanki... doğru şeyi aramıyorlarmış gibi. Ya da doğru yerlerde aramıyorlarmış gibi."

"Avernia'nın aslında hayaletli olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Yıllar boyunca doğaüstü olaylarla ilgili söylentiler duydum, ama kız kardeşimin bunlara inanacağını düşünmemiştim. O her zaman o kadar metodik ve soğukkanlıydı ki, göremediği veya açıklayamadığı şeylere inanacağını hayal etmek zordu.

"Gerçek olması için inanmak gerekmez diyorum." Aramızdaki masanın ahşap kısmına bakıyor. "Ve hayaletler, sen yok oldun diye ortadan kaybolmazlar."

Telefonu titrer ve çantasından çıkararak ekrana uzun bir süre bakar. Acaba kimin adı yanıp sönüyor?

Gözlerini bana çevirip mahremiyet bekler gibi bakınca, ayağa kalkıp onu ofiste yalnız bırakıyorum. Yönetim binasının loş koridorları, merdivenlere doğru ilerlerken doğal olmayan bir şekilde dar geliyor.

Alabaster duvarların arkasında borular gıcırıyor ve kirisler boyunca ürkütücü bir titreşim dalgası yayılıyor. Merdivenler, sanki beni burada tutmak için sonsuza kadar devam edecekmiş gibi, aşağı inerken sonsuz gibi geliyor.

Hayaletlere inanmıyorum ama eğer hayaletlerin yaşadığı bir yer varsa, o da burasıdır.

Tüylerim diken diken oldu, kolumu sıktım ve bir kapı çarparken omzumun üzerinden arkama baktım. Ses merdiven boşluğunda yankılandı ve beni sessizliğe boğdu.

Buraya gelmek muhtemelen bir hataydı. İzlendiğimizi bilmesem bile, sanki duvarların kendileri gözleri varmış gibi, nereye gidersem gideyim beni takip ediyorlar.

Çıkışa vardığımda, sanki ciğerlerimi sıkıştırıp boğuyorlarmış gibi hissediyorum. Ellerimi metal itme çubuğuna dayayarak, nefes nefese ön kapıdan dışarı çıkıyorum.

Panik benzeri bir his vücudumu sararken, dizlerimi tutarak iki büklüm oldum ve içim yanmaya başladı. Elimi göğsüme koyarak nefesimi düzenlemeye çalışırken, bir gölge avluda hareket etti.

Uzun boylu bir figür, okulun kapılı girişinin yanındaki kaleye benzeyen devasa bina Lyceum'dan çıkıyor. Omuzları dik, bir elinde sıkıca tuttuğu bir evrak çantasıyla yürüyor. Adımları kararlı, avludaki heykeller yolunu mermerden bir geçit töreni gibi çevreliyor.

Merak beni ayakta tutuyor; bu adamda *tanıdık* bir şey var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Koyu renkli saçları rüzgarda hafifçe dalgalanıyor ve benim bulunduğum yerden gözlerini tamamen seçemiyorum.

Uzarlarda bir saat çalar, taş yolları çevreleyen ağaçlar ve çalılar arasında yankılanır. Yutkunurum, hareketsiz dururum, figürün bana doğru dönüp dönmeyeceğini görmek için beklerim.

Tekrar gözlerimi kırptığımda, o kaybolur.

Sanki hiç orada olmamış gibi.

SUTTON

"SALVETE! YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN OYUNCULUK DERSİNE HOŞ GELDİNİZ."

Selamlamamı yaparken sahneye çıkıyorum, salon da mırıldanarak cevap veriyor. İlk günün sabah erken saatlerinde verilen bir ders için beklenenden daha iyi.

Parmaklarım, dairemde aldığım kayısıyı kavırıyor
—sekiz yıldır günlük besinim. Migrenim başladığından beri.

Sömestrın başlangıcı her zaman en sevdiğim zamandır, çünkü herkes hala umut doludur. Başka yerlerde neler olup bitiyor olursa olsun, bu akustik dostu dört duvar arasında, herkes temiz bir sayfa açar.

Bazen, işleri gerçekten tersine çevirmek için tek ihtiyacınız olan budur.

Büyük amfide arkada oturan bir öğrenci inler. "Profesör Dupont, kış tatilinde gönderdiğiniz tüm o Latince cümleleri *gerçekten* öğrenmek zorunda mıyız?"

"Vere. Yönettiğim kuruluşun adı teknik olarak Latince, biliyorsunuz, ancak çok kusurlu bir çeviri. Doğru ifade ne olmalı, bilen var mı?"

"Visio Aeterna," eski asistanım Sabrina Taylor, sarı at kuyruğunu soldan sağa sallayarak cevaplar. Ön sıranın tam ortasında oturur, sanki fiziksel olarak dikkatimi çekmek istercesine öne doğru eğilir. "*Sonsuzluğun Vizyonu*. Çünkü bu organizasyona katılan öğrenciler, gelecek için toplumu iyileştirmek için çalışıyorlar."

"Doğru. Kurucularımız kuruluşun adını yanlış koymuş olsalar da, okulumuzun varlığına kazınmış kelimeleri öğrenmemizin önemli olduğunu düşünüyorum. Bizi etkileyen kültürlere saygı duymalıyız, onları sömürmemeliyiz, değil mi?"

"Ama bu ölü bir dil," diye seslenen başka biri var.

"Ve bu bir oyunculuk dersi," diye ekliyor bir başkası. "Ne anlamı var ki?"

"Bana bu soruyu sormamışsın gibi davranacağım." Meyveleri sahnedeki portatif masanın üzerine koyup, defterine çılgınca bir şeyler yazan solgun, kıvrıkcık saçlı bir öğrenciyi işaret ettim. "Avernia'nın sloganı nedir?"

"Uh..." Panikleyerek, yanında oturan koyu kahverengi tenli kıza bakıyor.

Yüzünü buruşturduktan sonra çenesini kaldırdı. "Mortui vivos docent." "Harika. Bu ne anlama geliyor?"

Kalabalıktan birkaç kıkırdama duyulur, ama kimse gerçek cevabı vermez. Bu sefer Sabrina bile, en azından utanmış gibi görünme nezaketini gösterir.

Tanrım. Temiz bir sayfa açmak buraya kadarmış.

"Ölüler yaşayanlara öğretir," diyorum. "Avernia, geçmişten ve ölülerden öğrenme fikri üzerine kurulmuştur. Toplum olarak ilerlemek için kullandığımız her şey, atalarımızdan, onların toplumlarından ve bu bilgiyi nasıl kullandığımızdan elde ettiğimiz bilgiden gelir."

Yine sessizlik.

Ellerimi birleştirip kendime gülümsüyorum. "Hepiniz zor bir dönem geçireceksiniz."

"Profesör," diye seslendi önceki çocuk. "Geçen kış bir grup öğrencinin mağaralarda neredeyse öleceği doğru mu?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Başımı yana eğip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. *İnkar et, inkar et, inkar et.* "Böyle bir söylentiye nereden duydun?"

Omuzlarını silkiyor. "*Delphic Pages* birkaç kez bahsetmişti, ama gönderiler sürekli siliniyor."

"Bu sadece bir şehir efsanesi," arkadan biri cevap veriyor. "Lerna Gölü'nde kaybolduğu iddia edilen cesetler gibi. En son ne zaman biri o şeye düşecek kadar yaklaşmış ki?"

"Evet," üç kaş piercingi ve pembe çilli yüzü olan sarışın bir kız da aynı fikirde. "Pythia'nın söylediklerine güvenemezsin. *Delphic Pages* sadece dedikodu sitesi. Söylentilerin yarısı doğru çıkıyor."

"Geçen bahar program kesintileri konusunda haklıydılar ve Anderson adlı yeni çocuk sonbaharda derslere başlamadan önce

sonbaharda."

Kalp atışlarım hızlanıyor, onlar kendi aralarında tartışmaya başladıkça gürültüyü bastırıyor.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil. İlk günden itibaren yaşanan uyumsuzluklar nadiren uzun vadede olumlu sonuçlar verir ve gelecekteki rol arkadaşlarımdan şimdiden çatışmaya başlamasını istemem.

Kimsenin etrafta dolaşıp, bulursa başını belaya sokacak cevaplar aramasına da ihtiyacım yok.

Elimi kaldırarak, kalabalığın sessizleşmesini bekliyorum. "Bu tartışma Visio Aternae ile doğrudan ilgili değilse veya oyunculukla bir ilgisi yoksa, sizden bu fikirleri bir kenara bırakmanızı ve benimle geçireceğiniz zaman bitene kadar beklemenizi rica ediyorum."

"*Eğer* bu doğruysa," diye devam etti çocuk, isteğimi görmezden gelerek, "merak ediyorum da... Ölen öğrencilerden ne öğrenebiliriz ki?"

Kalbimin düzensiz atışlarının sakinleşmesini bekleyerek birkaç saniye ona bakarım. Dişlerimi sıkarak eğilirim, çantamdan bir yığın Visio Aternae broşürü ve hayırseverlik rehberi çıkarırım, anılar gözlerimin önüne gelip beni tam bir umutsuzluğa sürüklemekle tehdit etse de.

Ormanın yasak bölge olması için bir neden var. Geçen dönem olanlar bunun sadece bir kısmı.

Sahnedan atlayarak, bilgiyi sınıfa aktarıyorum ve sorgulayıcıyla bitiriyorum. Etrafımızdaki insanlar sohbet ederken, o başını kaldırıp benimle göz göze geliyor.

Bunu bu kadar kolay yapmasından hoşlanmıyorum, sanki gerçekten bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi.

Belki de çok fazla bildiği bir şeyi.

"Muhtemelen duydukları her şeye inanmamayı öğrenirler," diyorum ona alçak sesle, o cevap veremeden sınıfla konuşmak için arkamı dönüyorum. "Hepinizin bildiği gibi, Pythia okulun çevrimiçi forumunda akılsız saçmalıklar söylemesiyle ünlüdür ve onun söylediklerini ciddiye almamalısınız. O kadar eğlenceli olmasaydı, yıllar önce onun kapatılması için dilekçe verirdim."

Gülüyorlar, ama bu doğru. *The Delphic Pages* ile olan sorunlarım, forumun henüz emekleme aşamasında olduğu lisans yıllarıma kadar uzanıyor.

Kız kardeşimin ölümünün ardından, forum Pythia'nın Bellamy ve okulda yaptığı faaliyetler hakkında iğrenç yalanlar yayınlamasına izin verdi. Onun hakkında yazılan tek şey buydu, en azından bizim bulabildiklerimiz.

Pythia benim hakkımda hiçbir şey söylemedi, bu da bana bu *hesabı* kimin yönettiğini sorgulatmaya devam etti.

Death's Teeth kendi üyelerini korur.

Kendimi sahnenin kenarına çekip, sınıf listesini ve kayıslı aldım. "Bu broşürlerin arkasında, Visio Aternae'ye kayıt olmayı talep edebileceğiniz bir dizin kartı bulacaksınız. İlgi duymuyorsanız endişelenmeyin, alınmam, ama şunu unutmayın ki biz kampüsteki tek hayırsever kuruluşuz ve dönem ortasında yeni üye kabul etmiyoruz. Sonbahara kadar katılmak için tek şansınız bu."

Öğrenciler cevaplarını yazmaya başlarken başlarını eğiyorlar ve ben birkaç saniye bekleyerek kalemlerin kağıda sürtünme sesinin tadını çıkarıyorum.

"Adınızı okuduğumda, hızlıca 'burada' diye cevap verin ve ardından *buradaki* orta koridorda sıraya girin" — boş elimi yanımdaki boşluğa vurarak — "kartlarınızı ve kış ödevlerinizi düzgün bir şekilde buraya koyun. Lütfen öğrenci kimliklerinizde yazılı olan adınızı kullanın, çünkü bu sizin katılım kanıtınız olacaktır. Lexington Abbott."

Lexington, Lethe's'in sahibi Angelica ve Zane'in oğludur ve yanlarından geçerken tüm öğrencilerin dikkatini çeker: Uzun boylu, açık kahverengi tenli, gevşek kıvrıkcık saçlı ve sık sık kolsuz tişörtler ve spor pantolonlarla vurguladığı kaslı vücuduyla, göze hoş gelen biridir.

Anladığım kadarıyla, o okulun laneti veya Fury Hill'i çevreleyen hukuk kuralları hakkında çok az endişelenen birkaç kurucu aile üyesinden biri. Tiyatro bölümüne kaydolduğundan beri onu ilk kez görüyorum, ama deneme yazısını ve boş not kartını sahneye bırakırken, acaba herhangi bir organizasyona katılmayı planlıyor mu diye merak ediyorum.

Kurucuların tamamen ilgisiz kalması bizim çevrelerde pek yaygın değildir, ancak üstler izin verirse, onun özgürlüğüne duyduğum kıskançlığı inkar edemem.

Berrak mavi gözleriyle beni süzdü. "Bu arada, tatilde ödev vermek acımasız ve alışılmadık bir cezaydı."

Omurgamı düzelterek başımı sallıyorum. "Amaç da buydu."

O, tsk diye ses çıkararak, bir cevap vermek üzereyken vazgeçer gibi görünüyor ve arkadaşlarının yanına dönüyor — en arkada tekerlekli sandalyede oturan, koyu kahverengi tenli bir kız, öfkeyle not kartına bir şeyler yazıyor ve hayalet gibi solgun tenli sarışın bir erkek, Sabrina'ya sürekli bakışlar atıyor.

Yeni yüzler. Oyunculuk Başlangıç Seviyesi, alt düzey bir ders olduğu için tanıdık öğrencilerle karşılaşmayı pek beklemiyorum — Sabrina'nın neden burada olduğunu tam olarak anlamıyorum, çünkü daha önce benimle başka derslere girmişti ve asistanımdı.

Ama sorarsam, benim ilgilendiğimi düşünecek ve onun yanlış bir fikre kapılmasını istemem.

Boğazımı temizleyip, listedeki bir sonraki isme geçiyorum. "Noelle Anderson."

Salondaki kimse kıpırdamadı.

Meyvemden bir ısırık alıp sınıfı taradım, kulaklıklılı ya da yanındaki kişiyle konuşmakla meşgul bir öğrenci arıyordum, ama herkes bana bakıyor ve görev bilinciyle bekliyordu.

"Noelle Anderson mı?" Yutkunarak tekrar ettim, omurgamdan garip bir his geçiyordu.

Asher Anderson geçen dönem Staging the Greeks dersime katılmıştı ve yeni klasik bölüm başkanı da aynı soyadını taşıyor. İkisi de rezil kurucu soyun parçası, yani kehanetteki lanetin üçte ikisi.

Dekan Bauer'ın birçok eksikliğine rağmen, üçünün birden kaydolmasına izin vereceğini sanmıyorum.

Göğsüm sıkışır, ismi bir kez daha seslenirim. Yine kimse öne çıkmayınca, başımı salları ve ismi çizerim. "Her zaman ilk gün bırakıp giden biri olur..."

"Dur, hayır! Ben buradayım!"

Nefes vererek, odanın üst kısmındaki kapılardan biri açılırken, serbest elimle arkama yaslanıyorum ve uzun bacaklı bir kadının silueti

göründü. İlk basamakta neredeyse tökezledi ama son anda kendini tutmayı başardı.

"Çok özür dilerim. Yurdundaki duşlarda bir sorun çıktı ve sonra asansörde sıkışıp kaldım," diye aceleyle söyler ve tekerlekli sandalye erişimli koltukları alt katlardan ayıran korkuluğu tutar. "Ama şimdi buradayım, yani..."

O ses...

Melodik ve dolgun, sanki kalabalığa konuşmaya alışkınmış gibi tüm salonda yankılanıyor.

Arabamın yolcu koltuğunda son duyduğumdan beri zihnimde tekrar tekrar çaldığım bir ses.

Şüphe kemiklerimi kemiriyor ve yavaşça ayağa kalkıp ön sırayı dolaşıyorum. Kayısı elimden düşüyor ve yanından geçerken yuvarlanıyor. Koridorun sonunda durup, yeni gelen kadına bakıyorum, o da parmaklarını korkuluğa sıkıca geçirmiş durumda.

Yumuşak, koyu kahverengi bukleler omuzlarından nazik dalgalar halinde dökülerek, pembe dudaklı narin yüzünü çerçeveliyor. Kömür rengi bir palto altında, krem rengi bir bluz giymiş ve kısa, dar kahverengi bir eteğin içine sokmuş. Soluk bacaklarının uzunluğunu takip ederek, fırfırlı beyaz çorapların üzerine bağlanmış blok topuklu ayakkabılarına kadar bakıyorum.

Her nasılsa bu kombinasyon işe yarıyor ve çoğu toprak tonları, düz renkler ve karışık kumaşları tercih eden diğer öğrencilerle neredeyse uyum sağlıyor.

Bu, benzin istasyonunda ve sonra Lethe's'te tanıştığım sirenden çok uzak, ama yine de aynı derecede yıkıcı.

Gözleri gölgelerle kaplı, bu yüzden *onun* gerçekten o olduğunu doğrulamam zor.

Geçen hafta boyunca rüyalarımda gördüğüm ve dürüst olmak gerekirse, anısına yumruğumu siktığım kadın.

Burada. Benim sınıfımda.

Bu acımasız bir şaka olmalı. Diğer tiyatro fakültesi üyeleri ya da belki de Death's Teeth tarafından yapılan bir şaka. Birinin psikolojisiyle oynayarak istediklerini yaptırımlarıyla tanınıyorlar, bu yüzden bunu yapmayacaklarını söyleyemem.

Tabii ki benim onunla bir ilgim olduğunu bilmiyorlar.

Belki de evren sadece benim peşimdedir.

Üzerimizde asılı olan lambalardan elektrik akımı geliyor, gerçekliğe geri döndüğümde düşüncelerimi bastırıyor ve birkaç saniye süren sessizliğin geçtiğini fark ediyorum. Herkes izlerken ben sadece bu kadına bakıyordum.

Tanrım.

Boğazımı temizleyip, yoklama kağıdını kaldırıyorum. "Sen Noelle Anderson mısın?"

Cevap vermeden önce birkaç ömür geçiyor gibi geliyor.

"Benim." Midem şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

Bana sahte bir isim mi verdi? Hayır, sanırım "Elle" sadece bir yalan değil, ama yine de.

Gerçekten de tam adının yaptığımız şeyi daha ciddi hale getireceğinden mi endişelenmişti, sanki benimle ciddi bir şey mümkünmüş gibi?

Onunla birlikte olmak, sekiz yıldır ilk kez birini bu kadar yakına istemeden kabul etmiştim. İlk kez dokunulmak beni hiç rahatsız etmemişti, hatta... *hoşuma* gitmişti.

Çok iyiydi. Penisim *onun içindeydi*, bu yüzden kesintiye uğradığımızda fazla direnmedim. Seks karmaşık bir konudur. Benim için bir sembol, bir örnek olmaktan öteye geçemeyen bir hayatta, bir amaca ulaşmak için bir araçtır.

Onu bu duruma sürüklemek, geçici de olsa, adil olmazdı. Hayatımda hiç bir şeyi bu kadar istememiş olsam bile.

O kadar yumuşak, o kadar uysaldı ki. Göğüsleri ağırdı, amı lanet olasıca sıırıslıklamdı ve ona dokunduğumda çıkardığı sesler beni yakıp kül etmekle tehdit ediyordu.

O boktan benzin istasyonundaki prezervatifin içinde boşalmama üç saniye kalmıştı, bir kadına karşı bu kadar içgüdüsel bir tepki vermeye alışkın değildim. *Kimseye* karşı.

Uzun süre, Death's Teeth'in beni mahvettiğini düşündüm. O ise bunun aksini kanıtladı.

"Sen Noelle'sin," diye tekrarlıyorum, hem kendim hem de onun için. "Ben Elle olarak biliniyorum, ama..."

"Öğrenci kimliğinde ne yazıyor?"

Gözlerini kırptırdı. "Noelle, ama..."

"Birisi sana kendini tanıtmayı isteseydi," diye tekrar sözünü kestim, ağzım pamukla doldurulmuş gibi kurumuştı, "hangi ismi verirdin?"

Umutsuzca bir çare arıyorum ve o da bunun farkında.

Yavaşça ellerini önünde birleştirip parmaklarını sıkıca birbirine geçiriyor. "Elle," diye cevaplıyor, çenesini kaldırarak. "Ama sizin de bildiğiniz gibi, *Profesör*, Avernia öğrenci kimliklerini her başvuru sahibinin gönderdiği belgelere göre basıyor. Sınıf listelerinde de aynı şeyin yapıldığını varsayıyorum, bu yüzden orada *Noelle'i* görüyorsunuz."

"İsimler arasında pek bir fark yok ki, efendim," diye ön sıralardan birisi sesleniyor. "Bu gerçekten bu kadar önemli mi?"

"Haklısın." Dişlerimi sıkarak, Elle'yi bir kez daha dikkatle süzdükten sonra arkayı dönüp sahneye geri döndüm ve yolumun üzerinde duran kayıyı çöpe attım. "Bir isim ne ifade eder ki? Gül dediğimiz çiçek, başka bir isimle anılsa da aynı güzel kokuyu yayar."

Sabrina koltuğunda zıplıyor. "*Romeo ve Juliet!*"

"Doğru, ama ben bunu sormuyordum. Sadece isimlerin önemini vurgulamak istedim, özellikle de yaptığımız işlerin çoğunun başkalarının rollerini üstlenmek olduğu bu tür bir sınıfta. Kendinizi ve arkadaşlarınızı yüzeysel düzeyin ötesinde tanımak, daha sonra iyi performans gösterebilmeniz için çok önemlidir. Bu yüzden isim önemlidir. Samimiyet ve bilgiyi teşvik eder. İlişkileri güçlendirir."

Gözümün ucuyla, Elle'in Lexington Abbott'un yakınında bir yere hızla oturduğunu izledim ve yoklama kağıdını bir kez daha tararken dilimin aşırı farkındalığını görmezden geldim.

"Bayan Anderson, lütfen kış ödevinizi sahneye getirin ve Visio Aternae broşürünü alın, böylece derse devam edebiliriz."

Sessizlik.

Başımı kaldırdığımda, onun donmuş bir şekilde, farlara yakalanmış bir geyik gibi bana baktığını görüyorum.

"Kompozisyon mu?" diye seslendi.

"Canlı oyunculuk ile ekran oyunculuğu arasındaki farklar hakkında olan mı? Haftalar önce soruyu göndermiştim."

"Tatilde mi?"

İç çekerek çenemin altını ovuşturuyorum. "Bayan Anderson, tüm dönem boyunca söylediğim her şeyi sorgulayacak mısınız?"

"Eğer daha fazla açıklama gerekiyorsa, evet. Soru sormak önemlidir." Gözlerini bana dikip baktı. "Bir kişinin adı kadar önemlidir."

Nedense kanım kaynıyor gibi hissediyorum. "Belli bir noktadan sonra, sorgulamak rahatsız edici hale gelir. İtaatsizlik hoş görülmecektir." Uzun bir duraklama ve ben, sanki bu özel bir konuşma değil de halka açık bir konferansmış gibi, dinleyicilere bakarak onları tekrar konuya dahil ediyorum. "Ödev var mı, yok mu?"

"Hayır. Ne tür bir profesör, tanışmadığı bir sınıfa ödev verir ki? Geç katılanlar neler olduğunu nasıl bilebilir ki?"

Biri kıkırdıyor ve bakmadan da bunun Lexington olduğunu biliyorum. Belki de yanındaki çocuktur.

"Sınıfımı yönetme şeklimle ilgili bir sorunuz varsa, Bayan Anderson, bunu dekanla görüşmenizi tavsiye ederim. Gerçi onun da benim vereceğim cevapla aynı cevabı vereceğini tahmin ediyorum."

"O da nedir?"

Tanrım, neden onun cevapları beni başımı döndürüyor?

"Burası demokrasi değil, monarşi. Kral benim ve benim dediğim olur."

Birkaç öğrenci kıkırdar.

"Daha çok diktatörlük gibi geliyor," diye karşılık verir Elle.

Omuz silkiyorum. "İstediğin etiketi koy. Her halükarda hazırlıksızsın ve bu konuşmayı bitiriyorum."

Broşür almak için öne gelmediğinden, hızlıca katılım listesinin geri kalanına geçiyorum, çünkü çok fazla gidip gelirim şüpheli görüneceğini biliyorum. Sabrina'nın gözlerinin ruhumu delip geçtiğini hissedebiliyorum, normalde kesintilere daha rahat yaklaşan birisi olarak neden yeni bir öğrenciye bu kadar soğuk davrandığımı anlamaya çalışıyor.

Bunu açıklamamın imkânı yok, bu yüzden onun bakışlarını görmezden geliyorum ve listenin sonuna geldiğimde elimi deneme kağıtlarının üstüne vuruyorum.

"Harika. Şimdi, solunuzda oturan kişiye iyice bakın. Bu kişi, dönem boyunca ısınma, doğaçlama, seçmeler ve sahne tasarımı çalışmalarında partneriniz olacak. Kendi zamanınızda isimlerinizi ve e-posta adreslerinizi paylaşın ve ders programınızı çıkarın. Önemli noktaları ve beklentilerimi gözden geçireceğiz, ardından hepimizin can attığı konu hakkında konuşabiliriz: dönem sonu oyunu, ki bu dersi geçmenin tek yolu budur."

Lexington'ın arkadaşı elini kaldırır. Sanırım adı Meg'di. "Önceki sınıflar gibi oyun hakkında oylama yapacak mıyız?"

Başımı sallarım. "Bu bir demokrasi olmayabilir, ancak bazı yönleri topluluk çabalarıdır ve bu nedenle *topluluğun* bunları belirlemesini istiyorum. Ama bununla ilgili birazdan daha fazla konuşacağız. Ders programının ikinci sayfasına bakın..."

Bir el havaya kalkar ve bakmadan kimin olduğunu anlarım.

"Bayan Anderson," diyorum, çenemi sıkıca kapatarak. "Başka sorunuz var mı? Bu, okul rekorunu kırıyor olabilirsiniz."

"Ders programım yok."

Parmaklarımla paketimin köşesini buruşturuyorum. "Yani sadece geç kalmadınız, aynı zamanda en temel malzemeleriniz de mi eksik? Hazırlıksızlık sizden beklemem gereken yaygın bir durum mu?"

Odanın herhangi bir yerinde bir iğne düşse, koridorda duyulacağını tahmin ediyorum.

Elle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Oda arkadaşımın yazıcısının çalışmıyordu."

"Kampüste üç kütüphane var. Yönetim binası ve çok sayıda öğrenci hizmetinden bahsetmiyorum bile. Herhangi birine sorabilirdin."

Tanıştığımız anda bana neredeyse tüm ruhunu açmış olmasına rağmen, çok utanmış gibi gözlerini yere indirir. Sanki parmaklarımla içinde kıvrılmasının ya da sikimin içine girmesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyormuş gibi...

Aniden bu anıları durdurduğumda, boynumda gerginlik oluşur, omuzlarımda düğümlenir. Kahretsin, bu bir felaket.

Sınıftaki kimse kıpırdamıyor. Çoğunun, muhtemelen birinci sınıf öğrencileri, benim kötü ruh halimin onlara da bulaşacağından ve benim öfkemin hedefi olacaklarından korktuklarını sanıyorum.

Dikkatimi ders programına geri vererek, Elle'ye son bir kez daha doğrudan sesleniyorum. "Gidebilirsiniz, Bayan Anderson."

"Ne?"

"Üç kez uyarıldın. Lütfen sınıfımdan çık."

O, içten içe isyan edercesine öfkeyle nefes alır. Gözümün ucuyla, eşyalarını topladığını izlerim ama ders programındaki devamlılık kurallarına odaklanmış gibi davranır, Sabrina'yı işaret ederek onu yüksek sesle okumasını isterim.

O konuşurken, cildim geriliyormuş gibi hissediyorum, her santimetrekaresi tüylerim diken diken oluyor. Kalbim boğazımda hızla atıyor ve Elle'nin çıkıp kapıyı kapatmasının sesi girişlerde yankılanana kadar hiç rahatlayamıyorum.

UTANÇ CİLDİMİ YAKIYOR, sanki üzerime tutulan bir alev gibi. Ders devam ederken salonun dışında duruyorum ve bu lanet okulda kalmaya devam etmeli miyim diye sessizce tartışıyorum.

Hiç kimse beni *üç* kez bu kadar utandırmak için bu kadar uğraşmamıştı. Ama erkeklerin yaptıkları beni şaşırtmaz, o yüzden şimdi neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmiyorum.

Onu kesinlikle beklemiyordum. Sahneye yaslanmış duruyordu, kahverengi saçları geriye taranmış ve düzgündü, bu da onu giydiği bej renkli süveter yeleği ve pileli pantolonundan daha çocuksu gösteriyordu.

Ama beni hazırlıksız yakalayan, tam adımı söylerken yüzündeki sert ifadeydi. Sanki adımı tam olarak söylemediğim için *kızmış* ya da orada olduğum için sinirlenmiş gibiydi.

Neyse. Ben bir öğrenciyim ve geçici bir karşılaşma olsa da, seçtiğim dersi almak için diğerleri kadar hakkım var. Ders bittiğini belirten sınıfın çıkmaya başlamasıyla, içeri girip koridordan geçerek, ders programıma göre *Sutton Dupont* adlı profesörün sahnenin arkasında kayboluşunu izledim.

"Dupont'u arıyorsanız," sıcak, açık kahverengi tenli ve parlak mavi gözlü çekici bir adam, sanki birdenbire önümde belirmiş gibi, "dersler arasında ofisinde saklanır. Tiyatro bölümü Lyceum'un ek binasındadır."

"Oh." Gözlerimi kırıştıtırıp başımı salladım. "Şey, teşekkürler."

"Eğer onu ikna edebilirsiniz, ders programını da orada tutuyor." Adam sırtarak elini uzattı. "Ben Lexington. Profesör Dupont'un diğer tarafındaki diken."

"Neden?" diye soruyorum, elini hafifçe tutup, kolunu indirmeden önce bir kez sallamasına izin veriyorum. *O da onunla birlikte mi?*

Gerçekten ne kadar çok dolaşıyorsunuz, Profesör?

"Fury Hill'in kurucu ailesi meselesi. Anlaşmazlıklar yüzyıllar öncesine dayanıyor. Ama benim için gerçekten önemsiyor olmak çok fazla çaba gerektirir."

İnanamayan bir ses çıkarırım. "Evet, ben de genellikle umursamadığım şeyleri gündeme getirmek için özel çaba harcarım."

Lexington'ın yüzünde kocaman, şapşal bir gülümseme belirir. "*Lütfen* bu sınıfa devam edeceğini söyle. Dupont için çok eğlenceli olacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen tek kişi babamdır," derim ve salondan geçmek için onu iterek geçerim. "Ve o şu anda burada değil."

Sahne arkasında sadece bir kapı var ve onu itip açtığımda, ara sıra ölü hamam böceklerinin olduğu ve sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen düzinelerce ahşap kapının bulunduğu dar bir koridora çıkıyorum.

Bana sorarsan pek de ek bina sayılmaz.

Çıkış kapısı kapanırken zıplarım; kolun yerine oturma sesi koridorda yankılanır ve ben kısa adımlarla onu takip eder, geçerken duvarlara asılı isimleri okurum.

Üzerinden geçerken tavandaki ışık titrer. Sırt çantamı daha sıkı tutarak soldaki son kapıya ulaşıyorum.

Bu kapıda isim yazmıyor, ama çerçevenin altında hafif bir ışık görüyorum. Yutkunarak, kapı koluna uzanıp hızla çeviriyorum ve kendimi içeri davet ediyorum.

Sutton, kapı açılırken onu kıl payı ıskalayarak, ulaşamayacağım bir mesafede duruyor. Arkasında, büyük maun masanın köşesinde, küçük turuncu bir reçete şişesi ve bir yığın *La Musica Deuxième* oyun afişinin yanında, kayısı ve olgunlaşmış muzlardan oluşan bir kase duruyor.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki beni bekliyormuş gibi, yüzünde okunamayan bir ifade var. Dalgalı saçları şimdi biraz dağınık, sanki sinirinden saçlarını elleriyle karıştırmış gibi.

Bu görüntü omurgamdan aşağı bir ürperti gönderir ve ben olduğum yerde donakalıyorum.

Kahretsin, onun ne kadar seksi olduğunu unutmuşum. Daha önce sınıfının en iyisi olarak dururken bile, tam olarak emin olamamıştım. Beynim

hala geçen hafta eline boşalmamı sağlayan o garip adamın o olmadığını kanıtlayacak bir Şey arıyordu.

Ama Şimdi burada dururken, onun o olduğu inkar edilemez.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi dikkatlice mesafeli. "Senden ders programının bir kopyasını alabileceğimi söylediler."

"Sadece benim derslerime kayıtlı öğrenciler ders programını alır." Kafamı eğiyorum. "Ben kayıtlıyım."

"yleydi. Bu konuyu hallettiriyorum." İleri atılır, kapıya uzanır ve kapıyı daha fazla açar. "Şimdi, izin verirsiniz, benim..."

"Sırf birlikte olduk diye beni kovamazsınız."

"Tanrım," diye tıslar, elini belime dolayarak beni ofise çeker ve kapıyı çarparak kapatır. Ama bana dokunur dokunmaz geri çekilir, buz gibi parmaklarını yumruk yapar ve dişlerini sıkarak. "Kovulmamı mı *istiyorsun*?"

"Bu konuda özel bir fikrim yok," diye cevap verdim, meydan okurcasına çenemi kaldırarak. "Tek istediğim ders programıydı."

Gözleri öfkeyle titriyor, ama ben yine de yosunlu gölgede kendimi kaybediyorum. Yumuşak ama sağlam, sanki seni tamamen yutana kadar uzanabileceğin bir orman zemini gibi.

İçimde kendimi sarsıyorum. Buraya tek bir amaç için geldim ve bu amaçtan sevimli bir erkeğin dikkatimi dağıtmasına izin veremem, bir daha olmaz.

Uzun ve ağır bir anın ardından, tamamen geri çekilir, kollarını kavuşturur ve masasının kenarına yaslanmak için yürür. "E-posta gnderebilirdin."

"Yani beni görmezden gelebilir misin? Sanmıyorum, izci."

"Profesörüne böyle hitap etmenin uygun olduğunu sanmıyorum."

"Ama az önce 'bu konuyla ilgilenildiğini' söyledin. Yani... Sen benim profesörüm müsün, değil misin?"

Elini kaldırıp gözlerini kapatır ve iki parmağıyla burnunun köprüsünü sıkıştırır. Kıvrılmış kolları sayesinde ortaya çıkan n kolundaki tendonların derisine baskı yaptığını görmezden gelirim.

Beynimin sapkın köşelerinde, gözlük takınca nasıl görüneceğini merak ediyorum. Belki bir kravat ya da pantolon askısı.

Bana öpüşmek için eğilirken gözlüğünü çıkarabilir ve jartiyerini çözüp onu benim...

"Benim dersime neden ilgi duyuyorsun?" diye sorar, düşüncelerimi keserek. Yüzündeki gergin ifade, zihin okuma yeteneği olduğunu düşündürüyor. "Sadece beni taciz etmek için mi bu dersi alıyorsun?"

"Seni taciz etmek mi? Mesela, sanki iğrenç bir suç işlemişsin gibi, sınıf dolusu öğrencinin önünde adını defalarca tekrar ettirmek gibi mi?"

Boynu pembeye dönüyor, yanakları kızarıyor. "Öyle olmasını istememiştim..." Derin bir nefes alıyor, başını sallıyor. "Kafamın karıştığını anlamalısın. Yani, turist olduğunu söyledin..."

"Hayır, ben buradan değilim dedim, ki gerçekten de değilim."

Uzun bir süre sessiz kaldı, bir şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Quincy Anderson'la akraba mısın? Ve Asher'la?"

"Onlar benim kardeşim ve ablam," diye bitiriyorum, omuz silkerek. "Ee?"

Yüzünde öfke belirir. "Eğer sen bir Anderson'san, o Anderson'lardan biriysen, varsayılan olarak, aramızda bir tür sözsüz rekabet olması gerekir. En azından konuşmamalıyız, özel olarak etkileşimde bulunmamalıyız."

Kaşlarımı çatıp başımı eğdim. "Neden öyle?"

Sutton burnunu bırakır, gözlerini açar ve yutar. "Aile geçmişimiz yüzünden mi?"

Ona göz kırptım.

Ellerini masaya dayadı. "Bayan Anderson, Fury Hill hakkında tam olarak ne kadar bilginiz var?"

"Mümkün olduğunca az."

"Çünkü bilgi sorumluluk anlamına gelir mi?"

Ona bakarken kan kulaklarımın arasında dolaşıyor. Ciğerlerimdeki hava aniden boşalıyor ve ellerimi sıkıca birleştirip sıkıyorum. O bu hareketi izliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Beni bu kadar iyi anlayabilmesi sinir bozucu. Muhtemelen benim ne kadar şeffaf olduğumu fark etmiyor bile, bunu bilmesem rahatlatıcı olurdu.

Hayatım boyunca, duygularımı açıkça göstermişimdir. Bir zamanlar, insanların benden istediği rolü oynadığım sürece, elimden gelen her rolü oynadığım sürece, bunun güvenli olduğunu düşünürdüm.

Ama bazen her şeyi doğru yapabilir, her rolü oynayabilir ve yine de kullanılıp atılabilirsin.

"Eğer tüm öğrencilerine böyle davranıyorsan, sınıfının bu kadar tavsiye edilmesine şaşırdım."

"Çok tavsiye ediliyor çünkü ben iyi bir öğretmenim." "O zaman sadece kötü bir yalancısın?"

Gözlerinde saf, katıksız bir öfke yanıyor. Göğsü, benim nefesimin hızına uyarak hızla inip kalkıyor. "Bir şekilde seni kandırdığımı mı ima ediyorsun?"

"Sadece söylüyorum. Neden burada çalıştığını söylemedin? Yönetmen olduğunu söyledin ve geçen geceki olayı sanki..."

Sessiz kalıyorum, ter damlaları gözeneklerimden sızıyor. Birkaç dakika boyunca, onun arabasında yaşadığımız küçük kaçamağın özel olduğunu kabul etmem mümkün değil.

Bir erkek bu hakkı kazanmak zorundadır.

"Senin öğrenci olduğunu bilseydim, kesinlikle seninle ilişkiye girmezdim. Davranışım son derece uygunsuzdu ve özür dilerim." "Ne

bu bu diye soruyorum. " PR özür mü? Ben hatırlamıyorum hatırlamıyorum

beni öptüğün için pişmanlık duymanı istediğimi hatırlamıyorum."

"Pişman olduğumu söylemedim." Gözleri parladı ve çenesindeki bir kas seğirdi. "Üzgün olduğumu söyledim."

"Aradaki fark ne?"

"Pişmanlık, bunu bir daha yapmayacağımı ima eder."

Oh.

Çenesini indirerek iç geçirir. Bir an etrafa bakınırım, pencere kenarında birkaç ölmek üzere olan bitki, yanında Wilde, Aristophanes ve Euripides gibi ünlü oyun yazarlarının çeşitli eserleriyle dolu büyük bir kitaplık ve hatta Behn ve Kalidasa'nın eserleri bile vardır.

Bu, sadece oyunculuğu seven değil, aynı zamanda bu sanatı ve onun dünyadaki tarihini tam olarak anlamak isteyen birinin koleksiyonu. Tiyatroyu *ciddiye* alan birinin.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlar, ama bunu görmezden gelirim.

Okumuş bir erkek çekicidir. Hele de benim ilgimi çeken konularda okumuşsa. Ama ben bunun için burada değilim.

Ne kadar çok öğrenmek istesem de.

Kitapların ötesinde, pencerenin altında tek bir dosya dolabı duruyor, içinde Shakespeare'in büstü ve birkaç dolma kalem kartuşu var. Çimento duvarlar, gözlerinden birkaç ton daha koyu bir orman yeşili rengine boyanmış ve bana bu okulu çevreleyen ormanı hatırlatıyor.

Titriyorum. Daha fazla bir şey peşinde koşmadan gitmem için bir neden daha.

"Dekanın evinde yangın çıktı," diyor, başımın üstüne bakarak. "Bununla bir ilgin olabilir mi?"

"Bilmek istediğin bu mu?"

Yavaşça bakışlarını bana çevirir. "Sen mi yaptın diye soruyorum, Elle. Çakmağı bunun için mi kullanıyordun?"

Kollarımı kavuşturup başka yere bakıyorum. Ayaklarımızın altındaki koyu yeşil ombre halının üzerinde kurumuş bir kahve lekesi dikkatimi çekiyor. Gözlerimle lekenin kenarlarını takip ediyorum, ta ki leke altındaki kumaşla karışıp sonunda bir anıya dönüşene kadar.

Terle ıslanmış bedenlerin kokusuyla dolu bir anı. Ormanda yankılanan uzak çığlıkların sesi. Ne kadar zaman geçerse geçsin, asla unutamayacağım gözler.

Korku vücudumda yükselir, omurgamdan ve uzuvlarımdan yukarı doğru kıvılcımlar sıçrar ve yıkıma doğru yol alır.

Farklı bir anı, bu sefer günahla lekelenmiş, kontrolden çıkmış bir anı. Dikkat çekme ihtiyacı, *dikkatimi dağıtan bir şey*, beynimi pençeliyor, beni güçlü kollara itiyor, kayısı ve kolonya kokusu duyularımı ele geçiriyor, başımı döndürüyor.

Ve sonra... hiçbir şey.

Hiçbir şey.

O bir cevap bekliyor. Bir itiraf.

"Hayatımda hiç kasıtlı olarak yangın çıkarmadım," diyorum ona.

"*Bunu* bilemem," diye mırıldanıyor ve ben de onun başka tür bir yangından mı bahsettiğini merak ediyorum.

O da aramızda atan bu *sıcaklığı* hissediyorsa, çağırıyor ve yalvarıyor.

Ayrıntılara girmeden, konuşmanın yönünü değiştirir. "Kundaklamanın çok ciddi bir suç olduğunu biliyor musun?"

"Ben aptal değilim." Bir adım öne doğru eğildim. "Ama dediğim gibi, *ben* hiç yangın çıkarmadım. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Şu ana kadar, bu konuda pek güven vermedin. Hazırlık becerilerin çok yetersiz."

"Anlık bir yargı hatası."

"Bu da senin için bir alışkanlık gibi görünüyor."

"Bu kadar endişelenmen çok tatlı."

"Öyle. İkimizin akıl sağlığı için."

Kirpiklerimi kırıştırarak, ellerimi arkamda birleştirip göğüslerimi öne doğru iterek daha da yaklaşıyorum. Beklerken bluzumun düğmelerinden biri açılmış, bu yüzden dekoltem üst kısmındaki bir yarıktan görünerek baştan çıkarıcı bir görüntü oluşturuyor. "Bütün öğrencileriniz için böyle endişelenir misiniz?"

Yutkunuyor. "Evet."

"Gerçekten mi?" Bacaklarının arasına kayıyorum ama aslında herhangi bir temas kurmuyorum. O gece arabada olduğu gibi kokuyor — taze kayısı ve hafif odunsu kolonya karışımı gibi — ve ben çok derin nefes almamaya çalışıyorum.

"İyi bir profesör, öğretmeye çalıştığı kişilere şefkat gösterir."

"Şefkat." Göğsüne uzanıp parmağımı ortasından aşağı doğru kaydırmaya başladım. "Bana karşı hissettiğin şey bu mu?"

Kolunu uzatıp bileğimi yakaladı ve hareketlerimi durdurdu. Parmakları hatırladığım kadar soğuktu.

"Sana karşı sadece hor görme hissediyorum, Bayan Anderson. Sen sadece bir baş belasından başka bir şey değilsin." "Bir öğrenciye böyle konuşulmaz."

"Sen de profesörüne dokunmamalısın." Yeşil gözleri parlıyor, irislerinde öfke kaynıyor. "Sanırım ikimiz de hatalıyız, *baştan çıkarıcı kadın*."

Tanıştığımız gece bana taktığı lakap. Cildimin yüzeyinde bir sıcaklık hissediyorum. "Bana dokunmak ister misin?"

"Hayır."

"Yalancı." Dudaklarımı büzüp uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o beni sıkıca tutuyor. Yerimde.

Bir an hiçbir şey söylemez, ama sıvı zümrüt gibi yanan bakışları beni içten dışa yakar.

Ellerinin soğukluğu kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Soğuksun, *Sutton*," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolayarak. "Seni ısıtayım."

Ben bunu yapamadan, beni bırakır ve masasının diğer tarafına geçer. Dosya dolabından zımbalanmış bir paketi alır ve aramızdaki ahşap yüzeye atar.

"İşte ders programın," diyor, tamamen duygusuz bir şekilde. Maskesi tekrar yerine oturuyor ve beni dışlıyor. "Şimdi git. Bu dersi almanı engelleyemem, ama gerekirse seni ofisimden attırabilirim."

10

SUTTON

"HENÜZ KARAR VERDİN Mİ?"

Jean-Louis'in sesi kafamın arkasında sürekli bir baş ağrısı gibi, ama özellikle kendini iyi hissedip beni okuldan aradığında. Normalde, cep telefonuma ulaşma girişimlerini engelliyorum, ama ofisin sabit telefonu başka bir hikaye.

Sadece öğretim üyeleri bu numarayı biliyor, ya da ben öyle sanıyordum.

Telefonu kapatırdım, ama kampüse gelebileceğinden şüpheleniyorum ve şu anda onunla uğraşmak istemiyorum.

Kurucu ailenin bir üyesi dokunduğu her şey kanla lekelenir. Bu gerçeği değiştirmek mümkün değil, bu kasaba için Cronus Anderson'ın torunları kadar büyük bir lanet.

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve masamın üzerine yayılmış öğrenci dosyalarını gözden geçiriyorum.

Quincy, Asher ve Noelle Anderson.

Üç torun, lanetin uyardığı gibi aynı anda kampüste birlikteydiler.

Jean-Louis bunun farkında mı acaba, ama sormuyorum. Açıkçası, bunu ve ela gözlü baştan çıkarıcı kadını tamamen unutmaya çalışıyorum.

Tiyatro bölümü öğrencisi, bu şaşırtıcı değil, ama dosyası Los Angeles'taki topluluk tiyatrosu ve Grandeur Playhouse'un birkaç yönetmeninden aldığı övgü dolu referanslarla dolu. Konuşma rollerinin listesi yeterince etkileyici ve Avernia'nın tüm giriş sınavlarını başarıyla geçti.

Kağıt üzerinde, o örnek bir öğrenci ve oyuncu, bu zanaatı öğrenmeye istekli ve hevesli, ama bir noktada özgeçmişi birdenbire... *sona eriyor.*

Yaklaşık dokuz ay önce, çalışmaları ortadan kayboluyor ve buraya gelmeden önceki dönemde hiçbir şey yapmamış gibi görünüyor, ki bunu

ilginç buluyorum.

Bir aktörün, özellikle de işler yolunda gidiyormuş gibi görüldüğü bir anda, birdenbire sahneye olan sevgisini terk etmesi pek olağan bir durum değildir.

Sanırım üniversitemize kaydolmak için hazırlanıyor olabilirdi, ama *neden* sorusu hala cevaplanmamış durumda.

Yapmamam gerektiğini bilsem de, kendimi onun dosyasını masamın çekmecesine koyarken ve diğerlerini üst üste yığarken buluyorum.

Bellamy'nin dosyası en üstte duruyor, ama onu arşiv binasından neden aldığımı bilmiyorum. Jean-Louis kulağımda vızıldarken ona bakmak beni gerginleştiriyor, kaslarımda bir rahatsızlık hissediyorum.

"*Sutton*." Jean-Louis'in sesi yorgun, öksürüyor ve rahatsızlığı belli oluyor. "Beni dinliyor musun?"

"Hayır."

Neredeyse dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum. "İtaatsizliğin seni başını belaya sokacak. İkizine nasıl sonuçlandığını sor."

Ofis koltuğuma yaslanarak ellerimi başımın arkasına koyup tavana bakıyorum. Bir yanımda, onu bu konuyu açtığı için azarlamak istiyor ama yapmıyorum. Bir bakıma haklı, Bellamy'nin konsey ve kurucu işlerinden ayrılması onu bir hedef haline getirdi ve ben bunu onu kurtarmak için zamanında fark edemedim.

Şimdi çok fazla direnirsem, Beckett'ı tehlikeye atarım. Bu noktada babamızın ne yapacağını kimse bilemez.

Ölmek üzere olan bir adamın kaybedecek çok az şeyi vardır.

"Ne hakkında bir karar?" diye soruyorum sonunda, onun neyi kastettiğini çok iyi bilmeme rağmen.

Bellamy'nin ölümünden bu yana her yıl sorduğu aynı lanet soru: Death's Teeth'in beni zorla üstlendiği rolü tamamen üstlenmem için bir istek.

"Dersler başladığına göre fazla zaman kalmadı," diyor Jean-Louis. "İşlerini yoluna koymalısın. Aksi takdirde, neye, kime karşı savunmasız kalacağın belli olmaz. Konsey sonsuza kadar beklemeyecek."

"Bu bir tehdit gibi geliyor."

Birkaç saniye sessiz kalıyor. "Enkarnasyon rolünü yerine getirmeyi ne kadar uzun süre reddedersen, kız kardeşinin ruhu o kadar çok kirlenir. Death's Teeth, hakiki bir lider ve Bakire olmadan hayatta kalamaz."

Gözlerimi devirip, başparmağım ve işaret parmağımı gözlerime batırarak sertçe ovuşturuyorum. "Sen ve o lanet olası organizasyon. Ölümün kölesi olmak istemediğim için bu kadar kolayca parçalanabilen bir şeye sahip olmanın ne kadar eski moda ve tuhaf olduğunu farkında mısın?"

"*Köle* olmayacaksın," diye cevaplar ve sonunda bir dizi şiddetli öksürük çıkarır. Geri döndüğünde sesi öncekinden biraz daha zayıftır. "Enkarnasyon, gücün vücut bulmuş halidir. Avernia'da ve dolayısıyla Fury Hill'de düzen ve dengenin habercisi. Ölüm *sana* boyun eğecektir."

"Kesin olarak konuşursak, belki. Onların bir dayanağı olurdu, ama bu Bellamy'yi geri getirmezd."

"Ölüm, bir insanı bu dünyadan silmez," diyor. "Ölmek bir onurdur. Hayatın doğal akışıdır. Bizler, bizden önce ölenler sayesinde şu anda buradayız."

Kaşlarımı çattım. "Sanki Bellamy'ye olanların iyi bir şey olduğunu bana ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Belki de öyleydi. Bunu kim karar verebilir ki?" Bir süre durur. "Sanırım, Enkarnasyon inisiyasyonunu tamamlarsan sen karar verebilirsin. Tek ihtiyacın olan sıcak bir beden..."

"Başka birine bağlanmakla ilgilenmiyorum," diyorum, göğsüm sıkışıyor. "Hiçbir şekilde."

"Tanrı aşkına, bu sadece seks. Hiçbir anlamı yok."

"Bu *sadece* seks değil, bu..." Boğazıma takılan kırık bir anı parçası boğazımı tıkarken sözümü kestim.

Bağlılık. Anlaşma ve hüküm sürmenin bir öncülü.

Ölümün Dişleri, seçtikleri lideri seçtikleri Bakire ile birleşmeye zorlar ve kanlı ayın altında bir araya gelmelerini izler. Bu, ölüme ve yaşama, kaosa ve nihai düzene olan inanç ve bağlılık yemini. Atalarımızın ve onların tanrılarının adına yapılan müstehcen bir inanç.

Yaşam, seks ve ölüm: örgütün dengeyi korumak için gerekli olduğuna inandığı üç ilke.

Enkarnasyon töreni ben lisans öğrencisiyken kesintiye uğradı ve Death's Teeth'in üst düzey üyeleri, benim liderleri olmak yerine, bedenimi kendi zevkleri için kullandılar ve beni bir Elder olarak kabul ettiler.

Şimdi gönüllü olarak katılma düşüncesi beni hasta ediyor. İğrenç geliyor.

"İstediğin kadar görmezden gel, Sutton. Taraf seçmemeyi tercih edersen, senin için bir taraf seçilecek."

"Artık her şeyi unutmanın zamanı gelmedi mi sence? Bu saçmalık yüzünden Beckett neredeyse ölüyordu."

"Beckett neredeyse kendini öldürtecekti," diye cevaplar Jean-Louis ve yine öksürük krizine girer. Bu seferki öncekinden daha uzun sürer ve sanki balgam çıkıyormuş gibi ses çıkarır. "Çocuğun işleri sonuna kadar götürmekte sorunları olması benim suçum değil."

"Sen bilirsin tabii."

"Bu, bir ebeveyn olarak bana bir tür hakaretse, duymak istemiyorum. Hayatın boyunca senin çıkarlarını gözetmekten başka bir şey yapmadım. Ölümün Dişleri *senin* kaderin, Sutton. İstesende de istemesende de."

Elime bakarak, kolumu biraz yukarı çekiyorum. Yara izi artık soluklaşmış, ama onu aldığım günden net görebiliyorum.

Onun hayallerini daha fazla beslemek istemediğim için telefonu kapatıyorum. Bir yanım, onun çektiği hastalığın bir an önce onu alıp götürmesini diliyor, çünkü o zaman belki hayatıma devam edebileceğim.

Belki de Jean-Louis'in oğlu olmasaydım, ölüm hakkını feragat ederdi. Olmasaydım, ölüm hakkından vazgeçecekti.

DAHA SONRA, Obeliskos'un önündeki saat kulesi gece yarısını çaldığında Avernia kampüsünden geçiyorum. Sağa sapıp, yurtların ve Lyceum'un arkasında sıkışmış eski bir apartman kompleksi olan personel lojmanlarına doğru ilerliyorum.

İkinci kattaki daireme girerken telefonuma bir e-posta geldi.

KİMDEN:noelle.anderson@avernia.edu

KİME:sutton.dupont@theater.avernia.edu

KONU: Geç teslim edilen ödev

İlgili kişiye,

Ekli dosyada sahne ve ekran oyunculuğu arasındaki farklar üzerine yazdığım makaleyi bulabilirsiniz. Ne yazık ki önerilen yazıcılar meşguldü, bu nedenle bu dijital kopyayı kabul edeceğinizi umuyorum. İlk izleniminin, yetişkin sorumluluklarını yerine getiremeyen biri olarak kalmasını istemem.

Teşekkürler,

T

Telefonuma gözlerimi kısarak, neden böyle imzaladığını merak ederken, birden aklıma geldi.

T, *Temptress (Baştan çıkarıcı)* anlamında.

O küstah küçük velet.

KİMDEN:sutton.dupont@theater.avernia.edu

KİME: noelle.anderson@avernia.edu

KONU: RE: Geç teslim edilen ödev

Noelle,

Özür dilerim, ama geçen gün dersimde yeterince açık olamadım galiba. Geç teslim edilen ödevler kabul edilmeyecektir.

Bu, tüm öğrencilere uyguladığım bir kuraldır. Bir dahaki sefere daha şanslı olursun umarım. Saygılarımla,

Profesör Dupont

Cevap beklerken daireye girip *The Delphic Pages* uygulamasını açıyorum.

Pythia'nın birkaç gönderisi en üstte yer alıyor — çoğu yeni dönemi karşılayan ve sonbahardaki olayları özetleyen gönderiler, ancak her olayla ilgili birçok bilgi sızdırmasına rağmen şiddet ve kan dökülmesini tamamen dışarıda bırakıyor.

Ama sadece bir gönderi dikkatimi çekiyor: kampüste yürüyen, omzuna bir sırt çantası asmış, gözlem evine doğru giden güzel bir kızın fotoğrafı. Uzun saçları dalgalar halinde arkasında savruluyor, arka planda düzinelerce gölge onu izliyor.

Yakından bakmazsanız, çok sayıda ağaca benziyorlar, ancak gözlemevi ormanın sınırında değil. Gözlerini kısarak, gölgeler

insan şekline bürünmeye başlıyor: dersler arasında geçen, arkadaşlarıyla sohbet etmek için duran, Elle Anderson'ın etrafında ona hiç aldırmadan var olan insanlar.

Bir gölge hariç.

Lyceum'un ek binasının arka merdivenlerinde duruyor, elinde bir evrak çantası, doğrudan ona bakıyor. Sanki ayakları o noktaya yapışmış gibi, yerinde sabit durup izliyor.

Fotoğrafın altında tek bir satır yazı var: *Kampüste sorun mu var?*

Midem bulanıyor. Onun burada olmasından mı bahsediyorlar, yoksa...

"Eve geç geldin."

Beckett'in sesi düşüncelerimi kesip atıyor ve beni irkiliyor, telefonumu düşürüyorum. Çenesinin altını kaşıyor, siyah eşofmanıyla kanepede uzanmış *Persuasion'ı* okurken başını kaldırıyor.

Onun burada kaldığını sürekli unutuyorum.

Eğilip telefonumu alıp ceketimin cebine koyuyorum, çantamı ve anahtarlarımı antredeki küçük dolaba bırakıyorum. "Bugün dersine gitmeyi başardın mı, yoksa sadece *Persuasion'ı* boş zamanında mı okuyorsun?"

"Jane Austen edebi bir dahi. Tabii ki eğlence için okuyorum." Beckett göz ucuyla bana bakıyor. "Neden, beni takip mi ediyorsun?"

"Ne?" Ayakkabılarımı çıkararak yüzümü ovuşturuyorum. "Hayır. Sadece iyileşme sürecinde ne aşamada olduğunu merak ediyorum."

"Beni bağımlı gibi gösteriyorsun."

"Bağımlılık sadece uyuşturucuyla sınırlı değildir, Beck. Her türlü şeye bağımlı olabilirsin."

Bir anlığına ela gözler zihnimde parladı, ama gözlerimi kırıp onları uzaklaştırdım. Ona bağımlı değilim.

Olmam *mümkün değil*. Sadece bir kez denedim ve bir kez denemek alışkanlık yapmaz.

Yine de uğultu hissi altında
parmaklarımın parmaklarımın ipuçları farklı farklı
bir hikaye

Oturma odasına girerken, Beckett'in eşyalarının etrafa dağılmış halini görerek irkilmemeye çalışıyorum; kahverengi deri mobilyaların üzerine atılmış giysiler, eskiden lekesiz olan oval sehpa da boş bardaklar ve mutfakta her yerde onun ders kitapları ve kalemleri var.

Bu hafta derslerinin çoğunu kaçırmış olmasına ve s0mestrin daha başlarında olmamıza rağmen.

Kitabının 0zerinden bana bakıyor. "Ne yani, babamın zulm0ne bağımlı olduğumu mu düşün0yorsun?"

Karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Belki de genel olarak zulme. Geçen yıl o boktan şova katılmana başka ne sebep olmuş olabilir ki?"

Yüzü buruşur ve kitabı kapatıp kahve masasına fırlatır. "Başka bir nutuk istemiyorum. Batırdığımı *biliyorum*."

"Batırdığın şeyin ciddiyeti..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye tersler ve oturur pozisyona geçer. Bacaklarını minderden indirir ve ayaklarını yere koyar.

"Ben de istemiyorum, ama annem senin için endişeleniyor."

Dudaklarından boğuk bir kahkaha çıkar ve ayağa kalkar. "*Altın çocuğu* için daha çok endişelenmesi gerek. Tehlikede olan sensin."

"Bu ne demek oluyor?"

"Sen sandığın kadar ihtiyatlı değilsin."

O koridordan misafir odasına doğru yürüdükten sonra bir süre daha orada oturup, bunun bir tür kehanet olup olmadığını merak ettim.

Ya da bir uyarıysa.

KİMDEN: noelle.anderson@avernia.edu

KİME: sutton.dupont@theater.avernia.edu

KONU: RE: RE: Geç teslim edilen ödev

İlgili kişilere, Şans gerekmez.

İyileşeceğim.

-T

Not: Bu kadar geç saatlere kadar ayakta kalmamalısın. Gece yarısı çalışmak cildine zararlıdır.

Her şeye rağmen, bu e-posta beni gülümsetiyor. Bu kadar açıkça flört etmemeli, ama bunu çok da umursamıyorum.

GÖNDEREN:sutton.dupont@theater.avernia.ed

u ALICI: noelle.anderson@avernia.edu

KONU: RE: RE: RE: Geç teslim edilen ödev

Tavsiyenizi dikkate aldım, ancak biraz ikiyüzlü buldum. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen bir sınıf arkadaşınıza sorun, ben yatacağım.

Saygılarımla

Profesör Dupont

Başparmağım Gönder düğmesinin üzerinde duruyor.

Bunu yapmamalıyım. Bu kadına zaten yeterince müsamaha gösterdim.

Dairenin diğer tarafından gelen sesler beni ekrandan uzaklaştırıyor ve başparmağım kayıyor, Beckett'in odasından çıkmaması için yan taraftaki üçgeni tıklıyorum.

Eh, bu kadar.

İnleyerek saçlarımı elime alıp, onun travmatik bir olay yaşadığını, bunu planlamış olsa da acı çektiğini ve bunun sonuçlarıyla iyi başa çıkamadığını kendime hatırlatıyorum.

Bellamy ile başa çıkmak daha kolaydı. O duygularını gönüllü olarak paylaştı ve ben de o pes edene kadar tahminlerde bulunmak zorunda kalmadım. Beckett ise tamamen farklı bir yaratık. Benim gibi, sorunlarını şişenin içine koyup okyanusa atıyor ve geri dönmeleri için dua ediyor.

Ona bunun işe yaramadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Cam, elinden düşmeden önce parçalanır ve keser, ve izleri silinmez olduğu kadar göze çarpmaz da.

Başka kimse fark etmez, ama sen onları sonsuza kadar hissedersin.

Belki de onu Visio Aternae toplantılarına sürüklemeye başlamalıyım. Okulda kredi kazanamaz, ama sadece almaya alıştığı topluma bir şeyler vermesinin ona iyi gelebileceğini düşünüyorum.

Kapısının altındaki ışık söndüğünde, mutfığa gidip bir şeyler atıştırırım. Yemekhaneden aldığım lazanyayı çatalımla çiğnerken, gözlerim bulanıklaşmaya başlar ve gözlerimi kırpmaya çalışsam da keskin, pürüzlü çizgiler belirir.

Dişlerimi sıkıyorum, daha önceki mide bulantımın yaklaşan migrenin bir belirtisi olduğunu anlıyorum — muhtemelen daha fazla fark ederdim

Elle Anderson hakkında düşüncelere dalmamış olsaydım daha fazla fark ederdim.

Tanrım, o kadın başımın belası.

Antiinflatuar ve triptan hapını aldıktan sonra, ellerimi tezgaha dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve görüşümün normale dönmesi için geçen süreyi sayıyorum.

Dakikalar yavaşça geçiyor. Dirseklerimin üzerine çöküp bekliyorum — bu her zaman işe yaramıyor, özellikle de ilacı çok geç almışsam.

Bazen ilaç ellerimdeki karıncalanma ve uyuşmayı da hafifletir, ancak bunun sadece psikolojik bir etki mi yoksa ilacın kendisi mi olduğunu asla bilemiyorum.

Görüşüm düzeldiğinde, sessizce fuayeye doğru ilerlerim, dolabı açar ve ayakkabılarımı giyerim. Omzumun üzerinden bakarak Beckett'in odasından çıkmadığından emin olurum, sonra içinden pelerinimi ve maskemi alıp oradan ayrılırım.

Yeni başlayanlar için oyunculuk dersine yirmi beş dakika erken geldim.

Sutton'ı, pardon, Profesör Dupont'u görmek için değil, geç kalmak midemi bulandırdığı için. Spot ışıklarını sevmeme rağmen, ders veya toplantı başladıktan sonra içeri girmek beni terletiyor.

İlk seferinde geç kalmak istememiştim, ama Aurora'nın horlaması önceki gece uykumu kaçırdı ve sonra birbiri ardına gelen olaylar, sanki evren gitmemi engellemeye çalışıyormuş gibi geldi.

Şimdi bunun bir nedeni olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

Salonda ilk gelen kişi olmadığımı fark edince, girişte durup Lyceum'da doğru odaya geldiğimden emin olmak için kontrol ettim: 137-A, saat sekiz.

Derin kahverengi tenli ve düzgün siyah örgülü saçları olan bir kız, arkada tekerlekli sandalyede oturmuş, defterinin kenarlarına karalamalar yapıyor. Quincy bundan nefret ederdi, kağıtlarını düzenli tutma konusunda her zaman çok tuhaftı. Asher ise buna bayılırdı, çünkü eline ne geçerse üzerine çizim yapardı.

Bir koltuk öteye oturup çizimlere bakıyorum. Çöp adamlar ve çarpık çiçekler, gerçek bir hobiden çok sinir bozucu bir alışkanlık gibi.

"Bu, Yeni Başlayanlar için Oyunculuk dersi, değil mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. Yine bir hata yapmadığımdan emin olmak için.

Kahverengi gözleri bana doğru döner. "Yakında öyle olacak." Uzun, anlamlı bir sessizlik. Sonra, "Sen ilk gün geç kalan kızsın."

"Oh, iyi. Bunun benim kalıcı izlenimim olmasını umuyordum."

İnce kaşları yukarı kalkar. "Profesör Dupont tarafından azarlandın ve hala derse gelmeye devam mı ediyorsun? Aşağılanmaktan hoşlanıyor musun?"

"Kimin yaptığına bağlı," diyorum, omuzlarımı kaldırarak. Gülmüyor, hatta sırıtmıyor bile, ben de devam ediyorum. "Zaten öğretmenimizden korkmuyorum."

"Korkmakla alakası yok," diye cevaplar, defterin bir sayfasının kenarını kıvrarak. "Profesör Dupont sert biridir ama aslında kötü biri değildir... genelde. Sonbaharda başka bir dersinde de ona girmiştım ve nefes egzersizleri ya da ses ısınma çalışmaları yaparken, bana odaklandığında her an bayılacağım gibi hissediyordum."

"Vay canına."

"Ayrıca, internete bakarsan, *The Delphic Pages*'da onunla ilgili her türlü şey var. Muhtemelen doğru olmayan dedikodular ama yine de okuması eğlenceli... eğer bu tür şeyleri seviyorsan."

"*The Delphic Pages* mı?"

Gözleri büyüdü ve ceketinin cebine dalarak telefonunu çıkardı. Ekranda, simgesinde A ve C harfleri olan bordo renkli bir uygulamaya dokundu ve bir çevrimiçi forum açtı. Manikürlü işaret parmağıyla sayfayı kaydirdi ve kalın harflerle Pythia adında bir hesabın altında düzinelerce konu başlığı gösterdi.

Her gönderinin altında yüzlerce yorum vardı, daha fazlasını teşvik eden ve yalvaran yorumlar.

"Pythia, bir bakıma Avernia'nın *kahini* gibidir," diyor. "Çoğunlukla, söylentiler ve ilgili bilgiler paylaşarak öğrencilere fikir veriyor ve buradaki tuhaf olaylar hakkında bizi bilgilendiriyor. Ama aynı zamanda birçok yalan da paylaşıyor, bu yüzden ne zaman yardımcı ne zaman kötü niyetli olduğunu anlamak zor."

"Ve okul bunu... izin mi veriyor?"

"Elbette. Dekan Bauer, genel bir kargaşayı önleyeceğini düşünürse her şeyi görmezden gelir. Bazen dekanın kendisinin bu hesabın arkasında olup olmadığını, sadece öğrencileri sürekli olarak izinden uzaklaştırmaya çalıştığını merak ediyorum."

"İzinden mi?"

"Evet. Herkes onun, katılımcıların kurucuları falan taptığı bir cinayet-seks tarikatında olduğunu düşünüyor. Bilmiyorum, benim için çok karmaşık bir konu, pek umursamıyorum. Ben sadece mezuniyete kadar hayatta kalmaya çalışıyorum."

Telefonu alıp alt kısımdaki arama çubuğuna adımı yazıyorum. Benimle ilgili tek bir gönderi var, bu hafta gözlemine giderken çekilmiş bir fotoğraf.

Akademik danışmanım, aldığım tüm tiyatro derslerine ek olarak birkaç ek ders almamı önerdi, bu yüzden astronomi ve felsefeyle de ilgileniyorum. Küçük bir kız olduğumdan beri, yıldızların rehberliğini ve evrenin ne kadar geniş olduğunu hatırlattıklarını hayranlıkla izliyorum.

Buna kıyasla, insanlık trajedisi önemsiz kalıyor. Ya da belki de daha da önemli hale geliyor.

Web sitesi benim hakkımda başka pek bir şey söylemiyor, bu da beni rahatlatıyor. Şu anda ihtiyacım olan *son* şey spekülasyonlar.

Geçen döneme geri döndüğümde, birçok gönderinin arşivlendiğini ve yerine sadece zaman damgalı boşluklar kaldığını fark ettim.

Bu, okulun gerçekten de meydana gelen ölüm ve kaçırılma olaylarının tüm kanıtlarını sildiğini gösteriyor. Bu, Quincy'nin önceki uyarılarını kafamda daha da yüksek sesle yankılanmasına neden oluyor, ama aynı zamanda onun ve Asher'in neden geri döndüklerine dair kafamdaki karışıklığı da artırıyor.

Ailemizi arayıp onlara durumun aslında o kadar da güvenli olmadığını söyleme isteği çok güçlü, ama ben direniyorum. Eğer bunu yaparsam, yine zihinsel durumum hakkında sorular sormaya başlayacaklar ve ben de yaptığım hataları tekrar tekrar anlatacak halim yok.

Avernia, netlik olmasa da mesafe sağlıyor. Dikkat çekmediğim sürece her şeyin yolunda gideceğinden eminim.

Her dönem yeni öğrenciler alınıyorsa, burası ne kadar tehlikeli olabilir ki?

Kıza telefonunu geri veriyorum, omuzlarımda yavaşça yayılan ve derime işleyen bir tedirginlik hissediyorum.

"Adın ne?" diye soruyorum.

"Meg," diye cevaplar ve uygulamayı hızla kapatır. Sanki onu kullanırken görülmek istemiyormuş gibi. "Sen Noelle'sin, değil mi?"

"Sadece Elle."

"Tamam, sadece Elle," diye başını sallayarak cevap verdi. "Klasik bölümünün başkanı Profesör Anderson ile akraba olduğunuzu varsayarsam doğru mu olur?"

"Vay canına, haberler gerçekten çok hızlı yayılıyor."

Yanakları kızarır. "Hayır, geçen dönem onun dersine girmiştim. Birbirinize çok benziyorsunuz."

Bu beni neredeyse güldürüyor. "Ona bunu söyleme."

"Bunu bir iltifat olarak almaz mı?"

"Bence o sadece... karşılaştırılmaktan rahatsız olur." Omuz silkiyorum, sanki biri bizi bu kadar kolay bir şekilde birbirimizle ilişkilendirdiğinde onun ne kadar kırılacağını bilmek önemli değilmiş gibi.

Kilitli bir kasa, açık bir kapiya benzememelidir.

"Bu dönem burada kalmayı planlıyorsan, Visio Aternae'ye katılmayı denemelisin. Bu, Profesör Dupont'un bebeği ve o, bu gruba katılan öğrencileri her zaman kayırır. Onun dersinde şimdiki durumunu düzeltmene yardımcı olabilir."

"Visio Aternae mi?"

Meg beni yavaşça süzer. "Dostum, iyi ki yakışıklısın. Belki bu seni kurtarır."

Utanç yüzümü yakıyor.

Öğrenciler sınıfa girmeye başladı ve biri önümüze oturduğunda, alabaster yüzüne dehşet kazındı. "Profesör Dupont'un rüşvet alınabileceğini mi ima ediyorsun, Meghan?"

"Eh, *zararı olmaz*. Güzel olmak bir ayrıcalıktır, biliyorsun."

Lexington diğer öğrencinin yanına oturur ve sırt çantasını yere atar.

"Ve ben bu ayrıcalığa fazlasıyla sahibim, sana söyleyeyim."

"Ah *kardeşim*," diye mırıldanır Meg.

"Haksız değil," diye ilk öğrenci de katılır.

"Yanıldığını söylemedim," der Meg. "Sadece sinir bozucu olduğunu söyledim."

"Teknik olarak, bunu da söylemedin." Lexington bana bakar, mavi gözleri parıldar. "Noelle, seni tekrar görmek güzel. Profesör Prodigy seni henüz kovmamış olmasına sevindim."

"Sadece Elle," diyor Meg, koltuğunun arkasına asılı çantaya uzanmak için kolunu çevirerek. Üstü tüylü mor bir kalem çıkarıp diğer adama uzatıyor. "Bu arada, bu Percy, çünkü bu ikisi görgü kurallarını bilmiyor ve kendilerini tanıtamıyorlar."

"Hala profesörümüzü bu kadar kötü tanımlamanı sindirmeye çalışıyorum," diye yanıtladı Percy, titreyerek. "Bir adamın sıkı çalışmasını

skandal davranış potansiyeline indirgemek banal bir şey, sence de öyle değil mi?"

"Merak etme," birkaç sıra ötedeki birisi seslenir. "Kimse *seni* profesörü etkileyebildiğin için suçlamıyor, Perciville."

"Kimse senden dinlemeni istemedi, Sabrina," diyor Percy, önündeki kirli sarı saçlı kıza kızgın bir bakış atarak kızarıyor.

Beyaz bluzunun geometrik kesiklerinden bronzlaşmış teni görünüyor ve koyu renkli gözleri bana dik dik bakıyor. "Önemli bir Visio Aternae üyesi ve Profesör Dupont'un eski asistanı olarak, onun adının, birdenbire dersine girmeye karar veren rastgele kişiler tarafından karalanmamasını sağlamak benim görevim."

"Neden eski bir asistan, giriş düzeyinde bir oyunculuk dersinde?" diye soruyorum, başımı yana eğerek. "Daha ileri seviyeye geçmen gerekmez miydi?"

"Bu bir tazeleme kursu - senin gibi yaşlı bir cadalozun bunu anlayacağını sanmıyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Yirmi beş yaşımdayım."

"Benim fikrim değişmedi." Sabrina çenesini havaya kaldırır. "Yükselen bir yıldız adayı bu sınıfta ne arıyor? Hollywood'da başaramadın, bu yüzden oyunculuk öğrenmeye mi karar verdin?"

Hayret. The Delphic Pages'da yer almamış olabilirim, ama belli ki biri konuşmuş.

Kafamı sallayarak, şaşkın bir kahkaha attım ve etrafımda oturan daha nazik insanlara odaklandım. "O zaman herkes kim olduğumu biliyor mu?"

"Ülkedeki en meraklı grupla arkadaş oldun ve ilk gün profesörle kavga ettin," diye cevaplar Sabrina, bu sözler ona yönelik olmasa da. "Gözlerden uzak durmaya pek de çaba göstermediğin anlaşıyor."

"Buna kızdım," diyor Meg. "Pythia'dan daha kötü olduğumuzu ima etmek kesinlikle doğru değil."

"Siz dedikoducularsınız Meg. Gerçekçi olalım."

"Sadece ilgili bilgileri topluyor ve kendi aramızda tartışıyoruz."

"Bu nedeni neden yakalandınız
yakalandın ararken Profesör Profesör Dupont'un çöpünü
karıştırırken yakalandın mı?"

"Meg'e bakarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Takipçi davranışı. Hoşuma
"

"Senin hoşuna gider." Sabrina bana kötü bir bakış attı.

Meg sırtıtmamak için dudaklarını sıkıştırır. "Bunu
bunu nereden biliyorsun ki?"

"Sutton söz konusu olduğunda her şeyi bilirim."

"Ama asıl takipçi *benim*." Meg ellerini dizlerinin üzerinde ovuşturur
ve gözlerini devirir. "Bilmeni isterim ki, çöp olayı, kaybettiğini söylediği bir
kağıdı aramak içindi. O, benim erişimimi resmen onayladı."

"Sen ve yeni kızın geceleri rahat uyumanıza yardımcı olacak her
şey." Sabrina beni bir kez daha baştan aşağı süzer, yüzünde küçümseme
belirir. "Bugün kaç tane ödevini unuttun?"

"Bence Elle'e bir şans vermeliyiz, çocuklar," diye araya girer Percy.

"Evet," der Lexington. "Kurucu bir aile üyesi olmak yeterince zor
olmak zaten yeterince zor, bir de etrafımızda olan tüm saçmalıkları takip
etmek zorunda kalmak."

"Oh, lütfen." Meg burun kıvrır. "Kurucu aileler ezilen bir sınıf değil."

"Doğru, ama Avernia'da sayımız çok az. Hayatım boyunca Fury
Hill'de yaşadım ve hala beklentilere ve incelemeye alışmaya
çalışıyorum. Ve soyadımda bir lanet yok, Lethe'nin lanetini
saymazsak." Düşünceli bir şekilde bana bakar. "Hiç izlendiğini
hissettiğin oluyor mu?"

"Yine mi bu konu," diye inler Percy. "Sana söyledim dostum,
hayaletler gerçekse, insanları korkutmakla ilgilenmezler. Öbür dünyada
ilgilenmeleri gereken daha önemli işleri var. Fury Hill'i dehşete düşüren
tek insanlar, geçen dönem o kızları öldüren ve bulabildikleri her düz
yüzeye mühürlerini bırakan tuhaf intikamcılar."

"Mühür mü?" diye sorarım.

Percy'nin yüzü kızarır ve parmaklarını platin sarısı buklelerinden
geçirir, açık kahverengi gözlerinin köşeleri kırışır. "*Aslında* sadece ilk
müdahale ekipleri ve dekan

ama geçen dönem birkaç teknoloji-tiyatro bölümü ğrencisi Küratörler'deydi ve bu grubun Death's Teeth tarafından tuzağ dşrldğne yemin ettiler. * başlı canavarlar* ve kanla yazılmış isimler hakkında bir şeyler duyduklarını söylediler."

"Death's Teeth, bir suç işlediklerinde kartvizitlerini bırakma alışkanlığı var," diye ekliyor Lexington, bacaklarını önündeki sandalyeye uzatıp kendi sandalyesinde hafifçe geriye yaslanarak. "Sanırım varlıklarını unutmamamızı sağlamak istiyorlar. Genellikle suçlar vandalizm veya kamu ahlakına aykırı davranış gibi sıkıcı şeylerdir, ama sanıkların isimleri asla açıklanmaz ve hiçbir kayıt tutulmaz."

"Pythia bunu bildiriyor," diyor Meg. "Geçen dönem Celeste ve Frances'i bilmemizin tek nedeni bu. Daha önce de kaybolanlar oldu, ama kimse onlardan bahsetmiyor."

"Pythia'nın yönetimden biri olduğuna bahse girerim," diyor Percy. "Bauer değil, onun yeterince zeki olduğunu sanmıyorum, ama başka biri. İlk elden bilgiye ve korumaya sahip biri."

nde Sabrina kıkırdıyor. "Bir ğretim yesi mi? Sence onların dedikoduları takip edip internette yaymak için zamanları var mı?"

"Sabrina, Visio Aeternae'nin saymanı," diyor Lexington, sanki Sabrina orada değilmiş gibi. "Profesör Dupont'un peşini hiç bırakmadığı için her şeyi bildiğini sanıyor."

Gözlerini ona dikerek, "Tek neden bu değil, ama size kendimi açıklamak zorunda değilim, sizi aptallar," dedi.

"*Her neyse*," diye devam eder Percy, Sabrina ne dönünce ona uzun uzun bir bakış atar ve sonra Lexington'un kucağına uzanır, kollarını koltukların arkasına uzatır. Lexington parmaklarını Percy'nin kısa saçlarına geçirir ve ben bir an için onların ilişkilerinin ne kadar ileri gittiğini merak ederim. "Yani kampüsteki başlıca hayaletler, muhtemelen kaçak katiller ve yüzyıllar önce Obeliskos'un on üçüncü katında intihar eden ğrenciler. Yurtlarda da bazı hayaletler olduğunu düşünüyoruz. Tam olarak Erebus ve Rad Hall'da."

"Oh, ve Apollodorus'un altında saklı olan her neyse," diye ekler Meg. "Bazıları bodrumdan mağaralara ulaşılabileceğini söylüyor."

"Ormanı da unutma," diye ekliyor
Lexington. Avuç içlerim terlemeye başlıyor.

"Her yıl kampüste çok fazla insan kayboluyor ya da ölüyor, hayaletlerin *olmaması imkansız*," diyor Lexington. "Sonunda, bu tür kan dökülmeleri ortamın bir parçası haline geliyor, değil mi? Anderson laneti de bu değil mi?"

Üçü sessizleşir ve bana baktıklarında, göğsümün ortasına baskı yapan ve nefes almamı zorlaştıran ek bir tedirginlik hissederim.

Boğulmak gibi bir his ve bu görüntü, Primordial Ormanı'nda geçirdiğim son zamanları ve o zamandan beri kabuslarımı süsleyen gözleri hatırlatıyor.

Yine de zorla gülümsüyorum. "Bakın, ben sadece diplomamı almak için buradayım. Hayaletler veya lanetlerle ilgilenmiyorum."

Birkaç sıra ileride, Sutton sahne perdesinin arkasından ortaya çıkıyor ve daha fazla öğrenci içeri girerken öğrencilere yerlerine oturmalarını söylüyor.

Benim yönüme hiç bakmıyor. Röntgenci bir bakış bile atmıyor.

Bunun beni neden bu kadar üzdüğünü bilmiyorum.

Çıkış kapıları kapanırken, Sutton pantolon cebinden bir kayısı çıkarır ve bir ısırık alır. Dikkatini yuvarlanan bir tahtaya verir ve bir bezle önceki fizik dersinden kalan kalıntıları temizler.

Tahtayı ovarken omuz kemikleri belirginleşir, orman yeşili düğmeli gömleğinin kumaşı buruşur. Koltuğumda kıpırdanır ve çantamdan bir kalem çıkarırım, silgisini ısırarak onun çıplak kaslarının, özellikle de terle parıldayan kaslarının nasıl görüneceğini hayal etmekten kendimi alıkoyarım.

Portakal meyvesini yuvarlarken çenesinin hareketini gözlerimle takip ediyorum, onu yiyip bitirirken çıkardığı ses midemi bulandırıyor.

Bir süre sonra meyveyi bitirir ve çekirdeğini yakındaki çöp kutusuna atar. atıyor.

"Shakespeare'in yayınlanan ilk eseri," diye sınıfa seslenir

"Kim biliyor?" diye sordu.

Birkaç öğrenci kıkırdar ve sonra onun yanında bir el kalkar. "Lucrece'nin Tecavüzü."

Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturarak koltuğuma çöküyorum.

Sutton, Shakespeare'in adının altına başlığı karaladı. "Ve onun ilk basılan oyunu..."

"Um." Elimi havaya kaldırdım ve o devam ederken daha dik oturdum. Bana söz vermedi, ben de boğazımı temizledim ve onun sözünü keserek konuştum. "'Venüs ve Adonis' teknik olarak Lucrece'den daha eskidir, ama çok da fazla değil."

Sutton, yani *Profesör Dupont*, yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakar. "Soru artık o değildi, bayan..."

Sanki adımı bilmiyormuş gibi boşluğu doldurmamı bekliyor. Onlarca bakış bana yöneliyor, bakışları vücudumun sık sık arzuladığı spot ışığını daha da güçlendiriyor.

Normalde bu kadar tartışmalı bir şekilde değil, ama ben esnek biriyim. Bir daha aşağılanmayacağım.

Cildimin yüzeyinde bir isyan kaynıyor. "Bu soru bu olmayabilir, ama öğrencilerinizin zihninde yanlış bir cevabın yerleşmesine izin vermeniz tuhaf, Profesör."

"Belki de yanlış bilgilerin yerleşmesine izin vermek, onların daha sonra gerçek ile kurguyu ayırt etmelerine yardımcı olmanın bir yoludur."

"Elbette, ama kaçımız daha sonra Shakespeare'i düşünecek?"

"Bu bir oyunculuk dersi," diyor. "Onu biraz düşünmenizi umarım. Özellikle de muhtemelen bir noktada onunla ilgileneceğimiz için."

"Tamam, ama daha sonra sizi kim düşünecek?" diye devam ediyorum, kendimi durduramıyorum. Biri kıkırdıyor ve ben boğazımı temizleyip sözümü düzeltiyorum. "Yani, dersinizi."

"Benim listeme girmek için gereken özeni gösteren öğrencilerle, soyadının ona istediği gibi davranma ve konuşma hakkı verdiğini düşünen kızı karşılaştırırsam, sanırım öğrenciler."

Salonda fısıltılar yükselir ve yüzüm kızarır. O ifadesiz kalır, ama alnındaki damarın atışından, onu kızdırdığımı anlayabilirim.

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. İşimi çok kolaylaştırıyor. "Demek adımı hatırlıyorsun?"

Sessizlik üzerimize kar örtüsü gibi çöküyor.

Sutton uzun bir süre bana bakıyor, yoğun bakışları neredeyse sandalyemde kıvrılmama neden olacak kadar. Ama ayaklarım yerde, gözlerim onun gözlerinde, pes etmeyi reddediyorum.

Beni istediği kadar hor görebilir. Ama duygularımı kontrol etmek söz konusu bile olamaz.

Bir daha asla.

"Ve *sahne* bitti," diyor Sutton aniden, iki parmağını yüzünün önünde aşağı doğru hareket ettirerek. Öğrenciler birbirlerine bakarak gözlerini kırıştırıyorlar, sonunda o da bakışlarını benden ayırıyor. "Sahne oyunculuğuna dair ilk dersiniz: yönetmenin parmaklarını şıklatmasıyla karakterinize girip çıkma becerisi, canlı bir oyuncu olarak başarınız için çok önemli olacaktır. Dikkatinizi dağıtan şeyler çoktur ve Bayan Anderson'ın da gösterdiği gibi, bazen bu rahatsız edici şeyler oldukça zahmetli hale gelebilir. Ne olursa olsun, kesilme emri verilene kadar karakterinizde kalmanız önemlidir."

Sinir bozukluğu damarlarımdan fışkırıyor. Sandalyenin kolçaklarını sıkıca kavrarken, dişlerimi gıcırdatıyorum. O ise bu patlamayı dersine geçiş yapmak için kullanıyor.

"Hazırlıklı olmadığımı sanıyordum," diyor Meg, defterinde yeni bir sayfaya geçerek fısıldıyor. "Ama sen tam anlamıyla onun öğretim planının bir parçasısın."

Omuzlarım çöküyor, ama yine de ona gülümsüyorum. En azından bu sefer beni kovmadı.

12

ELLE

Derslerin ilk haftasından sonra bir sabah erkenden geldiğimde GÖZLEM EVİ KAPALI.

Felsefe kitabımı göğsüme sıkıca bastırarak kapısına yaslandım ve yenilgiyi kabul ederek iç geçirdim. Quincy bir profesöre beni içeri almasını isteyeceğini *söylemişti*, ama belli ki unutmuştu. Astronomi programı küçük ve nedense kimse gündüz dersleri dışında burayı kullanmıyor, bu yüzden boş olduğunda içeride ders çalışmaya başladım. Burası kütüphanelerden veya kendi yurdumdan çok daha huzurlu.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp Lexington'a kısa bir mesaj gönderiyorum. Son dersimizin sonunda, grup çalışması için olası tarihleri belirlemek üzere bana numarasını vermiş ve *ihtiyacım* olursa mesaj atabileceğimi veya arayabileceğimi söylemişti.

O, kurucu ailenin bir üyesi olduğu için, belki bana yardımcı olabilir diye düşündüm.

Başka bir yere de gidebilirdim, ama yıldızların altında çalışmak benim için her zaman bir rahatlık kaynağı olmuştur. Küçükken, Asher'ın yatak odasının penceresinin dışındaki çatıya tırmanır ve saatlerce otururdum, ona randevuya falan gittiğimi söylerdim, ama gerçekte sadece yalnız kalmak istiyordum.

Benim kadar uzun süre maske takarsanız, kendiniz olabileceğiniz o nadir anları aramayı öğrenirsiniz.

Yıldızlar yargılamaz. Kim altında oturursa otursun parlarlar.

Gözlemevinin kapısından uzaklaşırken bir duvara çarparak gözlerimi sıkıca kapatırım. Kitap elimden düşer ve yere çarparak yuvarlanır, duvar ise iki eliyle beni tutmaya çalışır.

Bir dakika. *Duvarın elleri mi var?*

Geri çekilirken gözlerimi açtım ve kampüsü aydınlatan ay ışığı altında bir şekilde sert görünen yosun yeşili gözlerle karşılaştım.

Sutton'ın saçı dağınık, sanki saatlerce ellerini saçlarında gezdirmiş gibi. Parmaklarım seğiriyor, sessizce aynı şeyi yapmak için can atıyor, ama bunun yerine onun tutuşundan çekiliyorum.

"Karanlıkta öğrencilere böyle dokunmak doğru mu?" diye, gereğinden fazla sert bir şekilde alay ediyorum. "Ya bir silahım olsaydı ve seni saldırgan sandığım için onu kullansaydım ne olurdu?"

"O zaman bu konuşmayı okulun revirinde yapıyor olurduk herhalde." Yüzü ifadesiz bir şekilde eğilip ders kitabımı yerden aldı. "Bu arada, rica ederim."

Kanımda öfke dalgası yükselir, ama o kitabı uzattığında kabul ederim. "Yoluma çıkmış olmana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

"Her zamanki gibi çok nazıksınız, Bayan Anderson."

"Sanki daha dostça davranılmayı hak etmişsiniz gibi."

Kaşları kalkıyor. "Sizi kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Adi herif. "Sınıfta beni utandırmak için elinden geleni yapmanın dışında mı?"

Bana bir an bakıyor, sonra bir adım geri çekiliyor. "Hayal görüyorsunuz."

"Bu gaslighting."

"Bunun bir kelime olduğundan emin değilim."

"Ben uyduruyorum." Kollarımı kitabın üzerinde kavuşturup, ona sert bir bakış attım. "Ciddi ciddi, savunma mekanizması olarak aramıza bir duvar örmeye çalışmıyormuş gibi davranamazsın. İlişkiler öyle yürümez, biliyorsun. Rol yapabilirsin, ama mahvettiğin şeyi düzeltemezsin..."

Gözleri büyür ve bileğimi yakalar, beni gözlemeyinin girişinin dışındaki oyuğa sürükler. Sessiz kalırım, pantolon cebinden anahtar kartını çıkarıp kilide soktuğunu ve kapıyı iterek açtığını izlerim.

Saniyeler sonra, içerideki bir düğmeyi çevirir ve beni arkasına çeker, bileğimi bir anlığına acı verecek şekilde sıkar. Kapı bizi içeri kapattığı anda, beni bırakır, o kadar hızlıdır ki, sanki arkasında bir yanık izi kalmış gibi hissederim.

Cildime bakıyorum, onun buz gibi izinin orada nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Kolum yerine düşüyor ve hayalimi bölüyor.

Gözlemevinin içi temiz ve aydınlıktır, gözlem güvertesinin arkasında tiyatro koltukları sıralanmıştır ve birinci katın ortasında, cam kubbeli çatının bir yarığından kaybolan devasa bir teleskop vardır.

Sutton ellerini beline koyar ve gökyüzüne bakar. "Halka açık yerlerde böyle şeyler söyleyemezsin. Eğer bu duyulursa... işimi kaybederim, Elle. Kimseye iyi gelmez."

"Neden?"

"Bazı güç dinamikleri söz konusu, okul politikasının genel olarak kan bağı dışında herhangi bir tür üniversiteler arası ilişkiyi yasakladığından bahsetmiyorum bile. Ben kovulurum, sen de muhtemelen okuldan atılırsın... Her şey alt üst olur."

"Güç dengeleri mi?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, ders kitabını hala göğsüme sıkıca bastırarak ona biraz daha yaklaşıyorum. "Otomatik olarak beni zorladığını falan mı düşünecekler?"

"Evet, öyle görünebilir."

"Ama dönem daha başlamamıştı ki biz..." "Yönetim için önemi yoktu."

Erken saatlerden mi, yoksa sadece onun varlığından mı kaynaklanıyor bilmiyorum, ama beynim bu mantığı kavramakta zorlanıyor. "Ama... sana teklifte *bulundum*."

Boğazı yutkunarak hareket etti.

"Öyle değil mi?"

Sutton iç çekerek metal bir masaya yaslandı ve kollarını arkasına uzattı. "Evet."

"O zaman sorun ne?"

Sessizce, ben yaklaşıp Descartes'ı elinin yanındaki masaya, serin yüzeye uzanmış olarak koyarken izliyor. Geri çekilip, doğrudan onun önüne geçiyorum ve saçlarımı kulaklarımın arkasına koyuyorum.

"Sorun," diye cevapladı yumuşak bir sesle, ben *daha da yaklaşıp* bacaklarının arasına girene ve giysilerimiz neredeyse birbirine değene kadar gözlerini kısarak, "ben senin üstünüm. Hayır diyebilirdim, demeliydim."

"O zaman bilmiyordun." "Mesele o değil."

"Yani pişman mısın?"

"Hayır," diye cevaplar, sesi sert. Gözlerime bakar ve irisleri yıldızların altında ham yeşim taşı gibi parlar. "Bu... pişmanlık değil. Yapmam gerekeni kabul ediyorum ve neden önceki eylemlerimi tekrarlayamayacağımı açıklıyorum."

"Yine de bunu tekrar yapacağını söylemedin mi? Çok karışık sinyaller veriyorsun, Profesör." Sanki kendi iradesi varmış gibi kolum kalkar ve en ufak bir dokunuşta bile gerginleşmesine meraklanarak, kolundan birkaç tüyü silkelerim.

Ama geri çekilmez. "Elle..."

Başımı eğiyorum. "*Gerçekten* istediğin şey mesafe mi?" "Senin uslu durmanı istiyorum."

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum. "Dürüstlüğün nerede kaldı, izci çocuk? O gece arabanda çok *iyiydin*, hatırlamıyor musun?"

Boynundaki birkaç tendon derisinin altında şişkinlik oluşturur.

"İnsanın zihni ve ruhu bedeninden tamamen farklıdır."

Descartes.

Parmaklarım Sutton'ın karnına yayılırken, midemde tanıdık bir his uyandırırken onun kaslarını gerdiğini hissediyorum.

Sorun da bu.

Durumu kendime nasıl açıklasam da, mantık ile şehvet tam olarak uyuşmuyor. Mantıken, burada bir pislik olduğumu biliyorum, hak etmediğim bir şeyi zorluyorum ve bu ikimiz için de berbat sonuçlar doğuracak, Quincy ve Asher için olacağı etkilerden bahsetmiyorum bile.

Ama beden, zihnin bastırdığı şeyleri hatırlar ve bazen hayali anıları örtbas etmek için güvence ararız. Yeni anılar yaratmak için.

Bazen, sırf yapabileceğimiz için isteriz. "Sır tutabilirim," diyorum ona.

Bana küçük bir gülümsemeyle başını sallar. "Bunu yapmak zorunda kalmamalısın, baştan çıkarıcı kadın."

Gözlemesinde bir kapı çalma sesi yankılanır ve Sutton sıçrayarak teleskopun arkasındaki gölgelere dalar. Kitabımı alıp girişe doğru dönünce, Lexington ellerini ceketinin ceplerine sokmuş olarak içeri girer.

"Siktir, çok soğuk," der, gözle görülür şekilde titreyerek. Beni görünce sırıtarak, mavi gözleri parlar. "Beni çağırdınız mı, hanımefendi?"

Teleskoptan uzaklaşıyorum. "Ve geldin."

"Tabii ki. İhtiyacın olan her konuda sana yardım edeceğimi söylemiştim." Yanıma gelip kolunu omuzlarıma doladı. "Ama görünüşe göre buraya girmek için benim yardımına ihtiyacın yokmuş." "Ah, evet."

Gergin bir kahkaha attım ve bizi güverte önünden uzaklaştırmaya

çalıştım. Sutton'ın loaferlerinin burunları dev dev

makinenin ve ama Lexington yeterince

yeterince soğukkanlı görünse de, okul

"Sanırım düğmeyi yanlış yönde çeviriyordum."

"Kapı açmaya alışkın değilsin galiba?" diye şaka yapıp, bana bir sarsıntı verdikten sonra etrafına bakındı. Teleskopu yavaşlattığında gerildim, ama sonra gökyüzüne bakana kadar devam etti. "Neden bu kadar erken geldin? Ya da, neden geldin ki? Okulun astronomi programı çok küçük ve sen o programda değilsin, değil mi?"

"Programda değilim, ama gezegen keşfi giriş dersiyle bilim kredimi tamamlıyorum."

"Yani bunun için ödev yapmaya mı

geldin?" "Hayır, sadece çalışmaya."

Kitabımı işaret ediyorum.

"Ah, felsefe. O dersi birinci sınıfta bıraktım. Benim zevkime göre fazla gösterişliydi."

"Beynini çok kullanmaya alışkın değilsin, ha?"

Lexington burnunu çekerek yanağını dürttü.

Bana bakarken yüzüm kızarır ve hızla bakışlarımı başka yöne çevirip Sutton'ın hareket edip etmediğini kontrol ederim.

Ayakları artık görünmüyor, ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Lexington'ın eli düşer ve derin bir nefes alır. "Peki, burada kalmak mı istiyorsun, yoksa kahve içmeye gidelim mi? Gaea's Beans erken açılıyor."

"Gaea's Beans mı?"

"Kasabadaki vegan kahve dükkanı. Annemin arkadaşı sahibi ve *harika* bir cappuccino yapıyor."

Sutton'ın bunu nasıl algılayacağını merak ederek tereddüt ediyorum, ama hemen bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. *Önemli* değil. Aramızda başka bir şey olamayacağını söyledi, o halde onun ne düşündüğünü neden umursayayım ki?

"Tamam. Ama derse geç kalamayız."

"Endişelerini bana bırak, hanımefendi. Benim *kusursuz* zaman yönetimi becerilerim var."

Odanın dışına doğru ilerlerken, omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum. Sadece görmek için.

Sutton teleskopun arkasında duruyor, çoğunlukla gölgelerin içinde, ama yüzüne kazınmış hoşnutsuzluk yine de omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Birkaç saat sonra, Yeni Başlayanlar için Oyunculuk dersine vardığımızda, güneş gri bulutların arasından sızıyor ve ben kendimi uyandırmak için büyük bir buzlu kahve içmişim. Saçlarım alnıma yapışmış ve Lexington ile birlikte arka kapıdan içeri girdiğimizde herkes dönüp bize bakıyor.

Meg'in yanındaki koltuğa otururken midem bulanıyor. Meg, sessizce ıslık çalıyor. "Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak sırt çantamdan bir defter çıkarıyorum. "Bu ne demek şimdi?"

"*Kötü* bir şey değil, sadece bir gözlem." Bana yazmam için tüylü mor bir kalem uzatıyor ve tekerlekli sandalyesine asılı çantadan nane şekeri kutusu çıkarıyor. "Lex sevimli, ama dikkatli ol. O mavi gözlerinin arkasında gizli bir kötülük var. Ayrıca Percy ile gizlice birlikte olduklarından da eminim, ama bunu kanıtlayacak hiçbir delilim yok."

Lexington, Percy'nin kulağına bir şey fısıldamak için eğilirken gözlerim ona kayar. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Lisedeki birkaç randevudan sonra, kadınsı tiplere daha çok ilgi duyduğumu fark ettim. Çok samimi bir ilişki değildi. İyi bir adam ama çekingen ve gizemli. Bana sorarsan, bu ailemizin ortak özelliği."

"Huh." Parmaklarımı masamın üzerinde gezdiriyorum. "Peki, sorun değil. Zaten onunla çıkmak istemiyorum." "Gözün başka birinde mi?"

"Hanımlar, sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?" Sutton'ın sesi oditoryumun altından yankılanarak kirislere çarparak yankılanıyor.

İki parmağı arasında kayısı tutarak bize doğru bakıyor. Saçları bu sabahki kadar dağınık değil ve gözlemesinde gördüğümde giydiği ceket ve koyu renk kot pantolonunu değiştirmiş, yerine toprak tonlarında bir kazak ve kahverengi pantolon giymiş.

Kalbim boğazımda hızla atıyor. "Hayır." "Hayır, Profesör," Meg de aynı fikirde.

Çenesi bir yandan diğer yana hareket ederken, sonunda sahnenin kenarına yürür ve sahnenin kenarına oturur. Bacaklarını sallayarak bizi inceler. "Sanırım bu, öğrencilere geç kalacaklarsa arka sıralarda oturup mümkün olduğunca sessiz olmalarını hatırlatmam gereken dönemdeki olağan zaman. Geç kalmak hoş bir şey değil, ama tüm sınıfın dikkatini dağıttığı zaman özellikle kötü oluyor. Bundan sonra zamanında gelmenizi bekliyorum."

Diğer öğrenciler onaylayarak mırıldanırlar ve ben koltuğumda daha da aşağı çöküyorum, yüzümde ateşler yanıyor. Tanrım, ne kadar *utanç verici*...

"Bayan Anderson," diyor ve ben başımı kaldırdığımda, bana öfkeyle bakıyor. "Anlaşıldı mı?"

Bu mesajın başkasına yönelik olduğunu iddia etmenin imkânı yoktu. "Evet."

"Evet, ne?"

Ateş daha da parlak yanıyor, midemdeki garip hisle birleşiyor, sanki içime dönüyor gibi.

Yine aynı şeyi yapıyor. Herkesin önünde beni çağırarak aramızdaki mesafeyi artırıyor muş gibi davranıyor. Kimsenin aramızda daha derin bir şey olduğunu, onun kendini kaptıramadığı bir arzuyu olduğunu düşünmemesi için beni küçük düşürüyor.

Dişlerimi sıkıyorum, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak istiyorum, ama bunun yerine biraz daha dik oturuyorum ve dizlerimi açıyorum.

Çorap giyiyorum, ama sadece uyluk boyu.

Ve dün gece çamaşır yıkamak için çok meşgul olduğum için, üstümde başka bir şey yok.

Koltuğumda kıpırdanarak, omzumdan saçımı çekip ona müstehcen bir gülümseme atıyorum. "Evet, Profesör, *efendim*."

Gözleri bir saniye için aşağıya kayıyor, fark edilemeyecek kadar hızlı, ama ben bunu bekliyorum. Kimsenin dikkatini çekmemesini umarken, onun tepkisini görmek için can atıyorum.

Boğazı hareket ettiğinde, memnuniyet göğüs kafesimden orman zemini üzerindeki yosun gibi yayılıyor.

Hemen başını çevirir ve ben bacaklarımı çaprazlarım, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayılır.

"Pekala," diye devam eder, sesinde hafif bir tedirginlik vardır, "bugün, güçlü seçimler yapmanın önemini tartışacağız. Oyunculuk, kelimeleri ezberleme yeteneğinden daha fazlasıdır. Senaryo, resmin tamamını göstermez, değil mi? Satır aralarını okumak ve o karakteri hayata geçirmek size kalmıştır, bu ne anlama gelir?"

Kırık bir kalemle kulağının arkasını kaşıyarak Percy'yi işaret eder. "Bize yine kompozisyon yazdırmayacaksın, değil mi?"

Sutton sıırttı. "Evet, yazdırıyorum. Ama neden bu kadar çok kompozisyon yazdırdığımı bilen var mı?"

"Çünkü hafta sonları kağıtları not vermekten başka yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?" Meg önerir.

"Bu, gelecek haftaki ödevde gönüllü olarak yardım etmeye hazır olduğunuzu ima ediyor gibi geldi, Bayan Valdez," diyor Sutton. "Ve hayır, aslında, dans kartım oldukça dolu. Denemeler, sizin bu dönem aldığınız derslerden en iyi şekilde yararlanabilmeniz için, genel olarak nerede olduğunuzu ve nasıl ilerlemeniz gerektiğini anlamaya yönelik girişimlerimdir. Unutmayın, burada her şey oyunculukla ilgili değil."

Bir anlığına gözlerime bakar, sonra kendini sahneye sürükleyerek tahtaya doğru yönelir. Sınıfın geri kalanı, katılmak için elimi kaldırırsam bile, beni neredeyse dışlar.

Neyse. Eğer beni arkadaşlarımdan önünde utandırmayı kendine görev ediyorsa, en azından ben de bundan eğlenmeye çalışacağım.

SUTTON

A DEATH'S Teeth'in yeni üyesi, sanki yaralanıp yaralanmadığımı kontrol ediyormuş gibi elini baldırıma kaydırır. En azından bu gece, dağların içindeki en derin mağaralardan biri olan Tartarus'taki partide sefahat hüküm sürerken, hissettiğim şey budur.

Bunlar, uzaklaşması en kolay işlevlerdir: Ne dolunay festivali ne de yeni bir dönemin başlangıcı olduğu için, ölüm köşede pusuda bekleyip hangi sıradan kişiyi alacağına karar vermeye çalışmıyor.

Sadece karanlık, fenerlerle aydınlatılmış geniş mağara ve Direktörün yıllar boyunca içeri sokmayı başardığı geçici mobilyalarla dolu. Bu gece, örgütümüzün boyun eğdiği tanrıyı yatıştırmak amacıyla bol miktarda seksle geçecek.

Grubun başka bir bilimi yok. Seksin, hayatın kaynağı olduğu için güç taşıdığına inanıyorlar ve manipüle edecekleri bir beden ya da öldürecekleri biri olmadığında, cinsel zevk kurban haline geliyor.

Normalde, üyeler vücudumu keşfederken, hiçbir şey hissetmediğim ve görmediğim beynimin derinliklerine çekilerek dikkatimi başka yere yönlendirebilirim. Sanki yukarıdan kendimi kullanılırken izliyormuşum gibi kendimi dışarıdan izlerim, ama bu gece bunu yapmakta zorlanıyorum. Kafatasım zonkluyor, bir saat önce ilaç almış olmama rağmen migrenin yankıları hala geçmiyor ve keşke kemiklerimden derimi soyabilsem diyorum.

O benim elimi tutarken, ben onun dokunuşuyla gerginleşiyorum. O, beyaz maskesinin ağız deliğinden parmağımı içeri sokuyor. Burada beyaz ve altın rengi, genellikle üyenin rütbesine bağlı olarak, anonimliğin renkleridir. Beyaz düşük rütbeyi temsil eder, yani bu bronz tenli esmer kadın normalde bana yaklaşma izni bile almazdı.

Mağaraya göz attığımda, müdürün ellerini beline koymuş, izlerken durduğunu görüyorum. Bu müşteriyi bana yönlendirdiği ve bir tür tepki beklediği açık, ancak *ne tür bir tepki beklediğini* bilmiyorum.

Geçmişte, statüleri bana çok yakın olduğu için başkalarını reddetmedim. Sadece buradaki hiç kimseyle ilgilenmiyorum.

Dönem başlamadan önce de hiç kimseye ilgi duymuyordum.

Kafatasımı tırmalayan ağrı şiddetleniyor ve dişlerimi gıcırdatarak bunun bir test olup olmadığını merak ediyorum.

Eğer beni izliyorlarsa.

Death's Teeth'in her yerde gözleri olduğu bir sır değil ve Elle öğrenci olarak kaydolduğundan beri *aslında* hiçbir şey yapmamış olsam da, bir şekilde beni görmüş olmaları mümkün.

Onu benim yanımda görmüşler, bu da kötü. Pythia'nın onun fotoğrafını paylaşması, kim olduğunu söylemeseler bile, muhtemelen yardımcı olmamıştır. Anlamak uzun sürmezdi herhalde.

Death's Teeth'in, Incarnate olarak işbirliği yapmayı reddetmemden daha az istediği tek şey, Incarnate'lerinin bir Anderson ile dostluk kurmasıdır.

Atalarımızın geçmişini düşünersek, bir Dupont'un bir Anderson'la birlikte olması, tarihin tekerrür etmesi anlamına gelir.

Geçen dönem kardeşlerini korkutmak için ne kadar uğraştıklarını düşünersek, üçünün de Avernia'da olduğunu fark ederlerse ne yapabileceklerini bilmek istemiyorum. Lanetin ortaya çıkmasını engellemek için ne yapabileceklerini düşünmek istemiyorum.

Müdür, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakmaya devam ediyor. Yılanlarla süslenmiş maskesinin deliklerinden beni sürekli izliyor.

Bazen, Bellamy'nin öldüğü gece onun da orada olup olmadığını merak ediyorum. Eğer o da o insanlardan biri ise...

Boğazım yanarken, parmaklarımı yavru kuşun ağzından çekip ayağa kalkıyorum ve soğuk ellerimi pelerininin kollarına sokuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Direktör, o tuhaf, belirsiz sesiyle. Sanki maskesinin içinde sesini bozan bir tür modülatör saklıymış gibi.

Grubun içinde ve dışında anonimlik olsa da, Direktör kimliği tamamen bilinmeyen tek üyedir. Bu göreve nasıl geldiğini veya yerine geçecek kişiyi nasıl seçtiklerini bile bilmiyorum, ayrıca pek de umursamıyorum.

Bu organizasyonda bilgi aramak tehlikelidir. Onlar, müstehcen ritüellerini ve insan kurbanlarını huzur içinde gerçekleştirebilmek için sizin aptal ve kayıtsız olmanızı isterler.

Ve kimlerin sevişip kimlerin öleceğini benim seçmemi istiyorlar.

"Her şey yolunda." Sandalye ve yavrudan bir adım geri çekiliyorum. "Sadece kendimi iyi hissetmiyorum, hepsi bu."

"Ah." Müdür elini uzatır, soluk avucunu yüzümün yan tarafına bastırır. "Gerçekten, oldukça sıcaksın. Belki göle girip serinlemek istersin? Bu, üyeleri serinletmek için bilinen bir yöntemdir."

Yutaklarımdaki yapışkanlığı yutuyorum. "Korkarım yüzmek için donanımlı değilim."

"Lerna'nın suyunu *ekipmanlarla* kirletmediğimizi biliyorsun. Sadece dünyaya geldikleri haliyle olanlar ona girebilir." Dilini şaklatır, gözlerinin rengi gölgelerle kaplanır.

"Migren varken yüzmek iyi bir fikir değil," diyorum, acemi üye ayağa kalkıp tekrar kolumu tutmaya çalışırken. Uzaklaşıyorum ve Direktörün bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İzninizle." "Baban bu dönem hassas olacağını söylemişti," diyor.

Ben girişe doğru dönerken. "Bunun gerçekten çekilmeye çalışacağın anlamına geldiğini düşünmemiştim."

"Benim yaptığım şey bu değil."

"Aylardır hiçbir töreni sonuna kadar izlemedin. Organizasyon senin geri çekildiğini görüyor. Bundan hoşlanmıyorlar."

"O zaman beni serbest bırakmalarını söyle."

"Korkarım buna izin vermezler. Çok derine batmışsın ve seni kaybetmekten korkuyorlar. Belki anlaşmayı daha cazip hale getirecek bir şey yaparsan..."

Onların merakını benim yerime tatmin edecek tek bir şey aklıma geliyor. Onların ilgisini çekecek ve beni rahat bırakacak tek bir kişi.

"Yeni kız," diye aceleyle söylüyorum. "Yeni bir öğrencinin geldiğine dair söylentileri duymuşsundur."

"Elbette. Biraz kargaşaya neden oldu ve kimliği hakkında fısıltılar var, ama henüz hiçbir şey kesinleşmedi. Bu durum konseyi tedirgin etti ve konuyu araştırmayı planlıyorlar."

"Bana bırak." Çenemi kaldırıp sesime otorite katıyorum.

"Sizin araştırmanıza mı?"

"Resmi olarak, bunu yapmam için bana izin vermeni talep ediyorum. Senin Enkarnasyonun olarak, Avernia'daki düzeni sağlamak benim görevim, bu yüzden herhangi bir huzursuzluğun giderilmesini sağlamak benim sorumluluğum."

O sessiz kalıyor ve ben içimden gönüllü olduğum için kendime lanet ediyorum. Bu kesinlikle gruptan uzak durmamı sağlamıyor, ama onların gözünde itibar kazanmamı ve Elle'yi doğrudan tehlikeden uzak tutmamı sağlıyor.

En azından şimdilik.

"Peki ya o, düşündüğümüz kişi ise?"

"Ben hallederim," diyorum ona.

"Peki," diyor Direktör, başını sallayarak. "Senin halledeceğini düşünerek kızı aktif olarak aramayacağız. Tabii bu toplantılara katılmaya devam edersen ve ona tesadüfen rastlamazsak. Bir lanet ancak belirli bir süre görmezden gelinebilir, biliyorsun."

Yeterli. Cevap vermeden, onu geçip mağaranın çıkışına doğru ilerledim. Tüneller nemli ve dardı, su birikintileri ve soğuk hava, hayalet parmaklar gibi tenime dokunuyordu, ama bir ışık parçası görene ve gölün yanına çıkana kadar onları görmezden geldim.

Güneş yakında batacak. Müdür bu akşamki etkinliği bir tören olarak adlandırdığına göre, bir gösteri planladıklarına şüphem yok, ancak bunun ne kadar ciddi olacağını söylemek zor: hafif bir vandalizm mi, yoksa tam bir kurban töreni mi?

Her halükarda, bu olay gerçekleştiğinde yakınlarda olmak istemiyorum.

Avernia'nın kapılarına geri döndüğümde, elimi şakaklarıma koyup ağrıyı gidermek için masaj yapmaya çalışıyorum. Bir an için gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi topluyorum, iğrenme duygusu sinir sistemimi sarmaya devam ederken, uzak tutmak için çok uğraştığım anıları yeniden canlandırıyor.

Tanıdık bir kahkaha dikkatimi çeker ve gözlerimi açarak kaynağını ararım. Elle,

Persephone'nin Kızları kulüp binasının kapısında durmuş, niş içinde olduğu için göremediğim biriyle sohbet ediyor.

Muhtemelen kız kardeşi, çünkü o fakülte sponsoru ve kuruluşun kurucusu.

Elle'nin yüzünde bir gülümseme belirlediğinde, göğsüm tanımlayamadığım bir hisle sıkışır. Bir esinti saçlarını dalgalandırıyor ve ben gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum: Uzun siyah paltosunun altında, göğsünün ortasında bağlanan kırmızı bir bluz giyiyor ve zaten oldukça geniş olan dekoltesini daha da vurguluyor. Bacakları, uyluk kısmında küçük bir yırtmaç bulunan dar siyah eteğiyle sergileniyor, geri adım atarken, şu anda ilgisini çeken kişiye el sallarken görünüyor.

Kurallar canı cehenneme, benim olmamamdan nefret ediyorum.

Dönerek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır, sonra boynunda sürekli asılı duran yılan kolyesiyle oynamak için elini uzatır. Sınıfta ona dokunduğunu fark ederim ve bunun bir tür sakinleştirme tekniği olup olmadığını merak ederim.

Ona sorabilirim. Bununla ilgili bir kural yok.

Konuşmanın bozulacağından eminim, ama bu sadece doğanın akışı. Kalbim göğsümde çarparken, bir ayağımı ona doğru kaydırıyorum, nefesim düzensizleşince soğuk hava bulutları belirliyor.

Vücudumun bu kadına verdiği tepki beni endişelendirmeli, ama şu anda sadece onun yanında olmak istediğimi fark ediyorum.

En son Death's Teeth toplantısına gittiğimde, o toplantıdan sonra mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu. Neredeyse on yıldır işe yarayan *tek* dikkat dağıtıcıydı. Bana dokunduğunda kusmadım ya da geri çekilmedim, üstüme çıktığında boğazımı kesmek istemedim.

Aslında, tek yaptığım daha fazlasını istemektir ve o zamandan beri lanet olası bir ateşin içindeyim.

Beni mazeret uydurmakla suçladığında haklıydı. Avernia'daki konumumun canı cehenneme, ben bunu istiyorum.

Onu istiyorum.

Ayakkabımın tabanı bir sonraki adıma basarken, yeni bir figür binanın köşesinden dönerek hemen Elle'nin omuzlarına kolunu doladı. Elle kıkırdarak davetsiz misafire döndü ve ben geri çekildim.

Lexington. O orospu çocuğu.

O, Elle'ye gülümser, bileklerini tutar ve içimde bambaşka bir cehennem alevlenir.

O, şakacı bir şekilde ellerini paltosunun yakasının altına çektiğinde, midem bir çapa yutmuşum gibi düşer. İçgüdüsel ve kızgın bir şey göğsümü yakar, kızgın bir damga kalbimi delip geçer.

İkimiz de bana doğru dönerler, ortak kahkahaları beni ikiye böler. ikiye bölüyor.

Büyük bir çam ağacının dallarının altına kayarak

Bu konuda *gerçekten* yapabileceğim bir şey olmadığında bu beni rahatsız etmemeli. Her şeyi bir kenara bırakıp pervasızca kendimi kaptırsam bile, bu beni nereye götürür ki? *Sadece seks* yapamam ve o da sonsuza kadar Avernia'da kalmayacak.

Ben burada geçmişimle sıkışıp kalmış durumdayım, oysa onun önünde koca bir gelecek var.

Yine de, o ve Lexington yanımdan geçip giderken karnımda hissettiğim acı, dişlerimi o kadar sıkmamı sağlıyor ki, stres ve gerginliğin etkisiyle migrenim başlıyor.

Parmaklarım rahatsız edici bir şekilde uyuşmuş halde saçlarımı tararken, onun yurduna girip kaybolmalarını izliyorum.

Death's Teeth etkinliğinden sonraki diğer birçok gece gibi, daireme geri dönüyorum, odamdaki tüm ışıkları kapatıyorum ve uykuya dalmak için ağrının yeterince azalmasını bekliyorum.

SUTTON

Ofisimin kapısının çalınması cildimde bir rahatsızlık dalgası yaratır ve telefonumdaki *The Delphic Pages* uygulamasını hızla kapatırım, ancak bakmakta olduğum gönderi zihnimde parıldamaya devam eder.

KAMPÜSTE, ROL ALMAK İÇİN FİLM YÖNETMENLERİYLE YATTIĞI BİLİNER
OYUNCU ADAYI. YENİ KIZ DEKANLA YATMIYOR MU?

Onun adını açıkça belirtmemişler, sanırım bu sadece küfürlü spekülasyonları en aza indirmek için, ama kimden bahsettikleri benim için çok açık.

Kapı tekrar çalındı ve Elle'yi aklımdan çıkardım. Buraya gelmeden önce yaptıklarının hiçbirini, doğru olsa bile, gerçekten önemli değil.

Bir kez daha kapı çalınca, elime bakıp yara izini parmaklarımla okşuyorum.

Herkes hayatta kalmak için yapması gerekeni yapar.

Boğazımı temizleyene kadar göğsüm yanar, elimi masanın altına sokar ve kapıya bakarım.

"Kapı açık," diye sesleniyorum.

Quincy Anderson, açtığı aralıktan içeriye bakıyor, kahverengi gözleri odanın içinde dolaşıyor ve sonra içeri giriyor. "Uygun değil mi?"

Kafamı sallayarak önümdeki boşluğu işaret ediyorum. "Hiç de değil. İçeri gel."

Kapı eşiğinden geçerken kapıyı açık bırakıyor, sanki benimle burada yalnız kalmaktan rahatsızmış gibi.

Akıllıca bir davranış, sanırım. Lisans eğitimimiz sırasında burada birlikte olduğumuz dışında birbirimizi pek tanımıyoruz. O benden bir ya da iki sınıf üstteydi, ama onunla konuşmam açıkça yasaklanmıştı.

Annem ve Jean-Louise, kız kardeşine yaptıklarını bilselerdi bayılırlardı. Yapmaya *devam etmek* istediğim ama yapamadığım şeyler. Yapmayacağım. Özellikle de Death's Teeth'in izini sürmemesi için onu araştırmam gereken şu anda.

Elle kapıyı kapatırdı. Bunu biliyorum.

Quincy'nin bakışları masamın üzerinde duran kağıt yığınının kayıyor. "Eğer bir şeyi bölüyorsam, sonra gelebilirim."

"Hayır, sadece eski bir senaryoyu düzeltmeye çalışıyordum. Lise birinci sınıftan beri bir senaryo yazmaya çalışıyorum ama sürekli ilk bölümü yeniden yazıp duruyorum. Muhtemelen benimle birlikte mezara girecek."

"Oyun yazdığını bilmiyordum."

"Gerçekten. Ben, Walt Whitman gibi, çok yönlü biriyim. Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye. Senin için ne yapabilirim?" Ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "Bana dersin yerine geçmemi istemek için geldiyse, korkarım Roma mitolojisi konusunda pek bilgili değilim."

"Roma ve Yunan," diye düzeltti ve karşımdaki iki plastik sandalyeden birine oturdu. "Ve inan bana, Bizans İmparatorluğu hakkında felsefe yapan bir tiyatrocuya ihtiyacım yok."

Sandalyeye yaslanarak sııttım. "Daha iyi bir iş çıkaracağımdan mı korkuyorsun?" "Hayır." Daha fazla açıklamadı ve ben onun samimiyetine gülmeme engel oldum.

Bu bir Anderson özelliği olmalı. "Kız kardeşim nasıl?" "Ah... dönem henüz çok ilerlemedi," diyorum. "

ilerleme hakkında konuşmak biraz z o r ."

"Ama derslere geliyor mu? Ödevlerini yapıyor mu? Katılıyor mu?"

"Oh, derslere geliyor," diye mırıldanıyorum. "Çoğu gün diğer öğrencilerimden daha erken geliyor. Ama bunun neden seni ilgilendirdiğini sormak zorundayım. Başvurusu ve kayıt referansları mükemmeldi."

Quincy gözlüklerini düzeltir. "Dosyalarına baktınız mı?"

Ciğerlerimdeki hava katılaşıp, damarlarımdan panik pompalanır.

Siktir, bunu yüksek sesle mi söyledim?

Elle'nin dosyasının öğrenci arşivlerine henüz geri göndermediğim tek dosya olduğunu kız kardeşine itiraf edemem. Şu anda yatak odamdaki yastığın altında saklı, her gece detaylarını inceleyip, takıntılı bir şekilde hafızama kazımaya çalışıyorum.

Çünkü tüm çabalarımın rağmen, burada bir ipin ucunda asılı duruyorum ve mesafemi korumaya çalışıyorum.

Sabah uyandığımda ilk düşündüğüm şey o, yatmadan önce son düşündüğüm şey de o. Onu her uzaklaştırdığımda ruhum ikiye bölünüyor gibi hissediyorum, sanki onu ortadan ikiye ayırıyor ve kendi insanlığımı yok ediyormuşum gibi.

Ona karşı hissettiğim bağ böyle olmamalı, ama öyle. Bundan kaçış yok. Tek yapabileceğim, bu bağın hiç var olmadığını varsaymak. Onu ancak böyle güvende tutabilirim.

Bu yüzden, içindekilerin beni yatıştıracağı umuduyla dosyayı elimde tutuyorum. Şu ana kadar başarılı olamadım.

"Visio Aternae'ye başvurdu, bu yüzden hızlıca göz attım," diye cevap veriyorum, dilimin aniden kurumasını yutarak. "Yeni üyeler için standart prosedür, bildiğiniz gibi."

"Bir dakika, Visio Aternae'ye mi başvurdu?" Kaşları çatıldı. "Persephone'nin Kızları'na kaydolmak istememişti."

"Belki de kampüsü güzelleştirmek onun işi değildir."

"Bu bizim tek şeyimiz değil..." Kendini durdurur ve ağzını kapatır.

Onun grubu, Death's Teeth'ten daha gizemli olduğu biliniyor. En azından halk, toplantılarımızda neler olduğunu, en azından seksle ilgili olanları biliyor. Ama kimse, Persephone'nin Kızları'nın canlandırma çabaları dışında onlardan bahsetmiyor.

Eğer lanetlere ve komplolara inansaydım, endişelenirdim. Buralarda sırlar sadece birer para birimidir. Herkesin sırları vardır.

Quincy koltuğunda kıpırdanarak parmaklarını süsleyen yüzüklerle oynuyor, kafasında sessizce bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyor. "Kız kardeşimi sorunlu bir öğrenci gibi göstermek istemem. Sadece onun burada herhangi bir şeye karışmak isteyeceğini düşünmemiştim."

"Neden istemesin ki?"

"Şey, okulu hiç önemsemedi. Yanlış anlamayın, okulda başarılıydı, ama bu onun tutkusu değildi. Derslere oturup sınıfta ödev yapmak yerine, yaparak öğrenmeyi tercih ediyordu."

"O zaman kampüs tarafından yönetilen bir organizasyona katılmak tam ona göre gibi görünüyor."

"Tabii, ama sonra tüm o olaylar oldu..." Quincy, hassas bilgileri ifşa etmekten kaçınır gibi, göz ucuyla bana bakarak sözünü yarım bıraktı. "Belki de haklısın. Ben sadece... endişeleniyorum, anlıyor musun? Yani, sen anlıyorsun, değil mi? Sen abisin."

Bu gerçeği düşünürken kısa bir sessizlik oldu. İkimiz de küçük kardeşlerimiz arasındaki bağlantıdan bahsetmedik, ki bu iyi oldu çünkü ben mağara olayını hiç olmamış gibi davranmam gerekiyordu.

O devam ediyor. "Ailem harika, ama kardeşlerimi gözetmem gerektiğini hissetmekten hiç vazgeçemedim. Özellikle Noelle, o her zaman biraz pervasız ve..."

"Ve ne?"

İkimiz de üçüncü bir sesin eklenmesiyle irkiliriz ve bakışlarımız sesin geldiği yöne kayar. Elle, açık kapıda durmaktadır, bir kolunun altında damlayan bir şemsiye tutmaktadır. Saçları nemli ve biraz kıvrımlıdır, sanki yağmurdan korunamadan yağmura yakalanmış gibidir.

Kaşlarını kaldırarak Quincy ile bana bakıyor.
Cevap bekliyorum.

"Bayan Anderson," diye selam veriyorum, sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak. Nedenini bilmiyorum, ama iki kız kardeş birbirlerine bakarken, sanki bir avcı hayvanın saldırısından önceki anları izliyormuşum gibi hissediyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

Elle'nin buz gibi bakışları bana doğru kayıyor ve ben göğsümdeki acıyı görmezden geliyorum. Sınıfta onunla dalga geçsem bile, bana baktığında hiç sıcaklık eksikliği hissetmemiştim, ama şimdi bana attığı bakışlarla beni parçalara ayırabilirmiş gibi hissediyorum.

"Neden arkamdan benim hakkımda konuştuğunu açıklayabilirsin," diyor.

Sanırım ben kendimi bu duruma soktum.

Quincy sandalyesinde dönüyor. "Noelle, görüldüğü gibi değil."

"Tamam." Elle ağırlığını bir yandan diğer yana kaydırarak omuz silkiyor. "O zaman açıkla. Ya da devam et. Sekiz yıldır neredeyse hiç konuşmadığımız halde benim hakkımda ne düşündüğünü duymak isterim."

düşündüğünü duymak isterim. Pervasız ve başka ne, Q?" Bu, şahit olmamam gereken bir şey gibi geliyor. "Bayanlar, belki bu konuşmayı özel olarak yapmalısınız..."

Quincy ayağa kalkarken sandalyenin ayakları yere sürtünerek rahatsız edici bir gıcırta sesi çıkarır. "Gitmem gereken bir toplantım var. İzninizle, Profesör."

Kız kardeşi, ofisimden çıkarken ona bakmadan, o kadar hızlı bir şekilde çıkar ki, çoktan gitmiş olmasına rağmen parfümünün hafif kokusu hala havada asılı kalır. Öne doğru eğilip gözlerimi ovuştururum.

"Ee? Onunla yatıyor musun?"

Duraklıyorum, avuçlarımla gözlerimi kapatıyorum. "Anlamadım?"

"Kız kardeşim. Bu yüzden mi ders sırasında gözlerime bakamıyorsun, çünkü kendini kötü hissediyorsun?" Elle'nin arkasındaki kapı hala açık, ama o bu saçma suçlamaları sürdürüyor. "Anlıyorum, sanırım. O akıllı, sakın ve uygun. Mükemmel bir paket varken neden dengesiz bir karmaşayı tercih edesin ki?"

Yavaşça ellerimi masanın üzerine bıraktım. Henüz ona doğrudan bakmıyorum, çünkü bakarsam ağzımdan sadece küfürler çıkacağından korkuyorum.

Onun yerine Quincy'yi seçeceğim bir dünya yok.

Kariyerimi ya da akıl sağlığımı bile ona tercih edemem. Aksi takdirde, şimdiye kadar onu odadan dışarı çıkarmış olurdum.

Bunun yerine, kıskançlığını dinlemek zorunda kalıyorum, içimde uzun zamandır uykuda olan ve kimsenin görmesini, hatta dokunmasını istemediğim parçaları yakmasına izin veriyorum.

"Ama o başka birine aşık," diye devam ediyor Elle, sanki bunların bir önemi varmış gibi. "Bunu bana doğrudan söylemiyor. Bu tür şeyleri annemizden veya teyzelerimizden duyuyorum, çünkü Avernia'ya geldiğinde benimle konuşmayı kesti. Yani, *gerçekten* konuşmayı. Haftada bir kez falan telefonlaşırdık, ama hiç önemli bir şey söylemezdi. Bana nasıl olduğumu hiç sormazdı. Hava durumu, dersleri veya ailemiz hakkında konuşurduk. İlişkimizi mahveden, ortada duran sorunu konuşmaktan kaçınmak için her şeyi konuşurduk, o da..."

"Elle."

"—Bana batıya gitmek için yeterince iyi olmadığımı söyledi. Okula gitmek yerine oraya taşınmamın naiflik olduğunu söyledi.

En çok saygı duyduğun kişinin sana inanmaması ne kadar kötü bir şey biliyor musun? Bu çok..."

"Elle."

"—insanlık dışı." Burnunu çekiyor, ben de elinin tersiyle burnunu silerken başını sallayan ona bakıyorum. Gözleri yere dikilmiş, hiç görmediğim kadar utangaç görünüyor. Bu, benzin istasyonunda tanıştığım ya da her gün sınıfta bana meydan okuyan kız gibi geliyor.

Bu Elle farklı. Beni mide bulandırıcı bir şekilde savunmasız hissettiriyor, çünkü parmaklarım onu teselli etme ihtiyacı ile titriyor. Ona rahatlık sağlamak için.

Ona uzanıp kollarımın arasına almak için *can atıyorum*. Onu sıcak ve güvende tutmak için.

Ama yapamıyorum.

Boğazını temizledi. "Her neyse, sadece söylüyorum. Eğer yatmak istediğin kişi bu tür biriye, en azından tüm detayları bilmelisin."

O kapıya doğru dönerken dişlerimi sıkıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum. "Belki bir nedeni vardı."

Elle kapıda durur, dengede durmak için bir elini kapı çerçevesine dayar. "Ne?"

"O acımasız sözleri söylediği için... seni uzaklaştırdığı için." Kalbim göğsümde, boğazımda, bileğimde yavaş ve düzensiz bir ritimle atıyor. Ona baktığımda her yerde hissediyorum. "Belki de kendi tarzında seni korumaya çalışıyordu."

"Ben sürekli gözetim altında tutulması gereken bir çocuk değilim," diye tersler.

"Hayır," diye onaylarım. "Ama bazen önemli olan senin ihtiyacın olan şey değildir." "Neden onu savunuyorsun?"

"Bilmiyorum."

"O zaman *kes* şunu." O, dönüp masama doğru sert adımlarla yürüdü, ela gözlerinde ateş parlıyordu. Avucunu ahşap yüzeye vurarak dişlerini gösterdi ve onu kucağıma çekip ağzına ıslak bir öpücük kondurmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Öğrencilerini ve onların iyiliğini gerçekten önemsiyorsan, kardeşim hakkında konuşmayı kesmelisin."

"Onunla yatmıyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

"Bana böyle konuşmana gerek yok." Gözleri, dökülmemiş duygularla parıldıyor. "Sanki senden korktuğum kuduz bir hayvanmışım gibi."

"Isırılmaktan korkmuyorum," diyorum ona. Korkum, ona bunu tekrar yapmasını isteyeceğim.

Yüzü, sanki tüm durumu yeni anlamış gibi kıpkırmızı olur. Şemsiyeyi bırakır, kollarını göğsünde kavuşturur, o dik göğüsleri imkansız derecede dar bir süveterin altında gizlenir. Süveter, sanki üzerine boyanmış gibi cildine yapışmıştır ve ben, gözlerimi ondan ayırmamak için dilimi ısırarak, meme uçlarının en ufak izlerini bile görebiliyorum.

Dik oturarak, yüz hatlarımı kontrol etmeye çalışıyorum. Onlarca yıllık oyunculuk ve yönetmenlik tecrübemle, bunu yapmak çok daha kolay olmalı, ama bu kadında beni tamamen şaşırtan bir şey var.

"Benimle görüşmek istediğiniz bir konu mu vardı?" Kadın başını sallıyor. "Visio *Aternae*'ye katılmak istiyorum."

Kahkaha atıyorum. Ne zamandır konuşmamızı dinliyordu acaba?

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Öyle dedim. Çıkar çatışması var."

"Nasıl yani?" diye sorar. "Senin yanına geleli haftalar oldu içime girmeyeli haftalar oldu."

Gözlerim kapıya kayıyor, kulaklarım koridorda ayak sesleri adımları ya da koridorda ağır nefes almayı duymak için kulaklarım gerginleşir. "Bu arada, bu anekdotu *gizli* tutmak istiyorum ve o zamanlar senin Avernia öğrencisi olduğunu bilmediğimi de belirtmeliyim."

"Eminim bu, o anıyı hatırlamana engel olmaz," diyor. Hemen cevap vermediğimde, başını sallayarak odanın içindeki eşyalara bakıp, alaycı bir şekilde gülüyor.

Kitap raflarını tararken yüzündeki gülümseme kaybolur, bir bölgede kısa bir süre durur ve sonra yavaşça dikkatini bana geri çevirir. Saniyeler önce orada yanan duygu kaybolmuş, yerine bir tür maske geçmiştir — sanki bunu daha önce milyarlarca kez yapmış gibi.

Bir rol oynayan bir aktris.

Sömestr bitmeden bu kadının kaç farklı yüzünü göreceğimi merak etmeden edemiyorum.

Tek kelime etmeden, topuklarını döndürüp odadan çıkar, o kadar hızlıdır ki şemsiyesini almayı unuttur. Onu alıp dizlerimin üzerine koyarım ve raflara doğru dönerim, kitaplarımın sırtlarını tarayarak onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırım.

Death's Teeth ile ilgili tüm eşyaları sakladığım kilitli dolaba koymayı unuttuğum altın yaldızlı zarfı fark edince kalbim ağzıma gelir.

Yine de, sadece bakarak bunun ne anlama geldiğini anlayabileceğinden emin değilim. Avernia'da birkaç saatten fazla kalıp okulun geleneklerini bir şekilde öğrenmemek zor olsa da. İlk gün konuştuğumuzda pek bir şeyden haberi yokmuş gibi görünüyordu.

Belki de o bunu görmemiştir. Belki de sahip olduğum tamamlanmış Shakespeare eserlerinin sayısına şaşırmıştır.

Her neyse, ilerlemediğinden emin olmak için bile olsa, bunu göz önünde bulundurmam gerekecek sanırım.

Elle Anderson meraklı bir kadın ve bu okulda bu hiç de iyi bir özellik değil.

"FİKRİMİ Mİ SORUYORSUN?"

Kuzenim, dairesindeki kanepede uzanırken ona uzun uzun bakıyorum. 1,98 metre boyundaki vücudu kameranın kadrajına zar zor sığıyor. Kahverengi saçları hiç bu kadar dağınık olmamıştı ve normalde temiz tıraşlı çenesinde sakal izleri var, ama asıl beni şaşırtan kolundaki koltuk değneği.

Foxe geçen dönem Tenarus mağarasında Lucy ve Asher ile birlikteydi. Görünüşe göre, oradan çıkması bir mucizeydi, üstelik ağır yaralarından bu kadar iyi kurtulması da.

Kolundaki atel ve kaşlarının arasındaki yara izi olmasa, başına bir şey geldiğini hiç anlamayabilirdiniz.

"Aramasaydım arar mıydım?" diye cevap veriyorum ve ağızma bir patates kızartması atıyorum. Kampüs yemekhanesinin yemekleri karton gibi tadı olduğu için, ailemin her hafta gönderdiği paradan birazını kullanarak şehirden yemek sipariş ettim.

Los Angeles'ta garsonluk yaptım ve Grandeur Playhouse'da sahne işleri yaptım, paralarını sadece acil durumlarda kullandım. Ama okuluma odaklanmam ve şu anda çalışmamamı önerdiler, bu yüzden maalesef yirmi beş yaşındayım ve onların parasıyla yaşıyorum.

Şikayet ettiğimden değil, özellikle de bu hayat için cinayet bile işleyebilecek insanlar varken. Sadece bazen bağımsızlığımın sahte olduğunu hissediyorum, hepsi bu.

"Bu çok acı verici, Noelle," diye sızlanıyor Foxe. "Kendi kanından olanı sadece durumunu öğrenmek için aramaz mısın? Beni sevmiyor musun?"

"Tamam," diyorum yavaşça, çiğneyerek. "Nasılsın? Son zamanlarda yeni şarkılar yazdın mı? Arkandaki bitkiler solmuş, demek annen son zamanlarda seni ziyaret etmemiş. Bu, senin iyi olduğun anlamına mı geliyor?"

Çiçekçi olan Violet teyze, bitkilerin iyileştirici ve terapötik gücüne doğal olarak oğlunun

elini ulaşabildiği her saksıyla daireyi ağzına kadar doldurdu.

Foxe tekrar tavana bakarak, bronzlaşmış, dövmele göğsünün üzerinde ellerini kavuşturdu. Dövmeler her yerdeydi — her iki kolunu kaplıyor ve sırtında, bazıları yeni, bazıları eski, çok sayıda patchwork deseniyle yağmur gibi yağıyordu.

Sadece göğüs kası üzerinde bir nokta boş kalmış, bir ara lazerle silinmiş.

"Bence kız kardeşine çok sert davranıyorsun," diye cevap veriyor, sorularımı görmezden gelerek. Klasik bir kaçamak cevap. "Muhtemelen yeni okuluna geçişinin sorunsuz olmasını sağlamak istemiştir. O hep böyledir, bu yüzden neden bu kadar telaşlandığını anlamıyorum."

"Neden *öğretmenime* beni sorması gereksin ki? Neden doğrudan kaynağa gitmiyor?"

"Belki de sınırını aştığını düşünmeni istememiştir. Sen en kötüsünü düşünmeye meyillisin, biliyorsun."

Patates kızartması ağzımdan düşüp yatağıma düşüyor ve kaşlarımı çatarak onu kucağımdaki kağıt tabağa alıyorum. "Öyle değil."

"Eleştirmiyorum," diyor. "Sadece gözlemliyorum." "Eleştiri gibi geliyor."

Elini sallayarak bu fikri reddeder. "Bazı insanlar duymak istediklerini duyarlar."

"Ugh." İnlerim. "Seni neden aradım ki?"

"Sen öyle davranıyorsan ben de öyle davranırım." Gülümsüyor, ama bir şekilde zoraki bir gülümseme gibi, ela gözlerine kadar ulaşmıyor. "Q'nun her zamanki gibi otoriter davranışları dışında, orası nasıl hoşuna gidiyor? Sanırım henüz kimse seni öldürmeye çalışmadı."

"Henüz" kelimesi beni gerçekten üzüyor. "Hey, kaydolmayı sen seçtin."

"Ailem bunun yardımcı olacağını düşündü."

"Oh, biliyorum. Sayıca üstünlük falan. Tatilde bunu konuştuklarını duydum. Erken iyileşme sürecindeyken tartışarak beni uyandırıp durdular, pislikler."

"Bu yüzden mi kendi evine taşındın?"

Foxe omuz silkiyor ve başını çevirip bana bakıyor. "Kısmen. Ve annem beni boğuyordu. Tabii ki istemeden, ama

Fury Hill'den döndüğümde oldukça üzgündü." Bir an durup, sanki bir şeyi hatırlar gibi, Aplana Adası'na dönüşünü zihninde tekrar oynatır. Sonra kendi kendine güler. "Neredeyse ölmüşüm gibi düşünürsün."

"Annenle böyle olanlar hakkında şaka yapar mısınız?" Violet teyze insan formunda bir güneş ışığı gibidir, bu yüzden oğlundan böyle şeyler duyduğunda nasıl tepki vereceğini ancak tahmin edebilirim.

Ölü bitkiler birdenbire anlam kazandı.

"Ben buyum, Noelle." Ellerini başının arkasına koyarak içini çekti. "Değişmem mümkün değil."

"Asher ve benim ölüm konusunda duygusuz olduğumuzu düşündüğün zamanları hatırlıyor musun?"

"Başkalarının ölümlerine karşı duyarsız olduğumuzu. Sanırım yakınlarım hakkında istediğim gibi hissetme hakkını kazandım, sence de öyle değil mi?"

Öyle, ama Foxe bunun bedelini anlıyor mu emin değilim. Bu noktaya gelmemiz için ne kadar çaba harcadığımızı bilmiyor. Kararsızlık sergiliyorsun, o duygusuzluğu geliştiriyorsun, sırf geceleri uyuyabilmek için.

Böylece geçmişinin anıları seni uyanık tutmaz.

"Her neyse," diye devam ediyor Foxe. "Ben iyileşiyorum, neden benim hakkımda konuşuyoruz bilmiyorum. Tehlikede olan sensin. Oradaki herkes senin ailenin lanetli olduğunu düşünüyor ve Avernia'da öğrenciler sanki moda olmuş gibi kayboluyor. Okul ise olanların farkında bile değilmiş gibi davranıyor."

"Bu kadar çok sayıda kayıp varsa bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyorum. "Oda arkadaşları ortadan kaybolursa insanlar fark ederdi."

"İyi soru. Kimyasal beyin yıkama mı? Belki musluk suyuna bir şey katılıyordur."

Ona bir bakış attım. "Çok fazla gerçek suç podcast'i dinliyorsun."

"Ya da belki doğru miktarda dinliyorum ve aydınlandım."

Kapıdan biri burnunu çekiyor ve ben gerginleşiyorum, dizüstü bilgisayarımın üzerinden bakınca Aurora ve Asher'ın orada durduğunu görüyorum. Aurora bir elini kapı koluna koymuş, anahtar hala kilitte takılı, Asher ise onun yanından geçip doğrudan yemeğime yöneliyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

Asher eğilip bir patates kızartması çalar ve ağzına atar. "Kız arkadaşımı arıyorum. Belki seni görmeye gelmiştir diye düşündüm, ama şimdi kötü bir his var içimde, göl temizliği yapıyordur."

"Dışarı 12 derece falan," diyor Aurora, kapıdan anahtarı kaparak içeri girerken.

"Bu, Lucy'nin gezegeni kurtarmaya çalışmasını ne zaman engelledi ki?" diye cevaplar, çiğnerken.

Yüzüm buruşuyor. "Ağzın doluyken konuşma, seni trol."

Foxe sırtarak doğrulur. En iyi arkadaşının varlığıyla tüm tavırları değişir ve ben onu neşelendiremediğim için biraz üzülmemişim gibi davranırım.

"Ash-tree, gururum ve neşe kaynağım! Beni aramadın..." Foxe öne doğru eğilir, ekran dışında bir şeyi kontrol eder ve elinde telefonuyla geri döner. "Tam olarak on dört saat."

"Tanrım." Asher bir patates kızartması daha çalar ve onu benim ketçapımın içine batırır. "Sadece oturup dakikaları mı sayıyorsun?"

"Sen yokken, senin parlak, ışıltılı kişiliğini hep özleyorum."

"Tanrım, sen gerçekten lanet olası bir golden retrieversin."

"Biraz daha heybetli bir şey tercih ederim. Husky bile olur. En azından müzik yetenekleri var."

Aurora gardırobunu kapatır ve bize sırtını döner. Asher'a bakarım ve bu ikisinin bir geçmişi olduğunu ve başkalarının önünde etkileşimden kaçındıklarını bilerek küçük bir suçluluk duygusu hissederim.

Foxe'un şu anki durumunu düşününce, ilişkilerinin eskisinden daha gergin olduğunu tahmin ediyorum.

"Rory?" Foxe, onu arıyormuş gibi yaparken dudaklarını büzerek seslenir. "Sen misin, tatlım? Kapıyı çarpma şeklinle seni her yerde tanırım."

O alaycı bir şekilde güldü ve bir kol dolusu Japon cilt bakım ürününü masasına attı. "Senin yüzüne yeterince kapı çarptım, öyle olmasa şaşıırırdım."

Foxe'un sırtışı genişliyor, ama yemin ederim ki hala tuhaf görünüyor. Büyürken, hiçbir şey onu rahatsız etmezdi. O, ne kadar dayak yerse yesin, her zaman yerine geri dönen bir kum torbası gibiydi

ve öfkeli ağabeyimden çok fazla dayak yese de her zaman eski haline dönerdi.

İnsanlar değişmez diye bir inanış vardır. Birkaç saniye önce Foxe de aynı şeyi söyledi. Yıllar önce buna katılırdım, ama şimdi kuzenime bakınca, o kadar emin değilim.

Belki insanlar sebepsiz yere değişmezler. Ama kesinlikle sonsuza kadar aynı kalmazlar.

"Neyin hakkında konuşuyordunuz?" Asher, yatağımın kenarına oturarak sorar. "Foxe'un sözde aydınlanması mı?"

"Sözde," diye tekrarlar Foxe, onaylayarak. "Sizin okulunuzun öğrencilerinin beyinlerinin yıkandığını tartışıyorduk."

"Ne kadar sıradan bir öğle yemeği sohbeti."

Kollarımı belime dolayarak vücudumu kıvrıyorum. "İnsanların bu kadar sık ölmesi veya kaybolması ve okulun her şey normalmiş gibi faaliyetine devam etmesi tuhaf değil mi sence?"

Asher omuz silkiyor. "Garip mi? Belki biraz. Ama lanetlere ve diğer doğaüstü olaylara inandıklarını düşünürsek, Avernia'nın tüm bunların Fury Hill deneyiminin bir parçası olduğunu düşünmesi beni şaşırtmaz. Üniversite hayatlarını tamamlamak için küçük bir ölüm. Lanet olası şeyin adını taşıyan koca bir öğrenci organizasyonu var." Düşünerek bir süre duruyor, sonra parmağını bana doğrultuyor. "Cevapları aramak için etrafta kafa sokma."

"Sen benim patronum değilsin, *kardeşim*."

"Aynen öyle. Sen meraklı olduğun için başın belaya girerse, annemle babamdan azar işitmek istemem."

"Her neyse." Onu yataktan itip kalkarım ve Aurora'nın yanına yürürüm. "Çalışman mı var?"

O burun kıvrırdı. "Ayılar ormanda sıçar mı?"

Elini tutup onu kapıya doğru çekerim. "Harika. Hadi gidelim."

Obeliskos'a giderken Lexington ve Percy ile karşılaştık. İlki kalın siyah bir kazak giyiyordu, ikincisi ise gri paltoyu en üstüne kadar iliklemişti ve onların gelip gittiğini anlayamadım.

"İkisi de değil," diye cevapladı Lexington sorduğumda. "Küratör partisi için taş ocağına gitmeden önce nerede yemek yiyeceğimizi tartışıyorduk."

"Hâlâ o partileri veriyorlar mı?" diye soruyor Aurora, sarı kaşlarını kaldırarak.

Percy omuz silkiyor. "Okul durdurmalarını söylemedi, neden olmasın?" "Ama hafta ortasındayız," diyorum.

Lexington sırtarak kolunu omzuma atar ve şakacı bir şekilde bana sarılır. "İşte bu yüzden öğretim üyeleri gelip partiyi durdurma ihtimalleri daha düşük. Genelde bu saatlerde ofislerinde ya da gece dersleri veriyorlar."

"Bu mantık... hatalı görünüyor," diyorum ona.

"Profesörler ve idareciler de bizim kadar Primordial Ormanı'na adım atmak istemiyorlar," diyor Percy.

Aurora kaşlarını çatar. "O zaman neden gidiyorsunuz?"

"Macera için." Lexington beni bırakır ve ellerini haki renkli ceplerine sokar. "Sömestr başlangıcı tiyatro bölümü öğrencileri için genellikle oldukça sakın geçer, bu yüzden oyun hazırlıklarına başlamadan önce olabildiğince eğlenmek istiyorum. Profesör Dupont, seçmeler biter bitmez tüm zamanımızı kendine ayırır."

Onu düşününce midem bulanır ve alaycı bir şekilde gülerim. "Diktatörler böyledir."

Arkamızda, döner cam kapı açılır ve Sutton, sanki adı anıldığı anda çağrılmış gibi, bir grup öğrencinin başında içeri girer.

Bizi görmezden gelerek yanımızdan hızla geçer.

Sınıftaki o Sabrina kaltak hemen arkasından geliyor, at kuyruğunu sallayarak, dolaşım masasının ötesindeki ana merdivenlerle ayrılmış çalışma odalarına doğru ilerliyorlar. Görüş alanımızdan çıkmadan hemen önce dönüp bana keskin bir zafer bakışı atıyor.

Sanki Sutton'ın küçük ayak bağı olarak büyük bir başarıya imza atmış gibi.

Ne büyük olay ama. Eminim ki onun elini sonuna kadar sürmemiştir ya da onun sikini içine almamıştır.

Mide bulantısı midemde bir ağ örüyor, içimde acı bir şey kaynıyor.

Öyle mi?

Hayır, hayır. Bu doğru olamaz. O, seksin olağandışı bir şey olduğunu ima etti ve dokunulmak istediğine kendini ikna etmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Bu, öğrencilerini sikmeyi alışkanlık haline getiren türden bir profesör değil.

Aurora bacağıma tekme atıyor. "Dostum, gevşek ol." Dişlerimi sıkmayı bırakıyorum.

"Sence bana mı bakıyordu?" diye sorar Percy, Sabrina'nın arkasından bakarken yanakları kızarır.

"Kesinlikle hayır," Lexington gülerek cevaplar. Bana yan gözle bakar, bu bakış beni tamamen şeffaf hissettirir. "Sabrina'yı gerçekten sinirlendiriyorsun, ha?"

"Kötü bir alışkanlığım," diyorum. "Kötü kızlar genelde böyle çatışırlar." "Sen kötü bir kız mısın?"

"Kimin sorduğuna bağlı." Aurora'ya bakarak çenemi arkaya doğru uzatırım.

O beni kapalı bir merdiven boşluğuna kadar takip ediyor ve ben bir kat yukarı çıkarken havadaki ani soğukluğu fark etmemiş gibi davranıyorum. Yukarı çıktıkça sıcaklık daha da düşüyor ve burada dolaşan hayalet hikayelerinin doğruluğunu merak etmeden edemiyorum.

Doğaüstü olaylara inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama bazı fiziksel anomaliler bu olayların varlığını tamamen reddetmeyi zorlaştırıyor.

Altımızda, merdiven boşluğunun kapısı açılıp kapanır ve ben durup korkulukların üzerinden aşağıya bakarım. Lexington ve Percy aşağıda durmuş, başlarını geriye eğip yukarıya bakıyorlar.

Lexington omuz silkiyor. "Birdenbire ormana gitmek o kadar da çekici gelmemeye başladı."

Percy onu dürter, sonra merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıkmaya başlar. "Sen sadece Elle'yi Los Angeles konusunda rahatsız etmek istiyorsun."

On üçüncü kata ulaştığımızda yüzüm kızarır ve kapıyı iterek açarım, bizi karanlığa boğar. Percy duvara uzanır

ve sonsuz bir kitap denizi üzerinde bir dizi ampulün ışığını yakar.

Bu katta çok az insan var, etrafta görünen tek ruhlar biziz. Binanın geri kalanı gibi, bu kat da onlarca yıl önce yapılmış gibi görünen dağınık koyu renkli mobilyalarla dekore edilmiş ve havada, serin sıcaklıkla birlikte çok hafif bir sirke ve naftalin kokusu var.

Kampüsteki diğer birçok bina gibi kemerli ve çift camlı olan pencereler tahta ile kapatılmış. Hiçbir şey içeri giremez veya dışarı çıkamaz.

Sinirlerim gerginleşiyor. Belki de buraya gelmek pek iyi bir fikir değildi, ama tüm bu lanet ve kurucu aile hikayeleri merakımı uyandırdı ve Obeliskos'un Fury Hill tarihinin en büyük kataloğuna sahip olduğu söyleniyor.

"Daha yükseğe çıkarsak burnum kanayabilir," diyor Lexington, merdivenlerin tepesine vardığında nefes nefese. Ellerini dizlerine koyarak eğiliyor ve bana bakıp kızarıyor. "Yemin ederim, aşağıda meraklı davranmıyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, tamam, öyleydim," diye itiraf ediyor ve tüm boyunu dikleştiriyor. "Ama tuhaflık yapmak için falan değil. Sadece bir söylenti duydum ve ne kadarının doğru olduğunu öğrenmek istedim."

"Söylenti mi?" Durup kollarımı kavuşturuyorum.

"Ne hakkında?" "Sen."

"Tabii ki. Benim *hakkımda* ne var?"

Aurora ve Percy çalışma masalarının bulunduğu alana doğru yürürler, Aurora çantasını masanın üzerine bırakır ve sandalyelerden birine çöker. Percy uzak duvardaki cam vitrine doğru yürür ve içindeki eşyaları inceler.

"Neden Avernia'ya geldin?" Lexington, masif ahşap bir kitaplığa doğru ilerlerken sorar. "Pythia, liseden mezun olmadan önce birçok rekabetçi, başarıya dayalı burs aldığını, ancak Hollywood'a gitmek için üniversiteye gitmemeyi tercih ettiğini söylüyor."

Parmaklarımla birkaç kitabın sırtlarını okşayarak, eski ansiklopedileri inceledim. Birini elime alıp, amaçsızca sayfalarını karıştırarak

sayfaları karıştırarak, tüberküloz salgını sırasında tuhaf davranışları nedeniyle toplumdan dışlanan atam Cronus Anderson hakkındaki girişleri taradım.

Fury Hill sakinlerinin gözünde, soyunu sonsuza kadar lanetlemiş.

Yaptığımız seçimlerin gerçekten bu kadar geniş kapsamlı sonuçları olur mu?

"Yüksek öğrenim herkes için uygun değildir," diyorum Lexington'a. "Ve bunun yerine çalışmayı seçmek de hiç duyulmamış bir şey değildir. Birçok insan doğrudan iş hayatına atılır, ara yıl alır ya da ebeveynlerinin parasıyla yaşar."

"Üniversiteye başvuranlar öyle değil," diyor. "Gitmek isteyenler öyle değil." *girmek isteyenler.*"

Kalbim hızla atmaya başlar. Bu konuyu konuşmak istemiyorum.

Batı'da *yıllarca* kendime bir isim yapmaya çalıştığımı, hatta başkalarının bana işe yarayacağını söylediği şeyleri denediğimde bile - pek çok kişi, yeterince film yapımcısını *memnun* edersen rol alabileceğini yemin ediyordu - başarısız olduğumu anlatmak istemiyorum.

Yedi yıl ve bunun için gösterebileceğim tek şey biraz sömürü

Utanç verici olan şey, benim iyi *olmamdı*. Oyunculuk, ciddiye aldığım tek şeydi, performans ise kendimi adadığım tek disiplindi. Ama orada *herkes* iyiydi.

Bu yüzden kendimi yetersiz hissetmeye başladım. Karşılaştırmalı olarak değil. Yeteneğimi başkalarının başarısına dayandırmak istememe rağmen, buna engel olamıyordum. Katıldığım topluluk oyunculuk grubundan bir arkadaşım rol aldığı anda ve ben işsiz kaldığımda, içimde bir şey biraz daha ölüyordu.

Karanlık düşüncelerden kurtulmak için hayatım boyunca güvendiğim hayati bir şey. On yedi yaşındayken burada geçirdiğim kısa sürenin anıları ve dünyaya bakış açımın sonsuza dek değiştiği an.

Bu duygu beni radikal önlemler almaya itti. İyilikler, rüşvetler, iş bulmak için yapmam gereken her şey, çünkü başarısız olmaktan çok korkuyordum. Anıların beni tamamen yutmasından çok korkuyordum.

Oyunculuk, hareketsizlik, korku ve kıskançlıkla tüketilmemiş biri gibi davranmamın yoluydu. Ben,

ormanlarda kaybolan ya da iğrenç bir şeye tanık olan kız değildim. Oyunculuk benim kaçışımdı.

Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Kendini sattığında, o ortama olan bağı ölür. Ruhun da öyle.

Çenemi kaldırıp Lexington'a bakıyorum. Ona bunları anlatmam mümkün değil. "Ailemi memnun etmek için başvurdum. Babam, seçeneklerimizin olması konusunda takıntılı."

"Peki neden acaba? Senin tek bir yerde sıkışıp kalmaman için mi? Onun annesinin onlarca yıl önce yaptığı gibi mi?" Lexington yaklaşıyor, Cronus Anderson'ın adının altındaki paragrafları okurken arkamda belirir. "Ataların Fury Hill halkını buraya hapsetmeye çalıştığı gibi mi?"

Tüylerim diken diken oldu, tüylerim diken diken oldu.

Altı kurucu aile üyesinden biri olan Cronus, Avernia'yı bir öğrenim kurumu olarak tasarlayan kişidir...

...tüketim krizinden kurtuldu...

...Cronus Anderson'ın ölümüne dair hiçbir kayıt yok...

...yangında yok oldu... ya da belki kasıtlı olarak silindi...

...sık sık, durumu fırsat bilip okulun ve kasabanın mülkiyetini ele geçirdiği için sakinler tarafından suçlandı.

Sayfaya kaşlarını çatarak, aşı ve antibiyotiklerin henüz var olmadığı bir dönemde birinin tüberkülozdan nasıl kurtulabildiğini merak ediyorum. Atamın bağışıklık sistemi daha mı güçlüydü, yoksa kan içme ve gece yürüyüşlerinden bahseden sonraki paragraflarda bir tür gerçeklik payı olabilir mi?

Avernia'nın bizim soyumuzdan bu kadar korkup aynı zamanda büyülenmesinin nedeni *bu* mu?

Lanet, Cronus Anderson'ın üç torununun aynı anda kampüste bulunmasının anında yıkıma yol açacağını söylüyor, ama nasıl olduğunu söylemiyor.

Bizi vampir mi sanıyorlar?

Bu kadar saçma olmasaydı gülerdim.

Ne tür insanlar böyle bir şeye inanır ki?

Yoksa bizi davet etmek Cronus'un günahlarını affetmek gibi olacağı için mi şüphelerine sarılıyorlar? İnsanlar değişimden o kadar çok korkuyorlar ki, bunun gerçekleşmesini engellemek için tehditler, kaçırmalar ve hatta cinayetler gibi aşırı önlemler alıyorlar mı?

Cronus'un adının altında bir giriş işaretlenmiş ve ben kalem izlerinin arasından gözlerimi kısarak ne yazdığını deşifre etmeye çalışıyorum.

"*Dul*" ve "*Dupont*" kelimeleri okunaklı, bu da Sutton'ın ailelerimizin bir geçmişi olduğu hakkındaki sözlerini hatırlatıyor. Ama Dupont'ların sayfalarını açıp kasabaya yaptıkları ekonomik ve hayırsever katkıları hakkında düzinelerce girişi incelerken, Anderson'lardan hiç bahsedilmediğini görüyorum.

Aslında, Dupontların Fury Hill'in Kennedy ailesi olduğu çok açık. Girişler sayfalarca devam ediyor, başarılarını övüyor ve onların hiçbir yanlış yapamayacaklarını ima ediyor.

Bir girişte, *onlar seçilmiş aile olarak* tanımlanıyor. Ancak ne için seçildikleri açıklanmıyor.

İki el belimi kavrar ve ben öne doğru sıçrarım, damarlarımdan korku akar. Ansiklopedi yere düşer, sessiz odada yankısı yankılanır. Kafam kitaplığa çarpar ve ben irkilirim, Lexington geri adım atarken kalbim deli gibi çarpar, hayaletli bir kütüphaneye göre çok yüksek sesle güler.

"Kahretsin, özür dilerim," diyor, mavi gözünden bir gözyaşı silerken. "Bu çok kolay oldu."

Ona öfkeyle bakarım. "Adi herif. Kasabanızın Drakula'sının torununa böyle mi davranılır?"

"Neden?" Eğilip, geniş bir gülümsemeyle, yakışıklı yüzü tavandaki ışıkların gölgesinde kalır. "Beni ısırmak mı istiyorsun? Bana ders vermek mi?"

Percy odanın diğer ucundan burun kıvrır. "Çok klas."

Eğilip, arka sayfalarda rastgele açılmış olan kitaba uzanırken ellerim titriyor. Ansiklopedi A'dan D'ye kadar uzanıyor ve daha önce onu ödünç alan biri tarafından vurgulanan bir bölüm var.

Bu, Primordial Ormanı'nın derinliklerinde, White Mountains'a oyulmuş mağaraların bir fotoğrafı.

Fotoğrafın altında neon sarısı renkli bir başlık var: Tenarus Mağarası, içindeki Tartarus çukurlarına açılıyor. Ölüm Dişleri sık sık görülüyor — fotoğraf, bilinen son Yaşam Töreni'nden birkaç gün sonra [redacted] tarafından çekildi. Fotoğrafta görünmeyen: Lerna Gölü'nden çıkarılan, sırra karıştığı düşünülen kayıp öğrenci.

Sayfaya gözlerimi kırptırıyorum. Tarih yok, yani herhangi bir zamanda çekilmiş olabilir.

herhangi bir zamanda çekilmiş olabilir.

Kızıl damlalar sayfaya damlıyor ve şüphelerimi doğrulamak için yakından bakamadan fotoğrafı lekeliyor.

O mağarayı biliyorum. *Girişin* üzerine çizilmiş, üç başlı bir canavar gibi görünen o sembol.

O gözler... artık olmasalar bile. Son sekiz yıldır her gece onları görüyorum.

Korku içime işliyor; Lexington başımın üstüne dokunup dikkatimi kendisine çektiğinde bunu zar zor fark ediyorum.

Bana bakıyor, parmağını saç çizgime bastırıyor. "Kahretsin, kanaman var Elle."

Aurora gelip onu iterek beni ayağa kaldırıyor. "İşte bu yüzden insanlara şaka yapmamalısın."

Boynunun arkasını ovuşturarak bana utangaç bir bakış atıyor. "Benim hatam. Ne yaptığımı anladığınızı sanmıştım."

"İğrenç, ansiklopediye kan bulaşmış!" Percy, yanımda çömelmiş bir pozisyonda belirerek sızlanıyor. "Bunu şimdi yakmak zorunda kalacaklar."

Kafamdaki kesiklere dokunuyorum, parmaklarımı lekeleyen kırmızı kan beni anında mide bulandırıyor. "Ö-özür dilerim."

"Bayılacak mısın?" Aurora sorar ve kanı görmemem için elimi tutar.

Başım dönüyor, şimdi kırmızıya boyanmış görüntü beni sersemletiyor. Cevap vermiyorum.

"O iyi mi?" Lexington eğilip başını bana doğru eğiyor. "Onu yatırmalı mıyız?"

"Hayır, sadece biraz hava alması ve temizlenmesi gerekiyor. Ben hallederim," diyor Aurora.

Percy kaşlarını çatır. "Ama kitap..."

"Endişelenme," diye araya girer Lexington. "Kampüs mülkünü tahrip etmekten ben sorumlu olacağım. Sen gidip kendini toparla."

"Zaten bu konularla ilgili el yazısı kayıtlar var," diye ekliyor Percy bir süre sonra, hala biraz dehşet içinde. "Birincil kaynak istiyorsan, aşağıdaki kütüphanecilerden tarihi bir dergi iste. Bir sürü var. Gerçi bazılarını başka bir kütüphaneye taşımış olabilirler."

Başımı sallayarak Aurora'nın beni merdiven boşluğuna götürmesine izin veriyorum. Dışarı çıktığımızda, tekrar düzgün görebilene kadar beni duvara yaslıyor.

Ama o zaman bile, zihnim sonsuz bir döngüde dönmeye devam ediyor, o mağaranın görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

Quincy bana ormandan uzak durmamı söyledi, ama... Gündüz gidip bakmanın bir zararı olmaz, değil mi? Hayaletler sadece geceleri ya da ürkütücü eski binalarda ortaya çıkarlar.

"Sağlık hizmetlerine gitmeliyiz," diyor Aurora, kolunu koluma dolayarak. "Muhtemelen bir şeyin yok, ama beyin sarsıntın varsa ve kontrol ettirmezsen Kal amcaya söylemem."

Sessizce gözlerimi devirdim. Herkes, mafya için çalışan eski bir doktor olan babamın, öldürdüğü kişi sayısı bilinmediği için büyük ve korkutucu bir adammış gibi davranıyor. Ancak, bizimle birlikte büyüyen yetişkinlerin çoğunun, kimsenin bahsetmediği şiddet dolu, kanlı geçmişleri var. Bu yüzden, babamın neden hepsinden en korkutucu olanı olarak görüldüğünü hiç anlamadım.

Yıllar boyunca onu hayal kırıklığına uğratmamak için ne kadar uğraştığımı düşünürsek, *bunu* pek yargılayamam.

Her halükarda, o beni Obeliskos'tan sürüklerken, ben o mağaraya ulaşmayı düşünmekle meşgul olduğum için onu pek dinlemiyorum.

Kapüşonumun iplerini sıkılaştırarak, kampüsü çevreleyen ferforje çitin kırık kapısından geçerken yüzümü kumaşla kapatıyorum.

Üstünde *Mortui Vivos Docent* yazıyor, bu da midemi bulandırıyor. Belki de bunu yapmamalıyım, ya da en azından Asher'ı da yanımda götürmeliydim.

Ama bu düşünce ayaklarımın hareket etmesini engellemiyor.

Son birkaç gündür incelediğim haritalara göre, Avernia'nın bir tarafı hariç her tarafı Primordial Ormanı ile çevrilidir ve bu tarafta kasabaya giden giriş bulunmaktadır. Dağlar, ağaçların hemen ötesinde gökyüzüne uzanır ve okulu medeniyetten izole eder.

Şehir sınırlarına arabayla kısa bir mesafe olmasına rağmen, sanki tamamen yalnızmışız gibi hissediyorum.

Yüksek ağaçların arasından yıpranmış bir toprak yolda yürürken, hafif bir esinti yaprakları okşuyor ve başımın üstünde hışırdamalarına neden oluyor. Midemi sıkıştıran tedirginliğe rağmen, bu yürüyüş geçen sefer buraya geldiğimden çok farklı geliyor.

Ne bulmayı umduğumu bilmiyorum, belki de hiçbir şey. Belki de bu yerin güvenli olduğuna ve sekiz yıl önce olanların sadece bir tesadüf olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Terk edilmiş binaya ve yanındaki yarı yanmış çardaklara ulaşana kadar. Yapı yıkılmak üzere ve yıkılması gerekiyor, ancak hemen ötesinde ve çürümüş dış cepheden görülebilen taş ocağı var. Duvarlar ve kaya yığınları görebildiğim kadarıyla uzanıyor, sonunda vadiye düşüyor ve aşağıdaki Lerna Gölü'ne ulaşıyor.

Efsaneye göre, o kara sulara giren hiçbir şey geri çıkmaz.

Ama ben gerçeği biliyorum.

Bazen *yakındaki* kişileri rahatsız etmek için dışarı çıkarlar.

Ayaklarım, sanki görünmez uzuvlar tarafından ileriye doğru itiliyormuşçasına hareket ediyor ve beni taş ocağının yanından dağların eteklerine doğru yönlendiriyor. Göl huzursuz, opak suları yaklaştıkça dalgalanıyor.

Midemdeki kaslar gerilir ve parmaklarımı kolyemin üzerine götürerek başparmağımla yılan kolyesinin kenarlarını okşarım. Uzaklarda bir dal kırılır ve ben donakalırm. Korku, sekiz yıl önce olduğu gibi beni olduğum yere çiviler ve gölgelerin içine dalma dürtüsü gölgelerin içine dalma dürtüsü beni itiyor.

Bu bir uyarı gibi geliyor.

Ağaçlar ve çalılar arasında enerji gizleniyor, orman zemini boyunca sürünüyor, bir fırsat bekliyor. İzleniyorum. Avlanıyorum. Çevremdeki bitki örtüsüne gözlerimi kısarak bakıyorum, şu anda burada başka kimsenin olmadığını kendime söylemeye çalışıyorum.

Orman, gün batımının altında sessiz. Nedense bu daha da kötü.

Bir baykuşun ötüşü suda yankılanıyor ve ben sesli bir şekilde yutkunuyorum.

Hayal görüyorsun, Elle. Orman sana zarar vermez.

Setin üzerine çıktığımda, sanki göl başka bir şey düşünüyormuş gibi, attığım her adımda ayaklarım batıyor. Aşağıya baktığımda, ellerin uzandığını, botlarımın üzerinden kayarak beni çekmeye çalıştığını görüyorum.

Su yüzeyinde tanıdık bir çift göz yansıyor ve korku içimi kapladığında ağzım açılıyor.

Boğazım daralıyor. Kızarıklığı gidermek için yaptığın gibi boğazımı kaşıyorum, tırnaklarım çürük hissedene kadar boynuzumu kazıyor. Ancak acı hissi kafamı boşaltıyor ve uzun, titrek bir nefes veriyorum.

O geçmişte kaldı, Elle. Her şey yolunda. Bu bölge güvenli ve korku sadece kafanın içinde.

Gerçek olaylardan esinlenerek yazılmış olsa da yine de uydurma.

Rüzgar dalgaları kıyıya vururken, botlarıma su damlaları sıçrıyor ve ben su kenarına tırmanırken bu mantra tekrarlanıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Gölün kenarından dönünce, sekiz yıl önce olduğu gibi, aynı yerden korkunç bir çığlık duyuluyor.

Mide bulantısı şiddetle beni sarar.

Hayır.

Yine mi?

Sesin geldiği yöne doğru dönerim, korku beni hareketsiz hale getirir. Bir başka çığlık ağaçların arasında yankılanır ve donakalırım.

"Kahretsin." Titreyen elimle cebimden telefonumu çıkarır, ekrana bakarım: Pil ömrü yüzde 1 ve servis yok.

Garip, çünkü çıkmadan önce şarj etmişim.

Hızla bir mesaj yazıp, şarj bitmeden kardeşime konumumu göndermeye çalışıyorum.

Dügmeye basar basmaz ekran kararır.

Birkaç saniye boyunca sessizce, gözlerimi kocaman açarak ekrana bakıyorum. Kalbim düzensiz bir ritimle çarpıyor, ses kafatasımı sertçe vuruyor.

Ağaçların arasından bana doğru parlak bir ışık yanıp söner ve ben daha da eğilip, çılgınca etrafa bakınarak saklanacak bir yer ararım. Kahkahalar bana kadar ulaşır ve ağaçların arasından bakmak için yeterince öne doğru kayınca, başka bir mağara girişinin yakınında duran pelerinli figürler görürüm.

Korku içimi kaplar, midemi kaskatı yapar. Bu nasıl oluyor yine?

Sorun ben miyim? Mıknatıs mı?

Katalizör mü?

*Ben bunu burada burada olmamalıyım—sorun sorun
 ormanın ormanın fısıldıyor fısıldıyor.*

Duyulmayan sözler, ama yine de duyuyorum.

Korku göğsümde yükselirken ciğerlerim yanıyor, ellerim titriyor.

Yaralı Asher'ı kampüs dışına çıkardıktan sonra ailemi kalmama ikna etmek yeterince zordu, ama Quincy'yi taş ocağı partisinde kasten terk edip yeni tanıştığım bir kızla öpüşmeye gittiğimi öğrenirlerse beni affetmeleri imkansız.

*Ama Quincy meşguldü ve ben
sıkılmıştım. Şimdi de kayboldum.*

Partiden gelen ışığı kullanarak çalıların ve çalılarının arasından geçmeye çalışırken etrafımda gölgeler titriyor. Yemin ederim ki her birkaç saniyede bir ayak sesleri duyuyorum, ama arkama baktığımda orada kimse yok.

Açıklığa ulaşana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Açıklık, yukarıdaki taş ocağının etrafını saran gölün kıyısına bitişik ve dağlarla göl arasında sadece bir kıyı şeridi erişilebilir durumda. Ayaklarım yumuşak toprağa değdiği ve serin hava açıkta kalan kollarımı sardığı anda, yere itiliyorum.

Topuğumdaki toka kırılır ve ayakkabım uçar. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşmeden önce saldırganı görmüyorum ama beni iterken avuç içlerinin omuzlarıma batışını hissedebiliyorum. Boğazımda korku dalgalanıyor, bu yüzden yuvarlanırken ses çıkarmam imkansız ve saldırganı görmeye çalışıyorum.

Uzun altın maskeler ve tüm vücutlarını kaplayan koyu renkli pelerinler giyiyorlar. Maskeler ham metalden şekillendirilmiş gibi görünüyor ve sadece göz ve burun delikleri var. Gözleri çevredeki ağaçlarla uyum içinde — ceviz rengi mi, yosun rengi mi, karanlıkta kesin olarak anlamak imkansız.

Bir an için, sadece birbirimize bakıyoruz.

Bana tekrar uzandıklarında, dirseklerim toprağı sıyrarak geriye doğru sıçradım ve kanıt topladım. Onu bıraktım.

Suya ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyorum, dalışım kaçınılmaz. İkisinin elleri de yemek borumu sıkıca kavrar. Görüşüm köşelerde biraz bulanıklaşıyor, ta ki tek görebildiğim üzerimizdeki ay olana kadar, dolunay ve yuvarlak, benim yenilgimi izliyor.

Çaresizce, bir şey, herhangi bir şey ararken kollarımı sallayarak yeri yokluyorum. Saldırgan beni etkisiz hale getirmek için yeterince güç kullanmıyor, bu da ya ölümümü uzatmak istedikleri...

Ya da ne yaptığını bilmiyor.

Yine de pes etmiyorlar ve içgüdülerim devreye giriyor.

Parmaklarım pürüzsüz ve ince bir şeye dokunur. Onu yakalarım, gözlerimde yıldızlar dans ederken nesneyi eğik tutarım.

Onlarındaki yakınımda, iki çılgın, sonsuz karanlık havuz gibi duruyor. Hayatım boyunca onları unutacağımı sanmıyorum.

Bir titreme göğüs kafesimi kaplar, korku içime işler. Önümdeki kötülüktense gökyüzüne bakmayı tercih ederim.

Yıldızlar güvenli. Güzel. Belki beni korurlar.

Zorlukla yutkunarak, başparmakları içime batmaya başladığında kolumu kaldırıyorum. Basıldıkları yerde boğazım yanıyor ve teslim olma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum, bunun yerine geriye doğru eğilip kırık ayakkabımın sivri topuğunu öne doğru sürüyorum.

Tam sol gözlerine.

Acı, onların varlığından fışkırır; bükülerek, ayakkabıyı çekip çıkarmak için uzanırlar. Yaradan kan fışkırırken, yüzüme ve göğsüme sıçrayan kanla öğürürüm. Şu anda bayılmayı göze alamam.

Kapüşonlu figür öne doğru düşer, ağlayışları ağaçların tepesini sallarken, maskesini yırtmaya çalışır gibi ona tutunur.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, saldırganımın kendine gelmeden önce fazla zamanım olmadığını biliyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken boynumu ovuyorum. Hala parmakları boynumda gibi hissediyorum ve bu, kanla birleşince göğsümde bir panik dalgası yaratıyor.

Yan taraftaki bir gölge hemen dikkatimi çeker; yerde yatan bir vücut hafifçe kalkıyor gibi görünür. Korku ve kafa karışıklığıyla felç olmuş bir halde, onlara doğru bir adım atarım.

Gözümün ucuyla, saldırganın sendeleyerek ayağa kalktığını görüyorum ve sonra benim yönüme doğru ilerlemeye başlıyor, kafatasımı titreten bir çığlık atıyor.

Kendimi hazırlayarak çarpışmayı bekledim ve son anda eğildim. Kendi kanına bulanmış maskeli figür dengesini kaybetti. Çamurda kaydı, uzuvları gevşedi ve vücudu öne doğru fırladı.

Doğrudan göle dalıyor.

Vücudu bükülür, yönünü bulmaya çalışırken çırpınır. Tek sağlam gözü, su onu tamamen yutarken dehşetle donar.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Onun geri gelmesini bekliyorum. Yüzeye baloncuklar çıkıp geri döndüğünü gösterir.

Ama başka hiçbir şey olmaz.

Sessizlik ormanı kaplar. Partinin yapıldığı yerin yukarısında bile tüm sesler kesilir. En azından benim için. Çenem titrer.

Elimi defalarca açıp kapatarak, az önce olanları anlamaya çalışıyorum. Boğazım düğümlenirken, setin kenarına eğilip

, görünür bir şey var mı diye bakıyorum — yok etmek yerine kurtarmak için içgüdülerimle hareket ediyorum.

Su kapkara. Opak alacakaranlık bana bakıyor, her dalga bir alay gibi.

Yutkunarak, birkaç metre ötedeki hareketsiz figüre odaklanmaya zorluyorum kendimi. Gölün kenarında sırtüstü yatıyorlar, bir ayağı hala suya batmış durumda. Yanlarına yaklaşıırken, giysilerinin - ince bir kazak ve pantolon - kim bilir ne tarafından parçalanmış olduğunu görüyorum. Bir canavar mı, yoksa bir insan mı... Burada bunu bilmenin imkanı yok.

Çömelip, adamın alnındaki ıslak saçları geri çekince, vücudunu kaplayan morlukları ve kanı fark ettim ve hemen geri çekildim. Çenesinin alt kısmı tamamen kararmış, yanağı bir tür istismardan dolayı şişmiş, yırtık giysilerinden görünen yanık izleri vücudunu süslüyordu.

Enkaz ve sıyrıklar yüzünden kimliği tespit edilemez.

Derisindeki kırmızı lekeler bulaşmış, biraz solmuş ve bir an sonra onun baştan aşağı sırlıslıkam olduğunu fark ediyorum. Sanki kendini gölden sürükleyerek çıkarmış gibi.

Onu oraya neyin getirdiğini düşününce boğazımda bir yumru oluşuyor. Çıkmak için ne kadar uğraşmış olabileceğini düşünüyorum. Beni saldıran kişi onun da saldırganı mıydı acaba?

Titrek ellerimle çenemi sıkıp kana bakmamaya çalışarak, avuçlarımı göğsüne koyup kalp masajına başlıyorum. Suyun yüzeyine çıktığından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama harekete geçmek hiçbir şey yapmamaktan her zaman iyidir.

Salırganımın gözleri zihnimde parlıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Yabancı adamın ağzına dudaklarımı yaklaştırdım, onu tekrar nefes almaya zorlamak için çaresizce.

Bunun neden önemli olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ölüm, ailemdeki diğer her şey gibi hayatın bir parçası, bu yüzden bizler ona daha duygusuz bir bakış açısıyla yetiştirildik. İnsanlar her zaman ölürler ya da öldürülürler.

Ama daha önce hiç benim hatam olmamıştı.

Belki de beni rahatsız eden budur. Ya da belki de ormanın, bilinmeyen bir adamın dudakları arasında nefes alıp verirken beni izleyen bakışlarıdır.

dudaklarımdan nefes alıp verişimi izliyor, sanki bu gece burada işlenen suçların tek tanığıymış gibi sessizce yargılıyor.

Şu anda ormanda duyulan sessiz sesler, o gecenin hemen sonrasını hatırlatıyor bana — o garip adam su öksürmeye başladığı anda gölgelere daldığımı, çünkü o zaman da sesler duymuştum.

Mümkün olduğunca olay yerinden uzaklaşmak için karnımın üstüne yatarak süründüm, ama önce pelerinli bir grup insanın gelip adamı götürdüğünü gördüm. Dikenler ve zehirli sarmaşıklar arasında hareketsiz kaldım, onların gitmesini bekledim.

O gözler hafızama kazınırken, beni fark etmemelerini umuyordum.

Babamı ve bir eyalet ötedeki, kendi kanlı geçmişi olan Kieran amcamı arayarak, yeterince uzaklaştığımda ve telefonum çekmeye başladığında beni bulmaya gelmelerini istedim. Onlara göle düşen kişiden bahsettim ve onlar da daha sonra geri gelerek birlikte suyu aradılar, ancak hiçbir şey bulamadılar.

Ondan sonra herkes hayatına devam etti, ama Quincy benim tek başıma uzaklara gitmemi hiç affetmedi.

Ben hariç herkes, ve o figürleri görmek beni doğrudan geçmişe götürüyor, ancak şimdi o zamankinden biraz daha fazla şey biliyorum. Aileme karşı bir komplo olduğunu ve bu okulda ölüm ve şiddetin kol gezdiğini biliyorum.

Lucy ve Foxe'u kaçıranların da pelerin giydiğini biliyorum.

Bu onların işi miydi?

O zamanlar benim kim olduğumu biliyorlar mıydı ve Fury Hill'i lanetinden kurtarmak için bunu mu denediler?

Endişe damarlarımdan akıyor ve ben elimizdeki soruna odaklanmaya çalışıyorum.

Beni göremiyorlar, sanırım. Onları zar zor görebiliyorum, ama kahkahalarının sesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve beni gerginleştiriyor. Orada durup ne yaptıklarını görmeye çalışırken parmak uçlarım uyuşuyor — şiddet içeren bir şey gibi *gelmiyor*. Aslında, neredeyse eminim ki

çıplak ten parçaları gördüğümünden ve Latince bağırırken belirgin zevk inlemeleri duyduğumdan neredeyse eminim.

Ama yine de. Bu filmi daha önce izlemiştim. Daha önce buraya *gelmişim*.

Ve ben buradan çıkmam lazım.

Topuklarımın üzerinde dönüp koşmaya başladığımda, göğsümdeki yanma hissiyle nefes nefese kalarak, kan kulaklarımın arasında dolaşıyor. Grubun çıkardığı gürültü azalmaya başlıyor, ama yine de sürekli arkamı kontrol ederek takip edilmediğimden emin oluyorum.

Kampüse geri dönmek için kas hafızama ve şiddetli korkuma güvenerek keskin bir dönüş yaparken, ayağım takılır. Ayağım yükselen bir ağaç köküne takılır ve beni toprağa düşürürken, dudaklarımdan zorlu bir homurtu çıkar. Yüzüm yere sürtünür ve bir acı dalgası bedenimi keser.

Parmaklarımla ağızma dokunarak dişlerimin kırılmadığından emin oluyorum.

"Daha pratik ayakkabılar giyseydin muhtemelen takılıp düşmezdin."

Erkek sesine karşı göğsümden çıkan çığlık, kulaklarımı tırmalayan, bu dünyadan olmayan bir ses. Kapüşonumdan el fenerini çıkarıp, gözlerimi sıkıca kapatarak savunma amaçlı olarak havaya kaldırıyorum.

"Tanrım," ses devam ediyor, tanıdık bir sinirlilik tonunda. "Sana dokunmadım bile. Kendine gel."

Göğsüm inip kalkarken, gözlerimi aralıyorum. Etrafa bakındığımda, taş ocağının ötesindeki terk edilmiş binaya neredeyse geri döndüğümü fark ediyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp eteğimdeki döküntüleri silkeliyorum. Sorgulayan kişiye bakmak için çenemi kaldırdığımda kapüşonum geriye düşüyor.

Sutton Dupont başımda duruyor, yeşil gözleri neredeyse alev alev yanıyor. Her zamanki gibi ders dışında kahverengi saçları dağınık, sanki saatlerce ellerini saçlarında gezdirmiş gibi - ya da başka biri gezdirmiş gibi.

Yutkunarak, onun varlığının beni ne kadar rahatlattığını görmezden gelerek, onu baştan aşağı süzdüm. Giydiği yeşil süveter yeleği tanıdık ve rahatlatıcıydı, ama dikkatimi uzun parmaklarına verdiğimde, o sıcaklık kayboldu. Parmakları altın bir Bauta maskesi tutuyordu.

SUTTON

Elle'nin narin yüzünde saf, katıksız bir dehşet belirir. Benim ayağıma takılıp düştükten sonra attığı çığlık kulaklarımda hala çınlıyor, çünkü nereye gittiğine bakmadan koşuyordu.

Acaba hayatı böyle mi geçiyor diye merak etmeye başlıyorum: canının istediği her şeye balıklama atlıyor.

Tanımı gereği, ondan uzak durmam gerekir. Özellikle şu anda — eğer burada bir şeyden kaçırıyorsa, neye tanık olduğunu bilemeyiz.

O benden uzaklaşırken, sanki kaçmak onu kurtaracakmış gibi, yemek borumun kenarları yanıyor.

Kolumu uzatıp ona elimi uzattım.

O da bana telefonuyla vurur ve parmak eklemlerimde keskin bir acı hissederim.

"Senin sorunun ne?" diye bağıriyorum ve geri çekiliyorum. "Sen bana çarptın."

"Ormanın ortasında birdenbire ortaya çıkan kim?" diye karşılık verir, bana öfkeyle bakar, ama gözlerinde başka bir şeyin parıltısı vardır. Neredeyse korku gibi görünür. "Burada ne işin var?"

"*Sen* burada ne yapıyorsun? Bu bölge öğrencilere yasak."

"İçinde muhtemelen bin yaşında olduğunu biliyorum, ama yürüyüş diye harika bir egzersiz var. Bazen ben de yaparım."

"Bu konuda çok kötüsün. Yeni bir hobi edinmeyi düşün. Ve belki de izin verilen bir yerde yap."

Gözleri kısılır ve ellerime bakar. Bir an için, birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlıyor mu diye merak ederim, ama sonra eğilip işaret parmağını tutar ve sanki bir şey arıyormuş gibi onu yukarı kaldırır.

Dokunduğu yerde küçük bir kıvılcım hissediyorum, ama geri çekilmeye çalışmıyorum. Beni yerinde tutan onun sıcaklığı.

Hepsi bu. Soğuk parmaklarıma dokunduğunda bana iyi geliyor. Bunun

"Neden bir üniversite profesörü tek başına maske takarak ormanda dolaşıyor?"

Şimdi gerçekten uzaklaşıyorum. "Bu sorunun cevabını verme hakkınız olduğunu sanmıyorum, Bayan Anderson."

"Beni düşürdüğün için, bence hakkım var." "Seni düşürmedim..."

"Açıklayın bakalım, izci." Ayağa kalkar ve telefonu tekrar bana doğrultur. "Yoksa..."

Yüzündeki öfke ve kararlılık göğsümü sıkıştırıyor. Bir adım öne çıkıyorum, ayakkabımın burnu onun botunun topuğuna değiyor. Yürümekmiş, hadi oradan.

Onu tamamen anlayabildiğim halde neden yalan söyleme ihtiyacı duyduğunu bilmiyorum.

Elimi uzatıp çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirdiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Cildi benimkine değdiğinde yumuşak ve sıcaktı, bu hareketim onun ağzını kapatmasına neden oldu.

Kulaklarımın arasında nehir gibi akan nabzımın sesini duyabiliyorum.

Kahretsın, ona dokunmamalıyım, ama...

Başka kimseyle böyle olmuyor.

Başlatan ya da alan, fark etmez — vücudum normalde hepsini reddeder, beynim tiksinti ile geri çekilir. Biri bana dokunduğunda mide bulantısı, migren ve kabuslar başlar.

Ama o farklı. Tanıştığımız andan beri öyle.

Parmaklarım onu okşamak için can atıyor. Onu sevmek için. Onun içine girmek için.

Bu artan arzu, birlikte geçirdiğimiz gecenin bir sonucu mu? Yoksa onu gerçekten elde edemeyeceğimi fark etmemden mi kaynaklanıyor? Bu da onu güvende kılıyor.

"Gerçekten, senden 20 santim uzun ve en az 25 kilo ağır bir adamı savuşturabileceğini mi sanıyorsun?"

Gözleri hafifçe büyüdü, ela rengi irislerinde karışıklık belirdi.

Eğilip başını daha da geriye doğru çekiyorum, böylece ikiye bölünmemek için eğilmek zorunda kalıyor.

"Eğer burada sana sahip olmak isteseydim, beni kim durduracaktı?"

Gözlerinde meydan okuma parıldıyor. "Ah, demek sen de o adamlardan birisin."

"Sen bilemezsin, değil mi?" diye sorarım. "Sen sadece benimle yalnız kaldığımız bu anları yaratıp duruyorsun, benim nasıl bir adam olduğumu bilmeden. Ben de zamanımı bekleyip, saldırmak için fırsat kolluyor olabilirim."

"Bu benim şansım olurdu."

Onun bunu söyleme şekli, sanki talihsiz bir kadere boyun eğmiş gibi, bu yanılsamayı ortadan kaldırıyor. Elimi yanıma indirip, onun yavaşça gözlerini kırptırmasını izleyerek, bu değişimi sindirmeye çalışıyorum.

Kaşının kesik yerinden koyu kırmızı bir sıvı damlıyor, muhtemelen yüzüstü düştüğü yerden. Kesik, eski bir yaranın yanında ve sınıfta bu kadar zarif görünen bir kadının nasıl bu kadar sakar olabildiğini merak ediyorum.

Onu strafferla sararak zarar görebileceği yerlerden uzak tutma dürtüsü göğsümde yükseliyor, ama bu dürtüyü bastırıyorum.

"Kanaman var," diye mırıldanıyorum ve geri çekiliyorum.

Telefonunu cebine koyar, parmaklarını kaldırır, saç çizgisine dokunur ve bakmak için parmaklarını çeker. Soluk yeşil bir kızarıklık yavaşça cildini değiştirir, ter damlacıkları yüzeye çıkar.

"Oh." Parmak uçlarındaki kırmızıya gözlerini kırptırır, bakışları donuklaşır.

Saniyeler içinde dizleri titrer. Maskeyi bırakıp öne atılır, yere düşmeden önce belinden tutarım. Kendini tutmak için koluna tutunur ve ben de bizi yarı yanmış çardak yakınındaki bir açıklığa doğru geriye doğru yönlendiririm.

Onu sallanan tahta bir bankta oturduktan sonra, ceketimin cebine uzanıp içindeki cep boyutundaki ilk yardım çantasını çıkarırım.

Elle'nin kaşları yükseldi, ama hala sersemlemiş görünüyordu. "Tanrım, sen gerçekten bir izciymişsin."

"Basit bir teşekkür yeter."

Göz hizasına gelmek için çömelirim ve yüzündeki saçları kenara çekerim. Midem sıkışır ve yanakları şiddetli bir kızarıklık kaplar.

Başparmağım kesik yerine değdiğinde tısladı ve ben de irkildim. "Üzgünüm. Öyle yapmak istemedim."

"Önemli değil," diyor, yutkunarak. "Sadece ellerinin ne kadar soğuk olduğunu hep unutuyorum."

"Raynaud sendromu," diyorum ve antiseptik mendili yırtarak yüzeysel kesikleri temizliyorum. "Dar kan damarları ve sınırlı kan akışı. Bu bir sorun, ama artık ben bile pek fark etmiyorum. Sadece acıdığında fark ediyorum sanırım."

"Ne sıklıkla oluyor?"

"Değişir, gerçekten. Bazen parmaklarım ve ayak parmaklarım sadece soğuk olur. Bazen uyuşurlar. Karıncalanma oldukça rahatsız edici olabilir, ama çoğunlukla olduğu gibi kabul ediyorum."

"Evet, anlıyorum." Kirli mendillerden birini düşürdüğümde başını sallayarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Kanı pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Özellikle değil, hayır." Titrek bir nefes verir. "Ailemin geçmişini düşününce ironik."

"Geçmişleri mi?"

"Bilirsin. Babam doktor."

"Ah." Bir yara bandı açıp kesik yerini kapatıyorum.

Soğuk parmaklarımla kenarlarını düzeltirken nefesini tuttu, ama gözlerimiz buluştuğunda soğukluk artık pek önemli gelmiyordu.

Alt dudağını dişlerinin arasına alır. Uzaklaşırken burun deliklerim genişler ve çöpü cebime atarım.

"Her zaman yanında yara bandı taşır mısın?"

"Kampüste öğrencilerin ne kadar sık yaralandığını bilsen şaşırsın."

"O yüzden mi buradasın? Kurtaracak birini mi arıyorsun?"

"Hayır. Visio Aternae toplantısına gidiyordum. Bazen dışarıyı çok soğuk olsa bile toplantıyı taş ocağında yapmak isterler."

"Peki maske ne için?"

"Hayaletlerin seni tanımasını engellemenin en iyi yolu budur," diyorum ona. Bu kısmen şaka ama o pek eğlenmemiş gibi görünüyor.

"Maske benim değil. Yerde gördüm ve çöp görmeye dayanamıyorum, o yüzden aldım."

"İnandırıcı bir hikaye."

"Buradan *sadece geçiyormuş gibi* davranan biri için çok suçlayıcı davranıyorsun. Sence ben tam olarak ne yapıyordum?"

Ne gördün?

Gün batımında burada olmamın asıl nedeni, programda hiçbir şey olmamasına rağmen, Death's Teeth'in görüldüğüne dair dolaşan bir söylenti. Bu iddianın doğruluğunu görmek için buraya geldim, Avernia'nın yeni öğrencisini araştırma talebimin onların benden şüphelenmesine neden olmamış olmasını umarak.

Müdürün görevi sadece süs olmak. Toplantıları düzenlemeyi o seçmiyor. Incarnate'in onayı veya katılımı olmadan bu mümkün değil.

Onun beni atlatıyor olması, özellikle önümdeki kadın için pek hayra alamet değil. Yeni katılımcı hakkında onlara gerçek bir haber vermedim, bu yüzden huzursuzlanmaya başlamış olabilirler. Eğer böyle bir şey olursa ve kendi başlarına cevap aramaya başlarsa, onu kurtaramam.

Elle başını sallar, omuzları düşer. "Bilmiyorum. Ben sadece... İkel Orman beni korkutuyor, hepsi bu. Sence de ürkütücü değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Ben orada büyüdüm. Bir şeyi içinden tanıyınca, o kadar da korkutucu gelmiyor."

Bakışlarımız buluşur, aramızda sessizce bir şey geçer. Boynumdaki kaslar gerilir, parmaklarım onu tekrar dokunmak için kaşınır.

"Bana bu gruptan biraz daha bahset," der bir süre sonra, büyüğü bozarak. "Visio Aternae. Neden bu kadar özeliler?"

"Avernia'da *gerçek anlamda* toplumsal fayda sağlamaya çalışan tek grup onlar. Diğer öğrenci organizasyonları kendi hedeflerine ve projelerine odaklanıyor, ama Visio Aternae bunun ötesine geçiyor. Geleceğe bakmak ve herkes için bir topluluk oluşturmakla ilgili."

"Bu yüzden mi katılamıyorum? Takım oyuncusu olabileceğimi düşünmüyor musun?"

Gözlerim onun gözlerine takıldı. "Senin varlığın, o öğrencilerin alışık olduğu türden bir ilgiyi çekeceğini sanmıyorum."

"Kaba. Negatif bir imaj yaratacağımı mı ima ediyorsun?"

"Kasıtlı olarak değil, belki. Ama okulun ailen hakkında ne düşündüğünü göz önüne alırsak, bu doğal bir beklenti."

Pythia'nın internette senin hakkında söylediklerinden haberdar değil misin?"

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir. "Hakkımda mı araştırma yapıyorsun?"

"Tüm öğrencilerim hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye özen gösteriyorum.

Bu, daha iyi bir öğretmen olmamı sağlıyor."

Kafasını geriye eğerek gülüyor.

Ses kulaklarımı okşarken boğazım düğümlenir.

"Bu kadar dürüst bir adam olmana şaşmamalı. Berbat bir yalancısın."

Yüzümde bir kırgınlık belirir. "Değilim. Ve sana söyledim, o kadar dürüst değilim."

Kaşları kalkar, alnındaki yara bandını kırıştırarak bana bakar.

"Siktir," diye nefes alıp, ayağa kalkarken gülerek söylüyorum.

"Sanırım bu tuzağa düştüm."

"Sen çok kolay birisin," diye onaylar ve bankın üzerinden atlar.

"Eğer bu doğru olsaydı, şu anda ilişkimiz biraz farklı olurdu."

Başımızın üstünde, bulutlar tam üzerimizde toplanarak açıklığımızı gölgelerle kaplıyor. Elle, sanki yapraklardan çıkıp saldırmak için bekleyen potansiyel canavarları kontrol eder gibi etrafına bakınıyor.

Ya da çok daha kötü bir şey.

"Peki, burada *gerçekten* ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Egzersiz yapıyorum deme. Bunun için uygun giyinmemişsin."

Tereddüt etti. Gözleri beni baştan aşağı süzerken, ruhum heyecan ve tedirginlik arasında gidip gelirken yutkundum.

Siktir, onu bu kadar çok istemem bir suç olabilir. Onun spekülasyonlarının ağırlığı altında tüm vücudum titriyor, sanki varlığımın tek amacı onun tarafından görülmekmiş gibi. Sanki hayatta olma sebebim sadece daha fazlasını elde etme *ihtimaliymiş* gibi.

Sonunda omuz silkiyor. "Okulu biraz tanımaya çalışıyordum. Anderson soyuna duyulan nefreti gerçekten anlasam iyi olur, sence de öyle değil mi?"

"Ah, demek ilk günkü sohbetimizden bu yana bilgilerini tazelemiştin," diyorum. "Ancak her şeyin somut, rasyonel bir nedeni yok. Ve

burada pek çok cevap bulabileceğinden emin değilim. Obeliskos arşivlerini kontrol ettin mi?"

"Evet. Çok sıkıcı. Onları önermene şaşırmadım."

"Belki Lexington Abbott'un koluna asılmakla daha az zaman harcarsan, kasabanın sırlarını çözebilirsin."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum, umarım bunları görmezden gelir ve sohbeti olduğu gibi devam ettirir. O sırtıttığında, işleri batırdığımı anladım.

"Kıskanç gibisin, izci."

"Öyle mi? Ne garip." Omuzlarımı kaldırıp, daha önce geldiğim yola geri dönmek için uzaklaşıyorum. "Sanırım bazı insanlar duymak istediklerini duyarlar."

O da peşimden geliyor. "Bazı insanlar rol yapmaya kararlıdır."

"Herkesin böyle çekici seçenekleri yok. Bazıları için 'rol yapmak' hayatta kalmanın tek yolu."

"Sen, kasabanın kraliyet ailesinden biri değil misin?" Yanımda belirir, benimle aynı hızda yürür. "Bir öğrenciyle dostluk kurduğun için seni kovmazlar."

"Avernia'nın politikaları çok katıdır."

"Ama Dekan Bauer korkak bir adamdır."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Justin'i ne kadar tanıyorsun?"

"Adının Justin olduğunu bilecek kadar iyi tanımıyorum." Gözlerime bakıyor. "Ama onun rüşvet ve gizli anlaşmalar kabul eden türden bir dekan olduğunu söyleyebilirim. Söylediğin kadar büyük bir belaya bulaştığına inanmak çok zor."

Göğsümde kötücül bir şey kıvrılıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Yürüyüşümü durdurup ona dönüyorum. "*Bunu* nereden biliyorsun?"

Elle yavaşlayarak durur, kaşları karışıklıkla çatılır. "Sadece kolayca ikna edilebilir biri olduğunu demek istedim..."

"Benim dersime bu şekilde mi girdin? *Onu ikna* ederek mi?"

"

Sanki sorduğum şeyi anlamaya çalışır gibi gözlerini kırıştırıyor. Neden sorduğumu, neden önemli olduğunu bilmiyorum, ama onunla dekan arasında bir şeylerin olduğu düşüncesi damarlarımdan beyaz sıcak bir zehir akıtıyor.

Lexington'ın birkaç haftadır her derste ve hatta ders dışında onunla flört etmesini görmeye katlanmak bir şey, ama *Dekan Bauer*'ın ona dokunması benim için kabul edilemez bir şey.

Kız kardeşimin gözyaşlarıyla dolu yüzü bir anlığına zihnimde beliriyor, ama hemen Elle'in düşünceli yüzü onun yerini alıyor, bana bakarak bir açıklama bekliyor.

"O zaman söylentileri duymuşsun," diyor yumuşak bir sesle, yere bakarak. "Los Angeles'ta rol almak için insanlarla yattığımı mı?"

Kan kulaklarımın arasına hücum etti, şakaklarımı ağrıtmaya başladı. "İnkâr mı ediyorsun?"

"Sanırım... buna cevap vermeye değmez. Neye inanmak istiyorsanız ona inanın, Profesör Dupont. Zaten *bu* konuda bir şey yapamayacağımızı söylediğinizde ne önemi var ki?"

O tekrar uzaklaşmaya başlar ve ben düşünmeden harekete geçerim. Kolumu uzatıp bileğini tutarım. Ne yapacağımı görmek için bekler gibi durur, ama hiçbir şey olmaz.

Sanki donmuşum gibi, onu bir an için burada tutmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum.

Elbette söylentilere inanmıyorum, ona söylemek istiyorum. Doğru olsalar bile bir şey değişmezdi.

Sadece, bu inançsızlığımın Pythia'nın yaydığı tüm söylentilere karşı gerçek bir kararsızlıktan mı, Elle'nin dürüstlüğüne olan inancımdan mı, yoksa onlara inanmak istemediğimden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Bütün bunları itiraf edemem. Beni baştan çıkaran tek kadına tüm kartlarımı açmak tehlikeli bir oyun.

"Bırak beni," diye talepte bulunur, ama ben bırakmam. Öfke yüzünü kaplar ve duygularını bu kadar kolayca ortaya vurması beni çok etkiler, sanki bir kristal küre uyarısı gibi. "Senin sorunun ne? Beni burada yeterince uzun süre rehin tutarsan, ne olacak? Bir sonraki prodüksiyonunda başrol için sana bir fırsat mı sunacağım?"

Yüzüme dehşet yerleşir. "Tabii ki hayır..."

Sessiz fısıltılar ve çıtırdayan yaprakların sesi kemiklerimde bir panik dalgası yaratır. Kafamı yana çevirip, sonsuz ağaç gövdelerinin ötesine bakarak kimin geldiğini görmeye çalışırım.

Kim olurlarsa olsunlar, çok yakındalar ve kaçacak zaman yok. Hangi yönden geldiklerini anlayamadığım için kaçamam.

Elle de sesleri duyunca biraz direnci kırılır ve canlanır. "Şey, ne..."

"Şşşş," diyorum ona, kolunu çekerek. Çardak yönüne doğru çekiyorum bizi, biri ortaya çıkmadan önce arkasına geçmeye çalışıyorum. Bir taşa takılıp tökezliyor ve sertçe yere düşüyor; vücudumu ona doğru çeviriyorum, yanmış yapıya yuvarlanırken darbenin etkisini hafifletmeye çalışıyorum.

Yüzü kucağıma düşer, çekilmeye çalışırken yanakları kızarır. Öfkeli bir ifade yüzüne yansır ve ben, bizi görünmez bir yere çekmeye çalışırken içimde patlayan çelişkili duyguları görmezden gelirim.

"Bana dokunmayı kes," diye bağırır.

"Bir saniye susar mısın?" diye karşılık veriyorum, burada keşfedilme düşüncesiyle dişlerimi sıkıyorum.

İkimizin yalnız kalmış olabileceğine kimsenin inanacağı masum bir senaryo yok. Bu, cevaplayabileceğimizden daha fazla soru yaratır ve açıkçası, eğer bu Death's Teeth ise - ki bu çok muhtemel - onun onları görmesini istemiyorum.

Ya da tam tersi.

Yapının sağlam bir parçasına sığınarak sırtımı tahta duvarın alt kısmına dayadım ve sesler ve ayak sesleri yaklaşırken onu kucağıma çekmeyi başardım. Gözlerinde endişe belirdi ve gerginleşti, dizleri kalçalarımın batıyordu.

"Ne..."

Gözlerimdeki bakış, cümlemin sonuna ne yazmak istediğini cevaplamış olmalı ki, sözünü kesip, zorlukla yutkunur.

Parmakları süveterime yapışır ve başını eğerek burnunu boynuma dayar.

Her nefes alışında, soğuk havaya karşı beni ısıtan nefesinin buharı cildimin yüzeyinde buharlaşır. Ellerimi yere bırakırım, o üzerimde otururken biraz olsun netlik sağlamaya çalışırım.

Bacaklarım uzanmış ama yeterince gizli.

Tabii soldan, terk edilmiş evin önünden biri gelmezse. O zaman beni kesinlikle görürler.

Eğilerek, iki dizimi Elle'nin sırtına dayadım. Sanki beni engellemek istercesine hareket etti ve benim aletim bu kıvranmayı fark etti.

Kalçalarını kavrayarak hareketlerini durduruyorum. Kemiklerim birden vücudum için çok büyük gelmeye başlıyor.

Ayak sesleri açıklığa girer. Elle, sessiz, neredeyse duyulmayacak kadar alçak seslerle konuşurken şiddetle titrer, ama ben o sesleri yine de tanırım.

Siktir.

"Gördün mü? Sana burada kimse yok demiştim." Bu, Direktör'ün sesi, belirsiz tonu inkar edilemez. "Son zamanlarda paranoyan seni ele geçiriyor."

Bir cevap homurtusu, ardından anlayamadığım sözler.

Bir şey çardak sütunlarından birine çarpar ve Elle kucağımda sıçrayarak bana daha da yaklaşır. Korkmuş bir ses çıkarır ve ben gözlerimi kapatırım, umarım duymamışlardır.

Elimi kaldırıp başının arkasını kavradım. Dikkatimi dağıtsa da, ağzını boynuma sıkıca bastırdım.

Dikkatimin dağılması, onun burada olduğunu öğrenmelerinden iyidir. Olasılığı düşük olsa da, Death's Teeth'in Elle Anderson'ın burada olduğunu bilmediği ihtimaline karşı, durumun böyle kalmasını isterim.

"Tek bildiğim, geçen seferki gibi bir hatayı tekrar yapamayız," diyor diğer ses, şimdi daha yakın, sanki *birkaç santim* ötemizde duruyormuş gibi.

Elle nefes almayı tamamen keser. Parmaklarımı kalçasına geçirip, başının arkasına daha sert baskı yaparım. Bu hem onu korumak hem de kendi akıl sağlığımı korumak içindir.

"Sakin ol," diyor Direktör. "Her şey plana göre gidiyor, tamam mı? Her şey yoluna girecek. Ben bunu sağlayacağım."

"İyi. Çünkü biliyorsun, eğer yapmazsak..."

"Sonuçlarının farkındayım. Beni, Incarnate uğruna kendini feda etmenin hayatta kalmamı sağlayacağını düşünen, gözleri parlayan bir acemi sanmayın. O kadar saf değilim."

Kaslarım gerildi. *Neyden bahsediyorlar?*

Yıllardır resmi bir fedakarlık yapılmadı — Incarnate ve Maiden ile birlikte Death's Teeth bulmacasının üçüncü parçası. Incarnate'in yerine geçecek kimse olmadığı için, sadece ben belirsizlik içinde durduğum için, buna gerek yoktu.

Ama şu anda konuştukları şekilden, bir şeylerin değiştiğini düşünüyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Söylentilerdeki törenin amacı bu muydu? Benden bir seçim yapmamı zorlamak mı?

Belki de daha derinlemesine araştırmalıyım. Tenarus'a gitmeliydim.

Sonunda, konuşmaları sessizleşir ve ayak sesleri zayıflar, sonra da tamamen kesilir. Elle hareket eder, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışır, ama ben onu tutarım — ne olur ne olmaz diye.

Geri dönecekler mi, dönmeyecekler mi, bunu söylemek zor. Risk almak istemiyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, ben de buradan ayrılmak istemiyorum. Bal ve vanilya kokusu beni sarıyor, Elle'in saçları çenemin altında yumuşacık, nefesleri cildime sertçe çarpıyor ve temas ettiği yerlerde nemli izler bırakıyor.

Şimdi kalkarsak, ben hazır olmadan hareket edersek, yalanlarımın kanıtını göreceğiz. Onu istediğimi, ona dokunmak istediğimi, hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar istemediğimi.

Onun beni öpmesi için her şeyi feda edeceğimi - kariyerimi, itibarımı, ne olursa olsun. Son kez olsa bile.

"O kimdi?" diye fısıldadı.

"Senin ilgilenmene gerek olmayan biri."

"Sen saklanmak için daldın, ama bana endişelenmememi mi söylüyorsun?"

"Bizi yakalayacaklardı, o yüzden seni buraya sürükledim." "Ama biz hiçbir şey yapmıyorduk ki."

"Önemli değil," diye cevap veriyorum. "Burada baş başa olsak nasıl görünürdük sence? Avernia öğrencileri ve personeli *konusur*, Elle."

Yine hareket etti, kalçalarını öyle bir eğdi ki, istemeden dilimi ısırardım.

Bir kalp atışı geçer ve o bunu üçüncü kez yapar, daha yoğun bir çaba göstererek. Sanki ne yaptığını biliyormuş gibi, sanki altımda olduğumu hissedebiliyormuş gibi.

Siktir. Hissedebiliyor, değil mi?

Bunu bu kadar sevmemeliyim. Benzer durumlarda, başka biri yakınlık peşinde olduğunda damarlarımda sadece tiksinti dolaşır, ama onun durmasını hiç istemiyorum.

Kalçaları dalgalanmaya devam ederken, dudakları boynuma doğru kıvrılıyor, yavaşça üzerimde çalışıyor. "Sen bir yalancısın, izci."

"Elle." Adını yarı yürekli bir dua gibi söylüyorum. "Şansımızı zorlamamalıyız."

"Tamam, ama ya doğruca bastırırsak..." Geriye kayıyor, sonra öne, neredeyse pantolonumun içinden beni sürüyor. "...buraya?"

Çenem açılır, heyecan içimi kaplarken ağzım açık kalır. Dişleri boyun damarımı ısırır, beni titretir ve ben zaten boşalmaya ne kadar yakın olduğumu fark ederim.

"Elle. Bu çok kötü bir fikir."

"Kötü fikirler en iyi hikayeleri oluşturur."

O devam ederken, ben düşünemiyorum, nefes bile alamıyorum, o ise amını benim sert sikimin üzerinde sıkıca sürüyor. İçten içe, bunu durdurmam gerektiğini biliyorum, özellikle de ikimizin de tehlikede olabileceğini veya yakalanabileceğimizi düşünürsek, ama durdurmuyorum.

Şu anda hangisinin daha kötü olacağını bilmiyorum ve umurumda da değil.

Bunun yerine, kirli çardak döşemelerini tırmalıyorum ve onun istediği gibi davranmasına izin veriyorum. Arzu, damarlarımdan geniş ve renkli bir halı örüyor ve o geri çekilip gözlerime bakıyor. Parmakları çeneme dokunuyor, dudaklarımı okşuyor; dudaklarımı aralıyorum ve onun işaret parmağını bir anlığına içeri sokmasına izin veriyorum.

"Bu okulda neler olduğunu bilmiyorum," diyor yumuşak bir sesle, o kadar sert bastırıyor ki içimden bir inilti kaçıyor. "Ama *bu* inkar edilemez. Sen ve ben. Hissetmediğini söyle."

"Şu anda tek hissettiğim şey, pantolonumu ıslatan amın." "Sanki şu anda onu sikmek istemiyormuşsun gibi konuşma."

"

Vücudumdaki her kas gerildi. "Ağzın çok pis, baştan çıkarıcı kadın."

Gülümser, eğilip alt dudağıma emmek için eğilir ve dilini ona değdirir. "Ve sen bunun farkında *bile* değilsin."

Parmaklarını saçlarımin arasına geçirip açığı değiştirdiğinde, kendimi tutma çabam boşa çıkar. Son ipliği kalmış yıpranmış bir ip gibi, boşalırim ve kıyafetlerimdeki dağınıklığa doruk noktamı da eklerim. Yıldızlar gözlerimin önünde dans eder, meleklerin aurası gibi yüzümün etrafında döner ve bu coşkudan çıkmam için birkaç düzensiz nefes almam gerekir.

Bunu yaparken, pişmanlık ve korku coşkunun arasına giriyor.

Elle, ben daha söylemeden duygularımı anlıyor gibi görünüyor. Kaşlarını çatıyor, kucağımdan iniyor ve gözlerini deviriyor. "Söyleme. Lütfen. Ben... Bunun bir hata olduğunu duymak istemiyorum."

Göğsümde bir sancı hissediyorum. "Bu bir hata değildi. Sadece... başımızı büyük belaya sokabilecek bir şeydi."

"Avernia, kafasına koyduğunda gerçek bir cinayeti bile örtbas edebilir, ama sen bana bu kadar önemsiz bir şey için seni kovacaklarını mı inandırmaya çalışıyorsun?"

"Politika böyle..."

"Bu *saçmalık*, Sutton. Aramıza bir duvar örmeye çalışıyorsun, ama nedenini bilmiyorum. Belki de az önce saklandığımız insanlar bununla bir ilgisi vardır, ama her halükarda sen lanet bir yalancısın. Belki de bir korkaksın."

Duygularının yoğunluğu sesini titretir ve ben çenemi sıkarım çünkü onun suçlamasını inkar edemem.

Onu yakalamak, ona dokunmak, benim adımı haykırmasını sağlamak için parmaklarım ağrıyor. Ama yapmıyorum, Bellamy'yi hatırlıyorum. Beckett'ı. Laneti.

Gerçekten paylaşamayacağım şeyler, ama yine de ince bir örtüyle gizlenmiş bahaneler. Bu kadının bana hissettirdiği şeylerden ve yıllardır kaçındığım şeylerden dikkatimi başka yöne çekmenin yolları.

Ben bir korkakım.

Sadece kimse bana bunu hiç söylemiyor.

Cevap vermediğimde, Elle ellerine sert bir bakış attı, sonra onları silkeledi ve ayağa kalktı. "Tamam. Seni yalnız bırakayım."

"Bekle, seni geçireyim..."

"Hayır, teşekkürler. Kampüste benimle birlikte olmaktan çekinmeyen insanlar var, seni zorlamayacağım." Bandajı

alınımdan koparıp üstüme düşürür. İçinde kurumuş kan lekeleri vardır ve ben onu yumruğumda sıkıştırırım.

"Lexington gibi insanlar mı?" diye mırıldanırım.

"Belki." Omuz silkiyor. "Ama sen bahaneler uydurmaya devam edip beni istediğini kabul etmezsen... Sanırım bu senin işin değil, değil mi?"

O açıklıktan ayrılmaya başlarken, ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum, sikimin tamamen yumuşaması için kendimi zorluyorum ve pantolonumdaki kurumuş spermin soğuk hissini görmezden geliyorum. "Bu ormandan uzak durmalısın, Elle. Söylediklerimin hiçbirisi sana anlamlı gelmiyorsa, en azından bir daha buraya gelmeyeceğine söz ver."

Omurgası düzelir, kapüşonlu sweatshirtinin altında gerilir ve kollarını kavuşturur. Hiçbir şey söylemez, sözlerimi hiç dikkate almaz ve kampüse doğru yola çıkar, beni orada, kararlılığımın ne kadar süreceği merak içinde bırakır.

Ve maskem nereye gitti lan?

SONUNDA KAMPÜSE geri döndüğümde, Sutton Dupont'tan ne kadar nefret ettiğimi kendi kendime söyleniyorum. Hatta, akademik planlarımı altüst etse de, onun saçma sapan dersinden tamamen çekilmeyi düşünmeyi kafama koyuyorum.

Aslında ona kızgın değilim, kendime kızgınım, bu kadar muhtaç olduğum için. Tabii ki bir öğrenciyle yakalanmak istemez. İnsanlar bizi birlikte görürse, onun başına gelecekler benim başıma geleceklerden çok daha ağır olur ve ben de sınırları bu kadar zorlamamalıyım.

Bu, reddedilmenin acısını azaltmıyor, ama beni buradaki açıkça pislik yapıyor.

O yalan *söylüyor* ve bahaneler uyduruyor olsa bile. Bana daha fazla yaklaşırken yarı yürekli reddedişleri ve bunu inkar etmeyi reddetmesi bunu çok açık hale getiriyor.

Dikkat dağınıklığı ve kendini inkar etme belirtilerini tanıyorum. Sutton'ın saklanma nedenini düşünürken, ben de bunlardan suçluyum. Bizi ortaya çıkmamak için yaptığını söyledi, ama sekiz yıl önce kafamda kazınan gizemli figürlerin görüntülerini silemiyorum.

Ama tehlike altındaysak, Sutton gibi kurucu bir aile üyesi bunu bilirdi. Öyle olsaydı, beni kesinlikle orada tutmazdı.

Değil mi?

Kırık kapının altından geçerken, dekan ve onunla sohbet eden uzun boylu, sırık gibi bir adama neredeyse çarpıyordum.

Kalbim göğsümde atmaya kesmiş gibi hissediyorum.

Uzun boylu, sırık gibi bir adam, onu *kesinlikle* daha önce görmüştüm.

Hatta daha da fazlası.

Onun yanında, aynı sırık gibi adamın tıpatıp aynısı, aynı simsiyah saçları ve buz mavisi gözleri olan üçüncü bir adam, dekan beni sakinleştirdiğinde bana kötü bir bakış attı.

"Bayan Anderson, size rastlamak ne güzel. Derslere başladığınızdan beri sohbet etme fırsatımız olmadı," diyor Dekan Bauer, küçük sıçan gözleriyle beni baştan aşağı süzerken.

Gülümsemesi gergindi ve bir an için evine yaptığımız şeyi biliyor mu diye merak ettim.

Ama o hiçbir şey söylemiyor — tıpkı Asher ve Quincy'nin tahmin ettiği gibi. İnternette de kimse bundan bahsetmiyor, bu yüzden bunun da hiç olmamış gibi davranacakları bir başka şey olduğunu varsayıyorum.

"Avernia'yı nasıl buluyorsun?" diye devam ediyor. "Umarım mükemmeldir. Kurumumuzdaki eğitimin kalitesine gerçekten tüm kalbimizi ve ruhumuzu koyduk."

"İyi," diye cevap veriyorum, onun elinden kurtulmaya çalışarak. Yaşlı adamın bakışlarından kaçınıyorum. "İzninizle, ben odama gitsem iyi olacak..."

"Anderson, hmm?" diye sordu yaşlı olanı, ve dikkatini daha çok bana çevirdiğinde, yanaklarının çökmüş olduğunu fark ettim, bu da yüz kaslarının solgun görünümünü daha da belirginleştiriyordu. Sanki yıllardır, hatta on yıllardır hayatı yavaş yavaş içinden akıp gitmiş gibi. Bir vampire benziyordu, ve ben doğaüstü olaylara pek inanmasam da, genç kızları yutmak isteyen korkunç beyaz adamlara inanırım.

Ve bu adama bir daha yaklaşmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Ah, evet, bu Noelle." Dean Bauer elini omzuma koyup beni biraz öne doğru çekti. "Avernia Koleji kadrosuna en son katılanımız."

Yaşlı adam ikimizi sırayla süzer. "Demek Anderson çocuğu okulu bıraktı?"

"Oh, şey... hayır." Dean Bauer'ın yüzü düştü. "Asher hala kayıtlı."

"Anlıyorum." Yaşlı adam burnunu çekerek cebinden mendilini çıkarır ve öksürmeye başlar.

Öksürüğü, kulaklarımda durmadan çalan bir davul gibi yankılanır. Parmaklarım uyuşur, uzuvlarım gerilir, onun bundan bahsedecek mi diye beklerken.

Benden bahseder.

Hasta bir adam, üzerinde Jean-Louis yazan metal bir isim levhası bulunan cam masanın arkasında oturuyor. Ofisin tamamı camdan yapılmış, West Washington Bulvarı ve cadde boyunca uzanan diğer işyerleri görünüyor. Dikkatli bakarsanız, oyunculuk grubumun merakla beklenen The Glass Menagerie adlı oyunu sahnelediği Grandeur Playhouse'un kubbeli çatısını görebilirsiniz.

Laura rolü için yaptığım seçmelerde başarısız oldum, ama bunu benden ve yönetmenden başka kimse bilmiyor.

Ve şimdi bu yabancı adam.

Gözleri donmuş ikiz göller gibidir ve masanın üzerinden bir tableti kaydırırken, ekranda kendimi görüyorum.

Çıplak. Savunmasız. Yardımcı yönetmen Aaron Buckley ve kız arkadaşı Thalia'nın altında kıvranıyorum. İkisi de, onları aynı anda tatmin edersem sırrımı saklayacaklarına söz verdiler.

Bunun bir basamak olduğunu söylediler ve aptalca da olsa, ben de onlara inandım.

Siktir. Bu işi çok uzun zamandır yapıyorum ama elde ettiğim çok az şey var ve ben pes ettim.

Satıldım. Aileme neler yapabileceğimi ve kendime de sadece büyük bir başarısızlık olmadığını kanıtlamak istedim.

Yıllar önce, kimliği bilinmeyen bir yabancının ölümüne yardım eden ve o günden beri hatırası beni rahat bırakmayan korkmuş kızdan daha fazlası olmak istedim.

Çok fazla istedim.

"Bu tür davranışların, ahlakın ve yeteneğin hakkında soru işaretleri uyandırdığının farkındasındır, Elle."

Adımı söyleme şeklinden nefret ediyorum. Sanki bunu hak etmiş gibi.

Yine de, bir uyarı ya da ikinci bir şans umuduyla dilimi ısırıyorum.

Bunun yerine, Grandeur Playhouse'un sahibi, sektörde uzun bir aile geçmişi olan Doğu Kıyısı'ndan gelen bir kodaman olan Jean-Louis, koltuğuna yaslanıp bir özür bekliyor.

Eğer erkek olsaydım, sistemdeki bir boşluğu kullanarak başardığım için beni tebrik ederdi. Hayallerimi gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapmamı.

Ama ben bir kadın olduğum için, kemer tokası çözüyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Bu ortaya çıkarsa kariyerini mahveder," diyor, kemikli elini çenesine sürterek. "Sen bir hiçsin ve ben bunu böyle kalmasını sağlayabilirim. Ya da..."

Sözünü bitirmeden, sabırsızlığı artarken çenesi hareket ediyor. Sandalyemden kalkıp dışarı çıkıyorum.

Yirmi dört saat geçmeden, prodüksiyondaki yerim yedeğe verildi ve yüzüm ilçedeki her üçüncü sınıf dedikodu dergisinde yer aldı. Kimse *olmadığım* için Los Angeles'tan ayrılmamı gerektirecek kadar büyük bir olay değildi, ama yine de.

Hasar verilmişti. Haftalarca menajerimle konuştum — ki sonunda beni bıraktı — ve en basit sahne işlerini bile almaya çalıştım, ama kimse beni istemedi. *Bedavaya* bile.

Ben de gittim.

Ve şimdi geçmişim beni yakalamış gibi görünüyor.

Adam boğazını temizler, bana döner ve boş elini uzatır. El uzun ve iskelet gibidir, ben de elini tutmadan ona bakarım.

"Bu Jean-Louis *Dupont*," diyor Bauer alçak sesle. "Avernia mütevelli heyeti başkanı, kurucu aile üyesi ve saygın belediye meclisi üyesi. El sıkışmak istediğinde, elini sıkarsın, küçük kız."

Damarlarımda buz gibi bir soğukluk hissediyorum.

Dupont mu?

Bakışlarım, onun biraz arkasında duran, ben kapıdan içeri girdiğimden beri boş bir ifadeyle bana bakan genç adama kayar. Siyah saçlarının altındaki burun, dudak ve kulak şekilleri dışında neredeyse ikiz gibiler.

Hepsi, haftalardır arzuladığım yakışıklı profesöre benzeyen özellikler.

Hayır, hayır, hayır. Bu mümkün olamaz.

Evren bu kadar acımasız olamaz, değil mi?

Jean-Louis, Sutton'ın *babası* olamaz.

Titrek bir nefes vererek, ellerimi kaldırıp onlara gösterdim, içimdeki dünya altüst olmuş olsa da, dışarıdan sakın görünmeye zorladım kendimi.

Sanki parçalanıyormuş gibi. Sutton'a çarptığımda avuç içlerim sıyrıldı. "Üzgünüm, ama ormanda kötü bir düşüş yaşadım. Yaraları daha da kötüleştirmek istemem."

"Bu kurumuş kanı açıklıyor," diyor Jean-Louis, yüzümü incelemek istercesine eğilerek. "Belki de bir grup kanunsuz tarafından saldırıya uğradın diye düşündüm. Orada takıldıkları söyleniyor, biliyorsun."

"Benim gibi küçük bir kızın oradan kaçmasını bekler miydin?" Ben de ona bakıyorum. "O çetelerin çok çabuk şiddet uygulayabildiğini duydum."

Mavi gözleri kısıılır. Arkasında, genç adam bir adım geri çekilir, sanki arka planda kaybolmaya çalışıyormuş gibi.

Ya Jean-Louis Sutton'a benden bahsederse?

Los Angeles'taki bu söylentilerin doğru olmasından daha kötü olan tek şey, abartılmış olsalar bile, bu konuda yalan söylememdir. *Herkesle* yatmadım: Aaron ve kız arkadaşı tek seferlik bir olaydı ve bunun bedelini ödedim.

Ama çoğu insan gerçeği umursamayacak. Gerçeklerin hangi kısmından tiksineceklerini seçecekler ve oradan devam edecekler.

Bir erkek umursamak zorunda kalmaz. Muhtemelen genel halk nezdindeki değeri artar. Tanrı korusun, bir kadın onun taktiklerinden bir sayfa alsın.

"Evet, bir süredir kampüste bir grup muhtemel kanunsuzların sorun çıkardığı doğru," diye araya girer Dekan Bauer. "Bu yüzden Jean-Louis gelip durumu kontrol etmeyi, bizi ele geçirmediklerinden emin olmayı seviyor. Hastalık ve seyahat nedeniyle bir süredir buraya gelemiyor, ama..."

"Justin," diyor Jean-Louis sert bir sesle. "Kıza bu kadar önemsiz konuları anlatmamıza gerek yok."

Omuz silkiyorum. "Belki de trivia'yı seviyorumdur."

"Sen saçma sapan şeylerden hoşlanan tiplere benziyorsun." İki elini de cebine sokar ve beni baştan aşağı yapış yapış hissettiren uzun bir bakış atar. "Kampüsümü beğendin mi, Bayan Noelle?"

"Aslında sadece Elle."

"Sakıncası yoksa, yasal adını kullanmayı tercih ederim. En azından bir ilişki kurana kadar."

Demek oynadığımız oyun bu. "Bunun olacağını sanmıyorum."

Jean-Louis kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

Dekan Bauer ve genç adam bana bakıyor ve dördümüzün üzerine bir anlık tedirginlik çöküyor.

"Ne tür bir ilişki kurmayı umuyordunuz?" diye soruyorum, başımı yana eğerek. "Çoğu profesyonel ilişki, ilk ismin kullanılmasına hiç gerek duymaz."

Jean-Louis'in her hücrelerinden nefret fışkırıyor. "Oldukça konuşkansın. Öğrenciyken, büyüklerimizle bu kadar rahat konuşmazdık.

"Ben Fury Hill'de büyüdüm," diye cevap veriyorum. "Aile yapısı farkından olmalı."

"Öyle olmalı." Bana alaycı bir şekilde gülümser, sonra genç adama dönerek onun kemikli omzunu tutar. "Herkesin bu kadar güçlü ve önemli genleri olamaz, değil mi? Değil mi, evlat?"

"Beckett," dekan araya girerek alnını parmaklarının arkasıyla okşadı, "belki de babanı *toplantısı* için Apollodorus'a götürmeliyiz?"

Beckett. Bu ismi daha önce nerede duymuştum?

Genç adam başını sallar, bana yan gözle bakar, sonra başka bir yere döner. "Tabii. Baba?"

Jean-Louis tereddüt eder, ormana bakarken bana bir kez daha bakarak hala benimle ilgilendiği belli olur. "Yalnız mı seyahat ediyordunuz, Bayan Noelle?"

"Evet, yalnız seyahat ediyordum."

O, kısa bir şekilde başını sallayarak mırıldanıyor, ama bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum. "Gelecekte bunu yapmamı tavsiye ederim. Gölün yakınında ne tür kötü yaratıkların beklediğini asla bilemezsin. Öğrencilerin parçalanmış olarak geri döndükleri... ya da hiç dönmedikleri durumlar olmuştur."

Bakışlarımı, yerinde kıpırdanmaya başlayan Beckett'e kaydırıyorum. Yüzünde suçluluk ifadesi var, ama nedenini tam olarak bilmiyorum.

"Primordial Ormanı yasak bölge," diye araya girer Dekan Bauer, kravatını düzeltirken. "Umarım Bayan Anderson, tekrar oraya gitmeden önce sayısız uyarıyı dikkate alır."

"Onu uygun şekilde cezalandıracağınıza eminim," diye cevaplar Jean-Louis, arkasını dönüp oğlunu önüne iterek.

Dean Bauer, Lyceum'a doğru yürümeye başlarken yüksek sesle nefes verir. Bana, ayakkabısının tabanındaki bir böcekmişim gibi bakar.

"Jean-Louis'yi kızdırmak akıllıca bir fikir değil."

"Neden, Anderson olduğum için mi? Beni okula kaydettirdiğinde bu laneti pek umursamış gibi görünmüyordun, değil mi?"

"Belki benim tarafımdan biraz gözden kaçmış olabilir, ama sanki..." Diğer ikisinin kaybolduğu yöne bakarak sözünü keser. "Önemli değil. Sen buradasın ve ben aşırı durumlar dışında okuldan atma işiyle uğraşmıyorum. Ve o durumda bile... şey. Beckett'le tanıştın."

"Onun bununla ne ilgisi var?" diye soruyorum, sesim gergin.

Dekan bana tuhaf bir bakış attı. "Şey, okulda kardeşini neredeyse öldürüyordu, ama bazı şeyler oldu ve şimdi geri döndü."

Gözlerimi kırkıyorum, boğazım düğümleniyor, onun isminin neden bu kadar tanıdık geldiğini anladığımda.

Ailem geçen dönem mağarada kimlerin olduğunu veya öğrencileri kimin kaçırdığını bana söylememişti. Sadece bir grup Küratör olduğunu ve çoğunun hayatta kalamadığını söylemişlerdi. Asher birini o kadar kötü dövmüştü ki, hayatta kalmasına şaşırmışlardı.

O kişi *Beckett Dupont*'tu.

Sutton'la tanıştığımda o kadar dalgındım ki, aralarındaki ilişkiyi hiç fark etmedim ve onun kampüse geri dönmesine izin verileceğini hiç düşünmedim. En azından bu kadar çabuk değil.

Bu da Dupontların Fury Hill'in kraliyet ailesi olduğu iddiamızı daha da güçlendiriyor. Gerçekten cinayetten paçayı sıyrabiliyorlar.

SUTTON

GÖNDEREN noelle.anderson@avernia.edu

sutton.dupont@theater.avernia.edu

KONU: Ders yeri

İlgili kişilere,

Diğer profesörlerin derslerini dışarıda, İlkel Orman'ın kenarında veya Lyceum'un ötesindeki harap görünümlü amfityatroda verdiklerini gördüm. Neden biz hiç havasız oditoryumumuzdan başka bir yere gitmiyoruz?

Meraklı bir zihin,

Elle Anderson

Onun bahsettiği boş oditoryumda otururken başparmağım seğiriyor. Visio Aternae öğrencilerinin çoğu, dönemdeki büyük bağış toplama etkinliği hakkındaki tartışmamızın ardından çoktan ayrılmıştı.

Cevap vermeden e-posta dizisini hızla kapatıyorum, çünkü o mesajı sadece haftanın ilk dersini iptal ettiğim için gönderdiğini ve bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Aslında, bu cehennem gibi bir migren ağrısıydı ve mide bulandırıcı ağrıdan kurtulmak için kafamı parçalamayı düşünmeme neden oldu. Ama sonra Beckett'in cesedimi bulacağını ve bunun yaratacağı travmayı düşündüm ve ilaç etkisini gösterene kadar karanlık yatak odamda saklanmaya karar verdim.

Yine de, öğrencilerime bir açıklama borçlu olduğumdan değil. Derslerimi kaçırdıklarında, mümkün olan en kısa sürede bana haber verdikleri sürece, nadiren ayrıntılı bilgi vermelerini isterim.

Elle'nin ne yaptığını merak ederek dizime işaret parmağımı vuruyorum. Uyumuş mu, yoksa oda arkadaşıyla kahvaltı mı yapmış? Belki Lexington ve diğer arkadaşlarıyla buluşup hafta sonu ödevlerini gözden geçirmiş ya da sınıfın son oyunu için yapılacak seçimler hakkında spekülasyonlar yapmışlardır.

Sömestrin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti, bu da işlerin rayına oturduğu anlamına geliyor. Death's Teeth ise ürkütücü bir sessizliğe büründü ve kendilerini sadece Apollodorus ve mağara partilerine adadılar. Geçen sömestr kampüste yaşanan şiddet olaylarının hacmi göz önüne alındığında, cinselliğe bu kadar odaklanmaları endişe verici. Toplantıların sayısının artması da beni tedirgin ediyor.

Sanki çaresiz kalmışlar da, davranışlarıyla dikkatimi çekmeye çalışıyorlarmış gibi. Jean-Louis'in söylediği gibi, beni zorlamaya çalışıyorlarmış gibi.

Ve kimse yeni öğrenciyi sormadı.

Nefes verirken, Elle'nin düşünceleri tekrar aklıma gelince çenemi çalıştırıyorum ve potansiyel tehlikeyi bir kenara itiyorum. Onun Lexington'ın etrafında dolaşması fikri beni kontrol edilemez bir kötülükle dolduruyor ve kısa bir süreliğine onları kalıcı olarak ayırmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Belki de annesine onun notlarından endişelendiğimi söyleyip onu yola getirmeliyim.

Ama bu müdahale etmek olur ve Elle bunu hemen anlar. Tiyatro programının en iyi öğrencilerinden biri olan Lexington'a haber vereceği de kesin. Onun üzerine öfkemi çıkarmak adil olmaz.

Onları Elle'den çıkarmak da pek adil değil, ama kendimi tutamıyorum. Bana her yaklaştığında, milyonlarca farklı korku beni sarıyor: işimi kaybetme korkusu, onu bu okulun tehlikeli karanlık yüzüne bulaştırma korkusu ve onun bakışlarının içimde derin bir şeyleri harekete geçirmesi korkusu.

Ne olduğunu bilmiyorum, ama onun tenine her dokunduğumda cildim adeta canlanıyor ve bu arzu beni tamamen tedirgin ediyor.

İstemeye alışkın değilim. Özellikle de sahip olamayacağım şeylere.

Ve o gün ormanda söylediği şey doğru olsa bile, onu elde edebilsem bile, onunla ne yapardım ki?

Böyle bir kadın, duygusal olarak mesafeli bir erkeğin kabuğundan daha fazlasını hak ediyor. Şımartılmayı, sevgiyi ve ilgiyi hak ediyor.

Ama başka birinin fikri... "Um, Profesör Dupont?"

Utanç verici düşüncelerden kendimi silkelerek, Sabrina önümdeki sırada boğazını temizlerken başımı kaldırıp ona bakıyorum. Bir

klipsli tahtayı göğsüne sıkıca tutuyor, sonra soluk pembe kulağının arkasına sarı saçlarını sıkıştırıyor.

"Evet, Sabrina?" diye cevap verdim ve başka bir e-posta gelirse diye telefonumu aceleyle kilitledim. O, benim onayımı ne kadar istese de, bunu hemen dekana bildirecek türden biriydi.

"Birini mi bekliyordun? Öyleyse seni yalnız bırakabilirim."

Parmak eklemlerimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek sahneye bakıyorum; birkaç öğrenci kalmış, aralarında sohbet ediyorlar, içlerinden biri sınıfımızdaki hayalet gibi görünen çocuk. Percy, sanırım.

Gözlerini periyodik olarak Sabrina'ya kaydırıyor, sanki bakışlarını başka yere çevirirse Sabrina ortadan kaybolacakmış gibi, birkaç dakikada bir ona bakıyor.

Bu duyguyu bilirim.

Ellerimi kucağıma koyup başımı salladım. "Sadece dalmıştım."

"Oh. Peki, 330'un finali için hangi oyunu sahneleyeceğimiz konusunda bir fikrin var mı diye sormak istedim. Audisyonlar bizim ara sınavlarımız olduğunu biliyorum, bu yüzden belki henüz düşünmemişsindir, ama..." "Sana söylememi mi umuyorsun, böylece yarışmada bir adım öne geçebilirsin diye?"

"

Dudaklarını büzdü. "Avantaj elde etmek istemenin nesi yanlış? Kardeşinin anlattığına göre, öğrenciyken başrol için mücadele etmekte hiçbir sorun yaşamıyormuşsun."

"Beckett'ten benim hakkımda bilgi alman doğru değil bence," diyorum ona. "Azimliydim belki, ama haksızlık etmedim. Asla kopya çekmedim."

"Teknik olarak bu hile sayılmaz. Oyunu soramayacağımızı hiç söylemedin."

"Exigo a me non ut optimus par sim sed ut malis melior."

Sabrina kaşlarını çatarak kızardı. "Korkarım Latince bilgim bu cümlelerin anlamını anlayacak kadar yeterli değil."

"Kendimizi en iyilerle eşitlememeliyiz, ama kötülerden daha iyi olmalıyız." Ayağa kalkıp çantamı alıyorum. "Tabii ki bu, kabaca çevrilmiş hali. Bu size yabancı bir kavram olabilir Bayan Taylor, ama eminim anlamışsınızdır."

"Sadece kötülerden daha iyi olmak mı? Bu, en azından beklenen bir şey."

"O zaman sizin için kolay olmalı."

Bu düşünce doğrudur, ancak ben bunu istediğim sıklıkta uygulamıyorum. Sınıfta, öğrencilerimin öğrenmelerine yardımcı olmak için gerekli olan her şeyi yapmaya çalışıyorum. Bu bazen sınırları kabul etmek ve buna göre uyum sağlamak anlamına da geliyor.

Ya da birisi bir boşluktan yararlanmaya çalıştığında bunu belirtmek.

Değişime açık olmayanlar tiyatroda başarılı olamazlar.

Dış dünyada hayatta kalmak için sürekli gelişmek gerekir.

Bu her zaman hoş ve keyifli değildir, ama bu sıfatların hiçbiri benim işimin tanımına uymuyor.

İltifat ve hile bize bir fayda sağlamaz.

O akşam, daireden çıkarken, kampüste dolaşırken, taş ocağındaki partiden gelen müzik ormanın üzerinden süzülerek sessiz geceyi doldururken, kendime bu düşünceyi hatırlattım.

Merdivenlerin altında, Jean-Louis ikinci kattaki balkonu destekleyen Roma sütunlarından birine yaslanmış, uzun paltosunu çenesine kadar iliklemiş. Kahverengi deri eldivenler iskelet gibi ellerini örtüyor ve boynundaki hafif eğrilik onu gerçek boyundan birkaç santim daha kısa gösteriyor.

O, Beckett'in daha yaşlı ve daha hasta hali. Kardeşimin onun onayını bu kadar çaresizce istemesinin nedeninin bu benzerlikler olup olmadığını sık sık merak ediyorum.

Midem kıvrılıyor, ona yaklaşmamam için yalvarıyor. Neden burada olduğunu biliyorum.

Death's Teeth mezunları, bahar instauratio'sunu asla kaçırmazlar. Bu, antik Yunan'ın Haloa'sından esinlenen, prestijli ve son derece gizli bir festivaldir. Yeni dönemin başlangıcı, yeniden doğuş ve ahlaksızlık için fırsatlar getirir.

Basitçe, cinayet ve seks. Onların ekmek ve tereyağı. Ölüm ve yaşamın hareketleri için kurbanlar. Örgütün şimdiye kadarki hareketsizliği göz önüne alındığında, Jean-Louis'in katılımını özellikle bana bildirmesine şaşırıyorum.

Muhtemelen iğrenç varlığıyla beni etkileyebileceğini düşünüyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Jean-Louis, ters yöne dönüp onun beni görmemesi umudunu yitirirken soruyor.

"Senden uzak herhangi bir yer başlangıçtır."

"Hâlâ benim kontrolüm dışında olan şeyler için beni cezalandırıyorsun, anlıyorum."

Durup, kemiklerinden sarkmış gibi görünen çukur yanaklarını ve sokak lambalarının sarı ışığının cildini solgun ve çökmüş gösterdiği halini gözlemliyorum.

Bellamy'nin ölümünden kendini masum bulması midemi bulandırıyor. Şiddet eğilimli bir adam olsaydım, suçluluk duygumu ondan çıkarırdım. Benim ve Beckett'in acılarını sonsuza dek sona erdirirdim.

Tetiği çekmek için silahı tutan kişi olmak zorunda değilsin.

"Annem hasta olduğunu söyledi," diye cevap veriyorum, boş elimi ceketimin cebine sokarken

Ceketimin cebine sokuyorum. Diğer elimle çantamı sıkıca tutuyorum. "Bu gece ortaya çıkacak kadar iyi hissetmen ne ilginç."

"Sen ve annenin katılmayı reddettiğiniz toplantılara birinin katılmak zorunda. Ben olmasam burası dağılır." Ceketinin yakasındaki tüyleri silkeliyor. "İyi günlerim ve kötü günlerim oluyor. Bugün iyi bir gündü."

"Hastalığın, instauratio'nun arifesinde hafiflemesi çok uygun oldu."

Başını kaldırıp kalın siyah saçlarını eliyle düzeltir. Gözlerinin mavisi, bulunduğum yerden görece kadar koyu değildir, ama yine de onun küçümsemesini hissediyorum.

Her zaman hissettim. Bu, söylenmesi gereken bir şey değildi. Bellamy ve ben söz konusu olduğunda, nefretinden asla çekinmedi.

O kadar genç yaşta bununla karşılaşınca, iki yoldan birini seçersin: kayıtsızlık ya da o kişinin yanıldığını kanıtlama ihtiyacı.

Bellamy'nin kararsızlığı bir kalkan gibiydi. O sadece kendisini iyi hissettiren şeyleri umursuyordu. Ben de bunu telafi etmem gerektiğini düşündüm.

"Sanırım atalarımın miras kalan bir ayrıcalığım var," diye cevapladı, sesi zayıf ve duygusuzdu. "Kutlamaya gittiğini varsayarsam yanılıyor muyum?"

Burun kıvrarak ormana bakıyorum. Küratör grubunun ışıkları gece gökyüzüne yansıyor ve bazı yıldızları gizliyor. Bu akşam orada neyin gizlendiğini hiç bilmiyorlar.

Bu gece Avernia'yı saracak ve bahar boyunca kalacak karanlık.

"Katılmazsam, unvanımı kaybettiğimi düşünecekler," diyorum.

O başını sallar. "Seni Enkarnasyon olarak istiyorlar, ama *yıllar* geçti, Sutton. Bunca zamandır belirsizlik içindeydin. Kız kardeşin, senin bu kadar kararsız hale gelmene mezarında kemikleri sızlıyor olmalı."

Keskin bir acı kafatasımı delerken ellerim yumruk haline geliyor. O, kız kardeşim hakkında konuşmaya layık değil.

"Sence başka birine geçmeleri ne kadar sürer? Bir lidere ihtiyacımız var. Kampüste ve Fury Hill'de güç ve düzenin dengesini korumak için Enkarnat'a ihtiyacımız var. Senden vazgeçip başka birini bulacaklar. Bunu daha önce de yaptıklarını gördüm."

Beckett. Geçmişteki öngörülemezliği nedeniyle ona karşı şüpheli olsalar da, Dupont adının liderliğini korumak için onu kabul ederlerdi.

Incarnate, onların atanmış lideridir. Örgütlerini yönetmek için Ölüm'ün kendisi tarafından gönderildiğine inandıkları seçilmiş kişidir. Incarnate hedefleri, törenleri, tuvalet kapılarına yazılan mesajları ve kampüs genelinde fısıldanan dedikoduları seçer.

Bu kararı nasıl verdiklerini bilmiyorum, ama Incarnate'in tek başına hüküm sürmesini istemedikleri için, benim resmi olarak kabul etmemi beklediklerini ve böylece Maiden pozisyonunu da doldurabileceklerini biliyorum.

Maiden, Incarnate'in karanlıkta ortağıdır. Teknik olarak herhangi bir cinsiyetten olabilir, ancak geleneksel olarak kurucu ailenin kızıdır.

Bu gece kurbanı seçerlerse, kutsal döngülerinin üç halkası — Incarnate, Maiden ve Sacrifice — üçlü kuralını yerine getirerek Beckett'i seçmeleri halinde hazır olacaktır.

Ve ben de kardeşimle birlikte ablamı da mahvetmiş olurum.

"Beckett'i bu işin dışında bırakın," diye bağırırım. "Ona dokunmayacaklar."

Jean-Louis'in ağzı seğirir. "Bunu yapmalarını asla önermedim.

Ama ikimiz de bunun olası bir alternatif

olduğunu biliyoruz." Uzuvarım ağırlaşır.

Kontrol edilemez hale gelir.

Zaman içinde geriye doğru itiliyorum, bağlı ve çaresizken bedenim beni esir alanların zevkleri için kullanılıyor. O geceki anılar,

Nefes nefese kalmış ve zevk inlemeleriyle dolu o gecenin anıları, her yönden bana saldırıyor.

Ama en kötüsü, ondan sonra olanlardı. Görüşümün bulanıklaşması ve ciğerlerimin içten dışa yanıyormuş gibi hissetmesi.

Boğulma hissi. Panik, korku ve çaresizlik göğsümde birleşiyor ve sonra tam bir sessizlik. Bir açıklıkta uyanıp Bellamy'nin gittiğini fark ediyorum.

Onu koruyamadığım ve bunun için asla özür dileyemeyeceğim düşüncesi beni derinden sarstı.

Bu suçluluk duygusu bugüne kadar devam ediyor.

Jean-Louis çenesini bulutlu gökyüzünde asılı duran yuvarlak ve parlak aya doğru uzatır. "Acele etsen iyi olur. Bu kaçırmak istemeyeceğin bir tören."

Orman'da Sutton ile karşılaştıktan bir hafta sonra, Anderson laneti ve Fury Hill'in efsanesi hakkında daha fazla bilgi edinmek umuduyla Aurora, Lexington ve Lucy'yi Apollodorus'a sürükledim.

"Ugh, bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldanır Aurora.

Lexington bodrum merdivenlerinin kapısını açarken ona kötü bir bakış attım. Önce Obeliskos'a gitmiştik, çünkü tüm arşivlerin ve önemli kasaba bilgilerinin orada saklandığını sanıyorduk. Ancak öğrenci yardımcılarında birine göre, koleksiyonun eski kısmı bir tür vandalizm olayından sonra başka bir yere taşınmıştı. Kimin kararı olduğunu bilmiyorum, ama Lexington'a bize giriş izni alıp alamayacağını sorduğumda, bu olasılık onu çok heyecanlandırmıştı.

Kütüphaneler, her adımda gıcırdayan koyu renkli ahşap ve halı kaplı zeminleri, okulun kuruluşundan beri burada duruyormuş gibi görünen abanoz ve meşe mobilyaları ve üzerlerine çeşitli renkli duvar resimleri çizilmiş yüksek tavanları ile birbirine *benziyor*.

Kitaplık duvarları, kilitli kapılar ve boş çalışma odaları ana katları süslüyor ve Apollodorus boyut olarak daha küçük olsa da, nedense daha da ürkütücü geliyor.

"Kimse seni burada kalmaya zorlamıyor," diyorum Aurora'ya, o Lucy'nin pazılarını sıkıca tutarken, küçük bedeniyle onun arkasına yarı saklanıyor.

"Donut sözü vermiştin," diye sızlanıyor. Fransız manikürü, Lucy'nin siyah uzun kollu gömleğinin kollarını tırmalıyor.

"Donut mu? Bana üreme hakları yürüyüşü için kayıt olduğunu söyledi," diyor Lucy, mavi gözlerini kısarak.

"Bu yüzden buraya tek başıma gelmek istemedim," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Beni dava et."

"Sizler hayaletleri korkutacaksınız," diyor Lexington, kapıyı bizim için açık tutarak.

"Komik değil," diye mırıldanıyorum.

"Şaka değildi." Ama sırtışı sözleriyle çelişiyor. Beni dirseğiyle ileri itiyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

Boğazımdaki düğümü yutarak, kapıdan eğilip, yeraltına doğru kıvrılan merdivenlere bakıyorum. Merdiven boşluğu karanlık, her katta sadece bir tane loş duvar aplikesi var gibi görünüyor ve sonsuz gibi.

"Artık gidebilir miyiz? Bence bunu uzatmamalıyız." Aurora bana yakın durur, omzuma nefesini üfler. Elleri süveterimin arkasını bulur, çeker, boynundaki kalın atkı bana çarpar.

"Tam olarak ne arıyorsun?" Lexington, her an çökebilirmiş gibi yavaşça adımlar atarak aşağı inerken sorar. "Kasaba efsaneleri mi? Arşivler oldukça sıkıcıdır, bu yüzden muhtemelen kurucuların günlüklerini veya hatta eski *Delphic Pages* gazetesini tercih edeceksin."

"Gazete mi?" diye soruyorum. "O dedikodu sitesi önce basılı bir tabloid miydi?"

"Evet. İnternete geçmesi belki on yıl kadar önce oldu. Bu değişikliği kimin yaptığını bilmiyorum, muhtemelen bir üniversite öğrencisiydi, ama annem burada öğrenciyken, Pythia'nın düşünceleri basılıp yurtların ön ve orta kısmına ve Lyceum'un tüm ilan panolarına asılırdı."

Kendimi dengelemek için sallanan korkuluğa tutunarak mırıldanıyorum. Bir ansiklopedide gördüğüm mağara resmi hafızamda canlanıyor ve acaba geçmişteki bir Pythia mı çekmiş diye merak ediyorum.

Belki de bu yüzden fotoğrafçının adı silinmişti.

Bir kat geçiyoruz ve duvarlardaki borular her gürültü çıkardığında Aurora'nın dişlerinin takırdamasını neredeyse duyabiliyorum. Eski binalara yabancı olmasam da, büyüdüğüm Asphodel yeniden modellenmiş bir otel olduğu için tüylerim diken diken oluyor.

Babamın karanlık geçmişi, orada bir miktar kan döküldüğünü garanti ediyor, ancak anne babam bu konuyu hiç konuşmuyorlar. Yine de, bir şeylerden bahsetmemek

konulardan bahsetmemek, bunların yaşanmadığı anlamına gelmez ve internette evliliklerinin ilk dönemlerine ait makaleler var.

Ayrıca, onların söylemediklerini bazen teyzelerim ve amcalarım söyler. "Tüm kurucu aile üyeleri Avernia'ya mı gidiyor?" diye soruyorum.

"Tarihsel olarak mı? Evet." Lexington dudaklarını büzdü. "Ama sanırım baban bu konuda bir istisna. Pek hoş karşılanmasalar da, ondan önceki ataların okula gitmelerine izin veriliyordu, tabii aynı anda birden fazla kişi olmamak kaydıyla."

"O aptal lanet yüzünden, değil mi? Benim ve kardeşlerimin onlara ne yapacağımızı sanıyorlar ki? Vampirlerin gerçek olmadığını biliyoruz."

"Onlar da senin böyle düşünmeni istiyorlar," diye mırıldanır Aurora.

Lexington ona sırtarak bakar. "İnsanların lanetin nasıl bir şey olacağını düşündüklerini söylemek zor. Cronus'un kasaba halkının kanını emdiği söyleniyordu, bu yüzden belki de hepinizin vampir olduğunu düşünüyorlardır. Ayrıca diğer kurucu atalar öldükten sonra Dupont duluyla evlendi, bu yüzden bazıları orada evlilik dışı ilişkiler olduğunu düşünüyor. Adam yedi ölümcül günahı sanki yapılacaklar listesindeymiş gibi birer birer işliyordu."

Dupont dul eşi mi? Bu açıklama kalbimin daha hızlı atmasına neden olur, ama sakın kalmaya zorlarım kendimi.

"Bana biraz şeytani bir panik gibi geldi," diyorum.

"Bu da mümkün. Kurucular batıl inançlarını miras bıraktılar ve lanet inancı şehir sınırları içindeki birçok binadan daha eskiye dayanıyor. Onları bunun için suçlayamazsınız."

"Biraz suçlayabilirsin," diyorum.

"Bu adil, özellikle de bu inançlar sadece kasaba halkı tarafından paylaşıldığı için. Fury Hill dışında kimse umursamıyor."

"Muhtemelen bu yüzden ailemden kimse Quincy kaydolana kadar lanetten haberdar değildi."

Beni işaret ederek başını salladı. "Aynen öyle."

Lucy alaycı bir şekilde güldü. "Her halükarda, Fury Hill'in grup düşüncesi neredeyse beni öldürtecekti."

"Yine de hâlâ buradasın," diyor, bir sonraki kata çıkarken, gittikçe daralan bir koridora saparken. "Dürüst olmak gerekirse, Death's Teeth tarafından tespit edilmekten bir şekilde kurtulduğunuz için şanslısınız."

Onlar Andersonlar için gerçek tehdit."

Bu isim boynumdan aşağı bir ürperti geçirir. "Nasıl olur?" koridoru, boş, önemsiz kapılar ve üzerinde ARCHIVES yazan bir kapı. Sonuncusu, boyasını kesen çizik izleri olan sağlam bir ahşap bariyer ve bu benim göğsümü sıkıştırıyor.

"Herkes Death's Teeth'i seksi bir intikamcı grup olarak görüyor," diyor Lexington, kadife ceketinin içinden bir kilit açma seti çıkarıyor. Hafifçe eğilerek aletleri kapı koluna takıyor. "Ama bu, onların bir tür kamu hizmeti yaptıkları, suçların intikamını aldıkları ya da benzeri bir şey yaptıkları anlamına gelir."

"Yoksa öyle değil mi?"

"Kimse bunun gerçek kanıtını görmedi. Asıl mesele de bu zaten, belirsizlik. Yeterince bilgiye sahip değilseniz, onlar her şeyi yanlarına kâr yazabilirler."

"Geçen dönem Küratörlerin cinayetler hakkında söylediklerinin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar Lucy yumuşak bir sesle. "Death's Teeth'in onları suçlu gösterdiğini mi?"

Lexington omuz silkiyor. "Belki. Pythia'nın iddia ettiği diğer birçok şeyin yanı sıra, orgiler ve insan kurban etmeyle uğraştıklarını duydum."

"İnsan *kurban etme* mi?" Parmaklarının hareketlerini izliyorum. "Bu okulda benim bilmediğim dini bir unsur mu var?"

"Eminim bir kökü vardır," diye cevaplar ve sonunda kapıyı açarak, çoğu yarısı dolu düzinelerce kitaplık ile dolu, boyanmamış devasa bir odayı ortaya çıkarır. "Büyürken, ailem bu kasabadaki bazı insanlar için ölümün en yüce tanrı olduğunu söylediler, bu yüzden belki de kurbanlar onu yatıştırmanın bir yoludur."

"Ya da kadın," diye ekler Lucy. "Ölüm kolaylıkla bir kadın olabilir. Ya da cinsiyetsiz olabilir. Kimliğini Batı'nın cinsiyet normlarıyla sınırlamamalıyız bence."

"Haklısın," diyor Lexington, tekrar tam boyuna uzanarak. "Mesele şu ki, kimse Death's Teeth hakkında hiçbir şey bilmiyor ve onlar da bunu seviyorlar. Ama olan tüm tuhaf olaylar ve Avernia'nın açıklanamayan öğrenci

kaybolma ve ölüm vakaları..." Bana bakar ve omuz silker. "Onların radarına yakalanmamak, hayatta kalmak için en güvenli seçenek olduğunu söyleyebilirim."

"Ve bence senin için en güvenli yol, kampüsteki yasak bölgelere girmemek," diyor bariton bir ses, etrafımızdaki havayı parçalayarak.

Dördümüz şaşkınlık sesleri çıkararak, davetsiz misafire dönmek için hızla döndük. Aurora, Lucy'nin kolunu tuttu ve Lexington, sanki beni korumak istermiş gibi ayağını benimkine dolayarak bana biraz daha yaklaştı.

Ayakkabılarımıza bakarım — benimki Mary Jane, onunkisi bir tür spor ayakkabı — ve sonra sesin sahibine bakarım.

Sutton en alt basamakta duruyor, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünde sert bir ifade var. Çenesi sıkılırken grubumuza bakar ve Lexington'ın bana ne kadar yakın olduğunu fark edince neredeyse durur.

Güzel. Kıskan.

Özellikle de yanlarında Percy, Sabrina ve kardeşim varken.

Kız kardeşim yüzük takmış parmaklarını beline koydu ve bana hafifçe gözlerini kısarak baktı.

"Sana kilitli arşivlere girmeye çalıştıklarını söylemiştim," diyor Sabrina, bir eliyle sarı at kuyruğunu çevirerek.

Percy taşıdığı karton kutuyu değiştirir ve bakışlarını başka yöne çevirir. "Tanrım Tanrım , sen çok lanet lanet gammazsın,"

diyor Lexington.

"Kuralları çiğnediğin için bana kızma, Abbott," diyor kız.

"Senin bu kadar iyi bir insan olmana kızabilir miyim?" diye karşılık verir.

"Yanlış bir şey yapmıyoruz," diyorum, ellerimi yumruk yaparken sonunda Sutton'ın gözlerine bakarak. "Araştırma, okul tarafından onaylanmış bir faaliyettir."

"Uygun izinle," diye kısa bir cevap veriyor Sutton. "Bunu kütüphane yönetim kurulu ve dekanından alman gerekir. Bay Abbott'un elindeki kilit açma setine bakılırsa, ikisini de almadığını varsayacağım."

"Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin," diyorum ona.

Sutton nefes verip burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Hepiniz ana kata geri dönebilir misiniz? Öğretim görevlisi eşliğinde olmadan burada bulunmanız yasaktır."

"Asher seni arıyor, Luce," diye ekliyor Quincy.

Sırıttım. "Ne tatlı. Kendi küçük köpeğin var."

Kaşlarını çatarak yanıma dokundu. "Hey, sinirini benim aşk hayatımdan çıkarma."

Omuzlarım düşer. "Üzgünüm, Lulu."

Lucy gülümser ve kollarını boynuma dolamıştır. "Önemli değil," diye kulağıma fısıldar. "Ben de beni sinirlendiren birinin yanındayken saldırganlaşmaya meyilliyim."

Kollarını tutup onu kendimden uzaklaştırdım ve ona inanamayan bir bakış attım. "Burada olan şey bu değil."

Kaşları kalkar ve omuz silkerek geri çekilir. "Sen öyle diyorsan."

"Ash-tree zaten hep böyleydi," diyor Aurora, kız kardeşime doğru adım atarak. "Foxe bir golden retriever ise, Asher bir Doberman'dır ve geçen dönemden beri durumu daha da kötüleşti."

Bu hatırlatma midemi bulandırdı.

Lucy, Aurora'nın bileğini tutup onu merdivenlere doğru çeker. "Bu hafta sonu daireye uğra. Sana bildiğim her şeyi anlatacağım..." Sutton ve Quincy'ye bakarak duraksar ve sözünü keser. "Konuyla ilgili olan her şeyi."

Saniyeler sonra, merdivenleri tırmanırken ayaklarının sesleri koridorda yankılanır.

Kollarımı kavuşturarak meydan okurcasına duruyorum.

Sabrina'nın gözleri kısılır. "Merhaba? Çıkış emri, özenti aktris ve onun kuklası için de geçerli."

"Çok hoş, Sabrina," der Lexington fısıldayarak.

"Ne? Bu doğru değil mi? Başaramadığı için Doğu Kıyısı'na sürünerek geri dönmedi mi..."

"Hey..." Quincy başlar.

"Yeter," diye aynı anda Sutton da söyler. Onlar birbirlerine bakışırken boğazım yanar ve o elini saçlarına geçirip başını sallayarak saçlarını karıştırır. "Hakaret etmek gereksiz ve biraz çocukça, Bayan Taylor."

çocukça bir davranış, Bayan Taylor. Visio Aternae'nin hazinedarından daha iyisini beklerdim."

Sabrina'nın yanakları kızarır, ama yüzü daha da öfkelenir. Percy'ye döner ve merdivenleri işaret eder. "Neyse. Hayırseverlik partisi için hazırlıklara başlayalım."

Percy tereddüt eder ve Lexington'a özür diler gibi bakar. Sabrina uzaklaşırken, Percy'nin yüzünde gerçek bir acı belirir ve soluk teni yeşilimsi bir parıltıyla ışıldar. Sanki ona karşı koyamayacakmış gibi.

Lexington gözlerini devirdi. "Git hadi dostum. Anladım."

Percy ona dramatik, ıslak bir öpücük gönderir, sonra Sabrina'nın peşinden koşar, birkaç basamakta tökezleyip neredeyse düşer ve sonra ortadan kaybolur. Bir kapı çarparak kapanır ve ses buraya kadar gelir, her şeyi eskisinden daha boş hissettirir.

Lexington'ın ne kadar üzgün görüldüğünü fark etmemiş gibi davranıyorum.

Sutton, kız kardeşime dönerek uzun bir nefes veriyor. "Ne düşünüyorsun?"

Kız kardeşim omzunu kaldırıp gözlüklerini düzeltiyor. "Bilgi güçtür."

Ben dişlerimi yumruk daha daha duyuyorum derin çukur her her bir çivinin izini hissediyorum.

Bize bakıyorlar ve Quincy onları iterek geçip depodaki başka bir ışığı yakıyor. "On dakikanız var."

Yüzümde küçük bir gülümseme belirir ve çığlık atarak içeri koşmaya başlarım. Quincy kolumu tutarak beni durdurur.

"Bu sorun çıkarmak sayılır, biliyorsun." "Ama sen beni içeri alıyorsun."

Yüzündeki ifade düzleşir. "Noelle, hadi ama. Aptal olma. Okulun arşivine izinsiz girmek gereksiz dikkat çekiyor. Sırtına daha fazla hedef tahtası mı çizilmesini istiyorsun?"

"Hala ilk adımın ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim," diye itiraf ediyorum.

İç çekerek elini aşağı kaydırıyor, parmaklarını benimkilerin etrafına dolayarak beni odaya çekiyor. Fiziksel temas içimi ısıtıyor olsa da, bu zorlamadan hoşlanmadığım için homurdanıyorum.

Beni böyle yönlendirip, benim bildiğimden daha iyi bildiği bir dünyaya davet etmesinin üzerinden ne kadar zaman geçti? On yıllar, bahse girerim.

Kesinlikle Avernia'ya gidip benimle konuşmayı neredeyse tamamen kestikten sonra değil.

Ve konuştuğunda da sözleri çok sert olurdu. Sanki öfkesinin arkasına bir şeyler saklıymış gibi.

Çocukken, beni de dahil etmesi için ona yalvarırdım. Beni de gittiği yere götürmesi için. Şimdi bunun onu uzaklaştırıp uzaklaştırmadığını merak etmeden duramıyorum.

Beni uzun bir kitaplığın önüne bırakıyor, rafları bazıları yıpranmış, bazıları daha yeni defterlerle dolu. "Bu sıra geçen yılın günlükleriyle başlıyor ve kronolojik olarak geriye doğru gidiyor. Diğer taraf 1900'lerden sonra. Avernia'daki yerin hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsan, birincil kaynaklardan al."

Son kitabı yuvasından çıkarıp, ön yüzüne yazılmış el yazısını okudum. "Bu geçen sonbahar."

"Günlükler, tarihi gerçek zamanlı olarak korumayı amaçlayan bir Fury Hill geleneğidir," diyor.

"Bunun birincil kaynak olduğunu nasıl anlarız?"

İç ön kapağı açarak, oraya yazılmış ismi ve tanıdık el yazısını işaret ediyor. "Bana güvenebilirsin," diyor, ancak bunun sadece *burada* yazan ismi olduğu için mi, yoksa genel olarak mı söylediğini anlamak zor.

Bir parçam bunun doğru olmasını diliyor — gençken olduğu gibi ona güvenebilmeyi, kendi sırlarını saklamakta kötü olsam da. O zamanlar bana karşı kin beslemiyordu, misilleme yapmak yerine sessiz kalmayı tercih ediyordu, ama Quincy eskisi gibi bir kız değil artık.

Ben de öyle.

Bunun yerine, günlüğü kolumun altına sıkıştırırken, çift anlamlı sözleri hiç duymamış gibi davranarak başımı sallıyorum. Birkaç saniye daha bana baktığını hissediyorum, sonra içini çekip topuklarını döndürüyor ve açık kapıya doğru yöneliyor.

Sutton'a bir şey söylemek için durduğunu görüyorum. Sutton, sanki her an biri aşağı inecekmiş gibi çıkışta nöbet tutuyor.

Apollodorus'ta fazla zaman geçirmemiş olsam da, bu bölgenin pek fazla insan trafiği olmadığını iddia edebilirim.

Onların etkileşimleri boğazımı yakıyor ve dikkatimi başka yere yönlendiriyorum. Kiminle konuştuğu veya kime ilgi duyduğu önemli değil, çünkü beni elde edemeyeceğimi açıkça belli etti.

Bu, lanet olası kız kardeşimse bunu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez.

Lexington yanıma geliyor, dar atletik tişörtünün kolları sıyrılmış, ön kollarındaki kalın kasları ortaya çıkmış. Elimde tuttuğum günlüğü alıyor, elinde çeviriyor.

"Tam olarak ne arıyorsun?" diye sorar. "Emin değilim."

Gerçekten de emin değilim. Death's Teeth herkesin dediği kadar anlaşılması zor bir örgütse, en ayrıntılı günlüklerde bile onlar hakkında fazla bilgi olacağını sanmıyorum.

Yine de, okulun ve kasabanın bizi neden bu kadar çok nefret ettiğini anlamaya çalışmak istiyorum. Tüm bir nüfusu, şimdiye kadar olan ve gelecekteki tüm kötü şeylerin tek bir soyun suçu olduğuna ikna etmek için ne tür bir beyin yıkama gerekir?

Sanırım günah keçileri de ülkenin tarihinin diğer unsurları kadar önemli bir parçasıdır. Aslında bu uygulama, hava kadar eskidir: Korunacak bir güç varsa, sömürülecek insanlar da vardır.

Benim sorum, öğrenci örgütleri bu konuda nasıl bir rol oynuyor ve ormanda sürekli rastladığım gizemli figürler neyin nesi? Lexington'ın söylediği gibi, ben tesadüfen rastladığım ritüeller mi yapıyorlar, yoksa beni delirdiğimi hissettirmek için mi düzenliyorlar?

Beni sessiz tutmak için.

Ve Cronus'un Dupont duluyla evlenmesi neydi?

Bir kadının sesi odada yumuşak bir titreşimle yankılanır; Lexington ve ben kapıya bakarız, Sabrina ellerini beline koymuş, Sutton'a söylediği her kelimeyle dudaklarını hızla hareket ettirerek eğilmiş durmaktadır.

Kalbimdeki damarlar ısınır ve bir sonraki günlüğü kapatıp, gereğinden fazla güç kullanarak yerine geri koyarım.

O, ondan gözlerini ayırmaya bile tenezzül etmez.

"Sence sınıf oyununda büyük bir rol alacak mı?" diye sorar Lexington. "Final için."

"Ne, kadın başrol gibi mi?" diye alay ediyorum, başka bir kitap kapıp rastgele bir sayfayı açıyorum. "Sadece Sutton'ın zevki yoksa." Lexington kaşlarını kaldırır. "Profesörle ilk isimlerle hitap ettiğimizi bilmiyordum."

Saç çizgimden ter damlaları akıyor ve ona bakarak yüzümü düzeltmeye çalışıyorum. "Biz değiliz, ama sen öylesin, değil mi? Saygın bir kurucu aile üyesi olmanın avantajı bu değil mi?"

Yüzündeki ifade düzleşir. "Okulda ona ismiyle seslenirsem pek hoşuna gitmez herhalde. Avernia, personel ve öğrenciler arasındaki ilişkiler konusunda çok tuhaf davranıyor. Benim gibi öğrenciler için bile."

"Neden öyle?" Bakışlarım bu çabayla yanarken, dikkatimi tekrar raflara veriyorum. "Yani, öğrenciler ve profesörlerin cinsel ilişkiye girmelerinin genel olarak tabu olduğunu biliyorum, ama Avernia bu konuda özellikle katı görünüyor. Okul el kitabında, bildirilmeyen bir arkadaşlık veya aile bağı ortaya çıkarsa, kamuya açık infaz dışında her türlü ceza belirtilmiş."

"Bilmiyorum. Sanırım bir noktada güç dinamikleri ve benzeri konularda sorunlar yaşamışlardır. Annem dekanla aynı okula gitmiş ve onun asistan olarak öğrencileri sıklıkla konusunda tekrarlayan bir suçlu olduğunu söylemişti."

Tüylerim diken diken oldu. "Tabii ki öyleydi."

"Öyle bir havası var, değil mi?" Lexington benim için ikinci ve üçüncü dergileri üst üste koyar. "Hiç başı belaya girmediğinin tek nedeni, Dupontlar ve Blackwaterlarla çok yakın olmasıydı."

"Blackwaters mı? Eyalet savcısı olan mı?"

"Aynen öyle." Çenesini Sabrina ve Sutton'a doğru uzattı. "Söylentilere göre Sabrina'nın onunla bir tür bağı var, ama kimse ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Ancak tehdit yeterince açık. Normalde Profesör Dupont, ona yapışmaya çalışan herkesi kovar, ki bu muhtemelen sandığından daha sık olur. Yine de görünüşe göre sürekli onunla birlikte."

Göğsümde kötü niyetli bir duygu kabarıyor ve içimi ateşe veriyor. "Muhtemelen iyi bir ipucu olur," diyor düşünceli bir şekilde.

Ona sert bir bakış attım. "Senden pek hoşlanmamaya başladım."

"Ne?" Dişlerini göstererek gülümser. "Henüz sınıf egzersizleri dışında *nasıl* davrandığını görmedim. Eğer dediğin kadar yetenekliysen, göster bakalım."

"Bu bodrumun ortasında monolog yapmamı mı istiyorsun?"

"Değerli bir aktör, yeri ne olursa olsun herhangi bir rolü üstlenebilir." Kaşlarını oynatıyor ve onunla Percy'nin aslında ne kadar benzer olduklarını fark ediyorum. Bu yüzden bu kadar yakın olmalılar.

Raflara geri dönerek başımı sallıyorum. "Quincy on dakikam olduğunu söyledi. Beni kovmadan önce alabileceğim her şeyi almam lazım."

"O burada değil," diyor, kitaplığa yaslanarak. "Gel , Elle, iyi olduğunu görebiliyorum. O becerilerini iş başında görelim."

"Bay Abbott." Sutton'ın sesi, havayı dolduran ve koridorlarda yankılanan sessiz bir gök gürültüsü gibidir. "Lütfen Bayan Taylor'a yardım eder misiniz?"

Lexington kaşlarını çattı. "Şu anda mı? Percy'ye ne oldu?"

"Bay Whitmore'un akşam ses eğitimi dersi vardı."

"Onu işe alırken bana söyleyebilirdi." Sabrina inler. "Lexington'ın yardım etmesini istemedim. Projemin her yerine tembel tozu bulaştıracak."

"Karıştırmacı çalışmaya başlamadan önce üç düzine metal sandalyeyi tek başına taşıyamazsın," diyor Sutton. "Ayrıca, Bay Abbott şu anda sınıfın en yüksek notunu alıyor. Onun için 'tembel' kelimesinin uygun olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarım yükselir.

Lexington burun kıvrarak eğilir ve günlükleri yanıma, yere bırakır. "Bu kadar şok olmuş gibi bakmayın. Bu odadaki tek yetenek siz değilsiniz, hanımefendi."

"Yardım edemez misiniz, Profesör? Sonuçta bu *sizin* toplantınız."

"Bayan Anderson'ın arşivlerde bulunması personel gözetimi gerektiriyor. Yani hayır. O ayrılana kadar buradan ayrılamam."

"O zaman onu gönderin."

Burnumu kırıştırırım. Kafamı çevirdiğimde, rafların arasından bana öfkeyle baktığını görürüm.

Sutton'ın ifadesi de onunkiyile aynı, ama nedenini bilmiyorum. Gerçekten istese beni gönderebilirdi, ama beni içeri almayı kabul eden oydu. Belki de itibarını korumaya çalışıyor ya da ormandaki karşılaşmamızı unutmamı umuyor.

Belki de benim varlığım onu rahatsız ediyor, tıpkı onun varlığının beni rahatsız ettiği gibi.

"Bay Abbott," diye tekrarlar Sutton, ses tonu tartışmaya yer bırakmayacak kadar sert ve dizlerim titriyor.

Lexington, mırıldanarak bir şeyler söylüyor ama yine de kapıya doğru yöneliyor.

"Ciddi misin?" diye sızlanır Sabrina.

"Beni rahatsız etmeye devam edersen, hazineci statünü iptal ederim," diyor Sutton.

Lexington yanından geçerken yüksek sesle homurdanır. Merdivenleri çıkarken her adımının sesi duyulur, çıplak ahşap kirişlerin arasında tavandan sarkan lambalar sallanır.

Beni kaçınmam gereken adamla baş başa bırakarak.

Odanın diğerk ucundaki baştan çıkarıcı kadına tek kelime bile etmeye niyetim yok. Uzaktan onu izlemekle yetiniyorum. Kitap raflarının arasında, çan kollu küçük siyah elbisesiyle, uzun bacaklarına yapışan şeffaf taytlarıyla, porno filminden çıkmış gibi dergilerin sırtlarına gözlerini kısarak eğilmiş duruyor.

Boynunda her zaman taktığı yılan kolyesi çok uygun görünüyor.

Bana bakmadan sessizliği bozuyor. "Herkesi göndermek zorunda mıydın? herkesi göndermek zorunda mıydın?"

Boğazımı temizleyip, merdiven boşluğuna başka birinin girip girmediğini dinliyorum. Onu pençelerine almak isteyen lanet olası katliamın ne kadar yakınında olduğunun farkında değil. Koridorun sonunda, bizim altımızda.

"Dikkatini dağıtacak bir şey olmadan okumak iyi gelir diye düşündüm," diye cevap veriyorum. "Dikkatimi dağıtacak bir şey yok, ha?" Burun kıvrıyor. "Sen öyle diyorsan."

Göğsüm sıkışır. Beklerken bir şeyler yapmak için ellerimi pantolonumun ceplerine sokarım.

Kitaplığın bir yanından geçerken gölgesi gözümün ucuna takılır. Bakma isteğine direnirim, en azından denerim. Tekrar eğilir, getirdiği dergi ve gazetelerin üzerine yeni bir tane daha ekler ve elbisesi yukarı kayarken taytlı poposunu bir anlık görürüm.

Siktir.

Yutkunuyorum. Zorlukla.

Bana en ufak bir bakış bile atmadan, ellerini kumaşın üzerinde gezdiriyor. Sanki az önce ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi.

Açlıktan ölüyorum.

O işine geri dönerken, oluşan sessizlikte yerinde duramıyorum, ellerim hala cebimde, biraz daha yaklaşıyorum.

Ayaklarının dibinde kitap yığını büyüyor ve ben onun ne aradığını biliyor mu diye merak ediyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Gidebilirsin."

"Geçen hafta benim sikimi sikmek için yalvarırkenki halinden ne kadar da farklı bir tavır sergiliyorsun."

Sözler kusmuk gibi dökülüyor, nedense onun küçümsemesi anında tetikliyor. Ya da belki Lexington'la onu izlemek zorunda kaldığım için hala gerginim. Ya da dönem başından beri tek düşünebildiğim şey onun bacaklarının arasına girmek olmasına rağmen ona sahip olamamam.

Onunla aynı havayı solumak zorunda kaldığım ama daha fazlasını yapamadığım her seferinde, yavaş yavaş aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum.

O güzel, parıldayan ela gözlerini bana çevirir. "Ben yalvardım, sen beni azarladın ve hatamı anladım. Bunu unutabilir miyiz?"

"Ne yani? Artık bana asılmayacak mısın?"

Çenesi hareket etti. "Evet. Bir erkeğe bir şeyi defalarca istemenin yanlış olduğunu biliyorum. Önceki girişimlerim muhtemelen kadınları yüzyıllar geriye götürdü."

"Kadınlar üzerinde o kadar etki sahibi olduğunu bilmiyordum." "Kız kardeşim böyle bir şey söylerdi."

Ah. İşte bu. Bir rafa dirseğimi dayadım ve o işine devam ederken ona bakakaldım. "Buraya Quincy ile geldiğimi sanıyorsun."

"Sen de onunla aynı anda geldin." "Tasadüf."

"Her neyse. Önemli değil, umurumda değil. Şu anda burada olmamın tek nedeni, Avernia ve onun birçok gizemini bir araya getirmeye çalışmak."

"Gizemleri mi?"

"Evet, kaybolan ve hiçbir zaman soruşturulmayan öğrenciler gibi. Geçen dönemki ölümlerle ilgili suçlamaların olmaması. Öğrenci örgütlerinin garip ağı ve tuhaf kült benzeri uygulamalarla olan bağları. Lanetler." Omuz silkiyor ve ben de onun bir şeyler görmüş mü yoksa bu gerçekten sadece basit bir merak mı diye merak ediyorum. "Ormanda saklandığın insanlar."

Fury Hill'deki çoğu insan, gerçek yeterince parlaksa, kendilerine söylenen her şeye inanmaktan mutluluk duyar. Yüzyıllardır Avernia, yanlış bilgilerin yayıldığı bir yer olmuştur; kasabayı yönetenlerin halkın ne kadarını görmezden geleceğini test etmek için kullandıkları bir yöntem.

Elle'nin akıntıya kapılmak yerine gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışması, hiçbirimiz için iyiye işaret değil. Özellikle de üst düzey yetkililer bunu öğrenirse.

Onu bir tehdit olarak görürler. Lanetin bir tezahürü olarak.

Şimdiye kadar kimse kardeşlerinin işlediği suçlar hakkında bir şey yapmadı çünkü kamuoyunu yönlendirebildikleri sürece her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyorlar. Pythia, insanları her şeyi bildiklerini düşünmeleri için yeterli düzeyde bilgilendirme konusunda harika bir iş çıkarıyor.

Elle daha derine inerse, bu üniversitenin karanlık yüzünü birbirine bağlayan ince ipliği çözebilir.

İçimden bir ses, bunun işimi kaybetmekten veya Enkarnasyon olarak göreve gelmekten daha kötü olabileceğini söylüyor.

Bir kitap parmaklarından kayar ve sanki sinirlenmiş gibi hafifçe nefes verir. Çömeliş günlüğü alıp yığının üstüne koyarım.

"Ne öğrenmek istersiniz?"

Gözleri benimkilere bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben bu kasabanın en tanınmış soyadlarından birinin kurucu ailesinin bir üyesiyim. Sence benim ulaşamayacağım bir bilgi var mı?"

"Sizden yardım istemedim."

"Hayır," diye onaylarım. "Ben

teklif ediyorum." "Neden?"

"Bunu bir barış jesti olarak düşün." Elimi uzatırım.

O elime bakar, yüzünü buruşturur ve ayağa kalkar. "Hayır, teşekkürler. Meg veya Lexington'a sormayı tercih ederim."

Vücudum, durmasını emretmeden önce hareket eder ve o yanımdan geçmeye çalışırken onu takip eder; aniden ayağa kalkarım ve onu arkamızdaki raflara doğru yönlendiririm, böylece odanın girişinden neredeyse hiç görünmez oluruz.

Elle'nin omurgası sert ahşaba çarptığında gözleri büyür ve ben, sinir sistemimi sinirlendiren bir duyguya kapılarak, başının iki yanındaki rafın kenarlarını sıkıca tutarım.

Lanet olsun. Hiç kimse bu kadın kadar beni sinirlendiremez.

Gözlerimi ayakkabılarımıza indiriyorum. Yine o küçük blok topuklu ayakkabıları giymiş.

"Yapma." Söyleyebildiğim tek kelime bu ve ne dediğimi bile bilmiyorum. Bu kadar yakın olmamalıyım. "Ona gitme."

"Neden gitmeyeyim?"

"Çünkü sana yapmamamı söylüyorum."

"Bunu yapamazsın," diye fısıldayarak uzanır. Avuç içleri bir anlığına göğsüme yapışır, sanki beni itmek istemiş gibi, ama sonra kazakımın kumaşına dolanır. "Bu sıcak-soğuk tavır... İkimizin de hissettiği şeyi yapamayacağını söylemen... Eğer bu ilişkiye *devam* edemeyeceksen, ben de istemiyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Bir pislik olmanın benim için pek de ilerici bir davranış olmadığına karar verdiğimden beri."

olduğuna karar

verdiğimdenÇenemi kaldırdım. "Seni ormandan gönderdikten sonra."

beri." O da başını sallar. "Davranışlarım için özür dilerim. Sanırım

Senin bakış açını görmek istemedim, bu benim bencilce ve kaba bir davranıştı. Senin acı çekmene neden olmak istemiyorum. Seni kızdırmak bir şey, ama gerçekten işini elinden alacaklarını düşünüyorsan...

Yutkunarak kollarımı içe doğru hareket ettirip ona yaklaşarak onu sıkıştırıyorum. "Bu kadar değerli kaynakları başka birine harcamayı tercih eder miydin?"

"Ugh. Gördün mü? Ne düşünmeliyim, Sutton?" Kaçmaya çalışarak eğildi, ama ben de onunla birlikte hareket ettim. "İyi bir şey yapmaya çalışıyorum, ama sen... Tanrım, sen çok yorucusun."

"Benim için de kolay değil, emin olabilirsin." "O zaman gitmeme izin ver."

"*Yapmamam.*"

Burun delikleri genişledi ve gözlerini indirdi. "Yakında biri geri dönecek."

Bu doğru ve sadece bu düşünceye dayanarak onu serbest bırakmam gerekir. Bunun yerine, çenesini sıkıştırıp başını kitaplığa çarpana kadar geriye doğru eğiyorum ve gözlerime bakmak zorunda kalıyor. O sıcak irislerle ne kadar uzun bakarsam, kontrol edilemez bir arzu döngüsüne o kadar derin düşüyorum.

Sözlü olarak ne iddia edersem edeyim, kendimi tutma gücüm giderek azalıyor.

"Siktir et," diye mırıldanarak başımı sallıyorum. Lexington'a geri dönmek istiyorsa, dudaklarında benim tadı varken gidebilir.

Onun bal-vanilya kokusunu içime çekerek, aramızda nefes alacak yer kalmayana kadar daha da yaklaşıyorum. Elim geri kayarak çenesini kavrarken, içimde ham bir ihtiyaç dalgalanıyor, inkar bir barajın kırılması gibi ve haftalarca süren özlemin yerini alıyor.

O, çaresizliğe çok benzeyen küçük bir ses çıkarır ve bana doğru yaklaşır, ağzını benimkine hazırlamak için eğirir.

Merdiven boşluğunda ayak sesleri duyulur. Nefeslerimiz karışır ve bir anlık akıl kaybı beni onun dudaklarından sadece birkaç santim uzaklıkta olduğum yerde sabitler.

Sallanıyorum, ayartılma kararımı bulanıklaştırıyor, ama o gözlerini kırpmıyor ve saniyeler içinde kollarımdan kurtulup yere düşen günlüklerin üzerine atlıyor.

Quincy kapıda yeniden görüldüğünde, ben hala onun beni bıraktığı yerde, kitaplığa yaslanmış duruyorum.

Andersonların büyük kızı ikimize bir bakış attı ama tek kelime etmedi.

Bunun için, en azından kalbimin atışını kontrol altına almaya çalışırken, minnettarım.

“Sence annem ya da babam Bellamy'yi hiç özlüyor mu?”

Beckett gökyüzüne bakarken sorduğu soru beni hazırlıksız yakaladı. Güneş Fury Hill'in üzerinde yükselmeye başlamıştı, ağaçların arasından çiğ damlalarıyla ıslanmış turuncu ve pembe renkler görünüyordu. Kış olmasına rağmen kardeşim, sabahlarını apartmanımın balkonunda meditasyon yaparak başlatmakta ısrarcıydı.

Çıplak olarak.

Dairem, fakülte yurdundaki birkaç düzine daireden biri ve komşu tiyatro profesörlerinden herhangi biri dışarı çıkıp bir zamanlar büyük olan Küratör başkanını çıplak halini görebilir, ama Beckett bu olasılıktan hiç etkilenmemiş görünüyor.

Açıkçası, tüm vaktini kirli, terli kıyafetleriyle kanepemde geçirmektense bu daha iyi, o yüzden ona izin veriyorum. Tabii bizi çevreleyen demir parmaklıklardan atlamaya kalkışmadığı sürece.

Annem beni asla affetmezdi.

"Bellamy onların çocuğuydu, bu yüzden evet, onu çok özlediklerini tahmin ediyorum," diyorum, yazma ve yönetmenlik dersim için tekrar okuduğum spiral ciltli oyunun sayfasını çevirirken.

Günler önce Apollodorus'un bodrumunda kendi ahlaksızlığıma neredeyse yenik düşeceğimden beri, kendimi ders ödevlerine adanmakla meşgulüm. Elle, orada onu öpseydim ne kadar büyük bir tehlikeye atılacağını muhtemelen bilmiyor. Kendimi durdurabilir miydim, emin değilim.

Beni bu kadar kolay etkilemesi çok saçma. Tanıştığımız andan itibaren, sanki o bir alev, ben de onun sıcak ışığına karşı güçsüz bir güve gibiyim. Onu reddetmek bile, beynimin ve kalbimin hissettiklerini görmezden gelmek için zayıf bir girişim ve sınıfta onunla ne kadar çok etkileşim kurarsam, onun LA'de başarısız olan güzel bir yüz olmadığını o kadar çok anlıyorum.

Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Saatlerce onun konuşmasını dinlemek istiyorum. Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu, benim dışındaki herkese taktığı maskenin altında neyin yattığını anlamak istiyorum, sanki onun gerçek duyguları - alaycı sözler ve pervasızlıkta ortaya çıkan çaresizlik ve korku - sadece benimle güvendeymiş gibi.

Ama yapamıyorum, onun yerine not verip ders çalışıyorum.

"Onlar onun hakkında asla konuşmazlar," diye cevaplar Beckett. "Yani, babamın konuşmasını beklemiyorum, çünkü o zaten ikinizin de büyümesini umursamıyordu, ama... annem sanki Bell hiç var olmamış gibi davranıyor."

"Herkesin kendi başa çıkma mekanizması vardır."

Bir süre sessiz kalır, başını çantasına dayayıp yukarıya bakar. Balkon, yere uzanması için zar zor yeterli büyüklükte olduğundan, ayakları metal parmaklıklara dayanmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş durumda.

"Sence nasıl öldü?" diye sorar sonunda. "Beckett."

Kafasını çevirir. "Ne?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Kimse konuşmak istemiyor. Bu sana garip gelmiyor mu? Onu unuttuğumuzu bilse çok kızardı."

"*Delphic* Pages'da dedikodu konusu olmadığı için onu hatırlamadığımız anlamına gelmez."

"Evet, ama... Ben onu unutuyorum." İçini çeker. "Geçen gün, gözlerinin rengini bile hatırlayamadığımı fark ettim, bu yüzden malikanedeki eski odasına gidip fotoğraflarına baktım, çünkü biliyorsun, her fırsatta fotoğraf çekmeyi severdi, ama oda tamamen boşaltılmıştı. Artık yatağı bile yoktu. Oda sadece... boştu."

Göğümde soğuk bir his yerleşir, acımasız bir sancı yayılır.

Kız kardeşimizin ölümünü çevreleyen durum hiçbir zaman tam olarak açıklığa kavuşmadı, ancak sanırım bu bir gizemin doğası gereği böyledir. Cesedi hiç görmedik, bu yüzden gerçek bir kapanış şansı olmadı. Bunun yerine, olayları olduğu gibi kabul edip hayatımıza devam etmemiz bekleniyordu.

Annem uzun süre yatak odasından çıkmadı. Ev personeli, sanki annem palyatif bakım görüyor gibi ona bakarken, Jean-Louis her zamanki gibi işine devam etti.

Bir yıl sonra, Bellamy'nin ölüm yıldönümünde, Jean-Louis'nin hasta olduğu haberini aldık. Annem, sanki kocasının ölümünün haberiyle yeni bir hayat soluğu almış gibi, topluma yeniden katıldı.

Ancak onların ilişkisi her zaman böyleydi: zehirli ve iğrenç, sanki birbirlerine dolanan iki zehirli yılan gibi, birbirlerini boğmaya ve üstünlük sağlamaya çalışıyorlardı.

Dupont ailesi olmasalardı, çoktan boşanmış olurlardı sanırım. Ancak burada kurucu aileler böyle ilişkilere hoşgörü göstermezler, bu yüzden annem sevgisiz evliliğinde sıkışıp kalmış durumda.

Ama onun, Bellamy'nin eski odasının temizlenmesi için yalvarmasına boyun eğeceğini düşünmemiştim. Yıllarca o odayı bir tür tapınak gibi sakladı, içindeki insanları gömmek için inşa edilmiş bir evde sadece ikizimin yaratabileceği tuhaflığı mumyaladı.

"Her neyse, ona en yakın kişi sen olduğun için, onun hakkında konuşursak hafızamı canlandırmaya yardımcı olabileceğini düşündüm. Bir insan öldükten sonra onu hayatta tutmanın yolu budur, değil mi? Onun hiç gitmemiş gibi herkese ondan bahsetmek?"

Onu izlerken boğazım yanıyor, hayatının sonuna kadar dövülmek ona biraz akıl vermiş mi diye merak ediyorum. Ya da bu, o çılgına dönüp Avernia'yı yerle bir etmeden önce dikkat etmem gereken bir tür uyarı işareti mi?

"Annemin gözlerine sahipti," diyorum, kalbimin odacıklarını keder doldururken, gözlerimi kapatıp onları son gördüğüm anı hatırlıyorum.

Sadece birkaç hafta önce bile çok canlı olan bu anı, sanki bir şekilde yer değiştirmiş gibi geliyor.

"Peki ya senin gözlerin?"

"Rengini kastetmiyorum. Bellamy'nin gözleri yeşil ile karışık sıcak bir kahverengiydi, ama nazikti. Yaramazdı. Onun gözlerine bakarak ne düşündüğünü her zaman anlayabilirdin."

Yavaşça, bakışlarım ağaçların tepesinden uzaktaki mağaralara doğru kayıyor, kampüsün arka tarafında bulunduğumuz yerden pek görünmüyorlar. Ama onları o kadar iyi tanıyorum ki, kız kardeşimin *öldüğü* geceyi hatırlamak için onları görmeme gerek yok.

O taş ocağındaki partiye gitmemin tek nedeni Bellamy'nin beni davet etmesiydi. O bana her şeyi yaptırabilirdi, sıkıntılı bir rahimde kurulan ve katı bir ev hayatıyla pekiştirilen bağımız sayesinde. Onu sürekli yatıştırmaktan suçluydum.

Bellamy'nin yanında olmak güneşin etrafında dönmek gibiydi. Ailemizi memnun etmek ve söylediklerini yapmakla yorgun düştüğümde aradığım ışık kaynağıydı. Dördümüzü ailemizin etkisi ve kontrolünden kurtarmaya çalışan bir barış elçisiydim ve bu ona kaotik ve kontrol edilemez olma özgürlüğü veriyordu.

O özgürlüğü tatmak için ne isterse yapardım. Sadece bir anlığına bile olsa.

Onun bu çıkış noktası olmasını istemem, onun ölümüne neden oldu. Partiye gitmemeliydim ve kendimi kullanmalarına izin vermemeliydim, onu Dupont soyunu zayıflatmak isteyen herkesin eline teslim etmemeliydim.

Daha güçlü olmalıydim. Onu ne olursa olsun korumak, ağabeyi olarak benim *görevimdi*.

Ama kendime geldiğimde, arama yapacak kadar güçsüzdüm. Beni kurtaracak birini beklemekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm ve o zaman bile, bedenime tecavüz eden insanların görüntüleri beni katatonik hale getirdi.

Okula dönmem haftalar sürdü. O zamana kadar, Avernia Bellamy Dupont'u tamamen unutmuştu ve kimse öğrencilerin endişelerini umursamıyordu. Dekan ve üst düzey yetkililer korkularımızın önemi olmadığını söylüyorlardı.

Sonunda, insanlar onun gerçekten var olup olmadığını sorgulamaya başladı. O bir hayalet oldu ve o zamandan beri beni rahatsız ediyor.

Beckett bana baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Onu özleyor musun?"

Bunu tarif etmek için bu kelimenin yeterince güçlü olduğundan emin değilim.

Vücudunuzdan zorla çıkarıldığında bir uzvunuzu *özlemezsınız*. Bir zamanlar olduğu yerde hayali bir acı hissedersiniz,

ve onu geri getirmek için yapabileceğiniz hiçbir şeyin olmadığını bilmek zihninizi sonsuza dek değiştirir.

"Kendimi her izin verdiğimde," diye cevap veriyorum, çenemi hafifçe gökyüzüne doğru eğerek, ağaçların üzerinden esen rüzgârın sırlarını fısıldarken.

Ama onlar benim bilmediğim bir dilde.

Elle'nin sınıfta olması lanet olası bir işkence dersidir.

Mümkün olduğunca çok soruya cevap veriyor ve diğer öğrencileri açıkça rahatsız ediyor, ama ona söz vermemek benim için adil olmaz. Tersine kayırmacılık da diğer sorunlar kadar sorun yaratır ve öğretmen olarak otoritemi sorgulayan kimseyi istemem.

Bazılarının Beckett ile olan ilişkimi bilmesi yeterince kötü. Çok fazla bağlantı olursa, insanlar şüphelenmeye başlar.

Elle'yi tamamen görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ama onun varlığı bunu imkansız kılıyor.

Parmak uçlarım onun cildini okşamak için can atıyor. Ağzım, onun ağzını duymak için titriyor.

Ne zaman gözlerimi başka yere çevirsem, öğrencileri gruplara ayırırken ya da ödevlerine başlamaları için onlara zaman tanırken, bakışlarım onu arar. Ne olursa olsun.

Ormanda buluşmamız ve bodrumda neredeyse öpüşmemiz, kemiklerimde yükselen arzuyu bastırmaya yetmedi. Derslerde çoğu zaman, onun amının nasıl bir his olduğunu hatırlamamaya ya da dişlerinin izinin tenimde ne kadar güzel görüneceğini düşünmemeye çalışarak dersi bitirmeye çalışıyorum. Ne kadar güzel koktuğunu ve yüzüm yaklaştığında aldığı küçük nefesleri.

Şimdi sahnede oturmuş, parmaklarımı oynatıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Harekete geçmek ikimiz için de felaketle sonuçlanabilir, ama sorunu görmezden gelmek migrenlerimi daha sık hale getiriyor. Bu noktada onu birçok kez reddettim, ama zaten zayıflamış olan iradem gittikçe zayıflıyor, saçma sapan mantığım da öyle.

Aslında işim umurumda değil, ama o umurumda. O da bunu biliyor, bu da durumu daha da karmaşık hale getiriyor.

Ona baktığımda, ön sırada oturmuş, ders kitabındaki bir bölümü okurken ayağını sallıyor ve kaleminin ucunu ısırıyor.

İçimdeki hasta bir parçam, o kalem olmak istiyor.

Ona direnmek için ne kadar zaman harcarsam, kendimi o kadar kötü hissediyorum, ta ki zihnim sonsuz bir özlemle dolu bir halı dokumaya başlayana kadar.

Sanki bakışlarımı hissedebiliyormuş gibi, başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Kalemin etrafında bir sırtış belirliyor ve sandalyesinde biraz daha dik oturuyor.

Tanrım. şu anda yalnız olsaydık, ona yapması için yalvaracağım şeyler ne kadar da acınası.

Onun bakışlarını kırarak, bileğimi kaldırıp saatime bakıyorum.

"Final için seçenekler hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sorarak öğrencileri derslerinden alıkoyuyorum. "Seçenekler listesinden ne düşünüyorsunuz?"

"Bize Shakespeare oyunlarından bir liste verdin," Lexington ikinci sıradan yavaşça konuşuyor. "Bu biraz sınırlayıcı değil mi?"

"Listeden hangi oyunu yapmak istediğine dair fikri olan var mı, dersimi nasıl yürüttüğüme dair fikri olan yok mu?"

Meg tekerlekli sandalyesinin frenini ayarlayarak serbest elini kaldırır. "Haklı, Profesör. *Hamlet'i* oynamamızı istediğiniz belli iken neden oylama yapalım ki?"

"Bu, tüm oyunlar arasında en klişe olanı," diye ekledi Lexington.

"Klişelerin bir amacı vardır," diye hatırlatıyorum onlara, tahtaya yazılmış seçeneklere göz atarak. "Klişeler her zaman kötü değildir. Ve erişilebilirlik izleyiciler için çok önemlidir. Tiyatro bölümünün bağışlar ve bilet satışlarıyla işlediğini ve gelecek dönem devam edebilmemizin oyunun başarısına büyük ölçüde bağlı olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Fury Hill'de yaşayan ortalama bir vatandaş *Hamlet'i* bilir. Varoluşçuluğu, saray dramasını ve evet, tanıdık olmasını severler."

"Bu bizim için daha az sıradan hale getirmiyor," diye birisi homurdanıyor. O homurdanmayı tanıyorum.

Gözlerim Elle'ye takılır. O ise hiç kıpırdamaz bile.

"Tamam." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "O zaman hangi oyunu önerirsiniz, Bayan Anderson? Zamanlarının yarısını sahnede karakterlerine girip çıkarak geçiren ve spot ışığının cazibesinden pek etkilenmeyen bir grup öğrenci için. Bunların bu sınıfa girmek için seçmelere katılan öğrencilerle aynı kişiler olduğundan emin değilim."

"Sartre'nin *No Exit*. Belki *Vera*; ya da Wilde'ın *The Nihilists*."

Onun bu kadar çabuk cevap vermesine şaşırdığımı gizlemeye çalışıyorum. Nedense, onun akranları kadar acemi olmadığını sürekli unutuyorum. "*Hamlet* kadar varoluşsal olduğunu söyleyebilirim. Bu açıdan daha az sıradan değil."

"Elbette, ama bu yeni bir şey. Üniversiteye geldiklerinde, tiyatrocu gençlerin hepsi Shakespeare'i defalarca oynamış olur. Tabii ki bunda yanlış bir şey yok. Popüler olmasının bir nedeni var. Ama bu dersin çoğunluğu tiyatrocu gençlerden veya onlara benzer kişilerden oluştuğuna göre, neden biraz çeşitlilik katıp yeni temalar ve monologlar keşfetmiyoruz? Eminim seyirciler de çok sevecektir."

Dudaklarımı büzerek, bunu düşünerek başımı sallıyorum. "Haklı olabilirsin, ama her ikisi de Avernia'nın mütevelli heyetinin iznini, senaryoların satın alınmasını ve kostüm bütçesinin artırılmasını gerektirir. Bekleyecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Oyunlar zaten eski kampüs tiyatrosunda sahnelenecek."

Elle gözlerini devirdi. "O zaman sormaya gerek var mıydı?"

"Hayatta yaptığımız her şey zorunluluktan ibaret olsaydı, insan deneyimi sıkıcı olurdu." Ellerimi birleştirip boğazımı temizledikten sonra dikkatimi diğer öğrencilere çevirdim. "Ders bitmiştir."

Öğrenciler eşyalarını toplamaya başlarlar, aralarında sessiz bir sohbet başlar. Konuşmalarından bazı parçalar duyuyorum — ara sınavlarla ilgili endişeler, Erebus Hall'da görülen hayaletler — ve hatta Elle'in oldukça samimi olduğu grupla olan etkileşimlerini de dinliyorum.

"—Gözlemevi akşamları her zaman kapalıdır," diyor Percy, dirseklerini önündeki sandalyeye dayayarak. "Evet, gece dışında yıldızları gerçekten göremeyeceğin düşünülürse, bu aptalca bir kural gibi görünüyor."

"Avernia'nın kurallarının çoğu aptalca ve keyfi," diyor Meg. "Bu, yüksek öğrenimde sıkça görülen bir şey. Bence bunun amacı, gerçek ayrımcı politikalardan dikkatleri başka yöne çekmek."

"Belki de bizi şüpheli bir şeyden korumaya çalışıyorlar," diye şaka yapıyor Elle, bunu söylerken bile sırıtıyor — ama yemin ederim ki ses tonunda bir keskinlik var, üçüne bakışında keskin bir şey var, sanki bir tür onay bekliyormuş gibi.

"Hayır," Lexington başını sallayarak cevap veriyor. "Okulun bizi korumak istediği tek şey Anderson laneti ve gözlemevinin hedef olup olmadığını bilmiyorum."

"Anderson laneti mi?" diye soruyor Elle. "Artık ona böyle mi diyoruz?"

"Öyle adlandırıyoruz, bebeğim," diyor Lexington, öne eğilip Elle'in yanağını dürterek.

Gözümün ucuyla olan biteni izlerken burun deliklerim genişliyor. Yutkunarak, kayıtsızmış gibi davranarak onların tarafına dönmeye cesaret ediyorum.

Lexington bana bakıyor.

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve elini yavaşça indiriyor.

Siktiğimin herifi.

Ama gerçekte aptal olan benim. Benim ilgimin ne kadar belli olduğu ya da Lexington'un beni uzun zamandır tanıdığı için duygularımı çözmede özellikle iyi olup olmadığı merak ediyorum. İnsanların arasında büyüdüğünüzde, özellikle Fury Hill gibi küçük kasabalarda, onların nüansları sizin için ikinci bir doğa haline gelir.

O, kasabanın geri kalanından önce, ben henüz gençken, cinsiyetlerine bakmaksızın insanlara olan ilgimi biliyor gibiydi.

Westwoodların tek oğlu Zachary'ye çok zaman ayırdığım için bu sıkça sorulan bir soruydu ve insanlar doğal olarak meraklıydı. Zachary'ye bekaretimi vermek, ilgilendiğim şeyin sadece kadınlar olmadığı gerçeğini pekiştirmişti. Ben *insanları* arzuluyordum ve cinsiyeti dikkate almaya fazla zaman harcamıyordum.

Panseksüelliğimi, sanki kimliğimi değiştiren bir sırmış gibi resmi olarak ele alma ihtiyacı hiç hissetmedim. Fury Hill'in sakinlerinin çoğu zaten açıkça queer, yani bu beni farklı kılan bir şey değil.

Ancak bir Anderson'ı istemek, onların biraz tökezlemesine neden olurdu. Özellikle Elle kadar zorlu ve yıkıcı birini.

Neredeyse kucağıma düşene kadar, daralmış gözlerle bana doğru eğilene kadar, onun önümde durduğunu fark etmedim bile. Sanki kusurlarımı ya da bir suçun kanıtını arıyormuş gibi gözlerini üzerimde gezdirdi.

İçgüdüsel olarak geriye doğru çekilirim, dizlerim sahnenin kenarına takılır. Genel olarak bu kadar yakın olmamalı, ama diğer öğrenciler hala oditoryumda dolaşırken kesinlikle olmamalı.

"Biri çok gergin," diyor.

"İnsanlara gizlice yaklaşmamalısın."

"Sınıfta sana yaklaşmayı *gizlice yaklaşmak* olarak nitelendiremem. Dikkatini vermemen benim suçum değil."

İç çekerek burnumun köprüsünü sıkıştırırım. Elle'nin varlığı beni kızdırırken, migren kafatasımın dışını sarar. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Anderson?"

"Düşünüyordum da..."

"Tehlikeli."

Kaşlarını çatarak bana sert bir bakış attı. "*Visio Aternae*'ye katılmak istiyorum."

"Bunu daha önce konuşmamış mıydık?"

"Hayır, bunu kendi kendinle konuştun. Neden iyi bir üye olacağımı açıklamam için bana fırsat bile vermedin."

"Yapmazsın," diyorum ona, odada kalan arkadaşlarına hızlıca bakarak. "Onlar hayırsever bir öğrenci organizasyonu. Ağ kurmaya odaklanan Curators'tan veya gizli kayıt çabalarıyla tanınan Daughters of Persephone'den farklı olarak, *Visio Aternae* tamamen liyakate dayalı, katılmak isteyen herkese açık ve toplumu iyileştirmeye odaklanmış bir organizasyon. Ancak bu fırsat dönem başında sona eriyor ve korkarım ki sen bu organizasyona uygun değilsin."

Percy, Meg'i koridorda ileri doğru iterken, Lexington'ı geride bırakır ve odanın ortasında birkaç *küratörle* konuşur. Sabrina en önde oturur, gözleri bize dikilmiş, ne kadarını duyabildiğini merak ederim.

Elle kollarını kavuşturur. "Bu gerçeklere aykırı ve bunu kanıtlayacak bir özgeçmişim var. Dokuz yaşından on dört yaşına kadar her yazımı

'topluma fayda sağlayan' tiyatro kamplarında geçirdim. Hayvan refahı, gıda bankaları ve sanat sübvansiyonları için para toplamak amacıyla tiyatro oyunları sahneledik. On beş yaşından on sekiz yaşına kadar bu kamplarda danışman olarak gönüllü çalıştım, bu yüzden organize etme ve görev dağıtma konusunda bilgiliyim. Oyunculuk dünyasına aşınayım ve *yetenekliyim*."

"Yine de sen, sınıfıma girmek için seçmelere katılmayan tek öğrencimsin. Bu, tüm yeni kayıt olan öğrencilerden istediğim bir şey."

"İsterseniz, hala yapabilirim."

Nedense bu fikir kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Sabrina'ya göz ucuyla bakıp, sonra tekrar Elle'ye odaklanıyorum. "Belki bu konuşmayı başka bir zaman yapmak daha uygun olur."

Gözlerini kırptırdı. "Sanki beni başından savmaya çalışıyorsun, böylece ben de konuyu kapatmayı kabul etmişim gibi davranabilirsin."

"Sadece, sınıfımızla ilgisi olmayan bir konuyu tartışmak için burası uygun bir yer olmayabilir diyorum. Hedeflerimi gözden açırmamak için işleri bölümlere ayırmayı severim."

Bir anlığına aşağıya ve yana doğru bakar, sanki dikkatimin nereye kaydığını anlamaya çalışır gibi. Boğazını temizler ve başını sallar. "Peki. Nerede bitirmek istediğini söyle."

Sıcaklık boynumun yanlarından aşağıya doğru yayılır. Acaba ne kadar sık çelişkili konuşmalar yaptığının farkında mıdır?

"alışma saatleri içinde ziyaret edebilirsiniz. Saatler ek binadaki programda yazıyor." Lexington dönüp, belli ki onun da gelmesini beklerken, içimden inleyerek duraksıyorum. Tekrar konuşurken sesimi alçaltıyorum. "Ancak, bu organizasyona ciddi yaklaştığınızı kanıtlamak istiyorsanız, arkadaş çevrenizi yeniden gözden geçirmek isteyebilirsiniz."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, ağız seğiriyor. "Tavsiye istememiştim."

"Visio Aternae'nin fakülte sponsoru ve kayıt kararını veren kişi olarak, size ücretsiz olarak tavsiye veriyorum. Lexington Abbott sorunlu biridir."

Öyle değıl. Diğeri öğrencilerden daha fazla değıl, ama ona bakışını sevmiyorum. Apollodorus'un bodrumunda da sevmemiştim, bu da değışmedi.

"Sence ben de sorunlu değil miyim?" diye cevaplar, sesini de alçaltarak.

Yutkunup, bakışlarımı başka yere çeviriyorum. "Farklı türden."

"İlginç." Ellerini arkasında birleştirip öne doğru eğilerek mırıldanıyor.

Gözlerim ona çevrilir, sanki kaçınılmaz bir işaret gibi, ve yanaklarını kaplayan kızarıklık nabzımı hızlandırır.

"Tavsiyem ne olurdu bilmek ister misin?" diye sorar. "Genel olarak konuşursak."

Boğazımda bir düğüm oluşur. Cevap veremem.

"Bahar oyununda Shakespeare'i oynamaya kararlıysan, *Othello*'yu oynamalısın."

"Neden?"

"Bence varoluşçuluk akademi dünyasında zaten çok yaygın. Öğrencileriniz ve izleyicileriniz ölüm ve intikam temalarını yeniden teyit etmeye ihtiyaç duymuyorlar, ama izolasyonun tehlikeleri ve kimliğin önemi konusunda yardıma ihtiyaçları var." Elle parmaklarını sahnede, tam kalçamın yanında tıklatıyor. "Ve tutku ve kıskançlıkla ilgili riskler."

Bunun üzerine gülümser, sonra dönüp Lexington'a doğru zıplar. O yaklaşırken Lexington'ın yüzü ışıldar ve keskin bir acı göğsümü keser, derinlere saplanır.

"Her şey yolunda mı, Profesör?" Elle ayrıldıktan birkaç saniye sonra Sabrina önümde belirir. At kuyruğunu bir yandan diğer yana sallayarak bana göz kırpar. "Biraz sarsılmış görünüyorsunuz."

Kahretsın. Düşündüğümden daha kötü bir aktörüm. "Ben gayet iyiyim," diyorum ona. "Son Visio Aternae toplantısına katılmadın. Her şey yolunda mı?"

Ayakları üzerinde sallanarak başını sallar. "Oh evet! Birkaç gün önce e-postanıza izin talebinde bulundum, ama sanırım görmemişsiniz. Belediye başkanına bahar ekinoksu ile ilgili bazı işlerde yardım ediyordum ve işten çıkamadım. Bir daha olmayacağına söz veriyorum, özellikle de bağış toplama etkinliklerini veya provaları kaçırmayacağıma söz veriyorum."

"Bunu duymak güzel. Her halükarda, Apollodorus'taki kokteyl partisinde yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Bu onu gülümsetir. "Visio Aternae'nin her yaz prodüksiyonlara ne kadar dahil olduğunu düşünürsek, sınıfında daha fazla öğrencinin olmamasına şaşırıyorum."

"Eh, oyunculuk herkese göre değil," diyorum omuz silkerek. "Ancak, bir oyunda birçok destek rolü var. Gelen herkes kendine bir iş bulabilir."

Sahne yer değiştirirken bakışlarım dolaşıyor ve bir şeye çarpıyorum. Kalçama bakıyorum ve birkaç dakika önce orada olmayan küçük turuncu meyveyi görüyorum.

Beckett son kayısını yemişti ve bu sabah derse giderken yemekhaneye uğrayıp bir tane almaya fırsatım olmamıştı.

Başımı kaldırıp Elle'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum, o da okunaksız bir ifadeyle bana bakıyor.

"Çünkü sen harika bir profesör ve yönetmensin," diyor Sabrina, yanakları hafifçe kızararak. "Sen prodüksiyonun en küçük detayının bile önemini bildiğin için kimse senin gösterilerinden geri çevrilmez."

Boğazımı temizleyerek, kayısıyı elimle örtüp dikkatimi tekrar Sabrina'ya veriyorum. "İyi yağlanmış bir makineyi çalıştırmak için birçok dişli gerekir. Konuşma rolü alamazsanız bunu aklınızda bulundurun, Bayan Taylor."

"Oh, merak etmeyin," der, omzunun üzerinden bir bakış atarken ağzının köşesinde sinsi bir gülümseme belirir, sonra bana döner. "Her şeye hazırım. Yetenekli bir aktrisin gerçek özelliği budur: uyum sağlama yeteneği."

Bu açıkça bir iğnelemeydi, ama neyi kastettiğini tam olarak anlamadım. Zaten pek de önemli değildi, çünkü o arkadaşlarının yanına gitmek için uzaklaşmıştı ve ön sıraya baktığımda Elle çoktan gitmişti.

SUTTON'IN sinirlenmesi, dairesinin kapısını açıp beni kanepenin kenarında, bacaklarımı çaprazlamış, kısa eteğim kalçalarımın üstünde, sabırla beklerken gördüğü anda anında hissedilir.

Göstermem gerekenden daha fazla uyluk gösteriyorum, ama bu tür şeyler için kurallar yok. Onun keskin yeşil gözlerinin hemen bacaklarıma kayması, doğru seçimi yaptığımı düşündürüyor.

Nefesini verirken, acaba bu kötü bir fikir miydi diye düşünüyorum. Sinirlerim bozulmuş, özgüvenim sarsılmış ve bu tam da onun babasıyla başımı belaya sokan şeydi, ama... Ben de bunu istiyorum.

Leke olsun ya da olmasın. *Onu* istiyorum.

Birinin duymuş olma ihtimaline karşı, isteğini yerine getirmek için birkaç gün bekledim, ama nedense, isteğini kabul ettiğim için şaşırılmış görünüyor.

"Belki bu konuşma başka bir zamana daha uygun olur."

Alt metin gerek yok. Onu açık ve net bir şekilde duydum.

Koyu kahverengi pantolon ve adaçayı rengi düğmeli gömlek giymiş, kolları sıvamış ve kaslı ön kollarını ortaya çıkarmış. Bunların ne zamandır böyle olduğunu merak ediyorum.

Son dersini de bu şekilde vermiş miydi, herkesin onu kesmesi için?

Hayır, bu onu rahatsız ederdi. Dikkatin akademik nitelikte olmasını istiyordu — bakışlarındaki ışıltı benim müstehcenliğimi yansıtmamasına rağmen.

Ama sadece bir anlığına. Gözlerini kırptığında bu bakış kayboluyor ve arkasındaki kapıyı kapatıp çantasını yanındaki yastıklı yeşil sandalyeye koyuyor.

"Sabıka kaydınız ne kadar uzun, Bayan Anderson?"

"Sabıkanız olduğunu varsaymak pek ilerici bir davranış değil, izci."

Oturma odasına girip ışıkları açsa bile, etrafı karanlık. İçerideki tüm aynalar, kumaş parçalarıyla veya bir tür mobilya örtüsüyle kaplı, banyodaki ayaklı ayna bile. Perdeler, sanki gün boyunca hiç açılmamış gibi, yaklaşık bir santim kalınlığında tozla kaplı.

İnanılmaz derecede havasızdı; içerideki her şey neredeyse hiç dokunulmamış, hiçbir şey yerinden oynatılmamış, sanki bir akademi mozolesiydi.

O hiçbir şey söylemeyince devam ettim: "Ayrıca, anahtarım olması teknik olarak suç mu?"

"Onu nereden bulmuş olabilirsin ki..." Elini yüzüne götürdü. "Boş ver. Kiminle konuştuğumu unutmuşum. Suçluluk, yasak bodrum katları ve yasak ormanların ötesine uzanıyor, belli ki."

Gülümserim ve arkama yaslanırım. "Beni gördüğüne pek sevinmiş görünüyorsunuz."

Gözleri yavaşça vücudumu tarar, bluzumun üst kısmındaki açık düğmelere geldiğinde bir an durur.

Boğazını temizler, ellerini cebine sokar. Sanki fiziksel olarak bana dokunmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi.

Ders dışında birlikte geçirdiğimiz kısa anlar sadece anılardan ibaret. Birçok nedenden dolayı aklımdan çıkaramadığım anılar... En önemlisi, bedenimin onu ne kadar çok arzuladığı.

Bu benim istediğim bir hastalık. Hatta acınası bir hastalık. Normalde, onun burada *bir* şey olduğunu itiraf etmesini bu kadar çaresizce istemezdim, ama o beni her reddettiğinde ruhum bir parçalayıcıdan geçiriliyormuş gibi hissediyorum.

Hiçbir şeyi onun kadar özlemedim. İlk başta, sadece fiziksel bir çekimdi, rüyalarımı süsleyen heykel gibi bir güzellik. Ama bunun ötesinde, her gün onun derslerini dinlemek hayranlığımı daha da artırıyor.

O akıllı. Tutkulu. Benim varlığımdan sonsuz derecede rahatsız.

Direnmek boşuna.

"Burada olamazsın," diyor, ensesini ovuşturarak.

"Hala *işimi kaybedebilirim* oyununu mu oynuyoruz? Bunun sadece bir bahane olduğu konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Kardeşim benimle kalıyor."

Bu beni çok endişelendirdi. "Konukların fakülte lojmanlarına girmesinin yasak olduğunu sanıyordum."

"Giremezler, bu da senin durumuna yardımcı olmuyor bu arada. Ama Beckett özel bir muafiyet aldı. O şu anda benim gözetimimde sayılır."

"Gözetim altında mı? Çocuk mu bu?" Tanıdığım Beckett değil bu.

"Hayır," diye keskin bir şekilde cevaplar. "Geçen dönem yaşananlar nedeniyle, birinin gözetiminde tutulması gerektiğine karar verildi."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Mağara olayı yüzünden, değil mi?"

Uzun bir nefes veriyor. "Bunu biliyor musun?"

"Tüm detayları değil. Ailem, bilinmesi gerekenler temelinde çalışır ve görünüşe göre bu olay tam olarak buna uymuyordu." Düşünerek ellerimi bacaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Kardeşim onu oldukça kötü hırpaladı, duydum. Ama dışarıdan bakıldığında iyi bir şekilde iyileşmiş gibi görünüyor."

"Evet. Asher'ı suçlamıyorum ama Beckett'ı bu eyleme yönlendiren babamızı suçluyorum. Ve... bekle." Sutton duraksadı ve kaşlarını çatı. "Onu gördün mü?"

"Seni ormanda gördüğüm gün ona ve babana rastladım."

"Onlara rastladım da ne demek?" diye sordu, çenesi gergin bir şekilde. "Babam hastalığı nedeniyle aile malikanesinden nadiren çıkar ve Beckett son zamanlarda o kadar umutsuz ki, bu daireden neredeyse hiç çıkmıyor. Açıkçası, onun yokluğunda gizlice içeri girebilmiş olman biraz korkutucu, ama şimdilik bunu görmezden gelmeye hazırım. Babamdan uzak dur, Elle."

Tüylerim diken diken oldu. Şimdi bu adamla olan geçmişimden bahsetmek için iyi bir zaman olabilir, ama kendimi buna zorlayamıyorum. Onun bunu bilmesini *istemiyorum*, benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum. "Onu ben aramadım. Tamamen tesadüfen karşılaştık. Aslında, beni ormandan kovmasaydın, muhtemelen onu hiç görmezdim."

Sutton'ın kahkahası mizahsız ve camdan yapılmış gibi. "Onun radarına girmemden beni mi sorumlu tutuyorsun?"

"O ne, UFO mu?"

"Hayır, o bu kasabada çok büyük bir etkiye sahip ve senin ailenin bizim ailenin çöküşünden sorumlu olduğuna inanan kurucu aile üyelerinden biri. O saçma lanete inanıyor ve Beckett'in birkaç ay önce kardeşini öldürmeye çalışmasının sebebi o. Siktir. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor musun, yoksa bunların hepsi senin için büyük bir şaka mı? Avernia'ya sadece sorun çıkarmak için mi geldin? Los Angeles sana yetmiyor muydu?"

Kollarımı kavuşturup, o öfkelenirken bekliyorum, onun yargısının acısını görmezden gelerek. Bir yanımda, açıkça çöküntü yaşadığı için yanına gidip ona bir tür teselli sunmak istiyor, ama bunun onu bir arada tutan son ipliği koparabileceğini düşünüyorum.

Sonunda iç çekip başını eğiyor. "Babam iyi bir adam değil, Elle. Ondan uzak dur."

"Ormandan uzak dur, Lexington'la takılma, babandan uzak dur. Normalde, bir erkeğin tüm hayatımı dikte etmeye başlamadan önce beni *birkaç* kez sikmesini isterim."

"*Tanrım.*" İnleyerek, avuçlarını yüzüne sürter. "Şu anda lanet olası şeylerden bahsetme."

"Neden olmasın? Ofis saatlerinde gelmemi söyleyen sensin."

Hava durulur. Parmaklarını açar ve aralarından bana bakar. "Ne tür bir ofis saatinden bahsettiğimi sandın?"

"Bu..." Sözümlü yarıda kesip başımı yana eğdim. Yanaklarım kızardı, tüm vücudumu sıcaklık kapladı.

Aman Tanrım. Bu sınıfta bir flört değildi.

Visio Aeternae'de bir yer karşılığında seks teklif etmiyordu.

O gerçekten benim mesai saatleri içinde ofisine gelmemi istiyordu.

Aşağılanma gözlerimi yakıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor. Ölmek istiyorum.

"Yanlış anladığım için özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Yüzünde gerçek bir dehşet belirir. "Hangi dünyada sana grup üyeliği karşılığında seks yapmanı isteyeceğimi düşünürsün, Elle? Tanrım

Tanrım. İlk vardığın sonuç buysa, beni öfkeli bir pislik olarak görüyorsun demektir. Hollywood sana bunu mu öğretti?"

Beni azarlarken gözlerim yaşarır, sözleri yüzüme damga vurur gibi. Kendimi çok küçük hissediyorum. Sonsuz derecede küçük.

Cildim kaşınıyor ve gömleğimin düğmelerini düzeltmek için çabalıyorum. Hıçkırarak ayağa kalkıyorum, eşyalarımı alıyorum ve bu sırada eteğimi aşağı çekiyorum.

"Dediğim gibi, bu bir yanlış anlaşılmaydı," diyorum, sesim robot gibi.

Aptal, Elle. Sen çok aptalsın. Yine aynı tuzağa düştün.

Sutton, kendimi toparlamaya çalışırken bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. "Bana neyi söylemiyorsun?"

Ayaklarıma bakıyorum.

"Hiçbir şey." "Elle."

"Ne? Biz sadece öğretmen ve öğrenciyiz, değil mi? Benim hakkımda her şeyi bilmen gerekmiyor. Tamamlanmamış bir ilişki bizi arkadaş yapmaz ve sen daha fazlasını istemiyorsun, o yüzden bu konuyu kapat."

Anahtarlar ön kapıda çınlar ve Sutton içinden küfür eder, harekete geçer. Kolu karnıma çarpar, beni geriye doğru iter ve beni kanepenin önünden geçerek yan yana iki kapısı olan kısa bir koridora sürükler.

Homurdanarak sol taraftaki kapıya dalar ve kapıyı çarparak kapatır, aynı anda da daireye bir ses gelir.

"Sutton! Evde misin?"

Kardeşi.

Sırtım, büyük bir pencereye bitişik ahşap bir başlığın altındaki uzak duvardaki yatağa çarptığında bir çığlık attım. Sutton üstüme düştü, dizini bacaklarımdan arasına koydu ve avucunu ağzıma kapattı.

Parmakları donuyor ve ben tüm vücudumu saran ürpertiye bastırıyorum, ancak bunun nedenini tam olarak bilemiyorum — onun dokunuşu mu, yoksa yakalanma ihtimalimiz mi?

"Merhaba?" Kapalı kapıya vuran bir ses gözlerimi iri iri açtırıyor ve Sutton'ın çenesi kayıyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve ikimiz de aynı anda görüyoruz: kilitli olmayan kapı kolu, Sutton gerçekliğe geri dönmeden önce dönüyor.

"Çıplakım," diye bağıyor, muhtemelen gerekenden daha yüksek sesle. Kapı kolu hareket etmeyi keser. "Oh. Siktir, sen beni her zaman çıplak görüyorsun. Kimin umurunda?"

Kaşlarım yükselir ve Sutton'ın ağzımı kapatan eli sıkışır.

Uyluklarımın arasında zonkluyorum, ama onun tarafından böyle sıkıştırılmanın ne kadar iyi hissettirdiğine fazla odaklanmamaya çalışıyorum.

"Ben... ben uygun değilim," diyor zayıf bir sesle, gözlerime bakarak. Gözlerinde bir şey var, ve bu, okul kuralları tarafından yasaklanmış olmamızdan çok daha ağır bir şey gibi geliyor.

Kalbim, onun sakladığı sırları bilmek için can atıyor.

"Uygun değil ne demek?" diye soruyor kardeşi. "Sen, şey... mastürbasyon mu yapıyorsun?"

Aniden ağızım kurur, onun kendini yumrukladığı görüntüsü benim için dayanılmazdır.

Sutton dudaklarını aralıyor ve üstüme yerleşiyor gibi görünüyor, kalçaları benimkilere daha sıkı bastırıyor. Burnumdan nefes alıyorum, bu hisle nabzım hızla yükseliyor, onun sert vücudu benim yumuşak hatlarıma değiyor.

Bacaklarımı biraz daha açarak ona daha iyi erişim sağlarım. Burun delikleri genişler ve başını sallar.

O benim uzuvlarımı o kadar da iyi tutamadığı için, bacaklarımdan birini beline doladım ve onu daha da cesaretlendirdim. Onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak istemediğim için zorlamadım, ama sanki "*sorun yok*" der gibi kirpiklerimi kırıştırdım.

Beni kullan, diye yalvarmak istiyorum. Kırık parçalarım dikkat dağınıklığını, aciliyeti, bağımlılığı istiyor. En azından bunda iyi olduğumu biliyorum.

Avuç içini ağızımdan çekip aşağı kaydırıp ve elini çevirerek iki parmağıyla çenemi sıkıştırdı. Göz bebeklerinde bir savaş kopuyordu ve ben, inlemekten kendimi alıkoymaya çalışarak boğazının hareketini izledim.

Bana bakışları, içimden dışıma doğru yanıyormuşum gibi hissettiriyor. O hareket edince vücudum dayanılmaz bir şekilde ısınır, pantolonunun kıvrımı benim merkezime geliyor.

Sutton eğilir, dudakları benimkilere o kadar yaklaşır ki, az önce kullandığı diş macununun tadını alabilirim. Nedense,

bu, karnımda kıskançlık kıvılcımı uyandırıyor ve bunu rutin olarak mı kullandığını yoksa biriyle mi birlikte olduğunu merak ediyorum.

Bir elimi kaldırıp saçlarını okşuyorum. Çenesindeki bir kas seğiriyor ve gözleri aşağıya iniyor.

"Öp beni," diye fısıldıyorum, o kadar yumuşak ki neredeyse ses çıkmıyor. "Sonuçlarını sonra düşünürüz."

Nefesi derinleşir ve bir santim daha yaklaşır, ağzını açar.

Dilimi dışarı çıkararak alt dudağımı ıslatıyorum.

O bu hareketi takip eder ve midem ağırlaşır. Göğüslerim gömleğimin sınırları içinde ağrıyor, onun dokunuşuna aç.

O tekrar yaklaşmaya başladığında, hipnotik bakışlarıyla, gözlerimi kapatıp beklerim.

"Ya da... oh lanet, orada biri mi var?" Beckett gülerek sorar. "Aslında bir şeye ihtiyacım yoktu, çıkmaya gerek yok. Sadece taş ocağındaki Küratör partisine gittiğimi haber vermek istedim, bu gece beni bekleme."

Saniyeler içinde Sutton kollarımdan kurtulur, yataktan atlar ve kapıya doğru yürür. Kapıyı aralarken beni koruyacak şekilde durur ve başını loş koridora uzatır.

Etrafıma bakıp, yönümü bulmaya çalışıyorum. Değişim o kadar ani oldu ki, gözlerimin odaya alışması bir saniye sürüyor ve alıştığımda, komodinin üzerindeki ve dolap kapısı olduğunu düşündüğüm yerde asılı olan örtülü aynaları fark ediyorum. Komodinin üzerinde bir tükenmez kalem ve yıpranmış bir kitap kopyasının altında bir yığın kağıt var.

Yan tarafa dönerek, sırtını okumak için eğildim.

Othello.

Gözlerimi kırıştıtarak otururum. *Ben önerdiğim için mi okuyor?*

Gözlerim, kardeşi ile benim aramda dikilen, sert duruşlu sırtına kayıyor. Parmakları kapı pervazını, kaslarımı gevşeten bir şekilde kavırıyor ve keşke kesintiye uğramasaydık diyorum.

Keşke *ofis saatlerinden* daha fazlasını isteseydi.

"Küratör partisine gideceksin de ne demek?" diye soruyor Sutton. "Artık aktif üye değilsin."

"Bu katılmayacağım anlamına gelmez. Geçen dönem Eski Uygarlıklar dersimden birkaç kişi katılmak isteyip istemediğini sordu. Yine hayır demek istemedim."

"Yine mi? Seni daha önce de davet etmişler miydi?"

"Yıl başından beri birkaç kez. Ama katılmaya pek niyetim yoktu, o yüzden..."

Sutton'ın omuzları çöküyor. Hemen cevap vermiyor ve koridordaki gölgenin kaydığını görüyorum, Beckett'in başı görünüyor. Titreyerek battaniyenin altına dalıyorum, ama Sutton'ın kokusuyla sarılınca hemen pişman oluyorum.

"Orada kim var ki?" diye sorar Beckett. "Kimse yok."

Birkaç saniye sessizlik olur. Biri dilini şaklatır ve Beckett tekrar konuşur. "Hadi, söyle bana. Misafir ağırlamak senin tarzın değil. Açıkçası, sonsuza kadar bekar kalacağını düşünmeye başlamıştım."

"Benim cinsel hayatım seni ilgilendirmez."

"Ama Ölüm'ün..."

"Partine git," diye Sutton sert bir sesle sözünü kesti.

Midem düğüm düğüm oldu. *O cümlelerin sonu neydi?*

Başka biriyle mi birlikte? Death's Teeth'ten biri mi?

O organizasyon hakkında bilgim hala oldukça sınırlı olduğunu itiraf ediyorum, ama üyeler arasında seksin sadece üyeler arasında kalması gibi bir kural varsa, daha fazlasını bilmek istemem.

Ama kesinlikle yoktur. Sutton, seyircilerin olduğu ve güvenli bir mesafede oldukları durumlar dışında diğer insanlarla neredeyse hiç etkileşime girmiyor. Koridorlarda meslektaşlarının omzuna dokunmalarını ve diğer öğrencilere sürtünmelerini önlemek için elinden geleni yaptığını gördüm.

Yine de kıskançlık içimi kemiriyor.

"Oh, bir öğrenci mi? Babamın nefret edeceği biri mi? Çünkü..."

"Gece yarısından önce eve gel, yoksa seni arkadaşlarının önünde rezil ederim."

Beckett yüksek sesle ve sinir bozucu bir şekilde iç çeker. "Sen ne dersin o, Sutti," diye homurdanır ve sonra ayak sesleri uzaklaşır, bu da onun gittiğini düşündürür bana.

Birkaç dakika sonra, kapının kapanma sesi odada yankılanır, ardından kilit çevrilir. Yorganın altından gizlice bakarak, Sutton'ın yatağa geri dönüp yüzüstü yatak üzerine uzandığını izlerim.

Ona sor. Ona ormanda gördüklerini sor, Elle. Çardakta saklandığın o insanların ne hakkında konuştuklarını sor. Cevaplarını iste. Bir şey olana kadar yine bekleme.

"Hey, Sutton?"

Hareket etmeden inliyor. "Bana öyle deme."

Söylemek üzere olduğum diğer tüm sorular dilimin ucunda kaybolur. "Adın ne?"

"Senin ağzından çıkınca kulağıma hoş gelmiyor."

"Tamam... O zaman izci olsun." Bir şey daha söylemesini bekleyerek duraksıyorum, ama başka bir şey söylemiyor. Ortam değişiyor ve şu anda lanetler veya olası kültler hakkında konuşmak istemiyorum. "Gideyim mi?"

"Evet."

İçim boşalır. "Tamam. Özür dilerim..."

"Gitmelisin," diye sözümü keserek devam etti. "Çünkü burada ne kadar uzun oturursan, seni soyup, şimdiye kadar defalarca bana sunduğun şeyi almayı o kadar çok düşünürüm."

"Oh." Çarşafı itip, gerdanlığımdan sarkan yılanla oynuyorum.

"Siktir. Bunu söylememeliydim. Sadece... Bana bir dakika ver." Elinin avuç içini şakağına bastırır.

"İyi misin?"

"Migren. Sonunda geçer." "Sık sık olur mu?"

"Haftada birkaç kez."

"Kayıslar bunun için mi?"

"Evet. Muhtemelen pek faydaları yok ama artık bir tür ritüel haline geldi." Bir süre durur. "Sınıfa getirdiğin için teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

"Ben de kullandım, bu yüzden anti-inflamatuar özelliklerini doğrulayabilirim."

herkes için geçerli değildir, ama belki de bir nedenden dolayı onları sık sık yiyorsunuzdur diye düşündüm."

"Migrenin mi var?"

"Endometriozis. Doku rahim dışında büyür ve adet dönemlerini çok ağrılı hale getirir. Diğer adet ve üremeyele ilgili sorunların yanı sıra." Konuşurken içimden bir ürperti geçer, çünkü jinekologtan alacağınız bir broşür gibi konuştuğumun ve çoğu erkeğin adet dönemleri hakkında hiç konuşmak istemediğinin farkındayım.

"Ah, evet, daha önce bahsettiğini hatırlıyorum. Bu kulağa... açıkçası berbat geliyor."

Yumuşak bir şekilde gülüyorum. "Evet, öyle."

"En azından birbirimize acıyabiliriz. Belki bir dahaki sefere iki kayısı getirebilirsin."

Yanaklarım kızarıyor. "Diğeri sadece barış teklifi olarak düşünülmüştü."

"Savaşta mıyız?"

"Hayır, ama çok sert davrandım, bu yüzden belki... baştan başlayabiliriz diye umuyordum."

"Yeniden başlamak," diye tekrarlar. "Ve seks için daireme zorla girmek, neydi, yedek plan mı?"

Cevap veremiyorum, göğsümde çok ağır bir utanç var. Etrafımızdaki sessizlik yoğunlaşıyor ve ben yutkunuyorum, yalnız kalmak isterse diye yataktan iniyorum.

Acı çekiyormuş gibi hafifçe nefes verir ve ben donakalıyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diye cevaplar. "Çoğu zaman, bunların geldiğini hissedip gerekli önlemleri alabiliyorum, ama stres gibi bazı şeyler, ben farkına varmadan bunları tetikleyebiliyor. Bu seferki beni hazırlıksız yakaladı, ama geçecektir."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Seni strese sokuyor muyum?" "Tanıştığımız günden beri."

Görünüşe göre utanç duygum sınır tanımıyor.

"Özür dilerim." Ve gerçekten üzgünüm. Onu önemsemek yerine dışsal, bedensel duyulara odaklanmakla meşgul olduğum için her şeyi yanlış yorumlamışım.

Beni reddetmesi *gerekir*. Roller tersine dönseydi ben de aynısını yapardım.

"Sadece sen değilsin," diye ekliyor, sırt üstü yatarak gözlerini kapatıyor. Damarlı ellerini göğsünün üzerinde birleştirip uzun bir nefes veriyor. "Kardeşim zor bir dönemden geçiyor ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Konuşmuyor, evden neredeyse hiç çıkmıyor... bu gece hariç. Üstelik benim de... gerçekten konuşamayacağım bazı sorunlarım var."

"Ormanla ilgili şeyler mi?"

Bir göz kapağını açarak bana bakar.

"Baban da bana ormana girmememi söyledi," diyorum, dizlerimi göğsüme çekerek. Birkaç dakika önce neredeyse kuru seks yapıp tartışıyor olmamıza rağmen, bu durumun bu kadar rahat ve kolay hissettirmesi sinir bozucu. Sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi. "Death's Teeth ile bir ilgisi var mı?"

Gözlerini tekrar kapattı. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Bana güven bana."

"Bana bir neden ver."

"Ben senin profesörünüm. Otoriteme saygı duymalısın."

Dizlerimin üzerine çöküp öne doğru eğildim, saçlarım yüzüme düşerken, avuç içlerimi yatağa dayayarak onun üzerine eğildim. Hemen yanında. Saçlarımın uçları göğsüne ve koluna değdiğinde nefesi kesildi, ama bana bakmadı.

"Şu anda sen benim profesörüm değilsin," diyorum. "Ve ben de senin öğrencin değilim. Biz sadece yatak odasında iki kişiyiz. Konuşuyoruz. Direniyoruz."

"Séductrice."

Sırıtiyorum. "Bu Fransızca'da baştan çıkarıcı anlamına mı geliyor?" "Oui. Çok iyi."

Yanaklarım kızarıyor. "Sadece dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?" "İşe yarıyor mu?"

"Hayır."

O iç geçirir. "Ormandan uzak dur, babamdan uzak dur ve Death's Teeth'i kurcalamaya kalkışma. Bunların hiçbirinden iyi bir şey çıkmaz."

SUTTON

BAHAR OYUNU OLARAK Othello'yu AÇIKLADIĞIMDA, çoğu öğrenci umursamadı. Umursamalarını beklemiyordum ama büyük açıklamamın ardından gelen sağır edici sessizlik yine de şaşırtıcıydı.

"Ne, şikayet yok mu? Yorum ya da soru yok mu?" Kollarımı açıp bekledim. "Bu sizin son şansınız, millet. Şimdi konuşun ya da sonsuza kadar susun."

İkinci sırada, Lexington omuz silkiyor. "*Hamlet'ten* iyidir."

"Kesinlikle yeterince bilinmiyor," diyor Meg. "Neden *Aşkın Boşuna Emekleri* ya da *Titus Andronicus* değil?"

"Kimse *Titus Andronicus'u* oynamak istemiyor, gerçekçi olalım. Ayrıca, dönemimizin yapısı gereği, birkaç hafta içinde tamamlayabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var ve bu oyun, bu ders için fazla ileri düzeyde bir derinlik gerektiriyor."

Koltuklarda hafif bir kahkaha dalgası yayılır.

"Sonbaharda yaşanan onca şeyden sonra, bir komedi topluluğa biraz ferahlık getirmez mi?" diye sorar Sabrina.

Onu işaret ederek başımı sallıyorum. "Kesinlikle. Bu yüzden Visio Aternae'nin saymanı sensin. Başkalarını düşünme konusundaki kararlılığını takdir ediyorum."

Yüzü kızarır ve biri anlaşılmaz bir şekilde mırıldanır.

"Neden komedi seçmediğimi tahmin etmek isteyen var mı?"

"Çünkü mutsuzluk arkadaşlık sever?" Meg öneriyor.

"Hayır Meg, benim gerekçem bu değildi. *Love's Labor's Lost* eğlenceli olurdu ama... güvenli. Komediler her zaman güvenlidir, *kolay* değildir ve her zaman iyi karşılanmazlar. İnsanları gerçekten güldüren kelimeleri eyleme dönüştürmek bir beceridir. Ama

sahnede iyi vakit geçirdiğiniz sürece, seyircinin prodüksiyondan keyif alma ihtimali yüksektir."

"Trajedi farklı mıdır?" diye sorar Meg.

"Tanım gereği. Bir denge kurmalıyız — karakterlerinizi yüzeysel olmanın ötesinde izleyiciye ulaştıracak bir anlayış. İzleyicilerin koltuklarının kenarında oturup, kaynağı çok iyi biliyor olsalar bile, bir sonraki adımda hangi duygusal bağlarını koparacağınızı merak etmelerini istiyorsunuz. Gözyaşları, tutku ve insanların içlerini parçalayıp, neden onları böyle bir cehenneme soktuğumuzu merak etmelerini istiyoruz."

Sınıf sessizleşir ve bana bakar.

Haklılar. Kendimi biraz keyifsiz hissediyorum. Elle daireme zorla girdiğinden ve neredeyse yakalandığımdan beri kendim gibi değilim. Beckett o partide birkaç saat ortadan kayboldu ve Elle gittikten sonra sarhoş bir şekilde geri döndü, bir şekilde açtığı bir yara izinden kanıyordu. Bana ne olduğunu anlatmadı.

Jean-Louis ertesi sabah arayıp durumumu sordu ve hâlâ kardeşimi partiye katılmaya teşvik ettiğini düşünmeden edemiyorum, ama nedenini sormadım.

Zaten o pislik %80 oranı n d a yalan söylüyor, sormanın bir anlamı yok.

"Bayan Anderson?" Bir süre sonra, Meg ve Percy'nin arkasında, Lexington'ın yanında oturduğu yere dönerek esprili bir şekilde soruyorum. "Normalde bir cümleyi bile kesmeden bitirmeme izin vermezsiniz, birden fazla paragrafı ise hiç. Eklemek istediğiniz bir şey yok mu?"

"Hayır." Başını salladı. "Profesör olan sensin. Öğrencilerin senin yargına güvenmesi gerekir, değil mi?"

Nabzım boğazımda hızla atıyor ve bana kızgın olduğunu anlayabilmeme rağmen gözlerini kaçırmıyorum. "Sonunda bu sonuca vardığımıza sevindim."

Elle alaycı bir şekilde gülümsedi ve öne eğilerek Percy'nin kulağına bir şey fısıldadı.

Boğazımı temizlerim, burun deliklerim genişler ve göğsümü yakıcı bir acı sarar.

Sabrina elini kaldırır. "Merak ediyorum, kaç oy aldınız?

Othello kazanır

mı? "Yeter."

Gözlerini kısar ama başka bir şey söylemez.

"Tamam, ikili gruplar oluşturun. Tekrar egzersizleri yapacağız, böylece kararlarımı fazla düşünmeyi bırakabilirsiniz." Birkaç öğrenci öne doğru bakıyor, ama ben onların bakışlarını aktif olarak görmezden geliyorum. "Ve unutmayın: audaces fortuna juvat!"

Semesterin bu noktasında onlara Latince öğrettiğim her seferinde olduğu gibi, bu cümleyi tekrarlarlar. Gruplara ayrılmaya başladıklarını izlerim, bazıları koridorda takılırken, diğerleri orkestra çukuruna doğru göç eder veya arkamdaki sahneye çıkar.

Elle, Lexington'ı bordo renkli örgü süveterinin kolundan tutup onu arkaya doğru sürükler ve daha önce hissettiğim bıçak gibi keskin acı göğsümde yankılanır.

Vay canına, ne kadar güzel. Bugün koyu kahverengi saçlarını arkaya bağlamış, bu sayede yanaklarının ince kıvrımlarını ve benim dışımda birine gülümserken dolgun kalp şeklindeki dudaklarını engelsiz bir şekilde görebiliyorum.

Kıskançlığın içimi kemirmesine alışkın değilim. İstediğim her şeyi elde etme yeteneğiyle büyüdüm, ancak nadiren bir şey istemişimdir. Bunu yapmak, sanki isteklerim onlara benim varlığımı hatırlatıyormuş gibi, ailemin kavga etmesine neden oluyordu ve ben kardeşlerimi olumsuz etkilemek istemiyordum. Huzur, istediğimi yapmaktan daha önemliydi ve Bellamy'nin ölümünden sonra, bu, Beckett'in Dupontların mirasının karanlık yüzüne sürüklenmemesini sağlamakla eşdeğerdi.

Benim acı çekmeme rağmen, bu yine de oldu. Şimdi, özellikle aynı odada Afrodit'in ta kendisi olabilecek bir kadın varken, inkar etmenin ne anlamı olduğunu hiç anlamıyorum.

Ona söylediğim şey doğrudu — bu işi kaybetmek istemiyorum. Bazen, bu iş kız kardeşimle olan tek bağlantım ve bu iş beni Ölümün Dışları'nın pençesinden kurtaramaz. Aksine, hayatımdaki bu ani boşluğu, beni Enkarnat'ın rolüne zorlamak için bir fırsat olarak görürler ve ben bunu istemiyorum.

Elle ve Lexington egzersizlerine başladıklarında Elle'in yüzü aydınlanıyor ve onun ne kadar canlanıp coştığını görmek beni derinden etkiliyor. Her zaman oldukça serbest bir ifadeye sahip olsa da, oyunculuk yaparken gerçekten bir şey parlıyor, sanki rolü tamamen yutan bir ateş gibi. Başka birinin maskesi

yerine oturur ve bu da benim fark ettiğimden daha fazla birbirimize benzediğimizi düşündürür.

Bu, bir anahtarın çevrilmesi gibi oluyor ve bu kadar seksi olmasaydı rahatsız edici bulurdum.

Bakışlarımı ondan ayırıp diğer öğrencilere odaklanıyorum.

Ama kime bakarsam bakayım Sabrina'nın bakışlarını hissediyorum ve kendime onun her zaman böyle olduğunu, aslında şüpheli olmadığını söylüyorum. Tamamen inanmasam da.

BECKETT, apartmanımın önündeki merdivenlere oturmuş, başını eğmiş, kapüşonunu yüzüne kadar çekmiş ve sıkıca bağlamış. Yaklaştığımda hiçbir şey söylemiyor, ama nefesinden alkol kokusu geliyor.

Balkon korkuluğuna yaslanıp Elysian Yurtları'na bakıyorum, sanki tam kat ve odayı ezberlememişim gibi Elle'nin hangisinde olduğunu merak ediyorum.

Bu bilgiyle bir şey yapmayı planladığımdan değil. Sadece, ilk gün sınıfıma geldiğinden beri onlarca kez incelediğim dosyasında yazıyordu.

"Berbat görünüyorsun," diyorum

Beckett'e. "Öyle hissediyorum."

"Belki de partiye katılmamalısın..."

"Derslerden atıldığımı biliyor muydun? Bu dönem zaten sadece birkaç ders alıyordum, ama ileri düzey tarih ve drama derslerimin hocaları ilk hafta içinde beni attılar."

Bu yüzden mi evden çıkmıyor? "Hiç derslere girmedin mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. Sanırım sadece bu Dupont lekesinin kayıtlarında olmasını istemediler."

"Kampüsün geri kalanını senin kurtuluşuna ikna etmenin zor olacağını biliyorduk," diyorum omuz silkerek. "Birkaç cinayete doğrudan karışmıştın."

Nefes vererek ayağını kaldırıp topuğunu raya vurur. "Ama *aslında* kimseyi öldürmedim. Hatta esirlerden birini kurtardım."

"Onun mağaralarda olmasının sebebi sendin."

"Kimse bunu bana unutturmaz," diye homurdanır. "Tanrım. Hiç pişman olduğun aptalca bir şey yapmadın mı, Sutti? Ailenin altın çocuğu olduğunu biliyorum, ama bir noktada hatalar yaptığını düşünmek zorundayım. Babam bile öyle diyor."

Çenem gerilir. "Onunla hiç konuşmamalısın, Beckett. Söylediği şeyler..."

"Okulumla ilgili durumdan bahsedebilir miyiz?" diye araya girer. "Burada bir kriz yaşıyorum."

"Başka bir yere başvurmayı düşündün mü? Annem ve babam..."

"Avernia kredileri transfer edilemez, unuttun mu?" Elleri esnetir, parmaklarını kot pantolonuna kıvrır. "Ne anlamı var ki?"

"Yeniden başlamak o kadar da kötü olmayabilir." Boynumun arkasını kaşıyorum. "Fury Hill'den ayrılmak senin için iyi olabilir."

"Fark etmez, biliyorsun. Buradaki hayaletler... İnsanları da takip ediyorlar. Biz nereye gidersek oraya geliyorlar."

Yanına gidip yanına oturuyorum. Fırtına bulutları yaklaşıyor, kampüsü her zamankinden daha yoğun bir kasvetle kaplıyor, havayı keder ve kızgınlıkla dolduruyor. Gece çöküp oturduğumuz sürece gökyüzü gittikçe kararıyor.

En çok istediğim şeyi kendimden mahrum bırakmak gibi basit bir eylemden bu kadar kötü hissediyorsam, Beckett'in kafasında neler döndüğünü hayal bile edemiyorum.

Belki de en başından beri onun geri dönmesini desteklememeliydim.

Ama bir yanımda bunun ona iyi geleceğini, işleri daha da kötüleştirmeyeceğini ummuştum. Akranlarının yanında olmak onu tekrar normal hissettirebilirdi. Jean-Louis'yi kafasından çıkarabilirdi.

Açıkçası, yeterince dikkat etmemişim, belli bir esmerle çok meşgul olduğum için kardeşimin ne kadar derin bir beyin yıkamaya maruz kaldığını fark edememişim.

"Babamın sana yaptırdıkları..." diye başlıyorum, dirseklerimi dizlerime dayayarak. "Geceleri uykunu kaçırıyor mu?"

Bana yan gözle bakıyor. "Aslında ben cinai bir sosyopat değilim, o yüzden..."

"Neden yaptın?"

Birkaç saniye sessiz kalır. Cırcır böcekleri gece şarkılarını söyler, sesleri parke taşlarının üzerinden geçip apartman kompleksinin arkasındaki ormana ulaşır.

"Bilmiyorum," diye itiraf eder sonunda. "Babam, Andersonları Fury Hill için çok tehlikeliymiş gibi gösterip, o aptal laneti defalarca tekrar etti. Onları ortadan kaldırmanın ailemize karşı benim görevim olduğunu söyledi. Sanırım yeterince soru sormadım. Sadece onun söylediklerinin doğru olmasını istedim."

Babasına körü körüne güvenen bir çocuk soru sormaz ve eminim Jean-Louis, Beckett'ı bu işe bulaştırırken de buna güveniyordu.

Büyürken dünyayı tek bir mercekten görürseniz, onu başka şekillerde de görebileceğinizi bilemeyebilirsiniz.

Tüm kurucu aileler, yeni nesilleri üç şeyden korkarak yetiştirir: yabancılar, Anderson soyu ve değişim. İnsanları hizada tutmak için Fury Hill soyunun önemini ve üstünlüğünü vurgularlar. Bu gündem, Death's Teeth tarafından arka planda gerekli her türlü yöntemle desteklenir ve uygulanır.

Bu güç dinamikleri olmasaydı, kurucu aileler önemini yitirirdi. Avernia, ülkedeki diğer prestijli okullar gibi olurdu ve belki de her dönem daha az öğrenci hayatını kaybederdi.

Belki kız kardeşim hayatta olurdu.

"Artık bunların hiçbirinin önemi yok," diye devam ediyor. "Annem benim bir akıl hastanesine yatırılmam gerektiğini düşünüyor, sen bana çok kızgınsın ve babam sanki geçen dönem hiçbir şey yapmamışım gibi işlerini sürdürüyor." "Sana kızgın değilim," diyorum yumuşak bir sesle, ama itirafının son kısmı itirafının son kısmı içimi rahatsız edici bir ürpertiyle dolduruyor. "Ama babam işlerine devam ediyor derken ne demek istiyorsun?"

"Kampüse geldiğinde seni görmeye gelmedi mi?"

"Planlarından hiç bahsetmedi." Uzun bir nefes veriyorum. "Onu gördüğünde burada ne yapıyordu?"

"Biliyorsam ne olayım. Bana da hiçbir şey söylemedi, sadece yürümekte zorlandığı için ona yardım etmemi istedi. Dean Bauer'ın ağzından köpükler çıkıyordu, bu da iyiye işaret olmadığına eminim."

Midem bulanıyor, midemde mide bulantısı patlak veriyor.

"Burada üç Anderson olduğunu biliyor," diyor, bana bakarak. "O kıza rastladık, öğrenci olan, adı neyse?"

"Kardeşine ilgi duyuyordun ama adını bilmiyor musun?"

"Asher'ı çekici buldum ve onunla yatmak istedim. Onun tüm aile geçmişini öğrenmeye gerek duymadım. Dekan onu babamla tanıştırdı, bu yüzden onların okula kaydolmasına izin verdiği için başı büyük belada olduğuna eminim. merak merak ne plan plan nedir?" İç çekerek, o geriye . "Asher ve kız

arkadaşı üçlü seks teklifimi kabul etselerdi, geçen dönem her şey ne kadar basit olurdu, bir düşün." "Tanrım." Ona bir bakış attım ve soğuk ellerimle yüzümü ovuşturdum.

"Seni anlamıyorum."

"Anlamak isteyeceğinden emin değilim."

Acı göğsümü deliyor. "Profesörlerinle konuşmamı ister misin?

Derslere yeniden kaydolmak ister misin?

"Hayır. Haklısın. Biraz ara vermem iyi olur. Planladığımı *sandığım* şeyler artık ulaşılamaz hale geldiğine göre, şimdi ne istediğimi bulmam lazım."

"Curators dışında da fırsatlar var, biliyorsun. Avernia ve Fury Hill dışında bile."

"Senin için belki. Senin oyunculuk ve yönetmenlik deneyimin, hayırseverlik çabaların ve bizim ismimiz var. Ailemden aforoz edilsem, ben ne yapacağım? Akranlarımla veya başkalarıyla iletişim kuramam, arkadaşlarım da..."

Ölü.

Bunu söylemiyor, ama doğru. Geçen dönem mağaralarda ölen üç kişiden ikisi, Küratörlerin astlarıydı; biri, doğduğundan beri tanıdığı bir Blackwater'dı.

Kurucu ailenin çocukları genellikle iç çemberin dışında pek arkadaş edinmezler. Bellamy bir istisnaydı — arkadaşlarını koleksiyon kartları gibi toplardı, gittiği her yerde ilgi ve sıcaklık görürdü.

Beckett gibi, ben de Zachary Westwood ve ikizim dışında çoğunlukla yalnızdım. İkizim öldüğünde, Zachary batıya taşındı ve sanki benim dünyam da yıkılmış gibiydi.

Kurucuların karanlık yüzüyle uğraşmanın kardeşimi benzer bir kaderden koruyacağına inanıyordum, ama şimdi bu süreçte onu ihmal ettiğim açıkça ortada.

Jean-Louis'nin ona bu kadar kolay ulaşmasına şaşmamalı.

Bu benim hatam. Yine.

"Neyse. Önemli bir şey değil," diyor Beckett. "Yeterli sayıda öğrenci kayıt olmadığı için birkaç çevrimiçi dersim ertelendi, bu yüzden yıl sonunda diplomamı alabilmek için programı bitirmeye odaklanacağım. Benim için endişelenme Sutti. Ben iyiyim."

"Endişelenmem gerek," diye cevap veriyorum ve kafasının arkasına hafifçe vuruyorum. "Sen tam bir felaketsin."

O sırtıyor, bir anlığına eski Beckett'e benziyor. "Oh, endişelenmelisin... ama benim için değil."

"OKUL İYİ GİDİYOR MU? Garip bir şey yok mu? Kaçırılma ya da şiddet olayı falan?"

Annemin sesi her zamanki yumuşak tonunda, ama telefondan bile endişesini hissedebiliyorum.

O konuşurken, Quincy'nin kahverengi hırkasının kolunun söküldüğünü fark ettim. O öne eğilip, aramızdaki çalışma masasındaki buharlı sıcak çay bardağını alırken, sökülen kumaş dikkatimi çekti ve aklımdan çıkmadı.

O, onu dikebilir ya da en azından kolunu kıvrabilir, ama bunun yerine farkında değilmiş gibi davranıyor. Bakışlarımı kaçırmaya çalışıyorum, kucağımdaki astronomi kitabına dik dik bakıyorum.

Görünüşe göre, haftalık güncellemelerimden memnun olmayan annem ve babam Quincy'yi arayıp onu Obeliskos'ta beni köşeye sıkıştırıp daha fazla bilgi almaya zorlamışlar. Neyse ki, dinleyen kulaklardan uzak bir köşedeyiz, ama yine de çok yüksek sesle konuşmamaya çalışıyorum.

Hala ailemle görüşüyorum ya da onların bunu istediğini kimsenin bilmesini istemiyorum.

Annem daha fazla soru soruyor ve onu Asphodel'deki mutfak lavabosunun önünde ellerini ovuştururken hayal ediyorum. Muhtemelen pencereden evin arkasındaki plajı ve Violet teyzenin yıllardır yetiştirmesine yardım ettiği sonsuz gül ve ortanca sıralarını seyrediyordur, çünkü annem bahçecilikten hiç anlamaz ve Violet marina yakınında bir çiçekçi dükkanı işletir.

"Çocuğuna bunu sormak ne kadar tuhaf, farkında mısın?" diye soruyorum, sonunda nefes almak için durakladığında, bakışlarımı Quincy'nin hırkasından uzaklaştırarak. "*Okulda* kaçırılma ya da şiddet olayı yok mu?"

"Garip olan, senin otomatik olarak cevap vermemiş olman."

"Onun merakını gidermezsen, partini mahvedecek," diyor Violet arka plandan.

"İnan bana, çantasını hazırladı bile," diye araya giriyor Cora teyze, sesi biraz daha uzaktan geliyor. "Ve o giderse, ben de gitmek zorundayım. Asher ve Lucy birlikte yaşadığına göre, kurallar artık böyle."

"Lütfen. İkinizin kuralları hep böyle olmuştur. Sonra beni ve Wolfe'u da peşinden sürükleyip duruyorsunuz." Babamın sesi telefona çok yakın, annemin alnına öpücük kondurmak ya da koklamak ya da başka tuhaf bir şey yapmak için eğildiğini hayal ediyorum.

Ben büyürken, onlar her zaman bir şekilde birbirlerine dokunuyorlardı, ister küçük parmaklarını birbirine değdirmek olsun, ister babamın annemin beline kolunu dolması ya da onu bir köşeye çekip öpmesi olsun. Ve bu sadece annemle babam için geçerli değildi. Hayatımızdaki tüm yetişkin çiftler o kadar derin, çılgın ve ateşli bir aşk içindeydiler ki, hayatımın yarısını kıskançlıkla geçirdim ve benim zamanımın ne zaman geleceğini merak ettim.

Birinin bana babamın anneme baktığı gibi bakmasını istedim; sanki annem çıplak elleriyle gökyüzüne güneşi asmış ve babamın hayatta olmasının tek nedeniymiş gibi.

"Neredeyse otuz yıldır ikinizin de şikayet ettiğini hiç duymadım," diyor Cora. "Vi ise..."

"Çünkü beni hep terk ediyorsun," diye Violet öfkeyle söylüyor. "Kendi kardeşim, beni kendi başıma bırakıyor. Onun senin baban olduğu için mutlu ol, başka bir akraban olmadığı için, Noelle, çünkü dinamik önemlidir."

Kendi kendime gülümsüyorum. Ailemizin kan bağlarından çok daha öteye uzanan ana nedeni, babamın bağlantıları ve gizli kalmış yumuşaklığıdır. Elbette, annem herkesi bir arada tutan yapıştırıcıdır, ama onlar babam tarafından yakalanıp evlat edinildiler.

Eski bir mafya doktoru. Sanırım onun gördüklerini gördükten sonra, belki de hayatının geri kalanını iyilikle çevrili bir şekilde geçirmek istersin.

"Neyse," diyor annem ve arka plandaki gürültü kesiliyor. "Her şey yolunda mı, canım? Kayıt yaptırdığında, hala biraz... tuhaf görünüyordun, o yüzden okulun durumu daha da kötüleştirmedikten emin olmak istiyorum. Orası tuhaf bir yer."

"Garip kelimesi çok yerinde," diye ekler babam ve annemin beni hoparlöre aldığını merak ederim. "Durumu biliyorsun, Noelle. En ufak bir sorun belirtisi..."

"Ve seni üçümüzü almaya çağırıyorum," diye bitiriyorum, Quincy'ye tekrar bakarak, o dinlemiyormuş gibi davranarak okumaya devam ederken. Ve yalan söylemediğimi. "Biliyorum. Ve benim, Asher'ın veya Quincy'nin güvenliğini tehlikeye atacak herhangi bir şey yaparsam, beni mirastan çıkarırsın."

"Kallum," diye azarladı annem. "Bunu ceza olarak konuşmamıştık."

"Bir şeyin tehlikede olması gerekiyordu, küçüğüm," diye cevapladı babam.

"Ama her halükarda sorun olmayacak. Değil mi, Noelle?"

Kalbim göğsümün içinde boş boş atıyor ve dudaklarımın köşesini ısıriyorum. Ona, İlkel Ormanda gördüğüm pelerinli figürlerden bahsetmeliyim. Quincy onlardan gerçeği sakladığını itiraf ettiğine göre, bu okulun onun sandığından çok daha garip olduğunu ona söylemeliyim.

Ama bunu yaparsam, göz açıp kapayana kadar bizi Fury Hill'den çıkaracak ve ben ayrılmaya hazır değilim. Ailemin evine geri dönmek, en çok korktuğum şeyi kanıtıyor: kendi başıma yaşamaya hazır olmadığımı ve gerçek dünyaya uygun olmadığımı.

Hollywood beni istemedi. Fury Hill muhtemelen ölmemi istiyor. Elbette, bunlar dünyadaki sadece iki yer, ama bana göre, istediğim hiçbir şeyi elde edemeyeceğim gibi hissetmeye başlıyorum.

"Doğru," diyorum ona, yalan söylemek boğazımı sıkıştırırsa da.

Kısa bir süre sonra telefonu kapatıyoruz, birkaç tane daha rahatsız edici nezaket sözü daha değiş tokuş ediyoruz, ama bunun benim sorunum mu olduğu yoksa onların da hissettiği bir şey mi olduğu belli değil.

"Garip davranıyorsun." Quincy, bacağına koyduğu *Botany of Empire* kitabından gözlerini kaldırmadan düşüncelerimi keser.

"Evet, sen her zaman garipsin."

"Avernia'nın senin karşı argüman becerilerini geliştirmesine sevindim."

Yüzümü buruşturdum. "Bir sonraki münazara takımı kaptanı olmak gibi bir niyetim yok."

"Doğru, bu senin seviyesinin altında olur."

Onun ses tonunda beni rahatsız eden bir şey var. Dik oturuyorum, savunma duvarlarım yükseliyor. Apollodorus'un bodrumunda geçirdiğimiz günden beri pek konuşmadık ve

ama bu açıkça yapılan iğnelemeler eskisinden daha ciddi geliyor.

"Senin sorunun ne, Q?"

"Bir sorunum yok. Sadece sohbet ediyorum." Uzun bir sessizlik olur ve o iç çeker. "Dersler nasıl?"

"İyi."

"Güzel." Parmaklarını birbirine vurur. "Herhangi bir kulübe veya organizasyona katılmayı düşündün mü? *Persephone'nin* Kızları'nda bir yer var, ilgilenirsen."

Tiksinti dudaklarını gerdi. "Kampüsü güzelleştirmek, uzun vadeli bir hedef olarak beni çok heyecanlandıran bir şey değil."

"O zaman amacın ne? Bana, Asher'a, hatta Lucy'ye daha yakın olmak için buraya gelmek istediğini sanıyordum, ama şimdi o kadar emin değilim." Dudaklarını büzdü. "Neden Avernia?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor?"

"Çoğu insan ölüm ve lanetleri görse kaçır. Ama sen doğruca koşun."

"Sanırım ben çoğu insan gibi değilim."

"Hayır, değilsin. Senin bu yönünü severdim; özellikle zamanın ve duyguların konusunda ne kadar özgür ve sınırsız olduğunu. Oyunculuğu severdin, ama bu gerçek hayata yansımıyordu. Eskiden aşırı dürüsttün, ama şimdi ailemize yalan söylediğini gördüm."

"Buradaki tehlikenin derecesi hakkında onlara yalan söylediğini itiraf ettin. Onlara gerçeği söylememi mi istedin?"

"Sorumluluklar var..." Gözlerini kırıştırtarak sözünü kesip ağzını kapattı. Lobinin uzak köşesindeki masaüstü bilgisayarların başında oturan birkaç öğrenci, sesinin yükselmesinden rahatsız olarak buraya doğru baktılar. "Her şey senin sandığın kadar basit değil, Noelle. Bazılarımız dürüst olmayı göze alamaz."

Göğsüm acıyla doldu. "Neyin var senin? Burası... Sen farklısın."

O alaycı bir şekilde, "Yani evden ayrıldığımdan bu yana geçen on yılda değiştiğimi mi söylüyorsun? Gerçekten şok edici bir şey. Ve bunu söyleyen de sensin. Yedi yıl boyunca bizi neredeyse hiç ziyaret etmedin ve biz aramadan

sen tamamen hayallerinden vazgeçtin. Bu bana şüpheli geliyor. Kaliforniya'da sana ne oldu?"

"Hiçbir şey." Parmaklarım gerginleşir, sertleşir. Sanki dönem başlamadan önce beni dekanın evini yakmaya zorlamamış, değişen tek kişinin ben olmadığımı göstermiş gibi. "Seni ilgilendirmez."

"Hiçbir şey olmadı mı, yoksa beni ilgilendirmiyor mu? İkisi birden olamaz."

Hayır, ve görünüşe göre ablam her şeyi bilen ve hiçbir şeyi unutamayan biri olduğu için *benim* istediğim gibi de olamaz.

"Eskiden gözlerinde bir ışıık vardı..." diyor, başını bir yana eğip beni inceliyor, sanki yaşam döngüsünü belirlemeye çalıştığı bir bitkiymişim gibi. İncelemesi ve düzeltmesi gereken kalite sorunları olan bir örnek. Tam olarak çeviremediği eski bir metin.

"Her şey yolunda, Q. Yemin ederim." Elimi uzatarak söz veriyorum.

Bana uzun uzun bakar ama sonunda nefes verir ve öne eğilir, parmağını benim parmağıma takar. Kısa bir an için, yine küçük çocuklar oluruz, birbirimizin sırlarını saklayacağımıza söz verimiz.

Serbest elimdeki orta ve işaret parmaklarımı dikkatlice ayırırken, o zamanlar da onları çapraz tuttuğumu fark ediyorum.

"Hey, Elle!" Lexington Obeliskos'un arkasından bağılıyor. El sallıyor ve arkasında Percy ve Meg beliriyor. "*Othello* seçmeleri için bizimle replikleri çalışmak ister misin?"

Kitaplarımı sırt çantama tikiştirip, askısını omzuma atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Quincy, sanki hala oturuyormuşum gibi önüne bakıyor.

"O gün Profesör Dupont'un ofisinde ne yapıyordun?"

Bana bakarak gözlerini kısar. "Neden umurunda?" "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Yine soruyorum, neden umurunda?" Birkaç saniye bana baktı, sonra boğazını temizledi. "Onunla yatamayacağını biliyorsun."

"Kim istediğimi söyledi?"

"Noelle."

"Bence bu makul bir soru. İlişkinizin notlarımı etkilemesini istemem."

"Bunun olmasına izin vermem."

Yutkunarak, onun açıklamasına devam etmesini bekliyorum. Quincy her zaman erkeklerden çok kızları tercih etmiştir, ama cinsellik akışkan ve kişiseldir. Biz çocukların hiçbirisi heteroseksüel değiliz, çoğumuz biseksüellik ve panseksüellik arasında bir yerdeyiz, ama şu anda onun bu spektrumda tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Erkeklerle çıkmışlığı *var*, bu yüzden Sutton'la bir ilişkisi olabileceğini de göz ardı edemem.

Okul ilişkileri konusunda ne kadar katı olduğunu düşünürsek, belki de bu sadece bir yanılgıdır, ya da belki de ben sadece kıskanç bir kaltakım. Bilmiyorum.

Sadece onun onu istememesini istiyorum. Ya da tam tersi.

Tüm çocukluğum onun gölgesinde geçti, onun gibi olmak ya da onun tarafından sevilme için çaresizce çabaladım. Bu kalıbın yetişkinlikte de sonsuza kadar beni takip etmesini istemiyorum.

"Öğretim üyeleri romantik veya cinsel ilişki kuramazlar," diyor bir süre sonra.

"Oh."

"Ve dürüst olmak gerekirse, o adamı pek tanımıyorum. Lisans öğrencisiyken benim arkamdaydı ve senin düşündüğünün aksine, klasik ve tiyatro bölümleri pek kesişmez. Ayrıca, o aile laneti ve kız kardeşinin ölümü meselesi de var..."

Göğsümü soğuk bir his kapladı. "Ne?"

"İkiz kardeşi, o ikinci sınıftayken öldü, sanırım? Tam yılı hatırlamıyorum ama bu olay Avernia'yı gerçekten şok etti çünkü onlarca yıldır kampüste meydana gelen ilk ölümdü. O ana kadar Sutton'ın kim olduğunu bilmiyordum ama birdenbire *her yerde* görmeye başladım, bir anda tüm dikkatler onun üzerine çevrilmişti." Quincy başını eğip düşünmeye başladı. "Ya da belki de ben o zaman ona dikkat etmeye başladım. Bilmiyorum."

Suçluluk duygusu yüzeyime çıkıyor. *Bu* yüzden mi buraya bu kadar derin bir bağ hissediyor?

Benim hayaletlerim yüzüsüzse, seni rahatsız eden hayaletleri tanıdığında hayatı idare etmenin ne kadar zor olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Elle! Hadi!" Lexington tekrar bağıırır ve binanın ön tarafında ders çalışan birkaç kişiden kötü bakışlar alır.

Quincy'ye Sutton hakkında daha fazla soru sormak istesem de, yüzü kıpkırmızı olan ve utançtan kızaran Percy'nin damarları patlamadan önce onu orada bırakıyorum.

Hızlı adımlarla odayı geçip, üçünü ana merdivenin yanındaki cam odaya kadar takip ediyorum. Tüm mobilyaları pencerelere doğru itmişler ve ortada kanepelerinden bir daire oluşturmuşlar.

"Tanrıya şükür," diyor Meg, ben içeri girip çantamı yere attığımda. Sandalyesinin frenlerini sabitleyip başını sallıyor. "Bu ikisi seçmeler hakkında *hiçbir* şey bilmiyor. Dupont'un dersindeki notlarından endişelenmeye başladım."

"Şimdi mi bunun için endişeleniyorsun?" diye homurdanıyorum, bu üçünün dikkatimi dağıttığı için minnettarım. "Sana çok uzun zaman önce bunun *kesinlikle* başarısız olacağını söyleyebilirdim." Percy eğilip bol pantolonunun paçalarını kıvrırken onu işaret ediyorum.

"Hey," diyor, baş aşağı bana kaşlarını çatarak. "Şimdiye kadar tüm ödevlerimden tam not aldım, teşekkürler."

"Peki ya performans kısmı?" diye sorar Lexington.

"Bu seçmeli bir *başlangıç* kursu, bu yüzden bu beceriye göre değerlendirilmemiz gerektiğini anlamıyorum," diye devam eder Percy, boynundaki yeşil atkıyı çıkararak. "Notlar, dönem boyunca gösterdiğimiz gelişime göre verilmemeli mi?"

"Bunu Profesör Hard-Ass'a ikna etmekte bol şans. Herkesin hemen başlangıçta mükemmel olması gerektiğini düşündüğünü biliyorsun. Bu yüzden yine de bir koltuk için seçmelere katılman gerekiyor." Meg onlara kaşlarını oynatıp bana bakar. "Ama sanırım Elle bu şartı atlatmış."

Percy, dikleşerek homurdanır. "Kurucular her türlü ayrıcalığa sahip."

"Öneri istiyor musun, istemiyor musun?" diye soruyorum, parmağımı ona doğru sallayarak.

Ayaklarımın dibine diz çöküp, ellerini dua eder gibi birleştirir. "Evet, lütfen."

Kıkırdarak gülüyorum. "Yalvaran erkekler benim listemde üst sıralarda yer alır, ama profesörün bu konuda ne düşüneceğini bilemiyorum."

"Söylentilere göre o dilenmeyi seviyor," diyor Meg. Hepimiz ona bakıyoruz ve o omzundan örgüsünü çekip telefonunu kaldırıyor. "Ne? *Delphic Pages* öyle diyor. Haberi veren beni suçlamayın."

Telefonu ondan alıp ekrana bakıyorum. Pythia'nın hesabının altında, kısmen çekilmiş kırmızı perdenin arkasında duran, sahnedeki insanlara bir şey söylerken ağzı açık olan Sutton'ın bir fotoğrafı var.

Onu yönetmen modunda görünce midem ağırlaşıyor: Fotoğraftan bile, onun kararlı, azimli bir vizyoner olduğu açıkça anlaşılıyor. Gözlerinde ve sert çenesinde bunu görebilirsiniz — yaptığı işi *seviyor*.

Fotoğrafın altında kalın harflerle yazılmış bir başlık var: SUTTON DUPONT, MACBETH'İN SONBAHAR PRODÜKSİYONUNDA OYUNCULARINDAN DAHA FAZLA DUYGU İSTİYOR.

Meg'e yüzümü buruşturarak telefonunu geri veriyorum. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

O sırtıyor. "Yine de kanıt aramak için neredeyse boynunu kırıyordun. Öğretmenimize çok aşıksın."

"Yakında provaya başlayacak mıyız yoksa öğleden sonramızı bir robota hayran hayran bakarak mı geçireceğiz?" Lexington, ellerini beline koyarak yaklaşıp ve alaycı bir şekilde sorar.

"Ne, çekiciliğini görmüyor musun?" Percy, kolunu omzuna atarak sorar.

Lexington gözlerini devirir. "Tabii ki görüyorum. Ben ölü değilim, adam çok yakışıklı. Ama aynı zamanda kaderimiz de onun elinde, bence bunu da göz önünde bulundurmalıyız. Sınıfa girmek için seçmeleri *zar zor* geçtik, biliyorsun P."

"Ben değil," diyor Meg, gülümseyerek çenesini kaldırıyor. "Ama ailem buradan Concord'a kadar birkaç tiyatroya sahip, yani sanırım bu benim için doğal bir şey."

"Evet, evet, sen mükemmelsin," diyor Lexington gülümseyerek. Percy'nin kollarından kurtulup eğiliyor ve alnına dramatik, ıslak bir öpücük konduruyor. "Ama bazılarımız değil, o yüzden..."

O, çemberi işaret eder ve Meg gülerek başını sallar. "İlk kural: dudaklarınızı ve uzuvlarınızı gevşetin."

"Ayrıca yeterince su içmelisiniz," diyerek kapıya doğru dönerim. "İçmek isteyen var mı?"

Reddediyorlar, ben de tek başıma koridordan acil çıkışın yanındaki otomatlara doğru ilerliyorum. Elimde plastik şişeyle geri dönerken, kısmen açık olan özel çalışma odasının kapısında duruyorum, tanıdık bir sesin sesine çekiliyorum.

Sutton, öğrencilerin oluşturduğu bir duvarla çevrili odanın önünde duruyor. Çoğunun sırtında meşale *amblemi* basılı ceketleri var ve hepsi Sutton'ın yönettiği tartışmaya kendilerini kaptırmış görünüyorlar.

"... seçimler bittiğinde, prodüksiyona hazırlanmak için sadece birkaç haftamız olacak," diyor öğrencilere. "Gönüllü olmak isteğe bağlı, ama yardım ettiğinizde, staj ve iş fırsatları için tavsiye mektupları yazma olasılığımın daha yüksek olduğunu unutmayın. Set tasarımcıları, kostüm koordinatörleri ve benzeri kişilere ihtiyacımız olacak."

Önde, tanıdık bir sarı at kuyruğu sallanıyor. "İçecekler ve ışık ekibi ne olacak?"

"Bu sefer ikramları sana bırakacağım, Sabrina," diyor Sutton. "*Macbeth* için yaptığın kanlı kalp kurabiyeleri çok ilham vericiydi ve oyuncular tarafından çok beğenildi. Senin pasta yapma yeteneğine güveniyorum."

Sabrina. Tanrım, bu kadın adama hiç nefes aldırıyor mu? Gerçi ben de pek konuşacak durumda değilim.

Lethe's'teki ilk gecede bile, beni ona çeken ince bir bağ vardı. Onu barda gördüğüm anda, gözlerimi ondan ayıramadım.

Sanki bilinçsizce, bunu yaparsam onun havadaki su buharı gibi yok olacağını düşünüyormuşum gibiydi.

Bu his, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. O kadar güçlü bir cazibe ki, o beni reddediyor olsa bile, direnmek anında anlamsız hale geliyordu.

Aklım Quincy'nin kız kardeşi hakkındaki itirafına kayıyor ve göğsümde o tanıdık sızı hissediyorum.

Onun işini önemsiz bir şey gibi görmüş, kendi zevkimi düşünerek bencilce peşinden koşmuştum, çünkü o istediği şey hakkında yalan söylüyordu

Ama ya bu iş onun başka bir yere gitmesi için bir bahaneyse?

Kapı çerçevesine yaslanarak çenemi kaldırdım ve dağılan öğrencilerin başlarını taradım, birkaçı konserve gıda kampanyası hakkında tartışıyordu. Oda karardı ve ben koyu kahverengi saçlarını veya süveterini aradım...

"Visio Aeternae toplantıları gizlidir."

SUTTON'IN SESİ aniden kulağımda çınlar ve neredeyse çığlık atmak üzereyim. Dönüp bakarım, nefesim boğazımda kesilir, o da yanıma yaklaşır ve kolunu yanıma koyar.

Yakınımda durur, dudaklarımız birkaç santim uzaklıktadır ve onun dairesinde beni öpmesini yalvardığım günün anısı birdenbire aklımda canlanır ve midem kıpır kıpır olur.

Hızlı bir hareketle kapıyı kapatır ve birkaç adım geri çekilir.

Gözlerimi kırıştıyorum, az önce yanımda olan ve şimdi onun yanında duran koluna bakıyorum. Yüzü kızarmamış ve gözleri, yapmamamız gereken şeyler yaparken olduğu gibi sıvı yeşil değil.

"Kızlara gizlice yaklaşmamalısın," diye bağıyorum, onu işaret ederek. "Bu ürkütücü."

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

Bu ani samimiyet beni rahatsız etti. Elim düştü ve boğazımı temizleyerek kendimi toparlamaya çalıştım. "Bir dahaki sefere kendini tanıt ya da bir şey yap."

"Dikkatini vermemen benim suçum değil."

"Çoğu insan kütüphanede birine saldırılacağını düşünmez."

Dilini şaklatıyor. "Görüyorum ki hâlâ Avernia efsanelerini okumamışsın. Cebinde koruyucu tılsım ya da tuz olmadığını varsayabilir miyim?"

"Uh... hayır."

"Yazık. Senin gibi tatlı bir ruh, buradaki ruhlar için şeker gibi olurdu." Bir adım öne çıktı.

Sırtımı kapıya dayayarak, onun baştan çıkarıcı kokusundan kaçınmak için kendimi küçültmeye çalışıyorum. Normalde yakınlaşmayı başlatan

yakınlık kuran biri değildir, bu yüzden onun yakınlığı beni tedirgin ediyor. "Tatlım mı?" diye ciyaklarım. "Bu yeni bir şey."

"Benim değerlendirmeme katılmıyor musun?"

"Normalde çok kolay isabet edersin, ama tatlı kelimesinin beni tanımladığını düşünüyorsan, korkarım yeterince yakından bakmıyorsun," diye cevap veriyorum, bakışlarım onun derisinin altında gerginleşen boğazındaki tendonlara odaklanıyor.

Nedense, onları ısırma isteği çok güçlü. O yaklaşırsa da direniyorum.

"Aksine," diyor, sesini alçaltarak. "Tek yaptığım sana bakmak. Senin için. Sana. Bu gerçek bir sorun haline geldi."

Yine eğilip alnını üstümdeki kapıya dayadı. Vücudumuz birbirine birkaç santim uzaklıkta, giysilerimiz birbirine değiyor, tenimizin ısısı birbirine karışıyor.

Burada neler oluyor?

Aklım karışıyor, onun önceki reddi hala hafızamda taze olduğu için bu duruma güvenemiyorum. Vücudum hiç itiraz etmese bile.

"Eminim kolayca halledebileceğin bir şeydir." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımla kulağına dokunuyorum. "Umarım bunu hallederken beni hatırlarsın."

Nefesi kesildi, ama hayallerinden sıyrılmış gibi görünüyordu ve benim ulaşamayacağım bir mesafeye çekildi. Neredeyse saygı duyulacak bir mesafe, bu tarafa gelen kimseyi çok fazla endişelendirecek bir şey yoktu.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Burası kampüs kütüphanesi. Ben öğrenciyim. Hesabı siz yapın, Profesör."

"Doğru, doğru. Tabii ki." Nefesini verir ve içimden bir ses, ne yapacağını bilmediğini ya da neden beni köşeye sıkıştırdığını merak eder. "Peki, ne okuyorsun ya da ne çalışıyorsun? Oyunculuk dışında başka neyle ilgileniyorsun?"

Gözlerimi kısarım. "Yine flört etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bunu sorman, hala doğru yapamadığımı gösteriyor."

Onun bariz rahatsızlığı tatmin edici. "Flört etmek için hafiflik gerekir. Mizah. Sığ sular. Küçük detaylar değil."

"Ama seninle ilgili olarak yüzeysel şeylerle ilgilenmiyorum."

Oh. Kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı. "Bu, seçmelerden önce bir taktik mi, yoksa kişisel bir amaç mı?"

"Kişisel." Dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırıyor. "Seni anlamak istiyorum."

"Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum." "Öyle bir şey demedim."

"Yine o dürüstlüğün ortaya çıktı, izci."

"Görünüşe göre sen bunu bende ortaya çıkarıyorsun."

"Ne yaptığını sorabilir miyim?" Çenemi omzumun üzerinden kapağıya doğru uzattım. "Burada, şu anda... Neden benimle konuşuyorsun? Birinin görmesi ve yanlış bir fikre kapılması gerekmez mi?"

"Sana söylersem, sorularına başka sorularla cevap vermeyi bırakır mısın?"

"Düşüneceğim."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Dairemde işlerimizi bitirme şeklimizden dolayı kendimi kötü hissediyorum."

"Seks teklifimi reddettiğin zaman mı?"

Koridora bir göz attı, sonra tekrar bana döndü. "Bunu gerçekten açıklığa kavuşturmak mı gerekiyordu?"

Sanki zaten rahat edemeyecek kadar yakın durmuyoruz sanki.

"Belki gerek yoktu, ama senin telaşlanmanı görmek güzeldi."

Yanakları kızardı. "Bu seni heyecanlandırıyor mu?"

"Bazen benimle ne yapmak istediğini bilmiyormuş gibi görünmeni seviyorum," diye itiraf ediyorum, yapmamam gerekse de. Bu, benim olaylara yaklaşmak istediğim şekilde tam tersi. "Bu çok sevimli."

O, bu fikirden hoşlanmamış gibi homurdanıyor, sonra başını sallıyor. "Sen... beni zorluyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde, ve kendi takıntıları yüzünden tüm bu duruma kötü tepki verdiğimi fark ettim."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Yani Obeliskos'un ortasında rotayı düzeltmeye karar verdin?"

"Demir sıcakken dövülür, değil mi?"

"Klişeleri gerçekten seviyorsun, değil mi?" Gülümserim, sonra alt dudağımı ısırırım, önceki suçluluk duygusu yemek boruma kadar yükselir.

"Gerçekten, özür dilemesi gereken benim..."

"Ah, ah." Beni susturur, parmağını ağzıma dokunmadan yaklaştırır. "Soruma cevap vereceğine söz verdin. Bugün ne çalışıyorsun?"

Yine, göğsümün derinliklerinde garip bir çekişme hissediyorum, ama bunu görmezden geliyorum. "Astronomi. Bu dönem aldığım iki oyunculuk seçmeli ders dışında, muhtemelen en sevdiğim ders. Daha önce kız kardeşimle bir ödev üzerinde çalışıyordum. Yani, o buradaydı. Ama bana yardım etmiyordu."

Sutton gülüyor, bu beni şaşırtıyor. *Onu daha önce böyle gülerken duymuş muydum?* "Tabii ki yıldızlarla ilgileniyorsun. Benzerler birbirini çeker, değil mi?"

"Bana yıldız mı diyorsun?"

"Olmak istediğini söylüyorum." Omuzlarını silkiyor. "Birçok kişinin cevap aradığı şeylerden daha iyi bir çalışma konusu olabilir mi?"

Bu Sutton beni korkutuyor. Utanmaz ilgisi büyük bir değişim gibi geliyor, her ne kadar beni reddetmekten vazgeçmediğini bilsem de. Ama sanki arzusu ve mantığı arasında içsel bir savaş veriyor gibi, burada kalmaya devam ediyor.

"Çocukluğumun büyük bir kısmını babam ve amcalarımla kamp yaparak, farklı takımyıldızları bulup isimlendirmeye çalışarak geçirdim. Onlar bana takımyıldızların ardındaki mitolojileri ve tarihte pek çok insanın yıldızları kullanarak dünyayı açıklamaya çalıştıklarını veya hayatlarında yol gösterici olarak kullandıklarını anlatırlardı. Orada, bizim kullanmamız için var olan bir bilgi okyanusu fikri hoşuma gidiyor."

"Anlıyorum." Tekrar yaklaşarak başımı döndürdü. "O gün bu yüzden gözlemevindeydin. Tekrar gittin mi?"

Bir hademe, çöp tenekesini koridordan geçerek servis asansörüne doğru itiyor, ıslığı ikimizi de donduracak kadar yüksek. Kalbim boğazımda atıyor, yakalanma tehlikesi -aslında hiçbir şey yapmasak da- kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

Ancak temizlik görevlisi durmaz, hatta bizim yönümüze bakmaz bile, bu yüzden ikimiz de kıpırdamayız.

"Birkaç kez. Kapalıyken gitmeyi seviyorum. Çalışmak daha kolay oluyor," diyorum ona. "Ama çoğunlukla okula geri dönmekle meşguldüm. Yedi yılda çok şey değişmiş."

"Los Angeles'tayken hiç ders almadın mı?"

"Hayır. Onlara ihtiyacım olmayacağını umuyordum. Ama bilirsin, oradaki herkes yetenekli. O ortama girmek zor." Yüzüm kızarır, utanç yanaklarıma yansır.

Sutton dudaklarını büzüyor, sonra başını sallıyor. "Aile bağlantılarım olmasaydı, profesyonel işler bulma şansım pek olmazdı herhalde."

Ailesinden bahsedilmesi tüylerimi diken diken ediyor, ama hiçbir şey söylemiyorum.

Bunun yerine alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Lütfen, sen deli gibi seksisin. En azından mankenlik yapabilirdin."

Yüzünü buruşturuyor ve sanki kimse gelmediğinden emin olmak için salonun bir ucuna bakıyor. Yanakları tekrar kızarıyor ve keşke bunu fotoğraf çekip saklayabilsem diyorum.

"Benim tarzım değil," diye cevaplar. "Eğer fark edileceksem, bir süreliğine başka birinin derisini giymek isterim."

"Ne kadar da Ed Gein'ce."

Yine zengin ve boşuk bir kahkaha patlar. "Bu kelimeleri düşünür düşünmez, senin de buna benzer bir şey söyleyeceğini biliyordum. Ama gerçek hayattaki bir seri katille ilişkilendirilmek istemem. Bana Titus Andronicus falan diyemez miyiz?"

"Rollerini yiyor musun?"

"Hm. Bir bakıma, başka birini oynadığında bir dereceye kadar tüketme söz konusu olabilir. Onların mücadelelerini içselleştirip, onları insan yapan şeyleri bulup, kusurlarını sindirip izleyiciye sunmak... Bunun yemeyi simüle etmek olduğunu söyleyebiliriz."

Yüzüm buruşuyor. "Bu, oyunculuğu tanımlayan en iğrenç şekilde olabilir."

"Yenilik, sevgili séductrice, işin yarısıdır." Gülümser ve bu o kadar yersiz gelir ki, ağzının kıvrımlarına bakarken biraz başım döner. Bir süre sonra boğazını temizler ve topukları üzerinde geriye doğru sallanır. "Demek kız kardeşinle çalışıyorsun?"

Ondan bahsettiğinde, kalbimde tanıdık bir kıskançlık hissi uyandı. "Hayır. *Othello* seçmelerine hazırlanması için onu bıraktım."

"Sınıf arkadaşlarınla mı?"

Bir kez daha, etrafımızdaki hava değişiyor, biraz daha karanlık hale geliyor. Daha baş döndürücü. Bekleyiş içinde yerimden kıpırdanırım. "Belki."

"Hangileri?"

"Bu konuşmayı gerçekten burada yapmak istiyor musun?" "Sadece soruma cevap ver."

"Neden önemli ki?" Duygularım boğazımı tıkarken yutkunuyorum. "Kıskanıyor musun?"

Çenesi sıkılaşır. "Lexington ve Perciville. Bugün seninle birlikte mi?

"Ya evet dersem? Çalışmayı tamamen bırakıp, çok ateşli bir l seksin ardından bir şeyler içmek için buraya geldim, ama hemen geri dönüp tekrar başlayacağım. Açıkçası, dedikoduları biliyorsun ve ben sana defalarca kendimi attım, yani açıkça görülüyor ki bacaklarımı kapalı tutamıyorum..."

Elini ağzıma kapatarak beni susturur. Su şişesi elimden düşer ve yere yuvarlanır. "Sen inanılmaz, *gln derecede* küstah bir baştan ıkarıcısın, ama ben öyle demedim, öyle ima etmedim."

Gözlerimi devirip kaçmaya çalışıyorum, ama o boş eliyle kalçamı tutup beni yerinde tutuyor.

"Onların seninle vakit geçirebilmeleri beni çok rahatsız ediyor. Evet, bunun benim çizdiğim bir sınır olduğunu biliyorum, ama alıntı bakışlara mahkum olmak, umursamıyormuş gibi davranmak beni *delirtiyor*... Geceleri yumruğumu sikiyorum, umutsuzca onun senin küstah ağzın olmasını diliyorum. Onlar ise özgürce etkileşim kurabiliyorlar."

Sıcaklık uzuvlarıma yayılıyor. Diğer elini dudaklarımdan yavaşça çekiyor.

"Dairemde yaşanan olaydan sonra, burada durup bunları söylemeye hakkım olmadığını biliyorum..."

"nemli değil."

Daha akıllı, daha güçlü bir kız ona kartlarını bu kadar kolay göstermezdi, ama ben zaten direnme konusunda hiç iyi olmadım.

Saçımı kulağımın arkasına itti, bakışları biraz yumuşadı. "Bana ne tür bir by yaptın? Neden seni kafamdan çıkaramıyorum, sana hayatımın zehri olduğunu kendime kaç kez hatırlatsam da?"

"Biraz zehir seni öldürmez," diye fısıldadım.

Kafasını sallayarak sinirli bir ses çıkarır. "Sadece bir tat... ya da bir ısırik istemiyorum..." Eğilirken burnu benimkine değiyor ve midem şiddetle altüst oluyor.

"Bu, derslerin ilk gününde geldiğimden beri söylediğin her şeye aykırı değil mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Evet, aykırı."

Koridora bakarak kıpırdanıyorum. *Biri görürse...* "Sutton, belki de yapmamalıyız..."

"Şimdi mi umursuyorsun?"

Bu, o akşam Apollodorus'un bodrumunda bana sorduğu soruya benziyor ve ben hala neyin değiştiğini tam olarak bilmiyorum. *Az önce* dairesinde beni reddetmiyor *muydu?*

"Sonunda sevmediğini yüksek sesle itiraf mı ediyorsun?"

"Başından beri benim bahanelerime inandığını iddia etme." "Sözlü onay her zaman iyidir."

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye aceleyle söylüyor. "Şu anda tek bildiğim bu."

Kalbim boğazımda atıyor, ama bakışlarımı başka yere çeviriyorum. "Benden nefret etmeni istemiyorum."

"Bu mümkün değil."

Bir eliyle başımın arkasını okşarken, etrafımdaki hava kurur. Diğer eli nazikçe, *çok nazikçe* çenemi okşar.

O eğilir ve ben ne olduğunu anlamaya bile zaman bulamadan dudakları benim dudaklarıma değiyor, nemli, yumuşak ve dolgun dudakları benim dudaklarıma yapışıyor. Sanki birbirlerine bağlanmak, birbirlerini ezmek, keşfetmek için yaratılmış gibiler. Kalbim göğsümde zıplıyor, damarlarımdan akan sıcaklık başımı döndürüyor.

O, dilini ağızımın kenarına değdirip giriş ararken, vücudumdaki her sinir ucu yanıyor.

Yapmamam gerektiğini bilsem de, onu içeri alıyorum. Anında pes ediyorum, dili ağızımın derinliklerine girip, sanki bu onun son yemeğiymiş gibi yalayıp tadına bakarken, düzensiz bir nefes veriyorum. Ya da belki de bu onun ilk yemeği. Sonsuz bir susuzluğun ardından bir damla su.

Öpücüğü, önceki tüm endişelerimi silip süpürüyor, kararlılığımı paramparça ediyor. Bu, birinin görmesinden korkan ya da kariyerini kaybetmekten gerçekten korkan bir adamın öpücüğü değil. Bu, ne istediğini bilen ve onun peşinden giden bir adamın öpücüğü. Tutkusunu kucaklama hakkı için savaşıacak bir adamın.

Bu, daha fazlasını isteyen, hayır, *yalvaran* bir adamın öpücüğü.

Uzaklardan, bir kapının kapanma sesi ve ardından bir boğaz temizleme sesi, beni o andan koparır. Hayatımda hiç bu kadar çaba sarf etmemiştim, ama kendimi toparlayarak gerçeğe geri dönerim.

"Sutton..."

"Tanrım." Geri çekilerek, parmaklarını saçlarına geçirir ve köklerinden çeker. "Biliyorum." Nefesini vererek, daireler çizerek döner.

Ben kıpırdamadan duruyorum.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldanır, omurgası gergin, gözleri dudaklarımın üzerinde.

Ağzını siler ama gitmez. Bakışlarında açık bir açlık vardır. Sonuçları umursamadan tekrar yapma isteği.

Duygularımı içime atarak başımı eğip çalışma odasına geri dönüyorum. Lexington ve Percy şu anda yerde yatarak bilek güreşi yapıyorlar. Hâlâ tüm olanlardan dolayı titriyorum. Meg'in yanına gidip oturuyorum. Meg, geri döndüğümü görünce heyecanla bağırıyor.

"*Tanrıya* şükür. Bu ikisinin dikkat süresi hamsterlar kadar." Kaşlarını çatarak aşağıya bakıyor. "Otomatlar için yeterince paran yok mu?"

"Ah, zavallı Elle," diyor Lexington, Percy'ye karşı ağırlığını kullanmak için eğilerek. "Sana biraz para verebilirdik."

Kafam karışır ve ellerime bakarım — ellerim boştur.

"Oh." Zorla gülümserim ve parmaklarımı karıncalanan dudaklarıma bastırıp başımı sallarım. "Hayır, hayır, ben sadece... artık susamamıştım."

SUTTON

QUINCY ANDERSON, bu dönem birkaç kez etkileşimde bulunmuş olmamıza rağmen, sanki benim varlığımdan rahatsızmış gibi masasının kenarına parmaklarıyla vuruyor.

Bana attığı bakış, kendimi bir baş belası gibi hissettiriyor ve bunun normal olup olmadığını merak ediyorum. Elle'yi ayakkabısının tabanındaki bir böcek gibi görüyor mu acaba? Aralarındaki gerginlik bu yüzden mi bu kadar tırmanıyor?

Kardeşine ona inanmadığını söylemek başka bir şey, ona inanmıyormuş gibi bakmak ise bambaşka bir şey.

Yine de onun yardımına ihtiyacım var, bu yüzden onun küçümsemesinin beni yıldırmasına izin vermiyorum. "Bir oyun seçmelerinde sana yardımcı olacak nitelikte olduğumdan emin değilim

"Başka birine danışmanızı öneririm."

"Klasik bölümünün başkanı siz değil misiniz? Sizden daha nitelikli kim olabilir ki?"

Gözlüklerini burnunun köprüsüne iterek, kabarık, tekerlekli ofis koltuğuna yaslanır. Ofisinin her yeri saksı bitkileriyle kaplıdır, bazıları çiçek açmış, bazıları ise sadece sıkıcı eski yapraklardır, bu da çiçek kokusunu biraz fazla yoğun hale getirir. Aniden gelen hapşırma isteğini gidermek için parmak eklemlerimle burnumu ovuştururum.

"Klasikleri incelemekle onları sahnelemek arasında büyük bir fark olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu, koyu renkli gözleri benimkileri arıyordu. "Aksi takdirde, neden ayrı bölümler olsun ki?"

"Onları incelemek, performansın öncüsü olmalı," diyorum ona, masasının köşesinde duran *İlyada* ve *Aeneid'in* kopyalarını işaret ederek. "Oyunculuk tamamen yorumlamayla ilgilidir ve yararlanmaya çalıştığın metinleri anlamadan bunu gerçekten yapamazsın. Bu nedenle, bence sen harika bir yardımcı oyuncu seçimi direktörü olursun."

"Bilemiyorum, Sutton. Shakespeare, Homer'dan biraz farklı ve bu bir çıkar çatışması gibi geliyor." O, kitaplara bakarak yerinden kıpırdanıyor.

Quincy Anderson, bu kampüste kurallara benden daha fazla ilgi duyan tek kişi olabilir.

"Dekan Bauer'ın sana ne kadar değer verdiğini düşünürsek, karar verme sürecinde kişisel ilişkilerin herhangi bir şekilde etkili olmasına izin vereceğine inanmak zor."

"Dekan beni pek sevmez," diyor. "Özellikle sonbaharda olanlardan sonra, onun palavra atmasına inanacak kadar aptal olmadığımı biliyorum."

"Gerçekte ne hissettiği, rol yapmaya hazırsa pek önemli değil, değil mi?"

"Sanırım, ama bu ne kadar sürer?" Omuzlarını kaldırıp, omuz silkiyor. "Bana sorarsan, Avernia çok ince bir ipin ucunda sallanıyor. Kız kardeşinin ölümü buzdağının sadece görünen kısmıydı."

Bu, kaslarımda bir tedirginlik uyandırıyor ve kaslarım geriliyor. "Bellamy'nin ölümü bir kazaydı."

"Resmi olarak öyle." Gözlerime baktı. "*Bazıları* aksini iddia ediyor ve kardeşinin geçen dönem yaptıklarından sonra ben de buna inanmaya meyilliyim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Yüksek sesle aynı fikirde olduğunu söylemene gerek yok.

Genelde yanılmam." "Ne ise o."

"Öyle olmak zorunda değil," diyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Herkes senin kadar, kurucu ailelerin lanetinin ve yolsuzluğunun kasabada kol gezmesine rahatça izin vermiyor. Senin bu dünyaya doğduğunu biliyorum, bu yüzden bir çıkış yolu bulmak senin için zor olabilir, ama... ben öyle değilim. Ben buraya kendi isteğimle geldim."

"Gönüllü olarak mı kalıyorsun?" diye soruyorum, ama cevabı zaten tahmin edebiliyorum.

Buralarda kimse Avernia'nın karanlık yüzünden bahsetmez, çok fazla şey bilmedikçe.

Sessizce ayrılmalarına izin verilmeyecek kadar çok şey.

Sanırım bu yüzden kardeşi ölümle burun buruna gelmesine rağmen hala burada. Mezun olduktan sonra geri dönmesinin ve Pythia'ya göre burayı tamamen terk etmeye yemin etmesinin nedeni bu.

Ölümün Dişleri olsun ya da olmasın, Avernia bir kez birine pençelerini geçirdi mi, kolay kolay bırakmaz.

Quincy sandalyesine yaslanarak *İlyada* ve *Aeneid*'e göz attı. "Kız kardeşim bu kitapları lise mezuniyetim için bana hediye etmişti. Benim bu hikayeleri sevdiğimi bildiği için en az üç koleksiyoncu ile pazarlık yaptığı, nadir bulunan antika kitaplar, mükemmel durumdalar."

Siktir. Şu anda Elle hakkında konuşmak istemiyorum. Onun yüzünden buradayım, lanet olası bir tampon için yalvarıyorum. Geçen gün Obeliskos'ta onu öptükten sonra, dudaklarının benim dudaklarımda hissettiğim duygu, tek düşünebildiğim şey oldu ve biliyorum ki, onunla baş başa kalırsam, her sınırı ve çizgiyi yok etmeye başlayacağım.

Ve istesem de, onun isteklerine saygı duymak istiyorum. Onun beni bir şeye zorladığını hissetmesini istemiyorum, özellikle de geçmişinden onu bu hale getiren şeyleri sakladığı açıkken.

Söylentilerin içeriği umurumda değil, ama aklımdan çıkaramadığım bu kadına onarılamaz bir zarar vermişlerse umurumda.

Bu yüzden, kız kardeşinin seçmelere katılmasıyla onun biraz sakinleşeceğini umuyorum.

"Bu onun nazik bir davranışydı," diyorum.

"Noelle naziktir," diyor Quincy. "Bazen öfkesi bunu gölgeliyor, ama o nazik, yetenekli ve akıllıdır. Kesinlikle hatasız bir dirençliliğe sahiptir. Küçükken ona çok sinirlenirdim çünkü *her şeyi* ailemize anlatırdı ve ben sırlarımı, bana karşı kullanılmasından korkarak bir kasaya kilitlerdim." Küçük bir kahkaha atarak başını sallar. "Bu çok saçmaydı, çünkü ailemiz öyle bir tip değildi. Bize her zaman güvendiler ve Noelle de onlara güvendi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dinliyorum.

"Avernia'ya geldiğimde... içimde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum, anlıyor musun? Sanki temel bir şey eksikti ve kendi çizimleri ve en iyi arkadaşına olan takıntısıyla kendi ritmine göre yaşayan Asher'a bakıyordum, performans sergilemeyi ve insanlarla birlikte olmayı seven Noelle'e bakıyordum ve bir şekilde kendimi eksik hissediyordum, çünkü yalnız kalmayı tercih ediyordum. Konuşmayı sevmiyordum

konuşmayı sevmiyordum, pek dışarı çıkmıyordum... Kim olduğumu bilmiyormuşum gibi hissediyordum, bu yüzden belki aile geçmişimi araştırmak bunu düzeltebilir diye düşündüm."

"Çözmedi mi?"

"Hayır, öyle oldu. Ama ayrılırken Noelle'in yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramadım, sanki onu terk ediyormuşum gibi. O benim gölgem gibiydi, arkadaşlarımla gittiğim her yere gelmek isterdi, kendi tarzına uymayan kıyafetlerimi bile ödünç alırdı, provalara gelmemi ya da onunla replikleri çalışmamı yalvarırdı. Ve ben ayrıldığımda, o kadar *dehşete kapılmış* görünüyordu ki, neredeyse hiç gitmeyecektim. Hiçbir filtre yoktu ve ilk en iyi arkadaşımın kalp kırıklığını gerçek zamanlı olarak izliyordum. Ama ne yapacağımı bilemedim. Başkalarının duygularıyla başa çıkmakta pek iyi değilim."

Neden bana bunu anlattığını bilmiyorum, ama yine de onu durdurmaya çalışmıyorum. Görünüşe göre, Anderson kızları, farkında olmadıkları kadar, kelime kasma konusunda daha fazla ortak noktaya sahipler.

"Her neyse, benim parlak fikrim onu uzaklaştırmaya çalışmaktı, böylece geri dönmediğimde acısı daha az olur diye umuyordum. Ona çok kötü davrandım ve Hollywood'da kariyer yapmak istemesiyle ilgili istemediğim bir sürü şey söyledim." Quincy kaşlarını çatarak masasındaki yıpranmış bir noktaya bakıyor. "Onun başaramayacağını ve onunla oynayıp sonra da bir kenara atacaklarını söyledim. Buna inanmıyordum, sadece... Bilmiyorum. Onu uzak tutmak için aptalca bir girişimdi, çünkü içimden bir ses, bunu yapmazsam onun beni buraya kadar takip edeceğini söylüyordu."

Göğsümü bir acı kaplar, bu konuşma Avernia'ya kaydolmadan önce Bellamy ile yaptığım benzer bir konuşmanın neredeyse aynısıdır.

Öğrenci olmadan önce bile, burada bizi hiçbir iyi şeyin beklemediğini biliyordum. Yine de onu yapmaktan vazgeçirmeye çok uğraştım, ama dinlemedi.

Hiç dinlemezdi.

Şimdi bile Elle'ye benzer bir şey yapıyorum.

"Onun Los Angeles'a taşındığını öğrendiğimde çok mutlu oldum, ama sonra buraya geldi ve çok değişmişti. Büyürken boğazlamak istediğim, parlak gözlü, açık kitap gibi olan kız yoktu artık, onun yerine çoğu zaman tanıyamadığım bir kadın vardı. Geçen yaz onu ailemize geri gönderen olayın ne olduğunu hiçbirimize anlatmıyor.

ama *bir şeylerin* olduğu açık. Ve bunun için kendimi sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Tamam..."

"Demek istediğim," diye devam etti, işaret parmağını kitabın üstüne bastırarak, "eğer onunla sınırı aştığın için beni işe almaya çalışıyorsan, başka bir yerden yardım bulman gerekecek. Onun sevdiği bir şeyi mahvetmeye yardım etmeyeceğim. Bir daha olmaz."

Midemde bir boşluk hissettim. "Neden böyle düşünüyorsun..."

"O farklı olabilir, ama ben kız kardeşimi *tanıyorum*. Söylediğim tüm o özelliklere sahip, ama dayanıklılığı genellikle kendi özgüvenini ve başkalarının akıl sağlığını feda etmek pahasına geliyor. Buraya gelmesi doğru yönde atılmış bir adım ve onun duygularının, şehvetinin ya da her ne hissediyorsa onun buna engel olmasını istemiyorum. Zaten başa çıkması gereken yeterince gizli şeyler varken."

Yutkunarak başımı bir yandan diğer yana sallıyorum. "Hiç de öyle değil. Yardımcı casting direktörüm izinli ve onun yerine geçecek birine ihtiyacım var. Audisyonları tek başıma halledemem ve senin üniversitede tiyatro çalışmaları yaptığını biliyorum, bu yüzden bu en mantıklı seçenek."

Uzun ve gergin bir an boyunca bana bakıyor. Mide bulantısı beni sarıyor, kaslarım geriliyor. *Kız kardeşi gibi benim içimi görebiliyor mu acaba?*

"Eğer benim yardımımı istiyorsan, çünkü benim iyi bir katkı sağlayacağımı düşünüyorsan, o zaman sana katılacağım."

"Bunun yanlış olduğunu ve ikimizin de buradaki yerimizi kaybedebileceğimizi BİLİYORUM," diyorum, Obeliskos'un on üçüncü katındaki halıda bir çukur oluşturarak, "ama sanki her yakınlaştığımızda içime işleyen doyumsuz bir ihtiyaç var. Bunu durduramıyorum ve onun istediğini bu kadar açıkça belli etmesi de yardımcı olmuyor..."

"Tanrı aşkına, Noelle," Asher ellerini yüzüne kapatarak inliyor, başı Lucy'nin kucağında, ikisi koyu renkli deri koltukta oturuyorlar. Yani, Lucy oturuyor, Asher ise uzanmış durumda. "Dürtü kontrolü sorunların var, anlıyoruz. Lütfen beni rahat bırakıp uyumama izin verir misin?"

Lucy, burnunu kısıtırarak tısladı. "Bu ara sınav için çalışmama yardım etmen gerekiyor, yakışıklı."

"Bu sabah ADHD ilaçlarını aldın mı?"

"Evet." Kız, onun burnunu bırakıp, bir burun deliğine takılı gümüş halka piercingini dürttü. "Derslerim olduğu günlerde kimse bunu unutmama izin vermiyor."

"Yardımcı olduğum için özür dilemem mi gerekiyor?"

Gözlerini devirdi. "Şu anda yardımcı olmuyorsun."

"Kız kardeşim şimşek hızıyla kötü adam monologunu anlatırken nasıl konsantre olabilirsin ki?"

Kaşlarını çatarak, adımımı durdurup ona sert bir bakış attım. "Ben kötü adam değilim."

Asher burun kıvrır. "Sence onun için nesen, Noelle? Kahraman mı? Kahramanlar özverili ve düşünceli olmamalı mı?"

Ugh. Onlara hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum, ama Lucy, Sutton'a ne olduğunu anlatmadığım sürece Fury Hill efsanelerini bana anlatmayı ve geçen sonbaharda bulduğu dergileri paylaşmayı reddetti ve her şey bir anda döküldü.

Asher bu konuda haklı — dürtü kontrolüm ciddi şekilde eksik. Onun beni öpmesine hiç izin vermemeliydim, ama o bana baktığı anda

. O, bir şeyi anlatmak için beceriksizce ve tökezleyerek konuşsa bile, ona karşı kendimi tutamıyorum.

"Haklısın," diye itiraf ediyorum ve duvara yaslanarak bir sandalyeye çöküyorum. "Belki biraz kötü bir insan oldum. Bunu nasıl telafi edebilirim?"

"Adamı rahat bırak."

Lucy dilini şaklatır. "Kendin uygulamayacağın tavsiyeler verme."

"Neden olmasın?" Asher homurdanır ve kanepenin arkasına dönerek uzanır. Kollarını Lucy'nin beline dolayarak ona yaklaşır ve yüzünü Lucy'nin karnına gömer. "Tavsiyenin amacı bu değil mi? O bir profesör, o bir öğrenci. Hikayenin sonu."

"Sanırım haklı. Vay canına, bunu iki kez söylemek hoşuma gitmiyor."

"O zaman onun haklı olmasına izin verme." Lucy omuz silker. "Asher hiçbir şey bilmiyor."

."

"Hey," diye itiraz eder, ama zayıf bir şekilde.

"Ayrıca, profesör-öğrenci ilişkisi sizi uyumsuz yapmaz. Sadece durumu yasak hale getirir, bu da işleri *daha heyecanlı* kılar. En sevdiğim reality TV programlarının bazıları, birlikte olmamaları gereken ama bir şekilde bunu başaran insanlar etrafında döner."

Midem altüst oldu, kramp girerek kasılmaya başladı. Kaşlarımı çatarak bacaklarımı sandalyeye çektim, baskının rahatsızlığı hafifletmeye yardımcı olmasını umuyordum.

"Senin de onu sevdiğini söyledin, değil mi? Birdenbire ona asılmıyorsun ya."

"Hayır," diye onayladım. "Sadece bunun onu nasıl etkileyeceğini açıkladıktan sonra. Tanrım, ben bir kaltak mıyım?"

"Evet." Lucy bir omzunu kaldırarak sırttı. "Ama bu yeni bir şey değil. Sen aynı zamanda iyi bir dinleyicisin ve güçlüsün. Büyürken sana sebepsiz yere aşık olmadım."

Asher homurdanarak elini kaldırıp Lucy'nin ağzını kapattı. "Tamam, gitme zamanı."

Sırttım. "Benden tehdit mi hissediyorsun, Ash?"

"Görünüşe göre, hayır cevabını her zaman kabul etmiyorsun."

"Öyle değil..." diye iç çekerek sözümü yarım bıraktım. Davranışlarım için hiçbir mazeretim yok. "Sanırım durumun ciddiyetini tam olarak anlamamıştım"

. Kuralların daha çok keyfi öneriler olduğunu ve onun etkisini arttırmak için sonuçları abarttığını düşünmüştüm."

Benden daha fazlasını elde etmek için gerçekliği silah olarak kullandığını düşünmüştüm.

Ama onun işi veya duyguları umurumda olmasaydı, bunları bana karşı kullanamazdı.

Babasının yaz boyunca benimkini kullandığı gibi.

"Belki de konuyu değiştirmeliyiz," diyor Lucy, deri ciltli bir günlüğü ayaklarımın dibine atarak. "Fury Hill hakkında daha fazla bilgi aradığını söylemiştin. Bu, geçen dönem derslerim için araştırma yaparken bulduğum eski bir ekosistem uzmanı günlüğü. İlkel Ormanın yapısı, Lerna Gölü'nün nasıl *oluştugu* hakkında birçok bilgi var. Tenarus mağarasındaki bazı tüneller hakkında da ayrıntılı bilgiler var, ancak bu kayıtların çoğu su hasarı görmüş."

Sayfaları çevirip, tavuk tırnağı gibi yazılmış yazıları gözlerimi kısarak okuyorum. "Peki bu bana nasıl yardımcı olacak?"

"Lanetle ilgili şeyler de var," diyor. "Bilmiyorum. Belki de hiç yardımcı olmaz."

"Lanetlere inanıyor muyuz, inanmıyor muyuz?" diye soruyorum.

"Senin neye inandığın önemli değil," diye cevaplar Asher, doğrulur. Elini saçlarında gezdirir, yavaşça nefes verir. "Avernia inanıyor ve önemli olan da bu. O saçma kehanetin gerçekleşmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacaklar. Geçen dönem bunu kanıtladı, o yüzden belki de o sıkıcı profesörle oynaşmak yerine derslerine odaklanıp buradan gitmeye çalışmalısın."

"O sıkıcı değil."

"Okulun yarısı ona aşık, biliyorsun," der Lucy. "Çok fazla rakibin var." Asher ona kötü bir bakış attı.

Lucy gülümser ve başını onun omzuna yaslar. "Tabii ki ben değilim."

Asher, kendi kendine bir şeyler mırıldanır, ama yüzü yine de biraz yumuşar.

"Onunla birlikte olmaya çalışmıyorum," diyorum ona, bakışlarım yine günlüğüme düşüyor.

"O zaman tüm bu sızlanmanın anlamı neydi?" diye sorar Asher.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. *Ne istediğimi bilmiyorum ve bilseydim bile, bunun için hayatımızı mahvetmeye değer mi?*

Sutton fikrini değiştirmiş gibi görünüyor, ama bu *beni* değiştirmez.

Benim bu kadar zahmete değmeyeceğimi bilmiyor mu?

Asher başını yana eğip cebinden bir granola bar çıkarır. Onu kafama fırlatır, ben de yana doğru eğilip zar zor kaçırım. "Bu arada, annem yemek yediğinden emin olmamı söyledi. Son görüntülü görüşmede kilo vermiş gibi görüldüğünü ve endişelendiğini söyledi. Aslında, "çılgına dönmüş" daha doğru bir ifade olur. Bu okulda zayıfladığın için çok korkuyor ve nedenini bilmiyorum, ama Tanrı aşkına, beni yine onun histerisinin hedefi haline getirme."

Gülümsemeyi bastırarak, eğilip çubuğu aldım. Haklıydı, bir iki kilo vermiştim, ama bunun nedeni çoğunlukla okula alışmanın getirdiği stresdi, gerçekten endişelenecek bir şey değildi.

Çoğunlukla.

Yine de, konuyu değiştiren Asher'a minnettarım.

SUTTON

"Bu dönemki seçim konusunda şaka yapmıyordun," diye mırıldanıyor Quincy, bronz pantolonuna dayadığı günlüğüne bir not yazarken. "Ara sınav olarak seçmeleri kullanmak çok acımasızca. Desdemona veya Iago'yu seçtiğin için seni kıskanmıyorum."

"Onun için Schroeder'i düşünüyorum," diyorum ona, ön tarafta birkaç *küratörle* sohbet eden solgun çocukları işaret ederek.

Kahverengi gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu ve hafifçe gülümsedi, belli ki önceki seçmelerden dolayı hala çok gergindi.

"Fena değildi," diye onayladı, şişedeki yeşil çayından bir yudum alarak. "Ama süper kötü adam da değildi. Bunun için belirli bir aura gerekmez mi sence?"

"Biraz koçlukla sınırları aşabilir, eminim."

Yarım düzine daha seçme izledik, her biri bir öncekinden daha kötüydü. Gözlerimi açık tutmakta zorlanırken, Elle sonunda sahne merdivenlerinde ortaya çıktı, kahverengi bir elbise ve altında krem rengi, uzun kollu bir gömlek giymişti.

Meg ve Lexington'ın arasında duran Elle, ikilinin söylediği bir şeye kıkırdıyor ve ben, yüzündeki o gülümsemeyi görünce sessizce nefesimi tutuyorum.

Hem de onun için.

Koltuğumda kıpırdanarak, onların yanından ayrılıp sahnenin ortasındaki yerine geçmesini izliyorum.

Bunun neden önemli olduğunu ya da neden gözlerimin onunla ilgili her şeyi kaydetmekten kendini alamadığını bilmiyorum — saçlarının omuzlarına düşüş şekli, koruduğu tarafsız ifade, ellerini arkasında birleştirip sırasını beklerken göğsünün gururla şişmesi.

Başım belada.

"Elle Anderson, Desdemona rolü için okuma yapıyor," diyor, sesinin netliği ve projeksiyonu biraz şaşırtıcı. Onun alçak sesli ve kesik kesik konuşmasına o kadar alışmışım ki, bu maske benim için yeni bir şey. "Ey iyi Iago, lordumu tekrar kazanmak için ne yapmalıyım? İyi dostum, ona git; çünkü, bu gök ışığına yemin ederim, onu nasıl kaybettiğimi bilmiyorum."

Onun güçlü ve cesur sesi salonda yankılanırken, damarlarımda dolaşan kan durur. Onu izlerken kalemim elimden kayar, sahne ışıklarının silüetini aydınlatışını, vücudunu sahneye renk katan ruhani bir ışıltıyla kaplamasını hayranlıkla izlerim.

Seyirciler sessizliğe bürünür. O kadar sessiz olur ki, sahne arkasında bir borudan düşen bir damla suyun sesini duyabilirim.

Ayar için duraklama gerekmez, ısınma gerekmez. Elle, sanki onun yerine geçiyormuş gibi doğrudan Desdemona'nın repliklerine geçer. Omzundan saçlarını atar ve sahneyi boydan boya geçer, devam ederken dikkatimizi üzerine çeker.

"Burada diz çöküyorum: Eğer iradem onun sevgisine karşı gelmişse, düşüncelerimde ya da fiili eylemlerimde, ya da gözlerim, kulaklarım ya da herhangi bir duyum başka bir şekilde onlardan zevk almışsa..."

"Sıradaki." Ağızım kurumuş ve çatlamış, zar zor bu kelimeyi çıkarabiliyorum. Beni neredeyse duymuyor ve ben, nefesimi düzenlemeye çalışarak, uyuşmuş parmaklarımı pantolonumun üzerinde ovuşturuyorum.

Onun orada olması... Daha önce böyle bir şey görmemiştim.

O, taze bir soluk gibi ve bu mesafeden izlemeye devam edemem.

Salon bir kez daha sessizliğe büründü. Quincy bana baktı.

"Şey," diyor Elle, odaya, bize, bana gözlerini kısarak. "Bir sorun mu var?"

"Sıradaki" dedim, parmaklarım hafifçe titriyordu. Rahatsızlık, çıplak dalları okşayan bir esinti gibi göğsüme yerleşiyordu ve bu hissi yutkunarak, umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyordum. "Görmemiz gereken her şeyi gördük."

"Ama monologumu bitiremedim..."

"Herkese altmış saniye verildi. Senin süresi doldu."

Elleri yanlarında yumruk haline gelir, kızaran yanakları pembeye boyanır ve sahneden iner. Quincy saatine bakar ama tek kelime etmez.

Boş boş, klasörümde seçmelerle ilgili notlar alıyorum, Elle'in sesi sandalyelerin sıralarından yukarı doğru yayılırken çenemin altını ovuşturuyorum, alaycı bir şekilde.

"—bitirememek gerçekten haksızlık," diyor Lexington, kötü gizlenmiş teselli girişimi başımı zonklatıyor. "Sen sınıfın en iyisiydin, Elle, gerçekten. Seni asla bu kadar... tatminsiz bırakmazdım."

O gülüyor ve ben çenemi kaldırdığımda, bunu yaptığım için kendime lanet ediyorum. O zaten bana bakıyor, vücudundan farkındalık yayılıyor. O bilmiş bir sırıtışı bastırırken, ben kalemimi ikiye kırıyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Quincy'nin bakışları yüzümün yan tarafına delik açıyor, ama ben yemi yutmamaya kararlıyım. Lanet olası Andersonlar.

O öpücük onun için gerçekten bu kadar önemsiz miydi?

Öğrencileri günün derslerinden uğurlayıp kalktığımda ağzım kurumuş oluyor. Quincy ile potansiyeller hakkında sohbet etmek ya da set ve kostüm tasarımı konusundaki beklentilerimizi gözden geçirmek için kalmıyorum, bunun yerine tiyatro bölümünün yan kapısından geçip ofisime doğru yöneliyorum.

Elle'nin bir şekilde zaten orada olması, masamda bacaklarını sallayıp avuç içlerine yaslanmış olması beni hiç şaşırtmadı. Saçları dalgalar halinde, açık bir ajanda ve oraya atlarken devirdiğini düşündüğüm bir kavanoz dolusu fosforlu kalemin üzerinde sallanıyor.

Nefes vererek, çantamı odanın köşesindeki yeşil süet sandalyeye atıyorum ve kravatımı çıkarıp düğümünü gevşetiyorum. "Şu anda gerçekten burada olman doğru mu?"

"Şey, seçmelerimi yarıda kestiğin için, bunun nedenini konuşabiliriz diye düşündüm."

"Bir öğrencinin fırsat beklediğini duydum... Ne demişti? Seni memnun etmek için mi? Elimi çeneme götürerek masanın etrafından dolaştım ve onun varlığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Biliyor musun, ilk tanıştığımızda seni kıskanç bir tip olarak görmemiştim."

"Kıskançlık değil," diye yalan söylüyorum, ama nedenini bilmiyorum. "Sadece, belki de zamanını kendi yaşlıtlarınla vakit geçirerek daha iyi değerlendirebileceğini söylüyorum."

"Sen benden iki yaş büyüksün," diye işaret etti. Kaşlarımı kaldırıncı omuz silkti. "Evet, merak ettim, seni araştırdım. Fiziksel olarak yirmi yedi yaşındasın. Ruhsal olarak ise, biliyorum ki bir milyar yaşındasın. Ama benim seçmelerime dönelim. Quincy mi seni bu işe soktu? Onu yardımcı casting direktörü olarak kullandığını fark etmediğimi sanma. Muhtemelen benim konuşmayan bir rol almamı istiyor."

Gözlerimi devirerek, dosya dolabımın üzerindeki ahşap düzenleyiciye bir klasör yerleştiriyorum. "Hayır, kız kardeşin bana bir şey yaptırmadı. O da burada *olmak* istemiyordu, ama benim her zamanki ortağım izinli olduğu için onu yardım etmeye ikna ettim."

"Neden o?" Elle'nin sesi küçülür ve başını eğerek gerdanlığını oynatır. "Neden hep *ona* koşuyorsun?"

"Çünkü, Elle!" Ellerimi havaya kaldırıyorum, sesim öfkeyle doluyor ve başım dönüyor. *Nasıl anlamıyor bunu?* "Ben... Belki de seni daha iyi tanımak için ona yakınlaşıyorum, bunu hiç düşündün mü?"

Gözlerini kısıyor. "Quincy benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor."
."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun." Gözlerine bakıyorum. "Sen sahneye çıkıp performans sergilemediğin sürece kimsenin seni fark etmediğini düşünüyorsun, ama bazılarımız maske düştükten ve perde kapandıktan sonra bile seni izlemeye devam ediyor, Elle. Bazılarımız altındakini *daha çok* seviyor."

Güzel pembe dudaklarını büzerek başını eğiyor. Masadaki mini buzdolabına eğilip bir şişe su çıkarıyorum, kapağını açıp bir yudum alıyorum. Şişe, içindeki sıvının aniden azalmasıyla hışırtıdayarak ses çıkarıyor ve ben, ne kadar susadığımı fark etmeden, bir nefes alarak şişeyi elimden bırakıyorum.

Eğer bir metafor varsa, işte budur.

Elle, elimle ağzımı silerek hareketimi takip ediyor. "Neden hiç içmiyorsun?"

"Ne?"

"Lethe's'te tanıştığımız gece, sen sadece şarabınla oturuyordun. Hiç tatmadın," diyor. "Ve burada, diğer birçok profesörün sakladığı gibi gizli bir viski şişesi ya da viski sürahisi yok. Nedenini merak ediyordum. Migren mi?"

"Alkol migreni şiddetlendirebilir, evet." Yüzüm ifadesizleşir. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Yine omuz silkiyor. "Beklemekten sıkıldım. Beni başka biriyle görmekten duyduğun hayal kırıklığını atlatmak için çok uzun zaman harcadın galiba... *yıllardır* ilk kez beni mutlu etmeye söz veren biriyle."

"Tanıştığımız gece geldin," diye işaret ettim. "Bana oldukça mutlu görünüyordun."

O gülümser. "Ben öyle demek istemedim. Lexington sadece seçmelerimi bitirmeme izin verecekti. İstersem Cadmus'taki yurt odasına geri dönebileceğimi söyledi. Böylece tam etkiyi görebilecekti."

Sinir bozukluğu kanıma karışıyor. Şişeyi masanın üzerine bırakıp, yavaşça masanın önüne doğru ilerliyorum.

"Öyle mi?" diye soruyorum, ama sesim istediğimden çok daha sert çıkıyor. Neredeyse bir hırıltı gibi.

Kız başını sallar, saçlarını sallar ve yüzünü tavana doğru kaldırır. "Ne derler bilirsin. Erken kalkan, başrolü kapar."

"Sanırım bu deyim öyle değil."

"Kimse senin fikrini sormadı..."

Ellerimi kalçalarının iki yanına vurarak, tırnaklarım ahşap yüzeye batacakmış gibi hissedene kadar masamın kenarını sıkıca kavradım. O sarsıldı, ela gözleri büyüdü ve yüzü öne doğru eğildi, ben eğildiğimde benimkiyle aynı hizaya geldi.

Vanilya ve bal kokusu çok güçlüydü, ama ben henüz geri çekilmedim.

"Sanırım benim fikrimi sormuştun," diyorum ona, konuşurken nefesinin dudaklarımı okşadığını hissedebilmek için yaklaşarak. Onun için duyduğum bu açlığı gidermek için bir tür dolaylı birleşme, yoksa daha da çıldırırım. "Neden seçmelerini yarıda kestiğimi bilmek istiyorsun. Değil mi? Bu yüzden yine ofisime girip

bu kısa elbisenle masamda oturup, yutulmak için can atan çökmüş bir tatlı gibi beni bekliyorsun."

"Alliterasyonun kusursuz..."

"Benim önemsiz duygularım ya da kötülük yapmak için birini kesip atacağımı düşünmemelisin," diye devam ediyorum. "Senin seçmelerini erken bitirmedim çünkü geri kalanını dinlemek istemediğimden değil. Aslında, bütün gece orada oturup, kocası ona zalim davrandıktan sonra bile onu geri kazanmanın hayallerini kuran Desdemona'nın monologunu dinleyebilirdim. Bir daha monolog dinlemek zorunda kalmazsam, ben memnun olurum."

Yine o lanet kelime. Gözlerinde bir ışıltı belirir ve göğsümdeki sinirler gerilir.

Gözleri, iki karanlık ay gibi, yanardöner bir hayranlıkla büyüdü. "İyi olduğunu mu düşündün?"

Kaşlarım birbirine yaklaşır, kafam karışır. Kimse ona yetenekli olduğunu söylememiş mi?

"O kadar olağanüstüydü ki, onu kendime saklamak istedim," diye fısıldıyorum, birdenbire ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. Öne eğilip dudaklarımızı tekrar birleştirmek ne kadar kolay olurdu. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum ve bu dönem boyunca söylediğim her şeye aykırı olduğunu da biliyorum. Kafan karışmış olmalı ve pişmanım... Kendi sorunlarımın aramızda bu uçurumu yaratmasına pişmanım."

"Bencil olman umurumda değil," diyor yumuşak bir sesle. "Bu konuda yalnız olmadığımı bilmek hoşuma gidiyor. Ama eğer birinin kendini kötü hissetmesi gerekiyorsa, o da benim. Bütün bu zaman boyunca sadece kendimi düşündüm. Aşırı düzeltme ve fazla şey yapma gibi kötü bir alışkanlığım var, özür dilerim."

"Özür dileme." Vücudumdaki her kasım onu dokunmak için can atıyor ama ona dokunmuyorum. "Sen bu kadar ısrarcı olmasaydın, denemeye cesaret edebilir miydim, emin değilim. Seni uzak tutmak için buradaki konumumu kullanıyordum ve bu da adil değildi. Seni bu kadar çok arzuladığım halde."

"Gerçekten mi?" Sesi, bana inanmıyormuş gibi, çok kısık çıkıyor.

"Gerçekten."

"Hakkımda dolaşan söylentiler..." "Umurumda değil," diye araya girdim.

"Ama benim umurumda," diyor. "*Tamamen* yanlış değiller, ama çok abartılmışlar. İş için herkesle yatmıyordum. Sadece bir kez, Aaron adındaki yönetmen ve kız arkadaşıyla yatmıştım. Bana rol bulabileceklerini söylediler ve ben aptalca onlara inandım. Büyük bir hataydı. Yapabilseydim geri alırdım."

"Kendini savunman gerektiğini hissettirdiysem özür dilerim," diyorum, göğsüm sıkışıyor. "Geçmişin benim için hiçbir önemi yok. Ve senin kız kardeşinle aramızda *hiçbir* şey yok. O sadece en uygun zamana sahipti ve ben de belki bir tamponun iyi bir fikir olacağını düşündüm... şey, bilirsin."

"Beni öptükten sonra mı?"

"Evet, o olay. Her şeyi göz önünde bulundurunca, bundan sonra nasıl hissedeceğinden emin değildim. Bana korkak demekle haklıydın."

Gözlerini indirir ve dilini çıkararak alt dudağını ıslatır. "Seçmelerimi bitirebilir miyim? Sadece senin için?"

Nefesim kesilir, ciğerlerimdeki oksijen dağılır. Onun övgüyle parıldayan gözlerine hipnotize olmuş gibi başımı sallarım. Beni nazikçe geri iter ve masadan atlar, sonra dönüp beni masaya doğru iter.

Elimle masanın kenarına tutunarak kendimi tutarım ve ona bakarım. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, kalbim bir an durur.

"Elle," diye uyarıyorum, parmaklarım kıvrılıyor.

"Sorun yok," diye söz veriyor. "Ben istiyorum. Lütfen?"

Kararsız bir şekilde, bakışlarım kapıya kayıyor, sonra geri dönüyor. "Bu çok kötü bir fikir."

"En iyi maceralar genellikle böyle başlar." Kısa bir sürünmeyle ilerlemeye başlar, bacaklarımın arasından geçmeye çalışır. "'Burada diz çöküyorum, eğer iradem onun sevgisine karşı gelirse.'"

Dizgi yumuşak, geçip gidenlerin duyamayacağı kadar alçak sesle okunuyor, ama yine de damarlarımda titreşimleri hissediyorum. Kapıya bakıyorum, kilitli değil, o otururken pantolonumun fermuarını açmaya çalışıyor.

Onu uzaklaştırma isteği ile ellerim kramp giriyor.

Ama yapmıyorlar.

O düğmeyi açıp fermuarı yavaşça aşağı kaydırıldığında, göğsümden ağır bir nefes çıkar, her bir diş serbest kaldıkça

Cildimde tüylerim diken diken oldu.

Uzun, ağır bir sessizlik oldu. Göz kapaklarının altından bana baktı. "Bu uygun mu?"

Kırık bir nefes veriyorum. Boğazımı temizliyorum. "Evet. Yaptığın her şey uygun, Elle."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak bana doğru eğildi. "Düşünce ya da fiili eylemde, ya da gözlerim, kulaklarım ya da herhangi bir duyumum başka bir şekilde onlardan zevk aldıysa," diye devam etti, belimi kavrayarak kalçalarımı kaldırmam için başını salladı.

Pantolonumu dizlerime kadar indirdiğinde, sanki  lecekmişim gibi hissettim. Zaten taş gibi sertleşmişim ve kendimi inanılmaz derecede şehvetli ve muhtaç hissediyordum. Parmaklarını boxer k lotumun üzerinde gezdirdi, sonra  ne eğilip dilini kumaşın üzerinde gezdirerek penisimin uzunluğunu takip etti.

Temas beni titretirken, bakışları açgözlü hale geliyor. "Ya da henüz yapmadım ve hiç yapmadım." Yavaşça, kumaşı çimdikler ve kalçalarımın aşağı doğru çekmeye başlar, ereksiyonumu ortaya çıkarır.

Yutkunuyorum.

O da yutar.

"Ve her zaman seve eğim - o beni sefil bir boşanma için terk etse bile - onu içtenlikle seve eğim." Sanki önündeki manzaradan büyülenmiş gibi, sesini bir nefes kadar alçaltır. Onu avucuna aldığında, parmaklarıyla tabanını hafifçe dokunarak sıkıca pompaladığında, bu tür serbest ke iflere alışkın olmadığım için hareketle birlikte sarsıldım.

Ama bu tür durumlarda genellikle uzaklaştığım tiksinti, korku veya anılar gibi d   ncelerim artık yok.

Şu anda, burada, sadece Elle var.

Sihirli bir tedavi değil, ama deh etin dalgalarına karşı yumuşak bir merhem.

Elimi kaldırıp çenesinin altını avu ladı ımda, buz gibi yüzüme kıyasla cildi çok sıcak. Sonra parmağımı  ne kaydırıp başparmağımın dudaklarını ok uyorum.

Sessiz bir istek. Hayatımda hiç sormayı d   nmediğim bir şey.

.

Ağzını açıp parmağımın ucunu kapattı. Emip parmak izimi diliyle yaladı.

Dişlerimi sıkıyorum, penisim acı verici bir şekilde zonkluyor. Parmaklarım biraz uyuşmuş, ama onun hissini köreltecek kadar değil. Hiçbir şeyin *bunu yapabileceğinden* emin değilim.

"Rahatlık beni terk etti! Kaba davranışlar çok şey yapabilir," diyor etrafımda, yarıklarımın sızan ön sıvıyı başımın etrafına yayarak. Ucu ile oynuyor ve gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor. "Ve onun kaba davranışları hayatımı mahvedebilir, ama asla aşkımı lekelemez."

Nefesim zorlukla geliyor. Başparmağımı çekiyorum ve o ileri doğru iterek, yanaklarıyla sikimi okşuyor — önce bir taraf, sonra diğer taraf, tüm bunları göz teması kurarak yapıyor.

"Fahişe diyemem," diye inliyor, ama ben bu noktada onu zar zor dinliyorum. Kalan azıcık akıl sağlığımı zar zor koruyorum. Dili beni vuruyor, ucumun etrafında dönüyor, sonra aşağı dalıyor ve alt tarafındaki damarı yukarı doğru sürüklüyor.

Yumruğunun üzerine tükürüyor, penisimi sıkıca kavırıyor, tükürüğüyle kaplıyor. Dudakları açılıyor ve aşağı doğru itiyor, eli aşağıda çalışmaya devam ederken biraz zaman alıyor.

"Şimdi bu kelimeyi söylediğimde tiksiniyorum..." Bu sözler, ağzı sikle dolu halde, daha derine girerken, uzunluğu ile yanağını gerginleştirmek için geri çekilirken, özensiz ve peltek bir şekilde söylenir.

Aynı hareketi tekrarlıyor, sikimi boğazına doğru itiyor, öğürmesine neden olan bir noktaya geldiğinde biraz inliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, ama ağzı meşgul olduğu için, bu anlamsız bir ses çıkıyor. Yine de, titreşimler çok hoş, coşku testislerimden omurgama doğru yayılıyor.

Ayak parmaklarım loaferlarımın içinde kıvrılıyor. Kapıya hızlıca bir bakış atıyorum, altında herhangi bir gölge geçip geçmediğini kontrol ediyorum. Hiçbir değişiklik olmadığında, parmaklarımı saçlarına geçirip ayağa kalkıyorum ve kafasını biraz geriye eğiyorum.

Bir an geçer. Ellerimi iterek masaya doğru bastırır. Bunu yaparken, kendini daha fazlasını almaya zorlar, bir an için beni boğazında tutar ve sonra çekilir.

"Bitir şunu," diye emrediyor, göz kapakları ağırlaşmış, başını çevirip beni yakalıyor ve tekrar içine çekiyor. Tekrar tekrar öğürürken ağzının kenarlarından salya akıyor, gırgır sesleri kemiklerimi titretiyor.

Ağzının kenarlarından salya akıyor, tekrar tekrar öğürüyor, gırgır sesleri kemiklerimi titriyor.

Ellerim onun ellerinin altında titriyor, hafifçe uyuşuyor. Acaba o da kısıtlanmaktan hoşlanıyor mu, yoksa onu heyecanlandıran kontrol mü? Ya da benim için her zaman olduğu gibi, ikisi de olabilir mi?

En azından fantezilerimde. Ondan önce, söz hakkım olan tek yer orasıydı.

Dilimi damağımdan ayırıp gözlerimi kapatıyorum. "Ekstra kazanç sağlayabilecek eylemi gerçekleştirmek için..."

Beni sert ve hızlı bir şekilde, baş döndürücü vuruşlarla pompalıyor ve ağzını çekiyor. "Gözlerini aç, bebeğim. Yaptığın dağınıklığı görmek istemiyor musun?"

Dudakları geri döner, başı yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ederken hızlanır. Göz kapaklarımdan arkasında yıldızlar patlar ve uzuvlarımdan fışkırır, lanet bir yangın gibi yayılır...

Aniden yavaşlar ve tüm dünyam birdenbire durur. Adrenalin vücudumu sarar, göğsüm yaklaşan orgazmı gerilir, ama birdenbire gidecek yeri kalmaz.

Gözlerim açılır.

O tekrar hareket eder, öncekinden daha yüksek sesle inler, her ileri itişinde boğazından neredeyse acı dolu, somurtkan bir ses çıkar.

Başım geriye düşer ve nefes nefese kalırım, sakinliğimi korumaya çalışırım.

"İşte bu," diye mırıldanır, beni uçurumun kenarına getirip geri döndürür. "Dersin ilk gününden beri istediğin şey buydu, değil mi? Dizlerimin üzerine çöküp, beni istediğin gibi kullanmana izin vermek."

"Evet," diye inlerim, boşalmam hızlanır ve...

O bir kez daha çekildi, neredeyse durma noktasına geldi ve orgazmım uçurumun kenarında takılı kaldı.

Göğsüm inip kalkıyor, başım dönüyor, boynumu öne doğru eğip ona sertçe bakıyorum. "Elle, lanet olsun."

"Ne oldu?" diye sorar, lolipop gibi ucumu yalayıp yüzüne çarparak. Ucum seğirir ve o bana şeytani bir gülümseme atar. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Bayılıyorum," diye itiraf ediyorum, nefes nefese. Yalan söylemenin ne anlamı var ki?

Koridorda ayak sesleri duyulur ve ben donup kalırım, kapiya bakarım.

Elle'nin böyle bir endişesi yok, beni tekrar o lanet olası tatlı ağzına çekiyor ve önceki çabalarının hızını artırıyor.

"Tanrım, baştan çıkarıcı kadın, belki de biz..."

Ancak, beni boğazının içine tamamen alıp, elimi serbest bırakarak dışarıdan bana dokunmaya başladığında konuşmak neredeyse imkansız hale gelir. Dilinin ucu birkaç saniye boyunca yerinde kalarak testislerimi yalar.

Dişlerimin arasına yumruklarımı sıkıştırıyorum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Her an biri içeri girip bizi yakalayabilir.

Bunun umurunda olup olmayacağından bile emin değilim.

Elim titriyor, doruk noktası göğsümde tırnaklarını sürüyor, kurtulmak için yalvarıyor. Ama o beni avucunun içinde tutuyor — kelimenin tam anlamıyla — her isteğimi kontrol ediyor. Parmaklarımı saçlarına sokup boğazına dökmek istiyorum, ama o bana izin vermiyor, ona dokunmaya çalıştığımda her seferinde duruyor.

"Çabuk olsan iyi olur," diyor, yarıklarımın üzerine üfleyip tekrar sonuna kadar emiyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor, zevk acıya dönüşüyor ve midemde dönüp duruyor, ta ki tüm yerimi kaplayana kadar. Dudaklarımdan acınası bir inilti kopuyor, sanki odada bir siren çalmış gibi.

"Elle, bebeğim, ben... yapabilir miyim..."

"Ağzıma boşalabilir misin?"

"Siktir," diye bağıriyorum, aklımı kaybediyorum. "İstediğin bu mu?"

"Mm-hmm," diye mırıldanır, benim sikimin etrafında, coşkuyla başını sallar. Tükürük ve ön sıvı yüzünü kaplar, öğürmekten akan gözyaşları makyajını bulandırmıştır.

Yüzü aydınlanıyor ve beni lanet olası uçurumun kenarına sürüklüyor.

Ellerim kilitleniyor ve testislerim kasılırken başımı geriye atma dürtüsüne direniyorum, lanet bir roket gibi içimden geçip gidiyor. Elektrik, beyaz sıcak ve kör edici, omurgamdan yukarı doğru hızla yükseliyor ve ilk sperm damlaları diline çarptığında o en seksi sesi çıkarıyor.

Bu açgözlü, neredeyse acı dolu bir ses, beni daha fazla ikna ederken, sıkıca sıkıp beni kuruturken neredeyse yatıştırıcı bir ses.

Bir an için bayılırım. Ben kendime geldiğimde, o hala beni okşuyor, sanki son damlaları yakalamaya çalışır gibi, taç kısmını dudaklarının içinde tutuyor.

Ter yüzümün yanlarından, boynumdan, sırtımdan aşağı akıyor. Benden ayrıldığında, orta ve yüzük parmaklarını kullanarak ağzından düşenleri geri içeri alıyor ve sonra ağzını genişçe açarak bana yapışkan beyaz karışıklığı gösteriyor.

Lanet olsun, bu çok seksi.

"Çok iyi," diyorum, elimi saçlarında gezdirerek. "Bütün bunları benim için yutabilir misin?"

Gözlerini deviriyor, sanki bu bir meydan okuma değilmiş gibi, ama bunu yapmak yerine, hızla ayağa kalkıyor ve beni masanın üzerine itiyor. Sırtım ahşap yüzeye çarpıyor, o üzerime tırmanırken vücudum onun vücuduna doğru katlanıyor.

O eğilmeden önce ne yaptığını düşünmeye vaktim yok. Gözleri benimkilerle buluşur, sessizce izin istercesine bir an tereddüt eder. Dudaklarımı hafifçe aralarım, aynı şekilde sessiz bir onay.

Tuzlu, kalın bir sıvı ağızıma damlar ve o dudaklarını benimkilere bastırarak ıslak bir öpücük verir. Bir yandan, çoğu erkek muhtemelen kendi menisini sevmez, ama nedense ben bunu hiç düşünmüyorum bile.

Ondan benim spermimi yutmasını isteyip, kendim aynısını yapmaya istekli olmamak adil olmazdı. Ayrıca, öpüşmeye gerçekten kapılıyor, sonunda ellerimi saçlarına ve kışına koymama izin veriyor ve onun istediği her şeyi yapmaktan rahatsız olmadığımı fark ediyorum.

Zaten tanıştığımız günden beri bana sahipti. Sadece şimdiye kadar bunu itiraf edememiştim.

Kapının çalınması bizi öpüşme seansından koparıyor; kız üstüme uzanmış, elbisesi kalçalarına kadar çıkmış, dudakları şişmiş. Saçlarım karışık, sikim hala dışarıda ve pantolonum ayak bileklerimde.

Ayak sesleri uzaklaşana kadar kıpırdamıyoruz, sonra da dışarıdan hiçbir ses gelmeyene kadar bekliyoruz.

Boğazını temizleyerek, üzerimden kalkar, kıyafetini düzeltir ve saçlarını düzeltir. Ayağa kalkarım, pantolonumu çekip nefesimi düzenlemeye çalışırım.

"Seçmeler nasıl gitti?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana çekingen bir gülümseme atarak. "Seyircilerin önünde olduğundan daha mı iyiydi?"

Neden bilmiyorum ama bu soru beni rahatsız ediyor. "Elle, orada sana söylediklerimde samimiydim. Seni manipüle etmeye çalışmıyordum."

"Biliyorum," diye cevaplar. "Özel seçmeyi isteyen bendim, hatırladın mı?"

"Tabii, ama şunu bilmeni istiyorum ki ben..." Sözümü yarıda kesip, ne diyeceğimi bilemeden kafamı kaşıyorum. "Ben Hollywood'da tanıştığın erkekler gibi değilim. Roller cinsel iyiliklerle bağlantılı değil. Ya da herhangi bir iyilikle. Eğer bir rol alırsan, bunu adil ve dürüst bir şekilde alırsın."

O burun kıvırdı. "Rahat ol, izci çocuk. Benden faydalandığını sanmıyorum. Bu kaçınılmazdı, değil mi?" Saçlarını omzunun üzerinden atarak, kapıya doğru yürürken bana son bir gülümseme gönderdi. "Bir dahaki sefere, sen de iyiliğimi ödeyebilirsin."

Astronomi dersinden çıktığımda BECKETT DUPONT yurt odamın önünde beni bekliyordu, bu da anında ensemdeki tüyleri diken diken etti.

O gün Sutton'ın dairesinde benim olduğumu biliyor mu? Ya da daha kötüsü, babası ona benden bahsetmiş olabilir mi?

Bu düşünce beni ürpertir.

Büyürken, babam önceki hayatından emekli olmuştu, bu yüzden ebeveynlerimizi ve onların arkadaşlarını şekillendiren kan dökülmesi ve şiddete pek tanık olmadık. Yine de Asher, tanıştığı hemen hemen herkesle fiziksel kavgalara girerek bizim yaşamadığımız şeyleri telafi etti. Öfkesi, doğanın yetiştirilme kadar önemli olduğunu kanıtlayan kontrol edilemeyen bir kusurdu.

Sessizliği ve huzuru seven Quincy bile, gerektiğinde yumruklarını kullanmasıyla bilinir. Ama nedense, bu dürtü beni es geçmiş gibi görünüyor — sadece genel olarak kandan hoşlanmadığım için değil, birine zarar vermek çok fazla çaba gerektiriyor gibi görüldüğü için.

Sekiz yıl önce taş ocağında olanlar hariç, ama o da meşru müdafaaydı.

Şiddet insanı değiştirir. Zamanla büyüyen bir nasır gibidir ve neredeyse hiçbir zaman iyi sonuçlar doğurmaz.

Beckett'in üzücü durumu bunun kanıtı. Mağara olayı onun üzerinde derin izler bırakmış görünüyor.

Lexington, Meg ve Percy, ben ona yaklaşıırken hemen arkamdan geliyorlar ve onun bacaklarını uzatmasını izliyorlar.

"Yardımcı olabilir miyiz?" diye soruyorum.

Gözlerinin etrafındaki deri pürüzsüz, hafifçe kabarık ve parlak. Kardeşimin yumruklarından kalan izler, sanırım. Nefes verirken,

Beckett avucunu alnına bastırır. "Tanrım, sizden kaçamıyorum, değil mi?"

Kapımızın dışında asılı olan küçük beyaz tahtayı işaret ediyorum. Aurora, tahtaya pembe renkli büyük harflerle isimlerimizi yazmış. "Yurduma gelmek bunu oldukça zorlaştıracak."

"Senin için gelmedim," diye cevaplar. "Beni karşılayacak kişinin sen olacağını bilmeliydim. Son zamanlarda evren bana oldukça acımasız davrandı."

"Karmik intikam mı seni bu hale getirdi?" Meg burun kıvrır.

Beckett'in bakışı buz gibidir. "Kardeşin beni neredeyse öldürüyordu, biliyorsun. Biraz sempati göstermen iyi olur."

"Oh, peki, bu konuda yanılıyorsun. Ben iyi biri değilim." Saçımı omzumun üzerinden atarak kapıya dönüyorum ve anahtarımı kilide sokuyorum.

"Gerçekten de öyle," diye ekledi Percy.

Ona kötü bir bakış attım, ama bu sadece kaşlarını kaldırmasına neden oldu, sanki "*Gördün mü? Söylemiştim!*" der gibi.

"Onun sende ne bulduğunu asla anlayamayacağım," diye mırıldanır Beckett. "Percy Elle'den hoşlanmıyor," der Lexington.

"Ben *Percy'den* bahsetmiyordum," diye tersler Beckett. Durur, kaşlarını çatarak. "Percy de kim?"

Soluk bir kol havaya uzanır. "O benim. Perciville Whitmore. Birinci sınıfta birlikte matematik dersi almıştık."

"Bunu tanıtmaya gerek yoktu," diye araya girer Lexington.

Meg sandalyesinde öne eğilir, hafifçe kasılan dizini tutar. Omurilik yaralanmasının ara sıra ortaya çıkan bir belirtisi bu — birkaç hafta önce bana, lisede jimnastik yaparken geçirdiği bir kaza sonucu sörfçü miyelopatisi olduğunu söylemişti. "Bu konuşmayı içeride yapabilir miyiz? Koridor çok soğuk."

"Beckett'in odama gelmesi mümkün değil," diyorum.

"Tamam, o zaman sen burada onunla konuş, biz de içeride seni bekleriz." İleri doğru yuvarlanarak kapıyı açar.

Aurora, açık pembe bir bornoz ve ona uyan terliklerle, fişi çekilmiş bir saç maşası ile orada duruyor. Diğer üçü odaya girip hemen Beckett'i fark ederken, o koridora doğru eğiliyor ve tehditkar bir şekilde ona değnek doğrultuyor.

diğer üçü odaya girerken, Beckett'i hemen fark etti ve maşayı tehditkar bir şekilde ona doğrulttu.

"Sana defolup gitmeni söylediğimi sanıyordum," diye homurdanır.

Kaşlarını kaldırıp biraz yana kayarım. Onun sesini hiç yükseltmediğini duymamıştım, az önce çıkardığı hayvani sesi ise hiç duymamıştım.

"Sen beni dinledikten sonra gideceğimi söyledim," der adam, ellerini bej pantolonuna silerek.

"Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum," diye tersler. "Dünyada en çok sevdiğim iki insanı neredeyse öldürüyordu. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Hiçbir şey yapmadığımı kaç kez söylemem gerekiyor? Lucy'yi mağaralardan çıkaran bendim, lanet olsun."

"Peki Foxe neredeydi?" Aurora'nın sesi tizleşerek yavaşça gerginleşiyor. Koridorun sonundaki bir kapı açılıyor, RA başını dışarı çıkarıp gürültünün nedenini anlamaya çalışıyor. "Arkadaşların, kulüp üyelerinin ona yaptıkları iğrenç şeylerden sonra mı? Hayatta olmasının tek nedeni amcalarımın onu oradan çıkarmaya yardım etmeleri. Sen sadece her şeyi mahvettin."

Beckett başını duvara yaslayarak inler. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Aurora'nın yüzü, bornozunun rengiyle neredeyse aynı renge bürünmüştür. "Biliyorsan, buraya hiç gelmemeliydin."

"Sadece özür dilemek istiyordum."

Aurora çenesini sıkar. "Evet, ama ben kabul etmiyorum."

Arkasını dönerek odaya geri girer ve makyaj masası olarak kullandığı masaya asasını vurur. Diğerleri yatağının üzerine ve etrafına yerleşmiştir. Lexington, bacağı hareket etmeyen Meg'in yanındaki yerde bir yastığın üzerine oturmuştur. Percy yatağının üzerine uzanmıştır ama en azından ayakkabılarını ve paltosunu çıkarmayı başarmıştır.

Beckett nefes vererek ayağa kalkar ve arkasını silkeler. Blazerinin içinden katlanmış bir kağıt çıkarır ve bana doğru uzatır.

"Bu yazılı bir özür mektubuysa, onun bunu isteyeceğini sanmıyorum..." "Bu senin için," diyor. "Babamdan."

Kalbim sıkışıyor, ventriküllerim o kadar sıkı sıkışıyor ki organım patlayacakmış gibi hissediyorum. Notu inceleyip bir adım geri çekiliyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır, teşekkürler."

Bana uzun ve sıkılmış bir bakış attı. Gözlerindeki soğukluk, omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. "Sutton'a ikinizden bahsetmeden önce ne kadar zamanın olduğunu düşünüyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Söylentiler bir yerden çıktı," diyor. "Henüz *The Delphic Pages*'da tam olarak yayılmamış olması, yayılmayacağı anlamına gelmez. Seni ifşa etmek için gölgelerde bekleyen insanlar var."

Ağzım birden kurur. "Beni ne için ifşa edecekler? Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Diğer herkesin de böyle düşüneceğinden emin olamazsın. Ayrıca, babamın ne tür bir hikaye uydurup uydurmayacağını bilemeyiz. Abartmayı sever."

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Benden ne istiyor?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil." Gözlerimdeki bakışı beğenmemiş olmalı ki, biraz dikleşip iç çekerek ensesini ovuşturdu. "Hayatı boyunca kaçınmaya çalıştığı bir kehanet var ve senin burada olman bunu tehdit ediyor. Bizi tehdit ediyor."

"Lanet demek istiyorsun. Bu yüzden mi kardeşimi öldürmeni istedi?"

Beckett hafifçe yüzünü buruşturdu. "Evet. Ve ben de onu dinleyecek kadar aptaldım. İnan bana, oda arkadaşın buna inanmasa da, bunun bedelini ağır ödüyorum."

"Yine de onun için işlerini yapmaya devam ediyorsun."

"Her şeyden kaçamam." Omzunu kaldırıp siyah blazerinin kolunu silkeliyor. Göğüs cebine işlenmiş kırmızı sembolü fark ediyorum — *gelincik* çiçeğinin ortasında bir teta harfi — ve hala eski öğrenci organizasyonu ile ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyorum.

Koridora doğru ilerlemeye başladığında, şüphe göğsümü sıkıştırır. Ayaklarım kendiliğinden onun peşinden hareket eder, ama ben seslenip önce onun durup durmayacağını beklerim.

Merdivenlere çıkan kapıda durur.

"Babanın kim olduğumu bildiğini düşünüyor musun?" diye soruyorum, odamdaki grubun duymaması için yavaşça yaklaşıp sesimi alçaltarak. "Los Angeles'ta. Grandeur Playhouse'da. Bu mümkün mü?"

"Her şey mümkün." Beckett gözlerime bakarak, tereddüt etmeden cevap verdi. "*Her şey*, Elle."

Beni o gizemli mesajla koridorda yalnız bırakır ve ben odama geri dönerim, beşimizi odaya kapatırım. Beynimde milyonlarca farklı düşünce dolanırken, bu açık uyarıyı anlamaya çalışırım.

Aslında altı kişiyiz, çünkü sınıf arkadaşlarımın yanına yatağıma oturduğumda, Aurora bilgisayarını kendi yatağına koyar ve ekranı bana doğru çevirir, Foxe'un ışıltı ışıltı yüzünü gösterir.

Onun bizim önümüzde onunla etkileşime girmesi biraz şaşırtıcı, ama ben bunu sorgulamıyorum.

"Vay vay, bu benim en sevdiğim kuzenim değil mi?" Foxe kolayca gülümsüyor, son konuştuğumuz zamankinden daha çok kendine benziyor ve bu, ruhumun sarsılmış kısımlarını neredeyse yatıştırıyor.

Neredeyse.

"Asher'a bunu söylediğini söyleyeceğim." Başlığa yaslanıp, yastığımın altında sakladığım meyveli atıştırmalık paketlerinden birini Meg'e atıyorum.

Percy yanıma otururken dudaklarını büküyor. Başka bir paketi açıp jelibonları onun eline döküyorum, sonra turuncu ve mavi olanları kendim için ayırıp iğrenç kırmızı olanları bırakıyorum.

"Lanet olsun, hala sır saklamakta kötüsün, ha?" diyor Foxe.

"Bilmiyorum, bence bu konuda oldukça iyi," diye cevaplar Lexington, messenger çantasından *Othello'nun* bir kopyasını çıkararak. Kitabın sırtını kırıp rastgele bir sayfayı açar ve kendini serinletmek için sayfayı yelpaze gibi kullanır. "Kesinlikle bir şey saklıyor."

"Tahmin etmek gerekirse, pek çok şey," diye ekliyor Meg. Gözlerimi kısıyorum. "Sen de mi, Brutus?"

"Profesörle yatıyorsan, bence hepimiz bunu bilmeyi hak ediyoruz," diyor Percy.

Meyveli atıştırmalıkla boğuluyorum. "*Ne?*"

Aurora'nın kaşları havaya kalkar. "Profesörle mi?"

"Dupont," diyor Meg. "Eğer sıkıcı, garip tiplerden hoşlanıyorsan, tam sana göre bir bebek. Dürüst olmak gerekirse, seni tatmin etmeyi bile bilmediğinden eminim, Elle."

Lexington homurdanır. "Bunun yerine kendi hizmetlerini mi sunuyorsun?"

"Neden, sen de hizmetlerini sunmak için bekliyor değil misin?"

Percy, ağzı kırmızı jelibonlarla dolu olarak oturur. "Bekle, siz Elle'yi becermek mi istiyorsunuz? Bunu bilmiyordum. Bana bir dakika verin. Tercihimi sarışınlardan esmerlere çevirebilirim."

"Bunun mükemmel bir çözümü var, biliyor musun?" Foxe, dairesindeki kanepede uzanarak öneride bulunur. Ayağıyla sehpadaki bir bitkiye vurur ve Violet teyzenin onu bacaklarını uzatmaması için oraya koyduğunu biliyorum. "Orji. Herkes Elle'yi becerir."

"Şu anda kendi kanından ve canından vazgeçmediğini varsayacağım," diye mırıldanarak ona orta parmağını gösteririm.

"Ama bu bir çözüm!" diye bağıyor.

Aurora bana kaşlarını kaldırıyor. "Kütüphanede ders çalışmak istememenize şaşmamalı. Sizler *hiç* sessiz değilsiniz."

"Ben de Elle'yi becermek istemiyorum," diyor Meg, yanakları hafifçe kızarıyor. "Sadece profesörün bu işe uygun olmayabileceğini *söylüyordum*. Onun kimseyle çıktığını hiç görmedim." Lexington'a bakıyor. "Sen gördün mü? Yani, onu en uzun süredir tanıyorsun ve aileniz arkadaş."

"Ailelerimiz iş ortağı," diye cevaplar Lexington. "Onları arkadaş olarak görmüyorum. Evli olanlar arasında bile, kurucu aileler arasında pek sevgi olduğunu sanmıyorum. Bu daha çok bir satranç oyunu, her biri Fury Hill'de olabildiğince fazla güç elde etmek için oynuyor."

"Blah blah," diyor Percy. "Önemli soruyu cevapla: Dupont sevişiyor mu, sevişmiyor mu?"

Dizüstü bilgisayarda Foxe alçak bir kahkaha atar. Uzun zamandır duymadığım bir kahkaha. "Geçen dönem sıkıntıdan boğulurken sizler neredeydiniz?"

"Muhtemelen derslere giriyorduk." Meg omuz silkiyor.

Hepimiz, kollarını dizlerinin üzerine koyan Lexington'a umutla bakarız. O, tereddüt ederek benim bakışlarımla karşılaşır ve göğsümde tanıdık bir kıskançlık hissi

Sutton'ın benden önce kiminle birlikte olduğunu bilmek istiyor muyum? Özellikle değil. Önemli değil, ben de bakire değilim. Ama içimde bir yerlerde gömülü olan mazoşist biraz meraklı, bu yüzden sadece arkama yaslanıp Lexington'ın cevabını bekliyorum.

Gözlerini devirdi. "Tekrar söylüyorum, Sutton'ın kimseyle çıktığını hiç görmedim. Erkek, kadın, cinsiyetsiz... fark etmez. Bu, onun kimseyle çıkmadığı *anlamına* mı geliyor? Hayır. Ama Pythia ve Avernia'nın nasıl olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Ben de kimseyi o incelemeye sokmak istemezdim."

"Kardeşinin Death's Teeth ile bağlantısı olan olaydan bahsetmiyorum bile," diye ekler Percy.

Biraz öne eğildim. "Onun bir Küratör olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Öyle mi? Bilmiyorum." Percy başını sallar. "Ama geçen dönemki ölümler ve vandalizm olayları, Ölüm'ün Dişleri'nin sembolleriyle doluydu. Ambлемleri öğrencilerin vücutlarına kazınmış ya da duvarlara kanla çizilmişti ya da..."

Meg boğazını temizler, Aurora ve Foxe'a bakar, Foxe yüzü solmuş olmasına rağmen dikkatle dinlemektedir. "Belki de konuyu değiştirmeliyiz."

"Ama insanları kaçıran Küratörler öldü." Percy kaşlarını çatır.

"Bu, herkesin olayları yeniden yaşamak istediği anlamına gelmez," diyor Lexington, kitabını Percy'nin yüzüne fırlatarak. "Aptal."

Kitap burnuna çarptığında Percy homurdanır ve burnunun köprüsünde kırmızı bir iz kalır. "Herkesi bilgilendirmek istediğim için özür dilerim. Sizler çok nefretçisiniz."

"Çünkü sen sinir bozucusun," dedi Meg. "Ve biz buraya tarih dersi için değil, repliklerimizi çalışmak için geldik."

Henüz rollerimizi almadık, ama yine de final için performansımızı güçlendirmek amacıyla, seçmelerden beri ders dışında sık sık buluşuyoruz.

Lexington ve Meg, Bianca ve Cassio arasındaki bir sahneyi çalışmak için kendi aralarında ayrılırlar ve beni Percy ile baş başa bırakırlar.

"Devam et," diyor Foxe dizüstü bilgisayardan, kaşlarını oynatarak. "Ona sor. İstediyini biliyorsun."

Aurora'ya bir bakış atıyorum. "Onu kapatabilir misin?"

"Hayır," diyor Foxe, daha da geniş bir gülümsemeyle.

Yanakları bornozunun rengi kadar kızarır ve Foxe başka bir şey söylemeden bilgisayarı kapatır. Yatağına uzanır, sessizce kalın bir gerilim romanını okumaya devam etmek için yuvarlanır.

Bir parçam, Aurora ve Foxe'un ikisinin de gösterdiği kadar değil, aralarındaki ilişkiyi düzeltmeye çalıştıklarını merak ediyor, ama sormuyorum. Bu beni ilgilendirmez.

"Tamam, Percy. Death's Teeth hakkında bildiklerini anlat bana."

SUTTON

BEYAZ KAR TANELERİ DÜŞER ve kaldırım taşlarına çarparak erir. Kampüsü geçerek, öğrenci hizmetleri binaları ve kütüphaneler arasında dolanıp, Lyceum'u geçerek kimsenin gitmediği eski sinemaya doğru ilerlerim. Film bölümü hala zaman zaman klasik filmler gösterir, ama birkaç diğer öğretim üyesi ve ben, bu gösterilere katılan tek kişilerdir.

Mart ayının serin havası, biraz gergin geçen bir fakülte toplantısından çıktığımdan beri zonklayan kafama iyi geliyor.

Dekan Bauer, beş kırk dört dakika boyunca kişilerarası ilişkilerden kaçınmanın ve sınırları bulanıklaştırmamanın öneminden bahsetti ve tüm bu süre boyunca göz teması kurmaktan kaçınsa da, sanki doğrudan bana konuşuyormuş gibi hissettim.

Belki de bu benim kendi suçluluk duygumun etkisidir. Elle Anderson konusunda resmi olarak fikrimi değiştireli haftalar oldu, ancak onunla ilişki kurmamak hiçbir zaman gerçek bir seçenek gibi gelmedi.

Death's Teeth'e yeni öğrenciyle ilgili soruşturmam hakkında saçma sapan şeyler uyduruyorum, ama yeterince şey yapmadığımı hissediyorum, özellikle de kampüste popülaritesi arttıkça. Her an, bir parçam onların gölgelerden çıkıp onu benden kaçırmalarını bekliyor, tıpkı kız kardeşime yaptıkları gibi.

Bu suçluluk duygusu, öncekinin yerini aldı ve ben bir tür belirsizlik içindeyim, Elle'yi tehlikeden uzak tutmak - Death'in ulaşamayacağı bir yerde tutmak - ile ona yakın olmak arasında kalmış durumdayım.

Onun kaosu beni bir şekilde sakinleştiriyor. Kendimi istemeden onu ararken buluyorum, sanki kaçamayacağım bir tsunami gibi.

Gözlemevindeki bir ışık dikkatimi çekiyor. Gece dersleri bile bitmiş, bu yüzden bina boş ve

kilitli olmalı. Ama kendi kurallarından başka kimsenin kurallarına uymayan bir kız var.

Bacaklarım beni girişin yönüne doğru sürüklüyor.

Kapı kilitli değil; sessizce içeri giriyorum, arkamdan kilidi kapatıyorum ve ana alanda yüksek bir vızıltı sesi yankılanınca duruyorum. Bir kat yukarıda, Dean Bauer'ın birkaç yıl önce elde etmekten gurur duyduğu devasa teleskop, şu anda açık olan tavan panellerinin hemen altındaki geniş bir platformda duruyor ve uçsuz bucaksız gece gökyüzünü ortaya çıkarıyor.

Platformun uzak duvarında, bir kadın elini kırmızı bir düğmeye bastırmış, dışarıya bakıyor.

Daha önce hiç görmediğim rahat kıyafetler giymiş: ikinci bir deri gibi vücuduna yapışan yumuşak siyah bir pantolon, bol bir kazak ve koyu kahverengi saçlarının üzerine çekilmiş örgü bir şapka. O choker kolyeyi hiç çıkarmıyor gibi görünüyor.

Aşağıdan, teleskopa doğru yürüdüğünü izliyorum, eğildiğinde büyük, memnun bir nefes alıyor. Yine, sanki kendi iradeleri varmış gibi, bacaklarım beni merdivenlere çıkarıyor, her basamağı tek tek çıkararak onunla birlikte platforma ulaşıyorum.

İnsanlar normal programlarının dışında genellikle bu kadar sık karşılaşmazlar. Sanki hayatımızın bizi birbirimizden uzaklaştırması gereken tüm unsurlarına rağmen, bir şey bizi birbirimize itiyormuş gibi ve ben kendimi uzak tutamıyorum.

Siktir, uzak durmam gerektiğini biliyorum. Az önce çıktığım personel toplantısını düşünürsek, şu anda onunla yalnız kalmanın bir hata olduğunu biliyorum.

Ama artık umursamıyorum.

Tek istediğim onun bana dokunması ve ben de ona dokunmak istiyorum.

Neredeyse on yıl boyunca en ufak bir okşamadan kaçınan ve tiksinti ve utanç hissettiğimden sonra, bu arzu artık görmezden gelinemeyecek kadar önemli hale geldi.

Bu kadar yaklaşıp onu tehlikeye atıyor olsam da, Death's Teeth'in izlediğini ve bir hata beklediğini biliyorum. Onların onu bizim dünyamıza sürüklemek ve onun dünyasını paramparça etmek için bir bahane arayacaklarını biliyorum.

Her şey o kadar karmaşık ki, odaklanabildiğim tek şey bu istek.

İhtiyaç. Mutlak çaresizlik.

"Neden masum kadınlara gizlice yaklaşıyorsun?" diye soruyor, ben kendimi tanıtmadan önce beni hissederek. Teleskoptan geri çekilmiyor, sadece ekipmanın üzerinden kaşlarını kaldırıp sırtıyor.

"İzciler, tehlikede olan genç kızlara çekilir," diye cevap veriyorum, soğuk ellerimi ceplerime sokarak. "Bu bizim doğamızda var."

"Sıkıntıda gibi mi görünüyorum?"

"Yine haneye tecavüz ediyorsun, bu yüzden bir sorun olduğunu varsayabilirim."

Elle dönüp bana bakar. "Aslında, kız kardeşim beni içeri aldı, yani kırmak gerekmedi." Bir an durur, yüzünü buruşturur. "Ama... Lütfen kimseye söyleme, olur mu? Onu zor durumda bırakmak istemem."

"Ah, demek insanların kariyerleri tehlikeye girdiğinde umursuyorsun." "Senin çok abarttığını zaten belirlemedik mi?"

"Sanki bunu yüksek sesle söylemem gerekiyormuş gibi. Sen bunu anında anladın."

"Evet, sana sürtündüğümde pantolonuna boşaldın. Sanırım bu, bana karşı hislerini oldukça açık bir şekilde ortaya koyuyor."

"Bekle." Elimi kaldırıp kaşlarımı çattım. "Kim duygulardan bahsetti ki?"

O, yüzünü buruşturarak şakacı bir şekilde omzuma itti. "Her neyse, aslında bu benim ailemin kurallarından biriydi."

"Kurallar mı?"

"Buraya gelmem için. Kayıt olmamı teşvik ettiler, ama Q'ya sorun çıkarırsam hepimizi okuldan alacaklarını söylediler."

"Beni sorun olarak görürler miydi?"

"Kesinlikle. Babam, eve getirdiğim hiç kimseyi sevmeydi."

"Bunu yapmayı düşünüyor musun?" diye soruyorum, arkasına geçerek. Ellerim kalçalarına uzanıyor ve ona bastırduğımda çıkardığı yumuşak iniltiyle zevk alıyorum. "Beni eve getirip ailene tanıştırmak mı?"

Gülüyor. "Tanrım, hayır."

"Kaba."

"Güven bana, sana iyilik yapıyorum. Annem seni canlı canlı yer."

"Kaçınman gereken kişinin baban olduğunu söylemiştin sanırım."

"Öyle, ama annem seni asla gitmene izin vermez. Hayatının tüm hikayesini, çocukluk fotoğraflarını, ailenin fotoğraflarını, karakter referanslarını ister. Sonra akşam yemeğinde arkadaşlarını çağırıp senin önünde dedikodu yapar ve muhtemelen baskı altında nasıl tepki vereceğini görmek için seni bir suç işlemeye zorlar."

Tanrım. "Peki, insanları eve ne sıklıkla getiriyorsun?"

"Hiç." Omzunun üzerinden bana bakıyor, ben de uzanıp saçlarını kulağının arkasına koyuyorum. "Liseden mezun olduğumdan beri batıda yaşıyorum, o yüzden pek fırsatım olmadı."

"Onları tanıştırmak istediğin biri var mı?"

Meraklı davranıyorum, onun geçmişine olan merakım beni ele geçiriyor. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Beni de yanına almasını istiyorum.

"Henüz karar vermedim," diyor melodik bir sesle, tekrar teleskopa bakmak için eğilirken kalçasını pelvisime doğru itiyor.

Benim ona olan tutumum sertleşirken, o platformun karşısındaki masaya doğru yürüyerek uzaklaşıyor. Ben daha da çömeliyorum ve teleskopu onun koyduğu yerden hareket ettirmeden içine bakıyorum.

"Canis Major mu?"

"Evet. Ben sadece, şey, elimdeki listeyi inceleyip ne bulabileceğime bakmaya çalışıyorum." Birkaç kış takımyıldızının adını yazdığı bir kağıt tutuyor. Orion ve Canis Major işaretlenmiş.

"Astronomiye meraklı olduğunu söylediğinde, bunu ciddiye almadığımı itiraf etmeliyim," diyorum ona.

O da "Güven oyu için çok teşekkürler. Neden ciddi olmayayım ki? Oyunculuk benim *tek* ilgilendiğim şey değil. Yıldızların gücü sahnenin ötesine geçer."

"Beni aydınlat."

"Neye benziyorum, ansiklopediye mi? Kendi araştırmanı yap." Kalçama çarparak beni kenara itti ve listedeki bir sonraki takımyıldızına geçti. "Ayrıca, gökyüzündeki yıldızları okuyabilmenin önemini anlayamıyorsan, sanırım hiç kozmosun kaprislerine maruz kalmamışsın. Kaybolmak çok korkutucu bir şey."

"Tahmin edebiliyorum." Gözlerimi üzerimizden ayırmıyorum. "Tabii ki sadece tahmin edebiliyorum, çünkü benim gibi bir izci asla kaybolmaz. Koordinatlar ve pusula okumak hayatta kalmak için gerekli temel bilgilerdir."

Bu onu biraz güldürdü. "Yani, diyelim ki tozlu bir çölün ortasına düşsen, sorunsuz bir şekilde çıkış yolunu bulabilir miydin?"

"Elbette. Dünyadaki yerimi bulmak için kendime güvenemezsem, başka kime güvenebilirim ki?"

Teleskoptan uzaklaşarak çenesini kaldırır. "Böyle bir bağımsızlık güzel olmalı."

Kendimi durduramadan, görünmez bir akıntı tarafından çekilircesine ona doğru yavaşça yaklaşıyorum. Ona dokunmuyorum ama elimi kaldırıp işaret parmağımla Orion'un kemerini işaret ediyor, sonra parmağımı batıya doğru kaydırıyorum.

"Şuradaki parlak noktayı görüyor musun? O Aldebaran. Yukarıda ve aşağıda oluşturduğu çarpık Y şeklini takip edersen, Boğa takımyıldızını görürsün."

"Oh." Teleskopa eğilir ve heyecanla nefesini çeker. "Çok güzel."

Onu izleme ve ona hak verme dürtüsüne direnirken burun deliklerim genişledi.

Ama öyle. Tanrım, o çok güzel. Hollywood'un ihtişamını yumuşak, narin bir pakette sunuyor, onu kolumun altına alıp asla bırakmak istemiyorum.

En azından burada, dışsal şeylerin hiçbirini yokmuş gibi davranmak güzel. —onun eğitimi, benim işim, Ölümün Dışları—önemli. Her şeyi bir kenara bırakıp onu yine de alabileceğimi.

"Cetus'u bulmama yardım eder misin?"

Başımı sallayarak gökyüzüne bakıp kuyruğunu arıyorum. Birleşik bir yamuk içindeki en parlak yıldızı işaret ediyorum. "Menkar'ı takip et, gökyüzünün denizinde yüzen balınayı bulacaksın."

Teleskopu işaret ettiğim yere çevirir. "Cetus'un bir deniz canavarı olduğunu sanıyordum."

"Tabii ki. Anlamadığın her şey canavar olabilir. anlamazsan her şey canavar olabilir."

Mırıldanarak hareket geri geri geri geri defterine karalıyor sayfaya bir şeyler yazıp sonra tekrar mikroskoba döndüm. "Biliyor musun, gençken İlkel Ormanda kaybolmuştum.

Gerçekten aptalcaydı... Quincy'yi ziyarete gelmiştik ve ben bir kızla birlikte gitmiştim..."

"Ne demek 'gittik'?"

"Birlikte olmak için." Gözlerini kırıştırarak başını bana doğru eğdi.

"Ne demek istediğimi bilmiyormuş gibi davranma, izci çocuk. *Biz* bunu yaptık." "Hayır, hayır, biliyorum. Sadece aynı sayfada olduğumuzdan

emin olmak için terimleri açıklığa kavuşturuyorum."

aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için terminolojiyi açıklığa kavuşturuyorum."

"Ne kadar çalışkan ve titizsin," diye alay ediyor. "Her neyse, yıldızları kullanarak geri dönüş yolunu bulabilseydim ne kadar harika olurdu diye düşündüğümü hatırlıyorum, ama ne yazık ki... Bu deneyim bana sadece kabuslar yaşattı."

Yutkunuyorum. O ormanlar benim için avucumun içi kadar tanıdık, ama yine de çok geniş ve sonsuz. Orada kaybolmak korkunç bir şey olmalı.

"Yolunu nasıl buldun?" diye soruyorum.

Elle dik durur. "Babamı aradım. Ailem hala şehirdeydi, beni almaya gelmeyi bekliyorlardı. Babam hiç soru sormadan hemen geldi. O her zaman bizi çocukları kurtarır."

Son cümle biraz hüzünlü çıkıyor, göğsümdeki sertleşmiş bir parçayı kaşıyarak. Boğazını temizlerken, teleskopa geri dönüyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yapıyor.

Paltomu çıkarıp platformun zeminine oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Boğa ve Yengeç burçları arasındaki bir yıldız kümesini işaret ediyorum. "En sevdiklerim: Castor ve Pollux."

"İkizler mi?" diye soruyor, oturduğum yere doğru yürüyerek. Gökyüzüne bakıyor, parmakları anında saçlarımı buluyor ve içinden geçiyor.

Bu hissin ne kadar iyi olduğunu içimden haykırarak, onun dokunuşuna yaslanırım. "İkizler. Küçükken, kardeşim Bellamy ve ben onlarmış gibi davranırdık."

"Sen hangisiydin?" diye sorar, parmaklarını şıklatarak. "Dur, hayır, bırak tahmin edeyim. Pollux."

"Neye dayanarak?"

"Çoğunlukla hislerime göre. Onlar hakkında başka bir şey bilmiyorum."

"Yunan mitolojisine bu kadar az ilgi duyman beni çok üzüyor." O hala yukarı bakarken, parmaklarımı yavaşça bileğine doladım ve onu yere, kucağıma çektim.

Kalbim hızla atıyor, nabzım boğazımda kalın ve belirgin, bir hata yaptığımdan korkuyorum. Onun çekip gideceğinden, direneceğinden ya da bu tür etkileşimlerde alıştığım duyguların, onları bastırmaya çalıştığım yerden yeniden ortaya çıkacağından korkuyorum.

Ama o, kollarımın arasına eriyip gitmekten başka bir şey yapmaz.

Göğsüm sıkışır, o üstüme yerleşirken ben de çekinerek kollarımı ona doluyorum. Gözlemevi o kadar sessiz, o kadar sakın ki, onun her nefes alıp verişini duyabiliyorum ve zihnim karışsa da bu yumuşak sesin beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Parmaklarını benimkilerle birleştirerek soğuk bedenimi ısıtıyor.

Çenemi omzuna dayıyorum. "Pollux ilahi bir doğumdu, bu yüzden onu kendime asla atfetmezdim. İkizim... O sihirli olanıydı. Herkes onu severdi ve o, odada olmasa bile ortamı aydınlatabilirdi. Ben hep orada durup onu izler, başını belaya sokmaması için uğraşırdım."

Elle boynuma yanaşır. "Sen iyi bir kardeşsin."

Ben de öyle düşünürdüm, ama iyi bir kardeş onu ölmesine izin vermezdi.

İyi bir kardeş, onu öldüren örgütü sekiz yıl boyunca içinde boğuşmak yerine ortadan kaldırırdı.

"Ben lisans öğrencisiyken, beni bu partiye sürükledi," diyorum yumuşak bir sesle, daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri yüksek sesle itiraf ederek. Ne aileme, ne kampüs polisine, ne de Beckett'e. "Genelde partilere gitmezdim, okul ve tiyatroyla çok meşguldüm, pek sevmediğim arkadaşlarla içki içerek zamanımı boşa harcamak istemiyordum. Ama o ikna ediciydi, anlarsın ya? Sözleri çok etkileyiciydi ve o akşam onun gibi olmak istedim. Eğlenceli olmak ya da eğlenmek ya da her neyse onu istedim. Bu yüzden gittim."

Anılar zihnimin ön saflarına çıkarken boğazım düğümleniyor. Bellamy'nin gülümsemesi, elime bira verirken parıldayan gözleri.

Her şey bulanıklaşmadan önce sadece bir iki tane içmiştim ve o zamanlar çok içen biri olmasam da, bu kadar etkilenmiş olmam bana garip gelmişti.

Boğulurken uyandığımda da böyle düşünüyordum.

Suya batmış, bağlı ve korkmuş durumdaydım. Kısa bir süre mücadele ettim, sonra bunun faydasız olduğunu anlayıp kendimi daha güçlü olamadığım için lanetledim.

Korku, ciğerlerim suyla dolarken vücuduma yayıldı, ama sonra birdenbire karaya çıktım, su tükürüyor ve öksürüyordum.

Lerna Gölü'nün kıyısında saatler geçiyor gibiydi. Kimse beni kurtardığını söylemeye gelmedi ve ormanın karanlığı çöktü.

Bir çığlık havayı deldi ve o anda anladım — onun çığlığı olduğunu anladım. Hareket etmek, Bellamy'yi bulmak istedim, ama yapamadım. Sanki vücudum yosunlu toprağa batıyormuş gibiydim ve çok sersemlemiştim, hiçbir şey yapamıyordum.

"Ormandan uzak durmamız konusunda uyarıldık," diyorum Elle'ye, onun başının arkasına bakarak. "Neredeyse doğduğumuzdan beri, Fury Hill'deki herkese gölün hayaletli olduğu ve oraya girenlerin bir daha çıkamadığı öğretilir. Dalların arasında gizlenen, ağaçlara takılan tehlikelerden ve kurucu aile üyelerinin ölümünün beklediğinden bahsedilir. Dikkatli olmazsak, bizi kapıp götürür."

Elle, ben konuşurken gerginleşir ve ben burnumu saçlarına gömerek yumuşak kokusunu içime çekerim.

"Vücudumda bulunan uyuşturucu ve alkolden yola çıkarak Bellamy'nin göle düştüğünü varsaydılar. Ben... Şey, biri bana izini bırakmıştı. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. İçeceğime bir şey katmışlar, beni ormana sürüklemişler ve..."

Dişlerimi sıkarak, yabancı ellerin bedenimi ihlal ettiği hissine karşı direnerek sözlerimi yarım bıraktım. Beni istemediğim bir rolle taçlandırırken, onlara zevk vermem için zorladılar.

Çoğu bulanık ya da bilinçaltım tarafından engellenmiş durumda, ama bunun gerçekleştiği *bilgisi* hala aklımda.

"Seni kim çıkardı?" diye sordu Elle sessizce, ellerimi sıkarak. Kolumu geri çekip, başparmağıyla oradaki soluk yara izini okşadı ve ben alnımı onun alnına dayadım.

O üç başlı *canavarın* silinmesi yıllar aldı. Onu bedenime kazımışlardı, beni kalıcı olarak kendilerine bağlamışlardı.

"Bilmiyorum ve bunun bir önemi yok. Kimse onu bulamadı."

Elle beni bırakıp dönerek kollarını boynuma doladı. Uzun ve gergin birkaç saniye bana baktıktan sonra dizlerini kalçalarımın iki yanına kaydırarak kucağıma daha sıkı oturdu.

Yutkunarak nefesimi verip avuçlarımı kalçalarına dayadım.

"Hâlâ burada olmanın sebebi o mu?"

"Öğretmenlik işini onun için kabul ettim. Onu geride bırakmak... yanlış geliyordu. Bir de Beckett'ı düşünmek zorundaydım. Ben..." Dudaklarımı yaladım, ağzım birden kurudu. "İki kardeşı de hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Bana öpmek için eğildiğinde, bunun acıma mı yoksa rahatlık mı olduğunu anlayamıyorum, ama hava yine de değişiyor. Elimi kaydırarak göğsünü avuçluyorum ve kendimi o ana kaptırıyorum.

Ona kapılıyorum.

SINAVLARIN SONRASINDAKİ HAFTA, Apollodorus'un bodrumunda bir parti düzenleniyor ve yapmamam gerektiğini bilsem de, Lexington ve arkadaşlarıyla orada buluşmayı kabul ediyorum. Aurora, bodrumun yasak bölge olduğunu ve genel olarak ürkütücü olduğunu gerekçe göstererek katılmayı reddediyor, ancak yine de yurt odamızdan gizlice çıktığımda bir telefonun tuş sesini ve travma geçirmiş bir müzisyenin tanıdık boğuk sesini duyuyorum.

İkisi de sandıkları kadar kurnaz değiller. Özellikle Foxe, Aurora'ya ne kadar aşık olduğunu sürekli mesajlarla bana bildirirken, ki bu haberi almama gerek yok. Bu, onlar gençken beri belliydi.

Asher'ın Lucy'si, Foxe'un Aurora'sı olduğu için çok kıskanırdım. Ne kadar çok arkadaş edinirsem edineyim, ne kadar ilgi görürsem göreyim, hiçbiri benim için özel biri gibi gelmezdi. Beni tam olarak anladıklarını hiç hissetmedim.

Belki hala biraz kıskançım, bilmiyorum. Birinin bana sanki gökyüzündeki tüm yıldızları ben koymuşum gibi bakması o kadar da kötü olmazdı, sanırım.

Apollodorus'a girdiğimde tüylerim diken diken oldu ve pişmanlık boğazımı sıktı, ama devam ettim. Üst kat sessizdi, ancak lobide gergin ve beklenti dolu bir hava vardı.

En azından taş ocağı partilerinden daha iyidir. Onlarla olan geçmişim, bu geceki partiye katılma konusunda biraz tereddüt etmeme neden oluyor, ama yine de devam ediyorum, insanlar arasında olmaya ihtiyacım var. Kardeşlerim kalabalıktan yorulur, ama ben kalabalıkta kendimi daha canlı hissederim.

Lexington ve Percy'nin tuvalet sırasına girerken tartıştıklarını görüyorum ve onlara doğru yöneliyorum.

"Ah, nihayet kurucu aileden bir üye ortaya çıktı!" Lexington sevinçle bağırıyor ve hemen kolunu omzuma atıyor.

omuzlarım. "Senin bir Küratör partisine gelmen ne kadar sürer diye merak ediyordum."

"Bir dakika, ne? Bu bir Küratör etkinliği mi?"

"*Aslında* kimse partiyi kimin düzenlediğini bilmiyor," diye cevapladı Percy. "Visio Aternae partiler değil, *galalar* düzenler. Persephone'nin Kızları'nın akşam partileri davetiyeli değildir ve Death's Teeth genellikle partilerini ormanda düzenler." Bir an durdu, başını eğip bana gözlerini kısarak baktı. "Küratörler en mantıklı sonuç."

"Yani buradayız, ama nedenini bilmiyoruz?"

"*Nedenini* biliyoruz," diyor Lexington ve beni bodrum merdivenlerine doğru çeviriyor. Orada Ghostface maskesi takmış bir kız nöbet tutuyor ve geçenlerin bileklerine damga vuruyor. "Eğlenmek için, hanımefendi."

Kızın elime damga vurmasına izin veriyorum, midemde bir rahatsızlık hissetmeme rağmen, ve beni merdivenlerden aşağı götürdüklerinde itiraz etmiyorum. Neredeyse karanlıkta ilerlerken katlar kıvrılıyor ve aşağı indikçe endişem gittikçe artıyor.

"Burası beni ürkütüyor," diyor Percy, ana lobinin üç kat altında durduğumuzda sertçe fısıldayarak. "Kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Boş mideyle içki içtiğin için öyle, aptal herif," diyor Lexington, omzuna vurarak. "Seni uyarmıştım."

"Blah, blah, blah," diye cevaplar Percy, bana yaslanarak. "Sen de beni tek başıma hazırlık partisine gönderdin, yani senin argümanın geçersiz. Eminim Elle arkadaşının tek başına içmesine izin vermezdi."

"Ben pek içki içen biri değilim," diye itiraf ediyorum. "Lisedeki tek bir kötü parti, hayatımı mahveder."

Lexington homurdanır. "Ve üniversitede tek bir iyi parti, kendini Hemingway sanmana neden olur. Perce eskiden böyle değildi."

"Ben hiçbir şey gibi değilim!" diyor, kapının açılmasını beklerken ayağını yere vurarak.

Bir süre bekledikten sonra, dantelli hizmetçi kostümü giymiş, yüzünün çoğunu kapatan sıradan beyaz bir maske takmış erkeksi bir figür ortaya çıkar.

Bileklerimize bir göz atar ve bizi içeri alır, arkamızdan kapıyı çarparak kapatır. Balo salonu doludur, kalabalık

karışık bir kalabalıkla doludur.

Tavan köşelerine monte edilmiş hoparlörlerden yumuşak piyano müziği geliyor ve geniş balo salonu tarzı zemine bakarken, tüm katılımcıların benzer şekilde giyinmiş olduğunu fark ediyorum — bazıları maskeli balo kıyafetleri, diğerleri ise birbirleriyle kaynaşırken giydikleri daracık kıyafetler.

Bazıları sadece kaynaşıyor. Diğerleri ise çeşitli derecelerde müstehcen faaliyetlerde bulunuyor ve etrafımızda kaygan tenlerin çarpışması ve inlemeler duyuldukça boğazım düğümleniyor.

"Bu ne tür bir parti böyle?" diye mırıldanıyorum.

Lexington burun kıvrarak, geçen servis tepsisinden birkaç şampanya kadehi kapar. "Bilmiyorum, ama eğlenceli görünüyor."

"Burada olmamız gerektiğinden emin misin?"

"*Delphic Pages*, tüm kampüse açık bir parti olduğunu söyledi, o yüzden neden olmasın?"

"Avernia çok tuhaf bir yer," diyor Percy, dörtlü bir grubu izlerken düşük bir ısıklık çalıyor, gözleri odanın ortasında çıplak bir kadına giren ve çıkan üç adamın gevşek hareketlerine kilitlenmiş durumda. "Sana söylediğimi hatırlıyor musun, Elle? Buradaki partilerin bazıları çok müstehcen oluyor, özellikle Death's Teeth'in düzenledikleri. Söylentilere göre, üye olmak için tüm üyeleri sikmek ve hatta en sonunda birini öldürmek gerekiyor."

"Tanrım," diye mırıldanır Lexington. "Şimdi bu partinin *kimin partisi olduğundan* emin değilim."

partisi olduğunu bilmiyorum."

Tereddüt ediyorum, rahatsızlık hissi içimi kaplıyor. "Katılmak zorunda mıyız?"

Yüzü dikey olarak ikiye bölünmüş bir maske takan kısa boylu bir müşteri, yanımdan geçerken durur. "Hayır, ama izlemek isterseniz izleyebilirsiniz. Gösteri yapmayı çok severler."

Percy sırtarak bana bir bardak uzatır ve kendi içkisini içer. "Gördün mü? Gizli bir seks kulübü gibi bir şey."

"Burada bu kadar insan varken pek de gizli sayılmaz." Lexington şampanyaya ihtiyatla bakar ama yine de içmeye karar verir. "Tamam, tamam. Kalabiliriz, ama sadece daha önce kalbini kıran kadını unutmama yardım edeceğime söz verdiğim için."

Geniş bir gülümsemeyle Percy onun omzuna vurur, sonra bizden uzaklaşarak dördülüğe yaklaşır.

Lexington'a bakarım. "Kalbini kıran kim?"

"Sabrina."

"Gerçekten mi? Onun ona bu kadar aşık olduğunu bilmiyordum. Ben sadece şaka yaptığını sanıyordum."

"Ah, anaokulundan beri onun peşini bırakmıyor." Lexington uzaktan arkadaşını izleyerek gülümsüyor. "Kız ona sürekli kötü davranmasa çok tatlı olurdu."

"Belki de onun kötü davranışlarını seviyordur."

Lexington başını sallar, bakışlarında neredeyse özlem gibi bir şey parlar.

"Hayır," der. "Perce yumuşak kalplidir. Başka türlü olabileceğini bilmiyor."

Aramızda ağır bir sessizlik oluşur, ama ne demek istediğini sorma fırsatı bulamadan, Percy geri gelir ve ellerini havaya kaldırır.

"Gerçekçilik istemiyorum. Sihir istiyorum!" diye bağırır ve piyano müziği sanki onu bastırmak istercesine sesini yükseltir.

"Tennessee Williams," diye düşünmeden söylüyorum.

"Biliyordum!" diye bağırır ve beni işaret eder. "Bileceğini biliyordum. Sana söylemedim mi, Lex? Dedim ki... Elle, yeterince popüler olan herhangi bir oyun yazarı hakkında rastgele bir alıntı yapabilir." Bana gülümser ve saçlarımı karıştırır. "Çok zekisin, Elle. Nasıl bu kadar zeki oldun?"

"Büyürken yapacak bir şeylerin olmaması," diyorum, saçlarımı omzumun üzerinden geriye atarak. "Beni niş ilgi alanları geliştirmeye itti."

"Anlıyorsun," diyor, kalbinin olduğu yeri göğsüne bastırarak.

"Anlıyorum," diyorum.

"Tanrım, onu cesaretlendirme, Elle."

Gülerek Lexington'a omzumla hafifçe vuruyorum. "Birkaç bira içtikten sonra *Machinal*'ın dehası hakkında konuşmaya başladığımda bundan nefret edeceksin. Gerçekten ortamı bozan bir şey."

"Tanrım, Profesör Dupont için mükemmel olurdun," arkamdan biri diyor. "Seni sevmiyor gibi görünmesi çok kötü."

Dönüp Sabrina ile yüz yüze geliyorum. O da bizim gibi maske takmıyor ve burada maskesiz olan çok az kişi var, bu yüzden içimi kaplayan tuhaf hissi bir türlü atamıyorum.

Percy ona kötü bir bakış atıyor ve sonra, muhtemelen daha fazla seks macerası aramak için, ağır adımlarla uzaklaşıyor.

Çenemi kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ona ilgi duymadığımı zaten söyledim, o zaman benden nefret edip etmemesi neden umurumda olsun ki?"

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Sınıfta ona nasıl baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bana çok fazla dikkat ediyormuşsun gibi geliyor." Ona yaklaşıyorum, gözlerimi giydiği ekose pantolonun ve bir omzundan düşen büyük beden süveterin üzerine indiriyorum. Elimi uzatıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum, parmaklarımla dış kabuğunu okşuyorum. "Bana bir şey söylemeye çalışmadığından emin misin?"

O bana sert bir bakış attı. "*Hayal kurma*, eski moda. Ben sadece profesörümüze olan aşkının boşa gittiğini söylüyorum."

"Çünkü sen beni istiyorsun." Elimi kulağından boynuna kaydırarak, daha da eğildim — sakız kokan nefesini tadacak kadar. Dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta. "Bunu itiraf etsen de olur, biliyorsun. *O kadar da* sert ısırمام."

Gözleri ağzıma düşer ve sonra tekrar yukarı çıkar.

Hemen cevap vermez, bu da içimi sıvı bir sıcaklıkla doldurur. Bu kadar yakinken, sol gözünün altındaki güzellik lekesini görürüm.

Böyle dürtüsel, pervasız davranışlar beni sürekli başımı belaya sokuyor, ama burada bir noktaya değinmek gerekiyor. Bu uyumsuzluk içindeki gel-gitlerden bıktım ve eğer duyguları buysa, o da duygularını itiraf etmeli.

Birinin benden hoşlandığını anlayabilirim ve o, dersin ilk gününden beri bu izlenimi veriyor. Sutton'ı ne kadar çok istese de, benim kollarımdan kurtulmaya çalışmadığında, başka arzuları da olduğu anlaşılıyor.

Percy geri dönmüş mü diye odaya bakınıyorum. Onun duygularını incitmek istemiyorum, Sabrina'yla ilgilenmiyorum da, ama onu etkisiz hale getirmek istiyorum.

Bildiğim en hızlı yol bu.

Sabrina'nın boğazından küçük bir inilti geliyor ve ben kocaman bir gülümsemeyi bastırıyorum. Gözleri yalvarırcasına, çaresizce bakıyor, ben ona yaklaşırken, elim saçlarını okşarken göğüslerimiz birbirine sürtünüyor.

Köklerini sıkıca kavrayıp, başını istediğim yere doğru eğiyorum.

"Özür dile," diyorum ona yumuşak bir sesle. Başım biraz dönüyor, etrafımızı saran seks havası beni ateşli ve başım dönüyor.

Lexington bakıyor ve etrafımızda bir kalabalık toplanmış, ama bu beni durdurmuyor.

Göğümde öfke kaynıyor, belki de bu kasabaya geldiğimden beri hissettiğim tüm duyguların birikimi. Ya da belki de bu kız benim irademe boyun eğdiği için hissettiğim baş döndürücü güç hissi.

Dudaklarım ona çok yakın. Nefesi ağzından sert, aralıklı nefesler halinde çıkıyor.

Daha fazlasını isteyerek yukarı doğru kayıyor.

Sırtırım, saçlarını daha sıkı tutarım.

"Özür dile tatlım," diye fısıldarım.

"Özür dilerim," diye cevap veriyor anında, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki aslında hiçbir şey söylemeye niyetli değilmiş gibi.

Gerçek bir öpücük gerçekleşmeden hemen önce, memnun bir gülümsemeyle geri çekiliyorum.

"Şimdi," diyorum, bize bakışları görmezden gelerek yanaklarını avuçlarım. "Arkadaş mıyız?"

Sabrina hafifçe güler. "Biliyorsun, tarihsel olarak, bir oyunda başrol için yarışan insanlar arkadaş olamazlardı. Biz rakip olurduk."

Othello'yu hatırlatmana gerek yok. "Ama birbirimizden nefret etmemek çok daha eğlenceli olmaz mıydı?"

İyi rakipler olmak için aynı hedefe doğru çalışmak gerekir. Sabrina, Sutton'ı etkilemek için başrol olmak istiyor, bu da bana onun kalbinin aslında bu işte olmadığını gösteriyor.

Ben ise, her şeye rağmen bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamak için başrol olmak istiyorum. Satılmış olmak, tutkumu ve yeteneğimi terk etmek anlamına gelmiyor.

Biz aslında aynı değiliz.

Ya da belki de aynıyız ve ben işleri daha kolay sindirebilmek için fazla basitleştiriyorum. Kendi geçmişimi düşününce, bu da mümkün olabilir.

"Tamam," diyor sonunda. Elini uzatıyor, ince kaşlarını kaldırıyor. "O zaman arkadaş olalım."

Onun parmaklarını tuttuğumda, midemde hissettiğim bir sıkışma hissettim. Sonra Lexington'a döndük, o da bana tuhaf bir bakış attı.

"Neredeyse tüm arkadaşlarını öper misin?" diye sordu Lexington, bana bir bira uzatarak.

"Sadece çekici bulduğum kişiler... bazen." Percy daha fazla içkiyle geri dönerken ona ve Percy'ye bir göz attım, sonra orijinal şampanyamdan bir yudum aldım. "Merak etmeyin. Siz ikiniz güvendesiniz."

SONUNDA, partinin cinsel şakaları tekrara düşer ve dördümüz yapacak başka bir şey ararız. Sabrina'nın gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirir ve bizi farklı bir yan çıkıştan merdiven boşluğuna götürür.

"Babam okulun altındaki tünellerle ilgili hikayeler anlatırdı," diyor bize. "Eğer yeterince uzun süre takip ederseniz, Death's Teeth'in toplantılarını yaptığı mağaralardan birine ulaşırsınız, ve duyduğuma göre baharın gelişini kutlamak için bir toplantı yapıyorlarmış. Ne olduğunu görmek ister misiniz?"

Tereddüt ediyorum. "Bu çok kötü bir fikir gibi geliyor."

"Efsaneyi öğrenmek istiyordun, değil mi? Bunu öğrenmenin, canavarın karnına dalmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi?"

Beynim dinlemememi söylese de, merakım galip geliyor. İçeriye bakıp fark edilmediğimiz sürece, büyük bir sorun olmamalı.

Değil mi?

Sarmal merdivenler sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor; başım dönmeye başlayana kadar dönüp duruyoruz, en alt kata ulaştığımızda kendimi duvara dayıyorum.

Burası daha da karanlık ve duvarlar nemli. Dokulu. Uzun toprak koridorlara uzanıyorlar ve kalbimin atışları yankılanıyor.

Artık Apollodorus'un bodrumunda değiliz, onun *altında*. Tüylerim diken diken oluyor. "Bundan emin değilim."

Sabrina'nın ağzı düzleşir. "Bu tuhaf ifadeler de ne?

Eğlenceli bir şey yapalım demiştin."

"*Eğlenceli* bir şey istedik," diyor Percy, sarı saçlarını eliyle tarayarak. "Ölümümüze götürülmek değil."

Sabrina gözlerini devirir. "Bebek gibi davranma. Sadece küçük bir tünel."

"Klostrofobisi olmayan biri gibi konuşuyorsun," diye mırıldanır Lexington.

"Tanrım, hepiniz çok sinir bozucusunuz." Telefonunu tünele doğru kaldırarak, yakın çevresini aydınlatır. "O zaman gelmeyin. Benim için fark etmez."

"Yakalanırsak ne olur?" diye sorar Percy. "Burada *Death's Teeth* toplantısından bahsediyoruz."

Lexington başını sallar ve telefonunu havaya kaldırır. "Evet, söylentiler doğru olmasa bile, izinsiz girme suçundan kesinlikle başımız belaya girecek."

"Aman Tanrım, *kes sesini*." Sabrina arkaya uzanıp elimi tutar. "Elle'nin sızlandığını duymuyorsun, değil mi?"

"Siz daha yeni arkadaş oldunuz, şimdi Elle kartını oynamaya başlama," Lexington ona fısıldayarak bağıır.

"Ayrıca o bir Anderson," Percy sessizce cevaplar, biz mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken. "Burada yaşayan canavarlar muhtemelen onun tanıdıklarıdır."

Ona orta parmağını gösteririm. "Ailenin sana söylediği her şeye inanmayı bırak."

"Sen beni biraz korkutuyorsun, o yüzden gerçekten lanetli olabileceğini düşünüyorum."

Lexington iç geçirir ve Sabrina bizi sürüklemeye devam ederken onu öne iter. Tüneldeki hava buz gibi ve yoğundur, zemin düzensiz ve duvarlar dardır. Uzaklardan su damlıyor ve bunun eski borulardan mı yoksa Lerna Gölü'nün bir uzantısı mı olduğunu merak ediyorum.

Ceketimin cebine uzanıp telefonumu çıkarırım, ama parmaklarım çok soğuk olduğu için ekranı kaydıramam. Burun çekerek, Sabrina'nın beni yönlendirmesine izin veririm, ta ki tünellerden bir yerlerden gelen hüzünlü bir müzik duyana kadar.

Dördümüz bir saniye donup kalıyoruz. Lexington'ın yutkunması duyuluyor.

"Apollodorus'un eskiden bir kilise olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor Sabrina yolumuza devam ederken. "Erken dönemlerde, Fury Hill'i sarsan *veba* olayından kısa bir süre sonra, bazı sakinler binayı ele geçirdiler. Onu tanrılarına adadılar."

"Onların tanrısı mı?" diyorum, omuzlarım geriliyor. "*Tanrı* değil mi?"

"Hayır. Fury Hill'in kurucuları tek tanrılı inancı benimsemiyorlardı. Tanrıyı varlıklarında, dünyanın yapısında

ve içinde gözlemledikleri döngülerde buldular. Tanrılar her şeye kadir ya da her şeyi bilen değildi, ama kaçınılmazdı. Kaçınılmazdı ve her yerdeydi."

"Ölüm," diye bitiriyorum, sesim neredeyse bir fısıltı kadar.

Müzik sesini yükseltir, mağara duvarlarını titretir.

"Aynen öyle." Sabrina başını sallar, elimi sıkar.

"Yani kilise derken, mezarlığı kastediyorsun. Apollodorus bir mezarlıktı." Karanlıkta etrafımızdaki duvarları gözlerimi kısarak incelerim. Duvarların dokusunu ayırt etmek zor, ama içimden bir ses bana bunların *sadece* kaya ve tortudan ibaret olmadığını söylüyor.

"Avernia, tüberküloz kasaba halkını mahvettiğinde bir triyaj merkeziydi. Ölenlerin sayısını yetiştiremedikleri için, toplu mezarlık olarak kullanmak üzere binalar ayırdılar. Ancak bazıları bir daha asla yer üstüne çıkamadı."

Durup ona döndüm. "Bazıları. Tenarus mağarasında ölenleri mi kastediyorsun? Kurucu atalar, değil mi?"

"Cronus Anderson hariç hepsi. Efsaneye göre, Apollodorus'u kütüphaneye dönüştürmeye karar verdiğinde, matriarklara kasaba halkının cesetlerini bu tünelden geçirmelerini emretti."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Demek bunlar katakomplar."

"Bazıları diyor ki..." Sabrina sözünü keser, el fenerini kapatır ve gölgelerin içine dalar. Kendimi hazırlarım ve birkaç saniye sonra Percy'nin arkasında belirir, omuzlarını tutarak bağırır: "*—hayaleti ortaya çıkıyor!*"

Percy'nin çığlığı tünelde yankılanır ve Lexington her şeye rağmen kahkahalar atar. Sabrina, sırtını ikiye katlayarak, sırtlan sesleriyle kulaklarımı tırmalarken kahkahalar atar.

"Senden nefret *ediyorum* ve artık burada olmak istemiyorum," diyor Percy.

"Of, ne bebedsin sen," der Sabrina ve karnına parmağını sokar. Onu daha önce kimseyle bu kadar şakacı davranırken görmemiştim ve bu beni tedirgin ediyor. Vücudunu ulaşamayacağı bir yere çekmesi, onun da aynı şeyi hissettiğini düşündürüyor.

Ya da belki de Lexington'ın daha önce onun kalbini kırdığını söylediğini düşünürsek, şu anda onunla etkileşim kurmak istemiyordur.

"Bak Lex, seni bilmem ama ben yukarı çıkıyorum." Percy elini uzatarak en iyi arkadaşını çağırıyor. "Geliyor musun?"

"Onları burada tek başlarına bırakamayız."

"Elle ve ben tek başımıza tünellerden geçebilecek kadar yetenekliyiz bence," diyor Sabrina.

"Öyle mi? Burada Death's Teeth üyelerine rastlarsanız, sizi dövmekten kim alıkoyacak?" Percy, Sabrina'nın bileğini tutarak sertçe sorar.

Onu ters yöne çekmeye çalışır, ama Sabrina topuklarını yere vurarak onu yavaşlatır. "Onlar insanları dövmezler," diye ısrar eder ve Percy'nin parmaklarını tırmalayarak.

"Bunu ilk elden biliyor musun?" "Hayır, ama..."

Önceki müzik susar ve yerine sert bir gümbürtü sesi gelir. Ayaklarımızın altındaki zemin titrer ve karanlık tünele dönüp, boşluğa bakarız.

Bir fare koşarak geçer ve beni irkiltir.

"Tamam, belki Percy haklıdır," diyor Lexington.

"Hadi ama Elle. Sen korkak değilsin, değil mi? Gözlerinden toplantıya gitmek istediğini görebiliyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Bakışlarımdan bu kadar çok anlam çıkarmayı bırak." "Neden? Yine beni öpecek misin?"

Müzik yeniden başlar, kulaklarımızı okşar ve tüm mantığımızı bastırır.

Alaycı bir şekilde, onu omuzlayarak geçip, crescendo yapan sert melodiye konsantre oluyorum. "Daha önce seni susturmak için öpüşmekle tehdit ettim. Kendini beğenmişlik yapma."

Arkamda anlaşılmaz bir ses çıkarır ama sonra yetişmek için koşar. "Death's Teeth'i doğal ortamlarında görmek ne kadar havalı olurdu bir düşün. Aslında kampüs çapında, yüzyıllardır süren bir gizemi çözeceksin. Belki o zaman ailenin adını temize çıkarabilirsin..."

"Vay vay vay. Bakın bakalım burada ne varmış?"

Aşırı tanıdık bir ses hayalet gibi önümüzde belirir ve ben, uzun boylu, sırık gibi Jean-Louis Dupont'a çarpmadan önce aniden dururum. İki tane daha iri, daha tıknaz maskeli figür, onun iki yanında bodyguardlar gibi durmaktadır.

Özel dikim bir takım elbise giymiş, ama solmuş eli altın bir maskeyi sıkıca tutuyor.

Sekiz yıl önce gördüğüm maskeler gibi. Sutton'ın birkaç hafta önce ormanda taktığı maske gibi.

"Dördünüz de burada olmamalısınız. Bu bölge yasak bölgedir."

"A-ah, özür dilerim, be-beyefendi." Sabrina bir adım geri çekilir ve beni de kendisiyle birlikte çekmeye çalışır, ama ben kıpırdamam. "Yanlış yola sapmış olmalıyız, ama geri dönüp sizi rahatsız etmeyeceğiz."

Adam ona buz gibi bakışlarıyla bakıyor.

Ayaklarım yerinde sabit kalıyor.

"Lexington. Perciville." Jean-Louis başımızın üzerinden onlara bakar, yüzündeki ifade okunamaz. "Lütfen Tartarus'tan çıkın."

Tartarus mu? Etrafıma bakınıyorum, hala hiçbir şey göremediğim için kaşlarımı çatıyorum.

Eğer bu onların yeraltı dünyasıysa, başımız belada demektir.

"Arkadaşlarım olmadan buradan ayrılamam," diyor Lexington.

"Sen her zaman iyi samaritan rolünü oynamayı sevmişsindir," diye cevaplar Jean-Louis alaycı bir sesle. "Merak etme evlat. Onlara istedikleri turu vereceğim. İstersen burada kalıp onları bekleyebilirsin."

"Burada olduğumuzu nasıl bildin?" diye soruyorum.

Jean-Louis kemikli parmağını kaldırıp yukarıyı işaret ediyor. Mağara tavanından bize küçük kırmızı bir nokta yanıp sönüyor.

Kameralar.

Aşağı indiğimiz andan itibaren bizi izliyorlardı. Belki de daha öncesinden.

O, benim ve Sabrina'nın omuzlarını tutar, bu kadar hasta görünen bir adam için şaşırtıcı derecede güçlüdür. Keskin tırnakları kumaş katmanlarını deler ve ben arkamda duran, bize bakan Percy ve Lexington'a bakarım.

"Jean-Louis..."

"Onları geri getireceğim," diye bağıyor, bizi ileri iterek sesini mağara duvarlarından yankılanıyor. Önceki maskeli figürler, çocukların peşinden gelmesini engelliyor, onları kaba kuvvetle duvara dayıyor. "Sadece bir teoriyi test ediyorum." Jean-Louis'nin elinden kurtulmaya çalıştığımda, beni daha sıkı tutar. "Yerinde olsam bunu yapmazdım, Bayan Noelle. Uslu durursanız, sizi en kısa zamanda arkadaşlarınızın yanına geri götürürüm."

Sabrina, bu adamı nasıl tanıdığımı sorar gibi bana bir bakış attı, ama ben hiçbir şey söylemedim. Şu an için sorun çıkarmak yerine işbirliği yapmamız daha iyi olur.

Bize zarar veremez. Lexington ve Percy bizi dışarı çıkardığını gördükleri için bekliyorlar.

Ancak bu düşüncede bir inanç yok, çünkü ben zaten gerçeği biliyorum. Bizi öldürebilir ve parmağını şıklatarak suçlarını sildirebilir.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken zemin aşağı doğru kayıyor. Dar bir kemerin altından geçiyoruz ve aniden alanı aydınlatan ışıklar beliriyor.

Jean-Louis maskesini takar ve korku tenimi kaplar, dişlerim takırdamaya başlar.

Okuduğum kasaba arşivlerinde bahsedilenlerden daha büyük, devasa bir mağaraya giriyoruz. Muhtemelen ölümlerine saygıdan dolayı, mağaralar hakkında neredeyse hiç bahsetmemişler.

Ya da izin verilmediği için.

En üstteki bakış açımızdan, mağara duvarları boyunca spiral şeklinde farklı seviyelerle aşağıya doğru kıvrılıyor ve zeminde son buluyor. Kapüşonlu figürler, taştan oyulmuş koltuklarda oturuyor ve bir arena gibi katmanları dolduruyor. Bazı alanlarda durgun su, havaya küflü bir koku veriyor ve ben bu kokuya karşı kaşlarımı çatıyorum.

Mağaranın dibinde, ip korkulukları ve kayaların üzerine yayılmış kırmızı lekeler bulunan kare şeklinde bir sahne var.

Onun önünde, beyaz, dikdörtgen nesnelerden yapılmış, ek yerleri birbirine bağlanmış bir masa var...

"Onlar *kafatası* mı?" diye fısıldıyor Sabrina.

Meşaleler alanı aydınlatıyor, birkaç tanesi uzak duvara dayalı, üzerinde siyah sprey boyayla üç başlı bir canavar çizilmiş.

"Ve diğer kemikler," diyor Jean-Louis soğukkanlılıkla.

Bir an sonra, kapüşonlu, maskeli iki figür az önce geldiğimiz girişte belirir.

"Mors vincit omnia, Elder," diye selamlarlar ve bize kendi kılık değiştirme kıyafetlerimizi uzatırlar. "Bunlar sizin sunularınız mı?"

Midem bulanır. *Onun ne?*

Jean-Louis sessizce başını sallar ve maskeyi yüzüme zorla takar.

O göz deliklerini doğru şekilde yerleştirirken, kısa bir an için tam bir karanlığa gömülürüm. Diğer figürlerden biri Sabrina'ya da aynısını yapar, sonra hazır olup olmadığımı değerlendirmek istercesine bana döner.

Gözlerim onlarınkilerle buluşur ve *yemin ederim* ki onlarınkini daha önce bir yerde görmüşümdür, ama ben iyice bakamadan yüzlerini çevirirler.

Omurgamdan bir titreme geçer, pençeleriyle omurlarıma kazınır.

Ellerini hareket ettirerek bizi takip etmemizi işaret ederler. Sabrina'nın nefesi ağırlaşır, çünkü başka ne seçeneğimiz var ki?

Mağaranın yan tarafına oyulmuş kavisli bir merdivenden aşağı iniyoruz, Jean-Louis hemen arkamızda. Aşağı indiğimizde, maskelerden oluşan bir deniz karşımıza çıkıyor ve Jean-Louis bizi bir üst kattan gelen ani parlak bir spot ışığının altına itiyor.

"Çukur'un tadını çıkarın bayanlar. Ölüm sizi bekliyor."

Çukur migrenimi bin kat daha kötüleştiriyor, bu yüzden, Death's Teeth üyelerinin iki acemi üyeyi zemin katına sürüklediklerinde, bir şişe suyu içmekle meşgul olduğum için umursamıyorum.

Zaten ben sadece gösteriş için buradayım. Bir süredir gerçek toplantılara katılmadığım için, Beckett veya Elle'nin peşine düşmelerini engellemek için.

Birkaç acemi üye yanımda diz çökmüş durumda. Elleri bacaklarımın, kollarımın ve karnımın ortasından aşağıya doğru kayıyor. Pantolonumun bel kısmında duruyorlar ve ben onları uzaklaştırıyorum, onları eğlendirmek için rol yapmaya bile niyetim yok.

Artık zevkin ne olduğunu bildiğim için.

İki maskeli figür sahnenin önündeki geçici sunak önüne götürülürken, başımı ellerimin arasına gömdüm ve gözümün arkasındaki zonklama hissinin geçmesini diledim. Kampüsteki diğer gruplar, lanet olası migrenin ne kadar zayıflatıcı olabileceğini anlardı, ama Death's Teeth öyle değildi.

Onların tek umursadıkları şey, ahlaksız ihtiyaçlarını tatmin etmek.

Sandalyeye yaslanıyorum — oturduğumuz kayadan oyulmamış, muhteşem maun ağacından yapılmış ve kadife minderli süslü bir taht.

"Death's Teeth, varlığımızı borçlu olduğumuz soyun temsilcisi olan, gelecekteki Enkarnasyonumuzun seçmesi için güzel bir çift sunuyor. Seçiminizi yapıp liderlik etmek ister misiniz?"

Gözlerim birden açılır. "Quelle est la signification de ceci?" Sorum, bunu çevirebileceğini bildiğim Direktöre yöneliktir.

O hiçbir şey söylemiyor.

Öne eğilip diğer gözümü de açarım ve yeni gelenlerden beni ayıran Direktörün sırtına bakışlarımı sabitlerim. Sanki kasıtlı olarak görüşümü engelliyormuş gibi, benimle sunulanlar arasında durmaktadır.

"Deux? Comment deux d'entre eux ont-ils réussi le processus de vérification?"

"Sessizlik, lütfen," diye emrediyor Direktör.

Çenemi sıkıca kapatıyorum. "Réponds-moi ou je marche pour toujours."

"Hayır." Direktör boğazını temizleyerek hafifçe döner, ikiliyi hala görüş alanımdan gizler. "Incarnate seçim yapmazsa, karar sunulanların omuzlarına düşer."

Ayaklarımın dibindeki birkaç üye daha sert okşuyor, sanki beni sakinleştirmeleri gerekiyormuş gibi fısıldayarak mırıldanıyorlar. Sanki görünmez zincirleri kırıp hepsini katledecek vahşi bir hayvanmışım gibi.

"Peki, hanginiz kendini adayacak?" diye devam eder Direktör, altın maskesini düzeltirken. Bu gece, yanlara doğru kıvrılan yılanlar şeytan boynuzlarına benziyor, ki bence çok uygun. "Enkarnasyon'un en yakın arkadaşı, güvenilir ortağı, yeni bir çağın başlangıcını müjdeleyen Ölüm Bakiresi olmak için, mos maiorum."

Kimse tek kelime etmiyor. Taş balkonlardan izleyen üyeler bile sessiz.

Bu konuda bir terslik var. Her dönem ve her yeni mevsimde, vahşetle sonuçlanan bu abartılı törenleri düzenliyorlar, ama gerçek bir Enkarnasyon bu pozisyonu doldurmadığı için hiçbir sonuç alınamıyor.

Normalde sadece benim varlığımla yetinirler ve kurban sunan kişi görmezden gelinir.

Daha önce hiç ikisini birden görmemiştim.

Enkarnat, tanrılarını temsil eder, Bakire onun belkemiğidir ve kurban, bu dünya ile öbür dünya arasındaki boşluğu dolduran bağ dokusudur.

Bir şeyin farkına varınca midem düğümlenir. Bu yüzden iki aday sunuyorlar.

Reddedilen aday kurban olacak.

"Kimse seçmek istemiyorsa, ben sizin için seçerim." Direktörün eli hızla uzanır ve sunulanlardan birinin boğazından bir çığlık yükselir

boğazından bir çığlık yükselir ve mağarada yankılanır.

Göğsüm düğüm düğüm olmuş halde ayağa kalkıp müdürün yanından geçiyorum, tam o sırada biri "Dur, dur! Ben yaparım! Ben giderim!" diye bağıyor.

Donup kaldım, damarlarım buz gibi oldu. O ses...

Yönetmen dönerek sahnede diz çökmüş maskeli figürlerden birine sert bir bakış atar. İkisi de ağır, şekilsiz altın pelerinler giymişlerdir, kimlikleri gizlidir, ancak konuşanın boynunun bir kısmı görünmektedir ve bu, doğrulama için görmem gereken tek şeydir.

Siyah kumaş.

Yılan tılsımı.

Müdür etkilenmemiş görünüyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Sıra dışı konuşmak kurallarımızı ihlal eder. Kararımı verdim. Bu ikisini şuraya götürün..."

Düşünmeden, bu eylemin sonuçlarını veya son sekiz yıldır direndiğim her şeye aykırı olduğunu düşünmeden, öne çıkıyorum.

Suçlu maskeli figürün başı benim yönüme döner, ama birbirimizden çok uzaktayız, gözlerimi göremez. Yine de, aramızdaki havada tanımlanamayan bir şey dalgalanır, sanki ayrılığa karşı öfkelenen bir kader ipliği gibi.

Siktir, o burada ne arıyor?

Bunun ne olduğunu, ne kadar tehlikede olduğunu biliyor mu?

Onlar onun kim olduğunu biliyorlar mı? Bilselerdi, o hala hayatta olur muydu?

Ya da belki de bu yüzden onun oturmasına izin veriyorlar. Belki de benim diğer teklifi seçeceğimi düşünüyorlar ve böylece onu denklemden çıkararak, Anderson ve Enkarnat'ın birleşmesini yasaklayan yazılı olmayan anlaşmayı ihlal etmeye çalışırsa, Avernia'yı hayali bir çöküşten kurtarabileceklerini düşünüyorlar.

Atalarımızın yaptığı gibi... Cronus ve Manon, orijinal kurucuların hayatta kalan son iki üyesi.

Onların birleşmesi yıkıma neden olmuş, Fury Hill'i temellerinden sarsmıştı. Lanet inancının dışında bile, Dupont'ların Anderson'larla etkileşime girmeleri açıkça yasaklanmıştı, bu yüzden onlardan uzak durmak için çok uğraştım.

Onların onu bilmesini istemedim.

Ama onu benden almalarına izin veremem. Buna izin *vermeyeceğim*.

Seeneklerim sınırlı. Onu görmezden gelirse, onu kesinlikle kurban edecekler. Aracılık edersem...

Boğazımı temizleyerek onlara doğru yürüyorum. Müdür beni şahin gibi izliyor, bakışları sert.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Onları bırakın," diyorum, o kostümün arkasına saklanan sinir bozucu, sorunlu baştan çıkarıcıya yaklaşarak. "Onları arka odalara götürün, kararımı orada vereceğim."

Müdür başını sallar. "O kadar basit değil. Sen..."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," diye keskin bir şekilde araya girdim ve Elle'nin göz hizasına gelmek için eğildim. Buradan, ela gözleri meşale ışığında parıltıyor, sanki onu bir şekilde kurtardığımı düşünüyormuş gibi, dökülmemiş gözyaşlarıyla ışıltıyordu.

Elimi uzatıp çenesini tuttuğumda, biraz rahatladı.

Nedense bu beni de biraz rahatlattı.

Ama sonra olanlar beni daha da kötü hissettirdi.

"Kabul ediyorum," omzumun üzerinden Direktöre söyledim, ama mide bulantımdan onun gözlerine bakamıyordum. "Sanguis meus tibi."

Müdürün gözlerinde şaşkınlık belirir. Kolunu kaldırarak kalabalığa ayağa kalkmalarını işaret eder ve sonra kolunu aşağı indirir. Kalabalık eğilir, selamlar ve her biri yeni liderlerini desteklemek için domino taşları gibi birbirlerinin üzerine devrilir.

Onların Enkarnatı.

"Hoş geldiniz," diyor Direktör, başını eğerek. "Sizi bekliyorduk..."

"Bir şartım var." Tam boyuma dikilip ona döndüm. "Bu durum bana ansızın geldiği için, daha fazla hazırlanmak istiyorum. Seçimim için son tarihi uzatın ve hangi teklifin benim yanımda olmaya layık olduğuna karar vermem için bana daha fazla zaman tanıyın."

"Bu çok alışılmadık bir durum."

"Farkındayım, ama ben böyle yapmak istiyorum. Kendi zamanımda. Bu önemli bir karar ve anlık bir heyecanla verilmemeli. Üyelerimizi doğru dürüst

, liderlerimiz için de köşeleri kesmemeliyiz."

"İşe alım görevlisinin gerekli özeni gösterdiğinden eminim..."

"Koşulumu kabul ettin. Karşılığında, bu isteğimi yerine getirirsen, Enkarnasyon olarak daha aktif bir rol üstleneceğim ve..." İkinci maskeli figüre bakarken, ağzım kuruyarak yutkunuyorum. Göğsüm ağrıyor. "Birleşme töreni için kurbanı bizzat ben teslim edeceğim."

Gecenin geri kalanı bulanık.

Bunu, flaşın gözlerimi kamaştırdığı fotoğraflar gibi anlık görüntüler halinde yaşıyorum. Bu gecenin hatırlamak istediğim bir gece olduğundan bile emin değilim, ama Sabrina'yı geride bırakarak büyük mağaranın dışındaki bu küçük, تنها alana götürüldüğümde, başka seçeneğim olmadığını anlıyorum.

Gözlerimi ayaklarımdan ayırmadan, pelerinim çıkarılıyor. Soğuk hava vücudumu yakıyor, açıkta kalan tenimi yalıyor.

Arkamdaki biri süveterimin eteğine uzanıyor.

Dirseklerimi aşağı doğru iterek ellerini uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Bana dokunma lan!"

Maskeli kişi hiçbir duygu göstermiyor ve üstümü çıkarmaya devam ediyor. Ellerimi yumruk yapıp onlara vuruyorum ama nafile.

"Bırak beni, pislik," diye bağıriyorum, içimde öfke kaynıyor - onların istenmeyen dokunuşlarına ve Jean-Louis'in saf kötülük olmadığını düşündüğüme.

Bunu bilmeliydim. Sutton'a babası hakkında ya da en azından kardeşlerimden birine anlatmalıydım. Tabii ki, onun şu anda kampüste olması bir tesadüf değil.

Hiçbiri tesadüf olamaz. Korku, planlanmış bir kavramdır, kaosun aracıdır ve ben muhtemelen onun sapkın planlarına tam da uyum sağlamışım.

Neye gönüllü olduğumu bile bilmiyorum, ama kötü bir şeylerin döndüğü açık. Jean-Louis, ben Sabrina'nın yanında olmasaydım onu bırakırdı diye düşündüğüm için, onun cezalandırılmasına izin veremezdim.

Tüylerim diken diken oldu. *Ne yaptım ben?*

"Ellerini ondan çekmezsen, mağaradan ellerin sağlam çıkmamasını sağlarım."

Beni soymaya çalışan maskeli kişi durur ve omzunun üzerinden, daha uzun, daha geniş ve yeşil gözli maskeli bir adamın içeri girdiğini görür. Onun burada tam olarak ne yaptığını bilmiyorum, ama kim olduğunu anladığımda korkum biraz azalır.

Orada bana dokunduğunda bunu anladım, ancak maskeli yabancılar kalabalığı bana bakarken bu garip bir anlayış oldu. Bu, onun bu örgüte dahil olduğu yönündeki uzun süredir devam eden şüphemi de doğruladı ve ormanda gördüklerimi düşünürsek, belki de daha fazla endişelenmem gerekir, ancak orada çeneme dokunduğunda herhangi bir düşmanlık hissetmedim.

Eğer bana zarar vermek isteseydi, şu anda burada olmazdım.

Gündüzleri de beni takip edip, beni ne kadar istediğini söylemezdi.

Belki bu naif bir düşünce, ama şu anda altımdan halı çekilmişken, beni akıl sağlığımla bağlayan tek şey bu.

Bana saldırmaya çalışan maskeli kişi homurdanarak beni iterek serbest bırakır. Sendeleyerek eğimli duvara çarparak ellerimle kendimi tutarım. Kişi uzaklaşınca, boğazımdaki büyük düğümü yutarak yavaşça dönerim. O çok yakındır, tam arkamdadır ve burada sadece ikimiz olduğumuz için artık biraz daha az panik yapıyorum.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Maskemizi geri çekiyor ve sanki altında beni bulduğu için rahatlamış gibi nefes veriyor.

Yeşil gözlerinde çelişkili duygular parıldıyor ve bir deja vu hissi yaşıyorum — bu kadar yakın olduğumuz, birbirimizi hissetmeye çaresizce ihtiyaç duyduğumuz zamanlardan değil, başka bir şeyden. Aramızdaki mesafede kaynayan tüm sırların ağırlığı altında ezilen bir şeyden.

Ne söylemek istediğimi tam olarak bilmesem de, konuşmak için ağzımı açtım. Aklımda o kadar çok soru var ki, sadece birini seçmek imkansız.

Bir yanım onun neden burada olduğunu, rolünün ne olduğunu bilmek istiyor, ancak az önce gördüklerimiz yeterli bir cevap olmalı.

Dışarıdaki insanlar onu tanrılarıymış gibi dinliyorlardı ve bu hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Arkamızda biri boğazını temizledi ve o, beni koruyarak başını hafifçe o yöne çevirdi. Kısa boylu, tıknaz, maskeli bir kişi orada duruyordu ve kırmızı saçlarını iki parmağıyla çeviriyordu.

"Yaşlı Dupont... pardon, *Enkarnasyon*, efendim," diyor. "Müdür sizi görmek istiyor."

Sutton'ın çenesi sıkışır. "Hemen geliyorum."

"Hemen gelin dedi," diye seslenir uzaklaşırken. Tekrar yalnız kaldığımızda, nefesimi verip onun bakışlarına karşılık veririm.

"Peki, *Enkarnasyon* tam olarak nedir..."

"Buradan gitmelisin," diyor Sutton alçak sesle. "Hemen."

Gözlerimi kırpyorum. "Ne? Senin gelmeni bekleyebilirim..."

"Hemen, Elle. Beni bu konuda sınama. Ne kadar uzun kalırsan, buradan canlı çıkma ihtimalin o kadar azalır. Bu mağaralara girmemen gerekiyordu. Sana bu işten uzak durmanı *söylemişim*."

Çocuk gibi azarlanmak beni öfkeliendirir. "Bir dakika bekle. Buraya gelmeyi ben *seçmedim*. Senin..."

"Semantik tartışmaya vaktimiz yok," diye bağıırır, saf öfke dalgalar halinde ondan yayılır. Bana dokunmaz, yaklaşmaz, ama öfkesi kan lekesi gibi içime sızır ve ben kendimi duvara yaslayarak, onun yönünü anlamaya çalışırım. "Onlar seni ritüellerinden birine zorla sokmadan sana ulaştığım için şanslısın."

"Ritüeller mi?"

"Evet. Death's Teeth, sıradan bir öğrenci örgütü değildir. Beklentiler vardır. Üstlenilmesi gereken roller vardır. Yapamam... Artık bir Maiden'ı sahiplenmeyi açıkça teklif ettiğime göre, onları senden uzak tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyor."

"Bir Bakire mi?"

"Kimse yüzünü görmedi, bu bir avantaj olmalı," diyor, ama biraz geri çekilip çenesini ovuştururken, sanki bana değil de kendine konuşuyormuş gibi görünüyor. "Diğer kurbanın kim olduğunu biliyor musun?"

"Sabrina."

Çenesi sıkışır. Öfkesi, son zamanlarda ondan gördüğümde o kadar farklı ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Nasıl yatıştıracağımı bilmiyorum.

"Tamam. Bir şekilde halledeceğim. Bana buradan çıkıp doğruca yurduna gideceğine söz ver."

"Ben..."

"Her şeyi sonra açıklayacağım," diyor, yüzünde aciliyet beliriyor. "Lütfen, Elle."

Ona cevaplar için ısrar etmek istesem de, sesindeki çaresizliği fark ederek vazgeçiyorum.

Bir anlığına bana bakar ve bakışlarında hafif bir yumuşama olur. Ama daha fazla soru sormama fırsat vermeden maskemizi yerine takar ve odadan çıkar. Önceki kızıl saçlı kız geri gelir ve bileğimi tutarak beni geldiğimiz yere götürüyor. Hâlâ maskeli olan Sabrina, Jean-Louis da bize katıldığında bana sarılıyor ve titrek bir hıçkırık atıyor.

Dengesiz, sözleri belirsiz ve ben yokken ne halt ettiklerini merak etmeden duramıyorum. Omzunun arkasında kanayan derin bir yara var ve parmaklarım sıvıya değince geri çekiliyorum, Jean-Louis'e öfkeyle bakıyorum.

Omuzlarını silkiyor, elleri takım elbisesinin ceplerinde. "Seni geri getireceğimi söyledim. Ne durumda getireceğimi söylemedim."

"Peki tam olarak ne yaptın?" diye soruyorum. "Oğlun bunu yaptığını biliyor mu?"

"Oğlum mu?" diye alaycı bir şekilde tekrarlar. "*Senin* hakkında biliyor mu? Onu aydınlatmamı ister misin?" Yürümeye devam ederken iç geçirir ve yüzlerimizdeki maskeleri yırtıp çıkarır. "Ne hayal kırıklığı dolu bir akşam oldu. Daha fazla kan ve seks umuyordum."

Hiçbir şey söylemedim, ellerimi yumruk yaptım. Neler olduğunu veya bu örgüt için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum, bu yüzden tartışmaya girmek benim için iyi sonuçlanmayabilir.

Jean-Louis omzumu tutarak beni tünelden sürükler. Sabrina'yı da yanımda sürüklerim, her adımda ona takılıp düşerim, ama Lexington ve Percy görünür görünmez rahat bir nefes alırım.

Daha önce gördüğümüz adamlar hâlâ onları uzak tutuyorlar, ama Jean-Louis onlara her şeyin yolunda olduğunu işaret edince geri çekiliyorlar.

Percy koşarak gelir ve yarı baygın haldeki Sabrina'yı benden alır. Lexington olduğu yerde kalır ve elini omzumda tutan Jean-Louis'e bakar.

"Daha önceki teklifim hala geçerli," diyor Jean-Louis alçak ve kötü niyetli bir sesle. *Geçen yaz yaptığı teklif.* "Incarnate'le yatmaktansa benimle yatman daha iyi olur."

"Hâlâ ilgilenmiyorum," diye cevap veriyorum.

"Ne yaptığını bilmiyorsun. Neyi davet ettiğini bilmiyorsun. Onun Maiden olarak bir Anderson'ı seçtiğini fark ettiklerinde, seni paramparça edecekler. Kelimenin tam anlamıyla."

Onun tutuşundan kurtulup, ona öfkeyle bakıyorum. "Bu kimin suçu olacak? Beni oraya sen sürükledin."

Gözleri maskenin altında kırışır. Sanki gülümsüyormuş gibi. "Senin kurban olacağını umuyordum."

"Ne diyorsun sen? Ne *fedakarlığı*?" "Eminim yakında sana anlatacaktır."

Bunun üzerine Jean-Louis arkasını dönüp uzaklaşır, topuklarının tüneldeki sesleri yüksek sesle yankılanırken kalbim hızla çarpmaya başlar ve kafamda karışıklık artar.

Lexington kaşlarını çatarak yanıma gelir. Çenemi tutup yüzümü inceler. "*Bu da* neydi böyle?" diye fısıldayarak beni tekrar tekrar kontrol eder.

Jean-Louis'in az önce kaybolduğu yere bakmaya devam ederken, sinirlenerek ellerini itekledim. "Görünüşe göre Death's Teeth'in radarına girmişim."

BEKLENMEDİK OLMAYAN BİR ŞEKİLDE, o gece pek uyuyamadım. Ertesi sabah saat sekizde zorlukla sınıfa gittiğimde, partide neredeyse hiç içmemiş ve mağaralarda kesinlikle hiçbir şey içmemiş olmama rağmen, akşamdan kalma gibi hissediyordum.

Aurora, on üç adımlık cilt bakım rutini boyunca bütün sabah bana yan gözle bakarak geçirdi, ama en azından fazla kurcalamama nezaketini gösterdi.

Meg'in yanındaki her zamanki yerime otururken midem bulanıyor. Meg, beni süzerken koyu renk kaşlarını çatıyor. "Tanrım. Dün gece ne kadar içtiniz?"

Başımı sandalyeye bağlı küçük masaya yasladım. "Bu konuyu konuşmayalım."

"Tamam, tamam." Koltuğuna yaslanıyor. "Ama kendini hazırla. Deneme ödevleri geri verilecek."

İnleyerek, Sabrina göz teması kurmaktan ustaca kaçınarak ödevimi masama yüzüstü koyarken, benimkine göz atıyorum. Nasıl hissettiğini ve ne düşündüğünü merak ediyorum, ama sormuyorum. Burada değil, henüz değil.

"C almak dünyanın sonu değil," diyor Percy, sayfada daire içine alınmış büyük harfe bakmak için eğiliyor.

"Hey, meraklılık yapma." Onu geri itip kağıdı ters çeviriyorum.

"Bu, benden nefes almayı bırakmamı istemek gibi bir şey," diyor, başını sallayarak. "Ama utanacak bir şeyin yok. Dupont zor bir not veren, ve bu başarısızlık notu değil. Kalan iki büyük ödevi mükemmel yaparsan, sorun olmaz."

Percy'nin dün gece olanları sanki her şey tamamen normalmiş gibi kolayca unutması biraz sinir bozucu. Ne kadar içtiğini ve belki de akşamdan kalma hali durumun ciddiyetini hafifletiyor mu diye merak ediyorum.

Gerçekten bir şey *gördüğü* söylenemez, ama yine de.

"Ve bunlardan biri de oyun," diye ekliyor Meg, A+ notunu çantasına koyarken. "Ki sen bunu kesinlikle başaracaksın."

Sutton ile olan ilişkimizin derslerimdeki performansımı etkileyeceğini düşünmüşsem, açıkça yanılmışım. Onun adaletsiz davranmasını istediğimden değil, ama yine de.

Hâlâ dün geceki olaydan dolayı kızgın mı? Bu bir ceza olamaz herhalde.

"Sen ne aldın, Lex?" diye soruyorum, başımı koltuğumun arkasına yaslayarak.

"B-eksi." İki parmağıyla kalemi çeviriyor, başını kaldırmıyor. Percy'nin aksine karanlık ve kasvetli tavrı daha uygun geliyor. "Görünüşe göre erkek arkadaşın mükemmel bir üslup ya da sağlam argümanlar pek umurunda değil."

Herkes bana bakar ve ben kızarırım.

"Benim..." Sesim kesilir, içimden bir alarm çalar. Sutton koridorun diğer ucunda, makalesi hakkında ek geri bildirim isteyen bir öğrenciyle konuşmaktadır, ama onun sıcaklığı benim için bir işaret gibidir — odanın neresinde olursa olsun, sanki yanımda duruyormuş gibi onu hissedebiliyorum.

Lexington da bunu hissediyor mu acaba?

Ya da dün gece olanlar hakkında, gösterdiği kadarından daha fazlasını biliyor mu? Sonuçta Jean-Louis olduğunu biliyordu.

"Sakin ol," diyor, mavi gözlerini yuvarlayarak sonunda benimkilere bakıyor. "Şakaydı, Anderson. Biraz rahatla."

"Evet," diye Percy de araya giriyor, kolunu Lexington'ın omuzlarına atıp onu sallıyor. "Gerçekten öyle yapmalısın."

Yine de gerginlik havada asılı kalıyor, sanki yine o mağaralara geri dönmüşüz gibi aramızda dolaşıyor.

"Düşündüm de," diyor Meg, mor tırnağıyla çenesine dokunarak, "hepiniz biraz çekingen davranıyorsunuz. Bana söylemediğiniz bir şey mi oldu?"

Üçümüz birbirimize bakışırız.

"Bu dönem bildiğimiz kadarıyla kimse ölmedi," diye cevaplar Lexington. "Yani bizi hiçbir şeyle suçlayamazsın."

Meg kaşlarını kaldırır ve bakışlarını daraltarak aramızda yavaşça göz gezdirir. "Daha çok, üçünüzün bir araya gelip bunun korkunç bir karar olduğunu fark ettiğinizi düşünüyordum. Ya da belki sen ve Percy bu konuda beceriksizdiniz."

"Sadece biz mi? Elle'yi de bu olasılığa dahil etmiyor musun?" "Uh, onu gördün mü? O kesinlikle kötü bir seks partneri olamaz."

Boynumdan ter damlaları akıyor. "Erkeklerle seks yapmak oldukça garantidir. Yeterince inleyip sıkarsan boşalırlar..."

Bir boğaz temizleme sesi bizi irkitti. Sutton, kollarını göğsünde kavuşturmuş, koridorun kenarında duruyordu. "Bu, dördünüzün sınıfla paylaşmak isteyeceğiniz bir konuşma mı?"

Çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum. Gözleri yeşim taşı gibi sert, tavizsiz ve büyüleyici. "Sınıf, bir erkeği orgazma ulaştırmanın ne kadar kolay olduğunu öğrenmek istiyorsa, evet."

Percy yumruğuna öksürür, gözleri kafasından fırlayacakmış gibi şişer.

Sutton hâlâ eğlenmiyor. "Belki de tartışmayı ilgili yeteneklerle sınırlı tutmalıyız Bayan Anderson, sınıf dışında yaptığımız hobilerle değil."

"Belki de kulak misafiri olmamalısınız."

Çenesindeki bir kas seçir ve ben de bacaklarımı sıkarım. "Bugün çıkarken çıkışta asılı olan *Othello* ödevlerinize bakın lütfen. Kısa liste hala kesinleşmedi, ama size hangi konuşmayan roller verildiğini göreceksiniz. Unutmayın, bu prodüksiyonu kendi başımıza yapıyoruz. Final için herkesin elinden geleni yapması gerekiyor." Uzaklaşmaya başlar, omzunun üzerinden bakmak için kısa bir süre durur. "Bayan Anderson, ders bittikten sonra sizinle konuşmak istiyorum."

Percy ağzıyla "*whomp whomp*" sesi çıkararak koltuğuna daha da gömülür.

"Kahretsin, senden hoşlanmıyor," der Meg, çekinerek.

Sutton sahnede dolaşırken ani alkışları havayı doldurur ve kalabalığı anında sessizliğe boğar. Onun aptal siyah saçlarına ve giydiği aptal süveter yeleğine baktığımda dilimin arkasında acı bir tat hissedirim. Dün gece iyi olduğumdan emin olmak için üzerimde dolaşan o aptal eller.

Sonra duyularımı inciten sinir bozucu ağzı.

Dersine başlarken bana hiç bakmıyor, ben de nefes verip defterimi açarak notlar almaya başlıyorum.

"... oyunculuk egzersizlerinin önemi ne kadar vurgulanırsa vurgulanmaz azdır. Sanatınızda gelişmeye devam etmek ve şu anda sahip olduğunuz yeteneği korumak istiyorsanız, bu tür egzersizleri ısınma rutininizin bir parçası haline getirmeniz şarttır," diyor Sutton.

Midem milyonlarca küçük düğüm gibi bükülüyor. Bu kadar kolay bölümlere ayırabilmesi rahatsız edici.

Arkasındaki hareketli tahtayı işaret ediyor. "Şimdi, dört kişilik gruplar oluşturun ve yaklaşan provalarımıza hazırlık olarak bunların ilk üçünü çalışmanızı istiyorum."

Lexington, Percy ve Meg'e katılıyorum ve göreve odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, ama zihnim sürekli başka yerlere kayıyor. Birkaç kez, kendi grubuyla çalışan Sabrina'ya gizlice bakıyorum, ama o hiç göz teması kurmuyor.

Ders bittiğinde, dün gece olanları tamamen uydurmuş olabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Sırt çantamı omzuma asarken Sutton sahneden seslenir. "Bayan Anderson, ofisimde kısa bir toplantı yapmamızı istediğimi unutmayın."

O sahne arkasına kaybolur ve ben dişlerimi sıkarım.

"Birisi başı belada..." Percy şarkı söylerken Meg'in sandalyesinin arkasını tutar ve onu koridorda ilerletmeye başlar.

Lexington tereddüt eder. "Moral desteği için kalmamı ister misin?"

Kafamı sallarım. Onun varlığı muhtemelen işleri daha da kötüleştirir.

Lexington'a el sallayarak veda edip, ek binaya doğru yönelirim.

Sutton'ın ofisinin kapısının önünde duruyorum. Girmeden önce kapıyı çalışıyorum ve o bana oturmamı işaret ediyor, ama büyük masasının önündeki plastik sandalyelere değil. Bunun yerine, uzak duvardaki yeşil süet koltuğu işaret ediyor ve ne yaptığımı tam olarak bilmesem de, biraz *başımın* belada *olduğunu* hissediyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturup dosya dolabına yaslandı. "Bugün seni buraya neden çağırdığımı biliyor musun?"

"Sonunda bana asistanın olmamı mı teklif edeceksin? Öğrencilerini düzene sokmada gerçekten yardımcı olabilirim, biliyorsun. Çok deneyimim var. En azından oyunculuk konusunda. Öğretmenlik konusunda pek değil."

Sutton burnunun köprüsünü sıkıştırarak nefes verir. "Sanki bu cazibeye karşı koyabilmişim gibi."

Bu neredeyse beni gülümsetiyor. "Peki, bu teoriyi test edebiliriz..."

"Ne yaptığının farkında değilsin." Gözlerini kaldırıp elini masaya sertçe vurur. "Death's Teeth toplantısına gitmekle ne halt ettiğini sanıyordun?"

Hırsıyla, bakışlarımı yere indirip koltuğa daha da gömüldüm. "Oraya gitmeyi ben *seçmedim*, dün gece beni azarlamak yerine konuşmama izin verseydin bunu bilirdin."

"Azarladım mı?" Ayaklarını değiştirip, yüzüne inanamayan bir ifade takındı, ama sonra içini çekti. "Peki, tamam. Ne olduğunu anlat."

Yani babası ona hiçbir şey söylemedi mi?

Biraz rahatlamam gerekirdi, ama nedense bu beni daha da endişelendirdi.

"Apollodorus'ta bir partiye gittik," diyorum, ama bunun yanlış bir şey olduğunu hemen anlıyorum. Yüzü kızarıyor ve dişlerini sıkıyor, ama ben devam ediyorum. "Partiyi kimin düzenlediğini kimse bilmiyordu, sadece *Delphic Pages*'ın davet gönderdiği biliniyordu. Parti sona ermeye başladığında, çıkışın önünden geçip aşağıya doğru ilerledik, sadece orada ne olduğunu görmek için. Death's Teeth toplantısı hakkındaki söylentiler doğruysa diye."

Burun delikleri genişledi. "Yani bilerek gittiniz."

"Evet, tamam, peki. Ama katılmak için değil. Sadece uzaktan izlemek istedik."

"Biz kimiz?"

"Ben, Sabrina, Percy ve Lex."

"Lex," diye tükürdü, öfkesi artıyordu. "Seni gitmeye ikna eden o mu?"

"Önemli değil ama hayır. Sabrina ikna etti. Lexington sadece eşlik etti."

"Eminim öyledir."

Gözlerimi kısarak ona kaşlarımı çattım. "Şu anda gerçekten kıskanıyor musun?" Çenesi hareket etti. "Duygular mantıklı değildir. Ve senin gittiğin parti hakkında bir söylenti duymuş olabilirim. Birisi seni

başka bir öğrenciyle öpüştüğünü görmüş ve sanırım... Siktir, bilmiyorum."

Yutkundum, içim suçluluk duygusuyla yanıyordu. "Kimseyi öpmedim." "Öpmedin."

"Öyle değildi. Ben sadece... Sabrina'ya bir şeyi kanıtlıyordum. Dudaklarımız değmedi. Sana bunu yapmazdım."

Bize.

İç çekerek, dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi ve yüzünü damarlı ellerinin arasına gömdü. "Beni tanımadığım birine dönüştürüyorsun, Elle. Bu çok ürkütücü."

"Demek bu yüzden kızgınsın?"

"Hayır," diye cevapladı hemen, ellerini indirerek. "Kızgınlığım çünkü seni Ölüm Dişleri'nin menziline uzak tutmaya çalıştım, ama bunu başaramadım, üstelik seni de hedef haline getirdim. Kendime kızgınlığım."

Boğazımda bir yumru oluşur, içimdeki tendonları yakar. Yine o kelime, "başarısızlık". Gözlemesindeki kız kardeşi hakkında bana anlatırken de bu kelimeyi kullanmıştı ve sanki öncesinde hiçbir uyarıda bulunmadan göğsüme bir beton blok koymuş gibi hissetmişim.

Algıladığın başarısızlıkların ağırlığı altında ezilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hayallerinde başarılı olamazsan her şeyin ne kadar kolay parçalanabileceğini bilirim.

"Death's Teeth tam olarak nedir? Herkes onların gizli bir örgüt olduğunu söylüyor ve okul dergilerinde onların sözde kanunsuzlukları ve seks partileri hakkında yazılar okudum, ama onlar hakkında pek bir şey yazılmamış. Onlar... gerçekten tehlikeli mi?"

"Evet." Geriye yaslanıp dudaklarını sıkıca kapatarak, içimi kıpır kıpır eden o mücevher gibi bakışlarıyla beni inceliyor, sanki bana ne kadarını anlatması gerektiğini düşünüyormuş gibi. "Death's Teeth korkudan doğdu. Cronus Anderson'ın açgözlülüğü ve kana susamışlığıyla kasabayı mahvettikten sonra, kasabaya inancı ve düzeni geri getirmek için başlatılan bir girişim. Bazıları, ölüm ve hastalıklar için suçlayacak birini bulmak için, senin ailenle ilgili kehaneti uydurduklarını, halkımızın zihnine tohumlar ekerek atalarımızı nefret ettirdiklerini söylüyor."

"Peki sen ne diyorsun?"

"Onlara bu yakışır. Bugünlerde, kan yemini ve kimliksizlikleri sayesinde dokunulmaz hale gelen bir terör örgütü gibi davranıyorlar. Çok büyük bir örgüt değil, fark edeceksin, aksi takdirde gizliliklerini korumak çok zor olurdu."

"Herkes onları biliyorsa, nasıl sır olabilirler?"

"Sır, bireylerin kimliklerinde yatıyor. Ben bile herkesi tanımıyorum. Sadece Direktör biliyor."

Başımı eğip ona bakıyorum. "Senin rolün ne? Sen... Seks işlerine katılıyor musun?"

Yüzünde bir ifade belirdi ve konuşmadan çekildi, kendini kapattı. "Ölümün Vücut Bulmuş Hali. Esasen liderleri. Düzeni sağlamak ve... kimin öleceğini seçmek istedikleri kişi."

"Kimler *ölecek*?" Midem bulanır, panik kemiklerimi sarar.

"Kurbanları, kurdukları tanrıyı yatıştırmak için kullanıyorlar. Enkarnasyon ve Bakire, yaşam ve ölümü birbirine bağlayan birer araç görevi görüyorlar ve kurbanlar bu döngüyü devam ettiriyor. Tabii, bir de seks var."

"Yani hepsi doğru mu? Tüm söylentiler, insanların fısıldadığı şeyler?" Bilgileri anlamaya çalışırken ve Jean-Louis'nin bununla nasıl bir ilgisi olduğunu merak ederken yutkunuyorum. "O gün ormanda..."

"O olayla hiçbir ilgim yoktu. Dün geceye kadar, bu işe karışmamak için elimden geleni yapıyordum." dedi, çenesini sıkarak. "*Bu* yüzden sana ormandan uzak durmanı tavsiye etmiştim. Seni onlardan uzak tutmaya çalışıyordum. Onları senin peşinden uzak tutmak için yeni kızı kendim araştıracağımı söylemiştim."

"Ama neden? Benden tam olarak ne istiyorlar?"

"Seni istedikleri için değil. Senin benim Bakire'm olmanı engellemek için her şeyi yaparlar." Masasının köşesindeki meyve kasesinden bir kayısı alır ve elinde yuvarlar. "İlk Enkarnasyon ve Bakire'nin Cronus ve Manon Dupont olduğu söylenir. Bu yüzden maske takarlardı: onun katılımını gizlemek için. Mevcut üyeler, tarihin bu şekilde tekrarlanmasının ne anlama geleceğinden korkuyorlar, özellikle de senin ailenin Avernia'yı bir kurum olarak yok etmek istediğine inandıkları için, bu da Fury Hill'deki tüm güçlerini kesintiye uğratır."

Öne doğru eğilip kollarımı karnıma doladım. Bunun, görmezden gelmek için çok uğraştığım tüm korkunç anıları yeniden canlandırmadığını ve kendimi bu işin üstesinden gelemeyeceğimi hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Belki de kuyruğumu kısıtıp kaçmalıyım. Sorunlardan bir kez ve sonsuza kadar kurtulmalıyım. Ailemin gözetiminde bunların hiçbirini bana dokunmaz. Babam asla izin vermez.

Ama bu, Sutton ve kardeşlerimi kendi başlarına bırakmak anlamına gelir ve artık sadece kendini düşünen bir kız olmak istemiyorum.

"Gidemezsin, değil mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Bu yüzden dün gece oradaydın, bu yüzden katıldın. Bu yüzden resmi olarak onların lideri olacağını söyledin."

"Evet. Ama bilmen gereken bir şey var, Elle, buraya katılan kimse ayrılamaz. Bu, ömür boyu sürecektir bir şey, bu yüzden seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. Dün gece müdahale etmeseydim, onlar..." Sesi kesilir, meyveyi ezilene kadar sıkarak, meyve suyu parmaklarına dökülür. "Bir tür mesaj olarak verecekleri zarar... Buna dayanamazdım. Senin acı çekmeni seyirci kalacak kadar güçlü bir adam değilim."

Sabrina'nın omzundaki kesik zihnimde canlanıyor. Anderson ailesi üyesi olsaydım durumum daha mı kötü olurdu?

"Bu senin hatan değil," diyorum, bunun onun babasının hatası olduğunu söyleme dürtüsü dilimin ucunda, ama o masanın etrafında dolaşıp, ben söylemeden önce bir eliyle çenemi kavırıyor.

Bana yukarı bakmamı zorluyor, gözlerime bakıyor. "Ama *senin suçun*. Seni neye zorladığımı tam olarak anlıyor musun?"

Yutkunuyorum. "Bu sadece bir rol oyunu, değil mi?"

"Hayır." Ellerini sandalyemin kolçaklarına koyar, eğilir ve yeşil gözleri uzaydan bile görülebilecek kadar parlak alevler gibi yanar. "Değil. Bakire, Enkarnat'a aittir. Bu, evlilik sözleşmesi gibidir. Birbirlerinin kanını içerek yemin ederler, sonra da Direktör ve yandaşlarının önünde seks yaparak bunu onaylarlar."

Saçımın bir tutamını oynarken nefesim kesildi. Tereddütle uzanması, hareketlerinde bir çekingenlik olması ve

parmakları arasında nazikçe bir tutam saçımı tutması.

"Teknik olarak yasal değil, ama şehir yine de bunu destekler. Özellikle bir Dupont için." Başını kaldırıp bir kez daha gözlerime baktı. "Incarnate pozisyonunu hiçbir zaman istemememin bir nedeni var, masum insanları ölüme mahkum etmek zorunda kalmak dışında."

Ama ben onun elini zorladım.

Çenesi sıkışır, gözlerini kaçırırken kasları seğirir. Elimi uzatıp avucumu nazikçe yanağına ve çenesine koyarım ve yüzünü bana doğru çekerim.

"Senden bunu yapmanı isteyemem," dedi alçak sesle, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirerek. "Seni bu işin içine sokmak istemedim."

"Senin düşündüğünden çok daha dayanıklıyım. Belki de o kadar kötü olmaz."

"Bakire, Enkarnasyon'un kalbini ellerinde tutuyor. Onu kırmaması gerekiyor."

Neden artık Ölüm'ün Dişleri hakkında konuşmuyoruz gibi geliyor?

"Yemin yüzünden," diyorum nefes nefese.

Bakışları ağızma düşüyor. "Evet. Yemin."

Dudaklarımı yaladım, bu ima yüzünden göğsüm ısındı.

O eğilirken hareketleri sendeliyor, boğazını temizliyor. Onu yakalamamak için parmaklarımı kucağımda büküyorum, bir kez olsun sabırla beklemek için kendimi zorluyorum. En son öpüşeli o kadar uzun zaman oldu ki, dudaklarının benimkilerdeki eğimini, çeneme, burnuma çarpan nefesinin gücünü unutmaya başlıyorum...

Ofis kapısının çalınması bizi birbirimizden ayırır; Sutton odanın diğer tarafına fırlar ve sarışın bir öğretim üyesi kafasını içeri sokar sokmaz bir yığın kağıdı kapar.

"Hey, Sutton, bir dakika sana ihtiyacım var. Arka salondaki perdelerden birini indirmekte sorun yaşıyoruz."

Boğazını temizleyerek, sertçe başını salladı ve kağıtları kucağıma itti. "Bayan Anderson, lütfen yeniden yazdığınız makalenin belirlediğim formatı takip ettiğinden emin olun. Kurallarımın bir nedeni var."

Utanç yüzümü kızartıyor. "Evet, efendim."

O, masasının önünden geçip bekleyen kadına doğru ilerledi. Beni tamamen yalnız bıraktı.

SUTTON

JEAN-LOUIS, Beckett ve beni malikanede brunch'a davet eder, ama ben oraya gittiğimde beni karşılayan sadece annemdir. Beckett'in nerede olduğunu hiç bilmiyorum — bu sabah daireden çıkıp öğrenci spor salonunda egzersiz yapacağını söyleyerek gittiğinden beri onu görmedim.

Son zamanlarda onu çok daha az görüyorum, ama bunun nedenini, renginin biraz geri geldiği ve *daha fazla* dışarı çıktığı gerçeğine bağlıyorum.

Ve son zamanlarda boş zamanlarımın çoğunu meşgul eden esmer bir öğrenci var. Özellikle de artık Death's Teeth'in farkında ve pratikte onun bir parçası olduğu için.

Siktir, hala bunu yaptığımı inanamıyorum, tek istediğim onu bu karışıklıktan uzak tutmakken onu bu karmaşaya sürükledim.

Tek tesellim, o gece kurbanların kimler olduğunu *tam olarak* bilmiyor olmaları. Amacım, Sabrina'yı Bakire olarak seçtiğime ve kurban olarak da zavallı bir ruh seçtiğime onları ikna etmek, böylece üyelerimin Enkarnasyonlarının elinde kan dökülmesi ve şehvet arzularını tatmin ederken, Elle'yi onların gerçek erişiminden uzak tutmak.

Her ne olursa olsun, Elle artık benimle birlikte. Onu resmi olarak Bakire yapıp yapamayacağımdan bağımsız olarak, kararımı verdim.

Ama şu anda burada değil, bu yüzden bu rastgele karşılaşmaya odaklanıyorum. Genelde dönem boyunca malikaneye pek uğramam, ama davet önemli görünüyordu.

Jean-Louis'nin katılmaya tenezzül etmemesine şaşırdım.

Annem aşçıya en sevdiğim yemekleri hazırlatmış: pain au chocolat, Boursin omlet, kuşkonmaz ve kabak frittata. Öğleden sonrasını da bana her şeyi yedirmeye çalışarak geçiriyor.

"Anne, gerçekten." Peeteyi aēzıma götürerek, bana doēru ittiēi tofu omletini geri itiyorum. "Oldukça doydum."

O, mimosa kokteylinden bir yudum alarak dudaklarını büzüyor. "Biraz zayıf görünüyorsun, canım. Sadece kaliteli yemekler yediēinden ve niversitedeyken olduēu gibi sadece otomatlardan aldıēın sandvilerle yetinmediēinden emin olmak istiyorum."

"O zamanlar eve dönmek biraz garip geliyordu, bu da beslenme alışkanlıklarımı kesinlikle etkiledi."

Yeēil gözleri bardaēının üzerinden benimkilere bakıyor. "Evet, sanırım öyle oldu."

Parmaēımı su bardaēımın etrafına doladım. "Beckett, odasını boēalttıēını söyledi."

"Sekiz yıl yeter de artar bile, Sutton. Sonsuza kadar aynı yerde mi kalacaēız? Bu kimseyi geri getirmez."

Sesinde hüzün belirir ve içkisini bitirir, mutfak personelinden birine içkisini yeniden doldurması için iēaret eder. Chopin avluyu doldurur, açık pencereden ana oturma odasındaki eski bir plak alarından gelen melodik notalar süzülür. Dirseklerimi masaya dayar, çenemi yumruēuma dayar ve içimdeki duyguyu tam olarak tanımlamaya alıēırım.

Utanç ve ıstırap, belki bir dereceye kadar... İkimizin ölümünü dēndēmde bunlar yeni ēeyler deēil. Ama baēka bir ēey daha var, tüm bu gizemi çevreleyen bir kafa karıēıklıēı, diēer duyguların hemen arkasında dolaēıyor ve diēerlerini tam olarak hissetmemi engelliyor.

Annemin önündeki ekēi mayalı kreplerin üzerine marmelat sürüp bir ısırik keserken ona bakıyorum. Krepleri ēuruba batırıyor ama bir türlü aēzına götüremiyor.

Belki de o da benim kadar sıkıēmıē durumda ve Bellamy'nin eski odasını temizlemek, kendini bu çamurdan çıkarmak için bir giriēimdi. Her gün yüzüne çarpan sürekli hatırlatıcılar olmadıēında, hayatına devam etmenin çok daha kolay olduēunu tahmin ediyorum.

"Eēer bakmak istersen, eēyaları tavan arasında kutulara konulmuē durumda." Annem peçeteyi katlayıp tabaēının üzerine koyar. "Orada ne bulacaēını bilmiyorum, ama odasının boēaltılması seni de Beckett kadar rahatsız ediyorsa, hatıralarını aramakta zgrsn."

"Beckett odası yüzünden üzgün mü?"

O içini çeker. "Hayatım, o çocuğun ne düşündüğünü anlamak çok zor. Bu günlerde her şey onu üzüyor gibi görünüyor."

Düşünerek bir süre duruyorum. "Sonbaharda neredeyse ölümüne dövdü."

"Neredeyse," diyor. "Ve bu kendi eylemlerinin bir sonucu. Bence bu konuda üzölmeye hakkı olduğunu sanmıyorum."

"Hakkı olup olmadığı önemli değil. Beyin ve kalp her zaman mantık ön planda hareket etmez."

Sandalyesine yaslanarak, sanki kendini sakinleştirmek istercesine ellerinin arkasını yanaklarına bastırdı, çünkü avluda alana sıcaklık sağlayan iki adet aynalı şömine vardı. "Bir terapistte görünmesini mi öneriyorsun?"

"Belki." Omuz silkiyorum. "Eğer o istiyorsa."

"Sana olanlardan sonra terapiye ihtiyacın olmadı," dedi, elini sallayarak. "Ayrıca, Blackwaters ve Westwoods ne düşünür? Abbottlar ve Julie Ouellette? Fury Hill'deki sosyal itibarımız, deli insanları da eklemenden son zamanlarda yeterince zarar gördü."

"Beckett deli değil," diyorum. "O insanları mağaralara çekmek için onu ikna edenin babam olduğunu söyledi. Bu arada, babam *nerede*? Evden çıkamayacak kadar hasta olduğunu sanıyordum, ama burada görünmüyor."

"İyi ve kötü günleri oluyor," diyor.

"Kampüste geçirilmesi gereken günler olduğunu sanmıyorum. Beckett'ı ondan uzak tutmak zaten yeterince zor. Sanmıyorum ki..."

"Kampüste mi?" Gözleri büyüdü ve daha dik oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu dönem birkaç kez oraya gitti demek istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, yüzündeki çizgilere korku sızıyor. "Anderson çocukları hakkındaki söylentiler... Doğru mu?"

"Lanet mi? Bilirsin ki ben..."

"Hayır, üç torunun bu dönem Avernia topraklarında olduğu söylentisi." Bana bakar, gözleri yalvarırcasına. "Öyle olmadığını söyle. Onlar ortalığı kasıp kavururken sen buradaydın."

"Tanrım, anne, sanki beni yakalamak istiyorlarmış gibi davranıyorsun."

"Endişelendiğim sen değilsin," diyor annesi başını sallayarak.

"Onlar."

Sömestrin bitmesine bir aydan biraz fazla bir süre kala, Sutton oyuncu kadrosunu oditoryumun arka kapısındaki beyaz bir kağıda asar. Sabrina ve ben dersin ardından doğruca oraya gideriz ve ben hemen kendi isteğimle yanıp kül olmak isterim.

Yüzüm kızarak isimlere bakıyorum. "*Bianca*?"

Sabrina yüzünü buruşturur ve nedense bu beni daha da sinirlendirir.

Parmağımı yüzüne doğru uzatıyorum, öfke beni titretir. "Ne, ona beni seçmemesi için bir şey mi söyledin?"

"Ne? Tabii ki hayır! Sadece bir rol için böyle alçakça bir şey yapmam," diyor. "Cidden, Elle, ben sadece..."

Dişlerimin arasından memnuniyetsiz bir homurtu çıkararak parmağımı geri çekip onu görmezden gelerek merdivenlerden aşağı inerim. Bütün sınıf izliyor ve yine huysuz bir çocuk gibi davrandığımı fark ediyorum, ama *Bianca*?

O benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyor?

Arka koridorlara açılan yan kapıyı iterek açtığımda adımlarım yumuşar ve Sutton'ın ofisine doğru sağa saparım. İçeri girdiğimde o masanın önüne yaslanmış durmaktadır.

"Bir sorun mu var, Bayan Anderson?"

"Oyuncu kadrosu. Benim seçmelerim bu sınıftaki diğerlerinden on bin kat daha iyiydi. Bunu siz kendiniz söylediniz."

"*Bianca*'nın nesi var? O, tanıştığı herkesi büyüleyen güzel bir fahişe."

Boğazım, sanki farkında olmadan içine asit dökülmüş gibi yanıyor. "Beni böyle mi görüyorsunuz? Bakması eğlenceli, parlak bir oyuncak olarak mı? Aaron'la olanların önemi olmadığını söylediniz, ama..."

"*Bianca*'nın sadece bu olduğunu söylemedim." Yeşil gözleri hafifçe kısılır. "Ama belki de bir kişinin rol arkadaşlarıyla ne kadar iyi anlaşabileceğini de dikkate aldım. Bir yapımda çalışmak sadece

sadece yetenekle ilgili değildir. Burası Hollywood değil. Oyun sahnelenir ve dersimizi bitirmek için geri dönmemiz gerekir. Oyun arkadaşların, sınıf arkadaşların."

Yüzüm kızarır ve ellerim yanlarıma düşer.

"Sahnedede ötesine geçen beceriler öğretiyorum. İşbirliği, kararlılık, şefkat... Bunların hepsi öğrencilerime aşılamaaya çalıştığım önemli ilkeler. Önemli bir rolün birisi üzerinde bu ilkeleri etkileme ihtimali varsa, o rolü ona vermeyebilirim. Bir sorunu daha da kötüleştirmek benim haddim değil."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ben de ilişkimizde ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Sanırım hala Maiden olayı yüzünden kızgınsın..."

"Oyuncu kadrosunu yayınlarken kötü bir niyetim yoktu," diyor, beni ürperten karanlık bir sesle. "Ama seni cezalandırmamı istiyorsan, daha etkili yollar düşünebilirim."

Etrafımda dolaşarak beni sıkıştırıyor, ta ki masaya doğru sürünmek zorunda kalana kadar. Duvara, sandalyesine ve masanın üzerine dağılmış sayısız kağıt ve tükenmez kaleme bakıyorum.

Sözleri kulağımın kenarına değdiğinde nefesim kesildi. "İstediğin bu mu, baştan çıkarıcı kadın? Profesörünün kötü davranışını cezalandırmasını mı istiyorsun?"

Tırnaklarımı ahşaba sürttüm. "Acaba..." "Soruma cevap ver."

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor, kaslarım gerginlikle doluyor. "Evet," diye fısıldıyorum. "Evet, lütfen."

Onun yutkunduğunu duyuyorum. Her zamanki dinamiklerimizdeki bu değişiklik nabzımı hızlandırıyor; inisiyatif alan, kontrolü elinde tutan kişi olmaya o kadar alışmışım ki, ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum. O, elini belimin altına koymadan önce, birbirimize çok yakın durdukça nefes almak zorlaşıyor.

İleri doğru itiyor.

"Eğil," diye emrediyor yumuşak bir sesle.

Direnmek bir refleks. "Ama sınıf..."

"Girmeyecekler."

"Kapı açık."

"O zaman acele etsen iyi olur."

Emri yerine getirirken ağzımdan nefes alıyorum.

"Kollarını uzat ve masanın kenarını tut."

Yavaşça bunu da yapıyorum, ellerim kramp girecek kadar sıkı bir şekilde ahşabı kavıyorum. Heyecan midemde yüzüyor, sonunda parmaklarını kalçalarımın üzerinden uyluklarımın yanlarına doğru kaydırduğında beni ekstra hassas hale getiriyor.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye inleyerek ayaklarıma doğru ilerledi. Ayaklarımı tek tek kaldırdı, botlarını çıkardı ve onları yere attı. Botların yere düşerken çıkardığı ses mideme kadar geldi. "Benim yapımlarım sadece iş amaçlıdır. Oyuncu seçimi konusunda kişisel kararlar almam ve senin tutkununu bir tür düzeltme aracı olarak kullanmam, en azından sahneye olan tutkununu."

İki eli de bacaklarımın dışından yukarı kayıyor, eteğimi kalçalarımın üzerine itiyor. Avuç içleri soğuk ama beni okşadıkça ısınmaya başlıyor.

"Başrolü alamamış olman *seninle* ilgili değil. Sadece çok yetenekli insanlar vardı ve ben adil olmaya çalıştım."

Parmak uçlarımda yükseliyorum, kanım lav gibi uzuvlarıma akıyor. Buz gibi parmaklarını taytımın bel kısmına geçirip, özenle ayaklarıma doğru çekiyor. Ortaya çıkan her santimetrekarelik cilt, onun sıcak nefesi ile okşanıyor ve bu da bacaklarımın arasında nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Bu, bana karşı şimdiye kadar yaptığı en pervasız hareketti ve bunu sevdiğimi inkar edemem. Hem de çok. Ya da buna ihtiyacım olduğunu.

"İyi misin?" diye fısıldadı, tam uyluklarımın arkasına. Yutkundum.

Başımı salladım.

"Konuş, Elle."

"İyiyim," diye nefes veriyorum.

"Eğer durmamı istiyorsan..."

"Bunun bir ceza olduğunu söylememiş miydin?" diye soruyorum, omzumun üzerinden ona bakarak. "Dalga geçmeyi bırak ve..."

İlk darbe birdenbire gelir, kığımın etini titreten bir acı hissi. Başımı eğiyorum, ağzım açık kalıyor.

Ayak parmaklarım yere kıvrılır. "İyi mi?"

Yine başımı salladım ve sonra onun isteğini hatırladım. "Evet, bu..."

Kıçıma bir darbe daha, bir öncekinden biraz daha yukarıda ama yine de mükemmel bir noktada. Onun bunu benden önce başka biriyle yaptığını düşününce midemde bir rahatsızlık dalgası yükselir ve üçüncü ve dördüncü darbeler geldiğinde dişlerimi sıkırım.

Vuruşlar hafif ama acı, uzuvlarıma sıvı bir sıcaklık yayıyor. Amımda baskı oluşuyor, bu kadar çabuk ortaya çıkması beni biraz hazırlıksız yakalıyor. Her bir vuruş bedenimi titretir ve bir sonraki vuruşunda neredeyse titriyorum.

"*Othello* gibi küçük ölçekli bir yapımda, herkesin rolü eşit hissedilsin diye sahneyi paylaşabilecek bir başrol oyuncusu istiyorum. Seni Desdemona yapsaydım, tüm kadroyu gölgede bırakırdın."

Sutton bacaklarımın arasına dalar, klitorisimi okşar ve sonra beni keşfeder. Boğuk bir ses çıkarırım, onun sözlerine zar zor konsantre olabilirim.

O, ıslak parmağını kıçıma silerek tsk tsk diye ses çıkarır. "Ne kadar baştan çıkarıcı, bu kadar kolay ıslanıyorsun. Cezalandırılmaktan bu kadar hoşlanıyor musun, Bayan Anderson?"

Cevap vermediğimde, şaplaklar daha sertleşir. Bir dizi şaplak daha atar, ıslak parmaklarıyla kızarmış cildimi yatıştırır.

Nefesi zorlanıyor. Masayı o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıp uyuşuyor, kendi nefesimden başka hiçbir şey duyamıyorum.

Aklım koridora ve oditoryuma kayıyor. Gerçekten kimse bu tarafa gelmeyecek mi? Koridorun en ucunda duruyor, ama yine de. Endişe ve adrenalini zihnimi delip geçiyor, mutlulukla savaşıyor, ta ki o iki parmağını sokup kıvrarak benden orgazm koparana kadar.

Nefes nefese kalıyorum, sonunda parmaklarını çekiyor ve masasından bir şişe losyon aldığını zar zor fark ediyorum. İltihaplı cildime losyonu sürerken, yavaş dairesel hareketlerle yumuşatırken tıslıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldanıyor, boş elini başımın arkasına sürerek sanki beni okşuyormuş gibi.

Nedense, bunu inanılmaz derecede rahatlatıcı buluyorum. Onun değerlendirmesine katılıp katılmadığımı bilmiyorum, ama sanırım bu benim kararım da değil. Rol roldür ve yönetmen de odur.

Ben başımı sallayınca gülümsüyor, sonra kıyafetimi düzeltiyor.

"Güzel. Şimdi oraya geri dön. Gösterimizi yapmamız gerekiyor."

SUTTON

Kollarım arkamda birbirine bağlanmış durumda, ama bacaklarımı bilerek serbest bırakmışlar. Onları birazcık bile olsa hareket ettirebilirim, belki bu platformdan kendimi kurtarabilirim ve...

Dizimi kaldırmaya çalıştığımda içimi uyuşuk bir his kaplar. Gözlerimi açmaya çalışırken belime baskı uygulanır ve üzerime ağırlık biner.

"Oops!" diye birisi kıkırdıyor, belirgin bir el silueti beni etrafımdaki dünyadan uzak tutuyor. "Üzgünüm tatlım, ama bunu görmek isteyeceğini sanmıyorum."

Uzaklardan, başka birinin için gücünü anlatan bir ilahi söylediğini duyuyorum. Havayı dolduran tezahüratlar patlak veriyor ve garip bir his beni sarıyor — zevk vermesi gereken bir his, ama sadece boşluk hissi uyandırıyor, sanki vücudumdan bir iplik gibi çekiliyor.

Eller göğsümü tırmalıyor ve birinin altında olduğumu fark ediyorum. Onları itmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor ve sonra başım çok dönüyor, her şey beni çok bunaltıyor, artık umursamıyorum.

*Vücudum kapanır, içimde huzur bulmaya çalışır.
Aklım. Beni bu kabustan çıkaracak bir şey.*

Biyolojik tepkileri durduramam ama zihnimin nereye gittiğini kontrol edebilirim.

Yeşil gözler zihnimde parıldıyor, göğsümde panik hissi uyandırıyor.

Bellamy.

Nerede o?

"O bizimle değil," diye fısıldıyor üstümdeki kişi, konuşurken kulağımı yalıyor. "Ama endişelenme. Yakında bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. Tek yapman gereken bana odaklanmak."

Etrafımızda bir çığlık yankılanıyor ve beni daha da tedirgin ediyor. O çığlığı tanıyorum, annemin rahminden çıktığımızdan beri duyuyorum.

rahimden çıktığımızdan beri duyuyorum.

Karanlık beni tekrar ele geçirmeden önce duyduğum son şey bu. Bellamy'den duyduğum son ses.

"—kostüm tasarımı modern bir dokunuş mu yapmalıyız yoksa geleneksel mi kalmalıyız?"

Kısa süre önce zihnimde daha net bir şekilde ortaya çıkmaya başlayan mide bulandırıcı anıları gözlerimden silerek, oditoryumun önünde duran iki öğrenciye odaklanıyorum. Aralarında, renk örnekleri, stil kılavuzları ve örnek kostüm setlerinin yapıştırıldığı üç parçalı bir poster panosu tutuyorlar.

Bu sadece üçüncü prova, ama gösteriye sadece birkaç hafta kaldığı için her şey, sorular da dahil olmak üzere, ışık hızında ilerliyor.

"Ee?" diye soruyor kızıl saçlı öğrenci, posterini işaret ederek.

"Hangisi?" "Hangisi en ucuza mal olacak?"

Birbirlerine bakıyorlar. Esmer kız omuz silkiyor. "Öğrencilerin zaten sahip oldukları kıyafetleri giymelerine izin vermek muhtemelen en ucuz seçenek, ama bu biraz ucuz kaçmaz mı?"

"Bütçemiz kısıtlı," diyorum, sandalyeme yaslanarak. Sahnede Cassio Bianca'ya yaklaşıyor ve Atticus Lowell benim hoşuma gitmeyecek kadar Elle'ye yaklaşıncı parmak uçlarımda bir kıskançlık hissediyorum. "O yüzden elimizdekiyle yetinmek zorundayız. Sence bu oyun için hangisi daha önemli: kostüm mü, sahne dekoru mu?"

Kızıl saçlı kız çenesini parmağıyla dokunarak mırıldanır.

"Kostüm," der. "Set," diye ısrar eder esmer kız aynı anda.

Gülerek çenemi ovuşturuyorum. "Harika. Siz bayanlar düşünün ve kararınızı verin. Önceki yıllardan kalanlara daha fazla güvenebiliriz ve belki de..."

Konuşurken, havada hızlı bir çıtlama sesi duyulur ve aniden yukarıdan hafif bir cihaz sahneye düşer.

Yukarıdaki birkaç öğrenci kenara atlarken, korku boğazıma kadar yükselir; Atticus, Elle'yi yakalar ve ışıklar çarpışmanın etkisiyle patlarken onu yıkımın yolundan çekip çıkarır.

Salondaki herkes sessizdir, dikkatleri arızalı *ekipmana* yönelmiştir.

Benimki ise Elle'de. Gözleri enkazın üzerinde benimkilerle buluşur ve içimde şiddetli bir duygu kabarmaya başlar — rahatlama ve tam bir dehşetin karışımı.

Boğazım kapanıyor, oksijen almamı engelliyor. Boş boş uzanıp, kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ama parmaklarım hareket etmiyor. İçimde yükselen dehşet onları engelliyor.

Bu onu öldürebilirdi.

Kendimi toparlamak ve öğretmen ve yönetmen olduğumu hatırlamak biraz zamanımı alıyor. Bu, benim onlar için halletmem gereken bir şey.

Ayağa kalkarken, sahneye doğru ilerlerken camın kırılma sesini duyarım. "Herkes iyi mi? Yaralanan var mı?"

Gerçekten umursadığım tek bir ses var, ama yine de endişeliymiş gibi davranmayı başarırım. Ellerimi belime koyup, birkaç dakika önce ışıklandırma donanımının bulunduğu yere başımı kaldırıyorum; şimdi hava dengesizdir, ortada bir delik vardır.

"Bakım ekibini arayıp tüm ekipmanı kapsamlı bir şekilde kontrol etmelerini isteyeceğim," derken enseme kaşıyorum. "Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı, bu yüzden sorunun kolayca çözüleceğinden eminim. Muhtemelen sadece arızalı bir kablo veya borudur."

"Peki ya hayaletler?" diye biri alaycı bir şekilde sorar.

"Ya da Küratörler?" diye başka biri araya giriyor. "Geçen dönem bir sürü sorun çıkarmamışlar mıydı?"

"Fury Hill'in paranoya eğiliminin sizin zihninizi de zehirlemesine izin vermeyin." Alkışlayarak, ellerimi kapıya doğru sallıyorum. "Şimdi gidin de ben burayı temizleyebileyim. Haftaya görüşürüz."

Öğrenciler eşyalarını toplarken fısıltılar yükselir, çıkışlarının sessizliği, ardından gelen sessizlik kadar hoş karşılanmaz.

Parçalanmış camlara ve kopmuş kabloları bakıyorum, zihnim durmak bilmeyen bir çark gibi dönüyor. Ellerim titriyor, tedirginlik iplik gibi etraflarına dolanıyor, başka hiçbir şeye odaklanamayacak hale gelene kadar sıkışıyor...

"Profesör?"

Bir öğrenci sahne merdivenlerinin yanında duruyor.

Yutkunarak başımı hafifçe çeviriyorum. Onun ela gözlerine bakıyorum. Panik

hala yüzeyin hemen altında, geçici olarak söndürölmüş bir yangın gibi var.

"Evet?" diye boğuk

bir sesle soruyorum.

"İyi misin?"

Sakinlik, parlak ve ferah bir fener gibi beni kendine çekiyor. Ama ben olduğum yerde sıkışmış hissediyorum, tam bir dehşet hissiyle bağlanmış. Bu his, fark ettiğimden çok daha uzun süredir içimde yaşıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ona yumuşak bir sesle, başımı sallayarak.

"Hayır, iyi değilim."

"Senin izninle burada olmak garip geliyor."

"Garip mi?" Sutton'ın ağız çenemin altını okşuyor, bir eli kalçamda, diğeri sırtımda, giysilerim hâlâ üzerimdeyken beni olabildiğince kendine yakın tutuyor.

"Eh, bana gitmemi söylediğinden bu yana çok da uzun zaman geçmedi," diyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Oturma odasındaki deri kanepede görüldüğünden çok daha rahat, bu da iyi bir şey, çünkü geldiğimizden beri beni oradan kaldırmıyor —şüphe uyandırmamak için ayrı ayrı, çünkü salonun temizliği ve arızalı ekipmanın bildirilmesi saat 10'u çok geçmişti.

Olaydan sonra açıkça iyi değildi, ama ben onu rahatsız etmek istemedim, şoku ya da anıları — olayın içinde tetiklediği her neyse — istediği gibi atlatmasına izin verdim.

Bu onun tercihi idi.

Death's Teeth olayından beri, yalnız kaldığımızda bana dokunmadan duramıyor gibi. Sanki benim güvende olduğumu hatırlatmaya ihtiyacı var, ki bu, onun ofisinde benim içinde bulunduğum bariz tehlike hakkında yaptığımız konuşmayı sürekli hatırlamasaydım sevimli olabilirdi.

Kararını vermesi için ona süre tanıdılar, ama yine de kendimi hala kolay bir hedef gibi hissediyorum.

"Savunmam olarak," diye mırıldanıyor, parmaklarını saçlarımin uçlarına geçirerek, "kendimi senden uzak durmaya ikna etmek için çaresizce uğraşıyordum."

"Şaşırtıcı bir şekilde çabuk pes ettin."

"Artık benim kızımsın, değil mi? En azından aramızda. Neden şu anki erteleme süresinin tadını çıkarmayalım?"

Bu çok basitleştirilmiş bir yaklaşım gibi geliyor, ama ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sutton, tehdit edildiğinde kendini kapatan türden biridir ve ben, kaydettiğimiz ilerlemeyi mahvetmek istemiyorum.

"Ayrıca, Lexington her zaman bir şahin gibi etrafında dolanıp, doğru anı bekliyordu. Ben de araya girip hakkımı korumak zorundaydım." Geri çekilip gözlerime baktı. Gözleri biraz kararsızdı, sanki kafasında çok şey var gibiydi ve keşke ona ulaşip düşüncelerini biraz durdurabilseydim.

"Senin *iddian* mı? Ben neyim, bir mülk mü?" diyorum, eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirerek.

"Seni fethetmekten çekinmem." Gülümsüyor, başımın arkasını avuçlayıp ağzını ağzıma eıyor.

Dönerek üzerine oturuyorum, sanki benimmiş gibi her nefesini yutuyorum.

Avuç içlerimi göğüs kaslarına dayayıp, boynunun iki yanına kaydırıyorum. Dili ağzımın içine girip, dilimi tadıyor ve alay ediyor; her hareketiyle heyecan dalgaları uzuvlarımı sararken, dizlerimi ona sıkıca bastırıyorum.

Umutsuzluk dolu küçük bir ses çıkarır, parmakları süveterimin altına girer. Parmak eklemlerinin arkası, ısınmış tenimde serindir, onları soldan sağa doğru sürüklerken, karnımın seğirmesinden zevk alır, sonra yavaşça göğsüme doğru yükselir.

Üstümü yukarı iterek eğilir ve sütyenimin kupasını aşağı çeker. Nefesi meme ucumun üzerinde kayarken, titreyerek nefes veririm, meme ucum sertleşerek ince bir tepeye dönüşür.

"Senin bu kadar duyarlı olmanı seviyorum," diye mırıldanıyor, dilinin düz kısmını bana sürtüyor, sonra dudaklarını kapatıp sertçe emiyor. "Sanki sana en ufak bir dokunuşla daha fazlasını istemen için yeterliymişim gibi, benim muhtaç küçük baştan çıkarıcım."

Çılgık atarak ona doğru eğilirim, başını tutarak yerinde kalmasını sağlarım. Omurgamdan bir titreme geçer, o hassas cildimin etrafında dönüp diğer elini uyluklarımın arasına kaydırırken beni kısa bir anlık berraklığa iter.

"Bekle," dedim, o benim amımı okşamadan önce bileğini yakaladım. Karnım gergin, kaslarım titriyordu. Onu öpmek, onunla olmak, genellikle böyle hissettirmezdi.

Beklenti, heyecan yok. Bir şeyler ters.

Sutton bekliyor. Boğazımı temizleyip omzumun üzerinden bakıyorum. Kalın kahverengi perdeler oturma odasında, mutfakta ve antrede çekilmiş. Koridorun sonunda yatak odasının kapısı kapalı ve biz sessizce otururken başka hiçbir ses duyulmuyor.

Başparmağını meme ucumda gezdirirken başını eğiyor. "Her şey yolunda mı?"

Hayır, ama neden bu kadar tedirgin olduğumu bilmiyorum. Belki de Fury Hill'den sızan paranoya ya da daha önce oditoryumda yaşadığım adrenalin kalıntılarıdır.

"Beni buraya bunun için mi çağırdın?" diye soruyorum, göz teması kurmaktan kaçınarak.

Göğsümden başını kaldırıyor. "Şey, tam olarak karşı değilim..."

"Belki de yapmamalıyız. Yani, biraz tuhaf bir zamanlamaydı, özellikle Death's Teeth olayını düşünürsek?"

"Bunun şu anda yaptığımız şeyle ne ilgisi var?"

Omuz silkiyorum. "Ya Maiden görevlerini Sabrina'ya yüklemeye çalıştığını ya da aslında benim seçtiğini bilirlerse ne olacak?"

"Önemli değil," der, başını sallayarak. "Ben Enkarnasyonum. Bana işleri halletmem için verilen doğrudan emre itaatsizlik edemezler. Sabotaj, itaatsizlik olur. Cezalandırılabilir bir suç."

"Nasıl cezalandırılır?"

"Söylemek istemem."

Birkaç dakika öylece oturduk, konuşmadan, kıpırdamadan. Kalbinin düzenli ritmini duyabiliyordum, ama hepsi bu kadardı. Bunun beni sakinleştirmesine izin verdim ve her an korkunç bir şeyin olacağı hikayeden kendimi uzaklaştırdım.

Babasının o gece beni gitmeme izin vermesi çok kolay geldi, özellikle de örgüt Sutton'ın dediği kadar Andersonları nefret ediyorsa. Eğer onun müdahalesi olmasaydı, keşfim ölümümle sonuçlanabilirdi, kim bilir grup faaliyetleri dışında beni öldürmeye çalışıp bunu kaza gibi göstermeye çalışmazlar?

Gözlerim Sutton'inkilerle buluştu ve dişlerimi sıktım. Benim onun Bakire'si olmamı *istemiyor*, ama başka bir seçeneği olmadığını düşünüyor.

Ve belki de başka seçenek yoktur.

Belki de sahip olduklarımla yetinmeli ve burnumu sokmamam gereken yerlere sokmayı bırakmalıyım.

Sutton'a babası hakkında konuşmak için ağzımı açıyorum, bu engeli başka bir şekilde aşmadan önce ortadan kaldırmak için, ama o anda elini başımın arkasına koyuyor. Beni bir kez daha öpüyor, bu öpücük bir öncekinden çok daha tatlı. Geri çekildiğinde, başparmağıyla yanağımı okşuyor, sonra beni kanepenin diğer tarafına oturtuyor.

Ayağa kalkıp mutfığa doğru giderken, mikrodalgaya bir şey attığını izliyorum. Birkaç saniye sonra, patlama sesleri havayı dolduruyor ve erimiş tereyağı kokusu burnuma geliyor, midem guruldamaya başlıyor.

Elinde birkaç kalın battaniye ve bir torba patlamış mısırla geri geldiğinde, ayağa kalkıp ona yer açtım.

Yastığına geri yaslanarak, ben ayrılmaya başlarken bana bir bakış attı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yurduma mı?"

"Sanmıyorum. Buraya gel ve benimle birlikte *Casablanca*'yı izle."

"

"*Casablanca* mı?"

"Biliyorsun mu?"

"En sevdiğim filmlerden biridir. Tüm klasik filmleri severim, ama bu filmi özellikle her ay yeniden izlerim."

O sırtıyor. "Senin benim için mükemmel olduğunu biliyordum. Hadi. Film maratonu yapabiliriz. Koleksiyonumda *My Fair Lady* ve *North by Northwest* da var."

Dudaklarımı yalayıp ona bakıyorum, sonra o televizyonu açtığında ekrana bakıyorum. Birkaç saniye içinde siyah-beyaz başlık ekranı beliriyor, ama ben hala tereddüt ediyorum.

Bu bir randevu mu? Halka açık yerlerde bir şey yapamadığımız halde, bunu gerçekten randevu olarak kabul edebilir miyiz?

Bir yanımda, umutlanmaktan korkuyor. Bu adamla daha ileri gitmenin sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağından korkuyor.

Belki de bu yüzden daha önce işlerin ilerlemesini engelledim. Her şey biraz fazla gerçekçi olmaya başladı ve ben hayal dünyasında çok daha rahatım.

Sutton öne eğilir, gözleri televizyonda, bileğimi tutar ve beni kanepeye çeker. Onun yanına düşerim ve o hemen üzerime bir battaniye örter, beni kendine doğru çeker.

"Bu artık bir rehine durumu," diyor ve bana bir avuç popcorn uzatıyor.

Ağzımı açıyorum ve bana birkaç tane yediriyor. Önceki his yok, bu yüzden bunu sınırlardan kaynaklandığını düşünüyorum. "Uyarıyorum, ben gerçekten kötü bir kriz müzakerecisiyim."

Gülümser, gözleri yumuşar. "Merak etme. Seni bırakmaya niyetim yok."

SUTTON

"PROFESÖR DUPONT," Iris Creighton, fırçasını iki parmağıyla tutarak sızlanıyor. "Dün akşamki toplantıya neden gelmediniz?"

Beynimin hangi toplantıyı kastettiğini anlaması biraz zaman alıyor — benim kaçırdığım Death's Teeth toplantıları değil, onun sekreteri olduğu Visio Aternae toplantısı.

İlki, Sabrina'nın Maiden olduğunu düşündükleri için, Maiden'ı tanımak bahanesiyle kaçınıyorum. Onları işimden uzak tutabildiğim sürece, Elle'yi koruyabileceğimi umuyorum, en azından dönem sonuna kadar.

Ondan sonra, Bakire töreni gerçekleşip bir öğrenci kurban edildikten sonra, gerçek seçimimi açıkladığımda itiraz etme fırsatları kalmayacak.

Visio Aternae'den hiç kaçınmıyorum, sadece dönem sonu yaklaştıkça kenara itilme eğilimindeler. Zaten oldukça kendi kendilerine yeten bir grup ve çoğu, Iris'in şu anda yaptığı gibi, benimle iletişim kurabilecekleri final oyununa yardım etmek için gönüllü oluyorlar.

"Bu yıl destekleyeceğimiz bir hayır kurumu seçtik," diye devam ediyor Iris, üzerinde çalıştığı arka plana ince çizgiler eklemek için eğilerek. "Eğlence Topluluğu Fonu. Sen onu çok seviyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "İyi işler yapıyorlar."

"Bak, Sabrina daha geniş bir kitleye hitap eden bir şey yapmayı önerdiğinde ona bunu söylemiştim. İnanabiliyor musun, uygun fiyatlı konutlara odaklanan bir kar amacı gütmeyen kuruluşun daha büyük bir etki yaratacağını düşünmüş!"

"Uh..." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sence Entertainment Community Fund ne yapıyor?"

Bana büyük mavi gözlerini kırıştırtıyor. "Tabii ki tiyatro yapımlarına finansman sağlıyor."

Yanımda duran Quincy düşük bir ısıık alar. "Belki de gelecek yıl kuruluşunun üyelerini incelemeyi düşünmelisin."

Yerimden kalkıp yüzümü ovuşturuyorum. "Yapamam. Biz davetle katılınan tek grup değiliz ve Avernia'nın şimdi her zamankinden daha fazla erişilebilirliğe ihtiyacı var."

O hiçbir şey söylemez ve ben de önümdeki işe yeniden odaklanırım, en azından denerim.

Visio Aternae üyelerinden geçen dönemki prodüksiyonun setlerini yeniden boyamalarını istemek, onlar azaltma, yeniden kullanma ve geri dönüşüme çok meraklı oldukları için oldukça kolay bir işti.

Ancak geçen sefer burada olanları göz önünde bulundurarak, oyunculara bir hafta izin verdim ve bir sonraki provada senaryodan sapmaları konusunda açık talimatlar verdim.

"Ne?" Quincy kollarını kavuştururken, omzumun üzerinden ona bağırarak sert bir bakış attım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorar.

Dönüp kaşlarımı çattım. "Bu setlerin doğru boyandığından emin olmak için."

Gözlük camlarının ardında gözleri kararır. Bana doğru bir adım atar ve burnunu köprücük kemiğime yaklaştırır.

Rahatsızlık hissi içimi kaplarken geri çekilirim ve ellerimi kaldırırm. Parmaklarım bugün uyuşmuş durumda, oyunun getirdiğı ek stres Raynaud sendromuma ve migrenime iyi gelmiyor. "Hey, dur, senden o şekilde hoşlanmıyorum."

"Oh, lütfen." O alaycı bir şekilde gülererek, tekrar dikleştii. "Noelle gibi kokuyorsun."

"Korkarım Noelle diye birini tanımıyorum..."

Çenesini sıkar. "Aptal numarası yapma, Dupont. Onun itibarını ve statüsünü riske atmakla çok cesursun."

"Bir Anderson olarak, bu zaten beklenen bir şey değil miydi?"

"Fury Hill ondan nefret ediyor diye onunla oynamak sorun değil mi sence? Tanrım, onunla uğraşırsan sana yardım etmeyeceğimi söylemiştim, ama sen gidip..."

Quincy'nin bileğini yakalayıp, onu koridorda sürükleyerek, başlarını çeviren ve susan öğrencilerden uzaklaştırıyorum. "Kız kardeşinin işlerini sınıf arkadaşlarının önünde ortaya dökmek çok uygunsuz bir davranış."

"Bana neyin uygunsuz olduğunu öğretmeye kalkma..."

"Onu seviyorum," diye ters bir şekilde cevap verip, bileğini salladıktan sonra bıraktım.

"Onu seviyorsun." Gözlerini kısarak beni dikkatle inceledi. "Yoksa senin için yapabileceklerini mi seviyorsun?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, Elle'in seilmek isteyen bir kişi olduğu ve biriyle bağ kurmak için ne gerekiyorsa hemen yapmaya hazır olduğu anlamına geliyor. Bahsettiğim o dirençlilik mi? O lanet olası bir kalkan. Kendi kalbini kırdığında onu takıyor ve ben bunun işaretlerini fark ediyorum. Daha çok gülümsüyor, sabahları derslerden önce kendi kendine şarkı mırıldanıyor, hatta ailelerimizi arayıp mesaj atıyor. Bu fırtına öncesi sessizlik... Fırtına, onun incinip herkesi dışladığı ve sonra sekiz yıl boyunca kimse onun başına gelenlerin gerçeğini bilmediğı fırtına.

"Ben..." Yutkunarak, bakışlarımı yere çevirdim. "Onu incitmek istemiyorum."

"O zaman, ne yapıyorsan onu bitir. Çok geç olmadan."

Beni iterek geçip, omzuyla bana çarparak kapıya doğru yönelir. Dönüp onun gidişini izlerim ve elleri itme çubuğuna uzanır uzanmaz konuşurum.

"Hayır."

Durup bana kötü niyetli bir bakış attı. "Hayır mı?"

"Duydun."

Kalbim birkaç kez düzensizce attıktan sonra, sırtını düzelterek kapıyı iterek açtı. "O zaman ikinizi de şikayet etmek zorunda kalacağım."

DİZLERİM TITREYEREK, sahne arkasında oturup Sabrina'nın Desdemona'nın kendi cinayetinin sorumluluğunu üstlendiği kusursuz bir okumasını dinliyorum. Adet dönemim bir hafta önce bitmesine rağmen bugün midem *çok* ağrıyor, bu yüzden sahnelerimi en sona alabilir miyiz diye sordum.

Perdelerin arkasından Sutton "kes" diye bağılıyor ve oyuncular sahne arkasına dağılıyor. Sabrina'nın güzel elbisesiyle köşeye doğru yürüyüşünü izliyorum, metal şişesindeki limonlu suyu yudumluyor.

Duvara dayalı boy aynasında gözlerimi ona takıyorum ve yüzünde okunaksız bir ifadeyle bana doğru dönüyor. Yaklaştıkça, tüm vücudum içgüdüsel olarak geriliyor ve sanki ona dokunmak beni tekrar o mağaralara sürükleyecekmiş gibi bacaklarımı içeri çekiyorum.

Yanımdaki kapalı giysi sandığına oturan Sabrina, elini açar ve uzun, neredeyse yarı saydam beyaz bir taş ortaya çıkar. "Bir özür," der ve nesneyi bana uzatır. "Seni orada başını belaya soktuğum için. Sizden oraya inmenizi istememeliydim. Duygusal travma için beni suçlasan da sana hak veririm."

O gece ikimiz de bu konuyu ilk kez gündeme getiriyorduk, sanki bu olay hiç olmamış gibi davranmayı tercih ediyorduk. En azından yüksek sesle.

"Uh... bu ne?"

"Aytaşı. Taş ocağında buldum." Nesneyi avucunda çevirerek, parmaklarıyla pürüzlü kenarlarını düzeltir. "Fury Hill, onlarca yıl önce, ham madencilik yapmaya başladı. Hızlı para kazanmanın bir yolu sanırım. Okul, çevre kaygıları nedeniyle bunu durdurdu, ama mineraller hala orada, bunun gibi güzel taşlar da dahil."

Yavaşça, taşı ondan alıp ışığa tutuyorum; neredeyse içini görebiliyorum. "Teşekkürler... Ama bu nasıl bir özür oluyor?"

"Lexington bana astroloji ve benzeri şeyleri sevdiğini söyledi..." "Astronomi."

"—bu yüzden, seni ilgilendiren havalı bir şey bulursam, belki bana daha olumlu bakarsın diye düşündüm." Omuzlarını silkiyor, mavi gözlerinin köşeleri kırışıyor. "Şimdi bunun tamamen saçma olduğunu anlıyorum, ama ne olacağı belli olmaz. Birçok insan, gökyüzü ile yeryüzü arasında göksel bir bağlantı olduğuna inanıyor."

"Yaşam ve ölüm," diyorum.

O, derin bir nefes alarak başını salladı. "Evet, o da var." Ellerini dizlerine dayayarak, omuzlarına dökülen saçlarının arasından bana baktı. "O partide olanlar için gerçekten üzgünüm, biliyorsun. Yemin ederim, orada ne olduğunu hiç bilmiyordum."

Parmaklarım soğuk taşı kavradı. "Ama Death's Teeth hakkında çok şey biliyormuşsun gibi görünüyordu."

"Fury Hill'de büyümekle ilgili bir sorun." Saçlarını geriye iterek içini çekti. "Anaokulunda, Primordial Ormanı'ndaki maskeli gölgelerin hikayelerini duymadan geçemezsin. Sonra, geçen dönem olanlar ve bunların örtbas edilmesi... Sanırım meraklandım. Bu konuda okumaya başladım."

Sutton'ın farklı sahnelerde oyuncuların duracağı yerleri işaretlediği sahnenin ön tarafına bakıyorum.

"Bizi o mağaraya sürükleyen adam... Onu tanıyor muydun?" "Hayır."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Sana tanıdık geliyor gibiydi."

Gözlerim yine sırt çantama kayıyor. Kafamı sallıyorum. "Muhtemelen başka bir lanetli deli. Kim bilir?"

"Daha garip şeyler de oldu. Bizi bıraktığı için mutluyum. O törenlerde neler olabileceğine dair oldukça baktan şeyler okudum."

Bizim kurban olduğumuzdan ya da benim gönüllü olduğumdan bahsetmiyor, bu yüzden gerçekte ne kadarını hatırladığını merak ediyorum

Daha fazla bilgi almak üzereyken, Sutton önden araya girer.

"Desdemona, tekrar hazırız."

O nefesini verir. "Başrol kadın oyuncu sen olmalıydın."

"Hayır." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bianca bana çok yakışıyor. Spot ışığını sen hak ediyorsun, bütün dönem boyunca profesöre bunun için yalvardın."

Gözlerinde bir şey parlar ve düşünürken dudaklarını sıkıştırır. "Biliyorsun, ben hiç istememiştim..."

"*Desdemona*." Sutton'ın sesi daha yüksek, daha sert ve bu otoriter ses tonunun bacaklarımı kasmaına neden olmasından nefret ediyorum.

O ayağa kalkıp perdelerin arasından tekrar geçerken, ben de onu takip ediyorum, kumaşa tutunarak sahneyi arkadan izliyorum. Salon sessiz ve karanlık, spot ışıkları oyuncuların üzerine odaklanırken, bir dizi gölgeyle kaplı.

Sabrina sahneyi geçerek Desdemona'nın ölümünü canlandırmak için geçici yatağa doğru ilerliyor. Herkes, sınıf arkadaşı tarafından yine boğulacakmış gibi davranılacağını bilmesine rağmen, yaklaşırken sergilediği zarafete hayran kalıyor.

Birkaç set tasarımcısı sahneyi yeniden düzenlemek için ortada çalışırken, Othello monologuna devam eder, sanki Desdemona'nın yatak odasına girip onu sadakatsizlikle suçlayacakmış gibi hareket eder.

"Yine de ölmeli, yoksa daha fazla erkeği aldatacak. Işığı söndürün, sonra ışığı söndürün."

Son cümleyi bitirmeden, sahneye yöneltilmiş spot ışıkları söner ve bizi tam bir karanlığa boğar. Aynı anda, bir çığlık ve ardından gelen bir çarpma sesi salonun içinde yankılanır, korku kafatasımda yankılanır.

"Ne oluyor?" Sutton'ın sesini duyuyorum. Işıklar tekrar yanmayınca içinden küfrediyor ve duvarın üzerindeki acil durum düğmesine doğru koşan ayak seslerini dinlerken hepimiz panik içinde fısıldıyoruz.

Saniyeler sonra, projektörler odayı soluk bir ışıkla aydınlatır ve rahatlama dalgası üzerimize çöker.

Ta ki biri tekrar ılık atana kadar. Set tasarımcılarından biri çukura eğildi, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle.

"Profesör, abuk gelin! Sabrina yaralandı!"

Herkes onların bulunduğu yere koşar ve gözlerden uzak alana bakar. Sabrina bir şekilde sırt üstü yatmaktadır ve geniş, boş gözlerle kirislere bakmaktadır.

Başının altında kan birikmiş, saçlarını ıslatmış.

Midem bulanıyor, bir terör kasırgası gibi.

"Aman Tanrım!" diye bağıırır biri ve oda çılgınlığa sürüklenmeye başlar.

Percy, nefes nefese çukura tırmanır ve ona uzanır. "Hayır, dur!" derim, onu durdurmak için kendimi zorlayarak. "Kafa travması olan birini hareket ettiremezsin.

Kafa travması olan birini hareket ettiremezsin. Birisi ambulans ve kampüs polisini ağıırmalı."

"Sabrina, konuşabilir misin? Ya da bizi duyabiliyor musun?" diye sorar Sutton.

Ağzını açar, ama ben çukura atlarım ve diğerlerini kenara iterim. Ellerim titriyor ve gözlerinden bakışlarımı ayıramıyorum.

"Kaydım," diyor, kolunu kaldırmaya çalışırken kıvranıyor. "Acıyor."

Percy'yi işaret ederek, hala ondan gözlerimi ayırmıyorum. Gözlerimi ayırmıyorum — ayırmaya çalıştığımda göğsümün içi yanıyor. "Kampüs polisini ağıır. Buraya onu tedavi edecek birini ağıır. Hemen."

Sutton üstümüzde duruyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. Sessizce destek olmaya çalışır gibi bana çok yakın duruyor, ama ben onu da uzaklaştırıyorum.

"Ona biraz rahat verin," diye bağıırıyorum, bir saniye dönüp izleyen sırtlanlara kötü bir bakış atıyorum. "Onu hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi izlemeyi bırakın ve ekipmanınızın ne sorunu olduğunu bulun."

"Ses kontrolünde bu ışıkları baştan sona kontrol ettik, değil mi?" diye sorar Sutton birine, ama ben Sabrina'nın vücudunu koruyucu bir şekilde kucaklamış durumdayım ve kimin sorduğunu görmek için hareket etmek istemiyorum.

Yanağından bir damla gözyaşı süzölüyor. "İyi olacak mıyım?"

Tam olarak emin olmasam da, başını sallayarak parmağına dokunuyorum. Babamın bize kafayla ilgili öğrettiğı en temel bilgileri kullanıyorum.

yaralanmalar. Başka hangi belirtilere dikkat etmem gerektiğini veya onun nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyorum. Ama yine de onu sakinleştirmem gerektiğini hissediyorum, çünkü bilincini kaybetmemesi için göz teması kurarken, artık oditoryumda değilim — ben, İlkel Ormanda kaybolmuş, çaresiz bir on yedi yaşındaki kızım.

Düşünmeden tepki verip başka birini o göle gönderen bir kızım. Bir daha geri dönmeyen birini.

Önümdeki ceset Sabrina değil, sanki sudan çıkmış gibi bağlanmış ve sıırıslıklam olmuş, hırpalanmış, hareketsiz bir adamın bedeni.

Belki de bu yüzden harekete geçtim, Sabrina'yı benzer bir kaderden kurtarma ihtiyacı göğsümde o kadar güçlü bir şekilde yükseldi ki, öylece durup izleyemedim. O gecenin tekrarı — her zaman olduğu gibi lanet olasıca işe yaramaz olduğum — bir daha yaşanamazdı. Bir daha olmazdı.

Ya da belki de, karanlık salonun sıralarına baktığımda, acımasız şiddetle yüzü parçalanmış bir adamın silüetini gördüğüm ve bunun benim *hatam* olduğunu bir şekilde bildiğim içindir.

Yine.

"VE SABAH TABURCU EDİLECEK Mİ?" Dean Bauer, Sabrina'nın durumunu anlatırken, telefon kulağıma yapışık, ön kapıma bakarak duraksıyorum. Bir beyin sarsıntısı ve çukura düşerken müzik sehpasından birine çarptığı için birkaç dikiş atılmış - açıkçası, hepimizin beklediğinden çok daha hafif.

"Evet, annesi geceyi burada geçirecek. Onu sadece gözlem altında tutuyorlar. Taramalarda düşme nedeniyle iç kanama veya şişlik belirtisi görülmedi, ama yönetim kurulunun emin olmamızı istediğini biliyorsun."

"Dava açılmasını önlemek için her şeyi yaparlar," diye mırıldandım. Bu yüzden burada olan her şeyi örtbas etmeye bu kadar hevesliler - tüm cinayetler ve kayıplar, doğaüstü olaylar, kampüs örgütleri arasındaki adaletsizlikler ve dışlayıcı uygulamalar.

Avernia, Fury Hill'in işleyişini sağlayan yağlanmış bir çark ve bu dengeyi ancak insanlar perde arkasında çok çalışarak sağlayabiliyor.

Aksi takdirde, okulun artık faaliyet göstermeyeceğinden eminim. Kurucuları yolsuzluğun merkezinde olmasalardı, okul muhtemelen kurulduğu günden çok daha ötesine geçemezdi.

Telefonu kapatıp uzun bir nefes aldım ve ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak antreden çıktım. Elle dizlerini kendine çekip kollarını sıkıca sararak kanepemde oturmuş, boşluğa bakıyordu.

Işıklar kapalı, sadece sehpa ve yan sehparın üzerinde mumlar yanıyor ve soluk tenine gölgeler düşürüyor. Alevlerle çevrili haliyle daha da nefes kesici görünüyor.

Quincy'nin uyarısı zihnimde yankılanıyor, parlak kırmızı bir alarm ona gitmesini söylememi istiyor. Hayatlarımızı mahvetmeden önce bu öğrenciyle bu şekilde ilgilenmeyi bırakmamı söylüyor, ama yapamıyorum.

Siktir et, istemiyorum.

"İyi haber, Fury Hill Medical'ın nöroloji ekibi Sabrina'nın iyileşeceğini tahmin ediyor," diyorum ve kanepeye doğru ilerliyorum. "Kötü haber ise, bir gece hastanede kalması gerekiyor, ama her şeyi göz önünde bulundurursak..."

Elle'nin yanına uzanarak, kolumu minder sırtına uzatıp çenesine dokunarak yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Bu harika," diyor, dokunuşumdan uzaklaşarak. Eteğindeki gevşek bir ipliğe bakıyor, parmağına sarı p kumaştan koparıyor.

Onaylayarak mırıldanıyorum, tekrar bana dönmesini bekliyorum. Her zamanki gibi kollarımın arasına sığınmasını ya da en azından bana yaklaşmasına izin vermesini bekliyorum.

Bir santim öne doğru kayınca, boğazını temizler ve uzaklaşır. Alnımda reddedilme hissi belirir ve gözlerimi kısarım.

"Ne yapıyorsun?"

Yutkunur, bakışları şimdi sehpaye yönelir. "Hiçbir şey? Sadece burada oturuyorum."

"Benden uzaklaşmak için neredeyse koltuktan düşüyorsun." Durup, ellerimi dizlerimin üzerinde düzelttim. "Bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Sadece... düşünüyordum."

Göğsüm sıkışır. Göğüs kaslarımdaki ağırlı yeri ovuştururum, omurgamda bir korku dalgası yayılır. Ya Quincy onunla çoktan konuşmuşsa?

"Tamam. Ne düşünüyorsun?" Gerçekten bilmek istemememe rağmen, zorla soruyorum.

Parmaklarını açar, sanki kendi vücuduna ait değilmiş gibi onlara bakar. "Sence aramızdaki şey nedir?"

Boynumun arkasını kaşıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce söylemiştin, değil mi? Bu... Normalde böyle şeyler yapmazsın. Tanıştığımız andan itibaren aramızdaki bağın bir şekilde *farklı olduğunu* hissettim. Sanki... kader gibi, ya da bilmiyorum." Yanakları parlak pembeye döndü. "*Kader* değil belki, ama senden uzak durmanı engelleyen bir şey?"

"Evet."

"Buna... gerçekten inanıyor musun?" Daireye döndüğümüzden beri ilk kez bana bakıyor, gözleri uzaklarda. "Daha büyük güçlerin iş başında olabileceğine ve ne kadar direnmeye çalışsak da bir noktada yine de yollarımızın kesişeceğini mi düşünüyorsun?"

"İnanmasaydım, aynı fikirde olmazdım," diyorum, çenesini avuçlayıp ellerimi saçlarına kaydırarak. "Evet, inanıyorum. Kader, alın yazısı, kismet..."

—ne isim vermek isterseniz. Bir an bile olsa bunun kaçınılmaz olmadığını düşünmüyorum."

"Ya bu doğru değilse? Ya benim için her şeyi riske atarak kendini daha iyi hissetmek için kendini kandırıyorsan?"

Biraz gergin bir şekilde nefes verdi ve ben onun paniklediğini bir an geç fark ettim. Neye paniklediğini tam olarak bilmiyorum ama onun bu kadar tedirgin olması beni tamamen rahatsız etti.

"Senin buna değer olduğunu düşünmeseydim hiçbir şeyi riske atmazdım."

Alt dudağını ısırır, yanakları kızarır. "Ya bu okul bizi böyle düşünmeye zorluyorsa? Avernia'nın öğrencilerinin düşünceleri ve hatta eylemleri üzerinde etkisi olduğu açık, o zaman ne..."

"Beni bilinçli kararlar alabilen bir adam olarak görmüyor musun? Eğer seks isteseydim, Elle..."

"Yapabilirdin, evet, biliyorum." O, sert bir bakış attı. "Ama ya..."

"Bütün gün varsayımlarda bulunabiliriz, ama sonuç yine aynı olur. Ben yine seni isterdim, sen de yine beni isterdin."

Kafasını sallayarak alnını alnıma yaslar.

Onu nazikçe iterek kanepeye yatırıyorum ve üstüne çıkıp elimi yan tarafına kaydırıyorum. Titriyor, elimi süveterinin kenarından kaydırıp düz karnının üzerine koyduğumda dokunuşumu kabul ediyor.

"Elle." Yüzündeki bir saç telini çekip kenara atıyorum.

Gözlerini sıkıca kapatır, titreyerek nefes alır. Göz kapaklarının köşelerinden iki damla gözyaşı sızar, ben de eğilip onları öperek silerim.

"Asıl sorun ne, baştan çıkarıcı kadın?" diye fısıldarım, alnımı alnına dayayarak. "Konuş benimle."

"Korkuyorum."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir ve geri çekilirim. "Benden mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Her şeyden. Provalarda birdenbire tuhaf şeyler olmaya başladı. Death's Teeth yüzünden tehlikede olduğum söyleniyor. İnsanlar soyadım yüzünden benden nefret ediyor. Ne yaptığımı bilmiyorum, geleceğim için gerçek bir planım yok ve... uzun zaman önce yaptığım bir şeyin başıma bela olacağından korkuyorum."

"Yaptığın bir şey," diye tekrar ediyorum, başımı yana eğerek. "Eski sevgilin gibi mi? Bahsettiğin o aptal yönetmen..."

"Hayır," dedi. "O kesinlikle beni yakalayacak. Bunu uzun zaman önce kabullendim."

Gerginlik kaslarımı sarar, onları o kadar gerginleştirir ki hareket etmek zorlaşır. "Eğer sana yaklaşırsa, onu öldürürüm."

Bu onu güldürüyor. "O oldukça saygın bir yönetmen, biliyorsun."

"O bir hiç." Eğilip, köprücük kemiğine nazikçe bir öpücük konduruyorum, her kelimeyle, her öpücükle, onu yanımda tuttuğum her an, mezarımı daha da derinleştirdiğimin farkındayım. Ama durduramıyorum kendimi.

Sonunda, parmakları başıma gelir ve saçlarımın uçlarını kıvrır. Dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini içimden haykırmak isterim, çünkü çaresizliğim biraz acınasıdır.

"Oyun hakkında endişelenme," diyorum, dudaklarımı boynuna doğru kaydırarak. "Sabrina iyileşene kadar yedek oyuncu devreye girecek ve her şey planlandığı gibi devam edecek. Her şey yolunda gidecek. Death's Teeth'e gelince..."

Onlar hakkında söyleyecek iyi bir şeyim yok, ama önceki düşüncem hala geçerli.

Onları da öldürürdüm.

Ona zarar vermek isteyen herkesi. "Her şey yoluna girecek," diyorum.

Cevap vermez, bunun yerine ben bir öpücük için eğildiğimde bana doğru yükselir, bu gecelik konuşma biter.

TERLEMİŞ VE TITREYEREK, kendimi bir kabustan kurtarıyorum — yanan et ve kanın taze kokusundan ve oyulmuş gözlerden, beni onları tüketmem için yalvaran gözlerden.

Uyanırken boğazım sıkışır, sıırılsıklamım ve kalbimi kontrol etmeye çalışıyorum, sanki göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Yatak odası karanlık, yüzümün önüne elimi kaldırırsam bile göremiyorum — sadece hala orada olduğundan emin olmak için. Parmak uçlarımin kenarlarında uyuşma hissediyorum ve hissi geri kazanmak için göğüs kasımı dairesel hareketlerle ovuyorum.

Isı yan tarafıma sızıyor, kısa nefesler köprücük kemiğime çarpıyor ve bir an için geriliyorum. Elimizi uzatıp, avucumu yumuşak saçlarının üzerinde gezdiriyorum, yüzünün yan tarafına kaydırıyorum, uzun zaman önce öğrendiğim hatlarına kendimi alıştırıyorum.

Ona gerçekten dokunmama izin verilmeden önce.

Teknik olarak buna izin verilmiyor, ama burada, evimin gizliliği içinde, en azından rol yapabiliriz.

Uykusunda daha yakınlaşmaya çalışarak kıpırdanıyor; baldırı belime dolanıyor ve sıcak küçük amcığı kalçama değiyor. Birdenbire, ince bir tişört ve pamuklu külotla yatağıma tırmandığının farkına varıyorum ve orada yatarken kendimi toplamaya çalışırken, daha önce hiç bu kadar bir şeyi arzulamadığımı düşünüyorum.

Elle söz konusu olduğunda, şehvetli arzu yeni bir şey değil, ama şu anda, vücudum onun yakınlığında titriyor, hala yarı uykulu ve ona tamamen kapılmış durumda.

Ellerimi yüzümün üzerinde gezdirip nefes vererek yatağına uzanıyorum. Kalbim göğüs kafesimin arkasında düzensiz bir şekilde atıyor ve yavaşça nefes alırken onun kokusunu alıyorum — bal, vanilya ve cildine yapışmış hafif bir tuz kokusu.

O tekrar hareket edip bacaklarını bana şehvetle sürtünce, onu uyandırmak için yanağını çimdikliyorum. Bir an sürüyor; dirseğiyle kendini itiyor, bir eli külotumun kenarının hemen üzerinde duruyor.

Rahat hissetmek için fazla yakın.

"Ne var?" diye soruyor, sesi uykudan boğuk çıkıyor.

Siktir, çok seksi. Silueti bile sikimi zonklatıyor, serbest kalmak için can atıyor.

"Hiçbir şey, bebeğim. Yatağa geri dön. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Kafasını sallar ve yatmaya başlar, ama eli aşağı kayar, çok aşağı, onu bekleyen öfkeli ereksiyonun üzerinden geçer.

O duraksarken, parmaklarını üzeri m d e tutarken dişlerimi sıkıyorum. "Elle..."

"Kabus mu gördün?"

İnanılmaz bir kahkaha çıkıyor içimden. "Ben çocuk değilim, baştan çıkarıcı kadın. Uyku alışkanlıklarımı dert etmene gerek yok."

"Seks kötü rüyaları uzak tutmaya yardımcı olur," diyor yumuşak bir sesle. "Ben iyiyim, gerçekten..."

Külotumu sertçe sıkıldığında, kötü bir küçümseme sesini çıkardım. Bu küstah küçük velet ne yaptığını çok iyi biliyor ve bu sefer istediğini elde etmeye kararlı görünüyor.

Güvensizlikten dolayı onu reddediyorum - bir kez o adımı attığımızda, aramızda parıldayan alevlerin söneceği düşüncesinden. Ya da herhangi bir karşılaştırma çok yakından hissedilecek ve ben bunu yapamayacağımdan.

Ama o tiksinti, başkası bana dokunduğunda ya da ben başkasına dokunmaya çalıştığımda devam eden o mutlak dehşet hissi, o söz konusu olduğunda tamamen yok oluyor. Fiziksel bir bağ kurmak konusunda hiç tereddüt etmiyorum, hiç etmedim de. Tanıştığımız ilk gecedan beri.

Bunun bir anlamı olmalı. Şu anda bile, hayallerimin ve geçmişimin ağırlığı omuzlarımda dururken, beni tam bir utanç sarmalına çekmeye çalışırken, gerçekten odaklanabildiğim tek şey bunu ne kadar çok istediğim.

Onu istiyorum.

Bu yüzden, dizini yatak üzerine kaydırarak bana binmek için eğildiğinde, onu durduruyorum.

O, memnuniyetle mırıldanarak kucağıma yerleşir ve tırnaklarını göğsümde aşağı doğru sürükler. Hareket ederken amını bana sürter ve ustaca gömleğimin düğmelerini açar. Her düğmeyi deliğinden çıkardığında, sanki derimin altındaki tendonları koparıyor ve dokunuşuna boyun eğdiriyormuş gibi hissediyorum.

Hepsini açtıktan sonra, gömleği bir kenara itip eğilerek meme ucunu yalar. Hassas meme ucu sertleşir ve o da onu ısırarak karnıma sıcaklık dalgaları gönderir.

Eli benim ortama doğru kayıyor ve pijama pantolonumun bel kısmının hemen üzerinde duruyor.

Uyarı yapmadan geri çekilir, üzerimden ve yataktan kalkar ve odanın diğer tarafına koşar.

Nabzım düzensizleşir. "Elle?"

"Bir saniye bekle," der ve bir an sonra, kibritin çakmağına sürtünme sesi havayı doldurur ve komodininin yanında durduğu yerde bir alev belirir.

Birkaç mum yakar, yatağın yanındaki komodinin üzerine koyar ve sonra alevi söndürür.

O üzerime çıkıp beni yukarı çekerek gömleğimi omuzlarımdan çıkarmak için uğraşırken ben homurdanırım.

"Seni görmek istedim," diye mırıldanıyor, dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirip beni yatağına geri itiyor.

"İyi karar." Ellerim kalçalarını bulur, sıkıca sıkar ve sonra içe doğru hareket eder. Başparmaklarımla uçlarını külotunun lastiğinin altına kaydırırım, onu ondan koparmak için duyduğum dürtüye zar zor direnirim.

Mum ışığında, o muhteşemdir. Beni delirtmek için dünyaya gönderilmiş, ruhani bir tanrıça.

Kalçalarını kaydırarak amını benim uzunluğum boyunca daha kolay kaydırduğunda, keskin bir nefes alıyorum. Beyaz sıcak bir ihtiyaç göğsüme dökülüyor, boşluğu ahlaksız fantezilerle dolduruyor.

Dik oturarak, komodine eğilir ve mumlardan birini alır. Mum yanarken, beyaz mum çubuğun üzerinden parmaklarına ve karnıma damlar.

İlk yanma hissi içimi kapladığında tıslarım, ama o mumun başka bir noktaya değmesi için yukarı doğru kaydırınca anında soğur. Bu sefer mum göğsümün ortasına düşer ve o, kumaşla kaplı sikime yavaşça bastırarak bağlantıyı vurgular.

"Bu iyi hissettiriyor, değil mi?" diye soruyor kalın, alçak sesiyle.

Konuşursam kendimi tutamayacağımdan korkarak başımı sallıyorum. Uzuvarlarımdaki kaslar gergin, sınırlarına kadar gerilmiş ve serbest kalmak için can atıyor.

O eğilirken mumu yukarı kaldırıyor ve dizlerime doğru kayıyor. Ağzıyla dişlerini bel bandıma geçiriyor ve serbest eliyle onu aşağı çekmeye çalışıyor.

Sadece bu görüntü bile o kadar erotik ki, izlerken neredeyse boşalacağım. Onun için bu kadar deli olmam utanç verici.

Elle tekrar ayağa kalkar ve mumu kalçalarımın üzerine tutar, balmumu pelvisime damlatır. Vücudum yataktan kalkar, balmumunun ısısı tüm vücudumu ateşe verir.

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirir, etrafımızda dans eden gölgeler tarafından neredeyse örtülür. Hızlıca hareket ederek mumunu elinden kapar ve onu sırt üstü yatırıp üstüne çıkarım.

Kurnaz bir gülümsemeyele bacaklarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Pantolonum giyinik olmadığı için, aramızda ne kadar az kumaş olduğunu ve onun bana ne kadar ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyorum.

Gömleğini çıkarır, sırt üstü yatarken göğüsleri sallanır ve giysiyi yere atar. Kollarını birleştirip, kirpiklerini kırıştırarak göğüslerini yukarı ve dışarı doğru iter.

Hızla kıyafetlerimi çıkarıyorum.

"Beni işaretlemek istemiyor musun?" diye sordu tatlı, yumuşak bir sesle, o kadar kızarmıştı ki bayılacağım sandım.

"Bir sürü şekilde," diye cevap veriyorum ve mumu yenisiyle değiştiriyorum, bu seferki kırmızı. Mumun bulunduğu kavanozu nazikçe eğiyorum, mum onun pürüzsüz, soluk tenine sıçradığında dişlerimden hava çekiyorum ve o da düşük bir inilti çıkarıyor.

Aynı şekilde, göğsüne dairesel çizgiler ve çarpı işaretleri çiziyorum. Bitirdiğimde, nefes nefese ve kanla kaplıdır. Kan hızla kurur, ama kanla kaplı, vahşi ve daha fazlasını bekleyen görüntüsü, zihnimden kolayca silebileceğim bir görüntü değildir.

Belki de hiç.

"Sen..." diyorum, nefes nefese, mumu üfleyip yere atıyorum. Ellerimi mumun üzerinde gezdirip, göğüslerini avuçlarımın içine alıyorum. "...bir hayalsin, tentatrice. Je suis amoureux de ta perfection."

Cümlenin sonunda biraz öksürüyorum, ne dediğimi tam olarak anlamadan farkında olmadan itiraf ettiğimi bir an geç fark ediyorum.

O nefesini keser, parmaklarını benimkilerin arasına geçirir ve ben de o bu harekete eşlik ederken onu tamamen sıkarım.

Balmumu, sanki vücudunu bir kalıba dökmeye çalışır gibi, cildinde sertleşir. Gözlerime bakar, gözlerinde açlık parlar. "Daha fazla mı?"

"Balmumu mu, sözler mi?"

"Kelimeler. Lütfen. Seni duymak istiyorum."

Mırıldanarak eğilip dilimi boğazının çukurundan çenesine kadar yukarı doğru sürüklerim. "Tu as un goût incroyable. Je veux me régaler de toi pour le reste de nos vies."

Dişlerimi çenesinin alt kısmına geçirerek, pozisyonumu değiştirip, penisimi onun vajinasına sürüyorum. O, sessiz bir yalvarışla bacaklarını bana sıkıca dolayarak küçük bir inilti çıkarıyor.

Parmaklarım uyluklarını yukarı doğru kayıyor, onu hala örten kumaşı hissedene kadar ilerliyor. İki parmağımla ıslak merkezini buluyorum, külotunun dikişini yavaşça yukarı doğru kaydırıyorum, en ufak dokunuşta nasıl kıvrandığını zevkle izliyorum.

"Tu es belle."

Bunu ne kadar çok istediği sarhoş edici. Ona dokunmak, onu öpmek, onun içinde olmak için ne kadar can attığımı. Küçük bir ön sevişmeden ne kadar ıslandığını, vücudunun bana ait olduğunu açıkça belli ettiğini.

Siktir.

Bu doğru değil, ama böyle hissediyorum.

Elle'yi kendime ait etmek istiyorum - sonsuza kadar, tüm sonsuzluk boyunca. Kurallar ve geçmişler siktir olsun.

Onun içine o kadar derine gömülmek istiyorum ki, beni dışarı atması için birden fazla ömür geçmesi gerekecek. Onu derimin altına, kanımın içine, içimi tüketmesini istiyorum.

"Dis s'il te plaît." Külotunu yana çekip, ıslak kıvrımlarının arasına daldım, klitorisini okşadım ve girişine yaklaştım. "Lütfen de, bebeğim."

"Fransızca'da nasıl denir?"

"Ne kadar çok istiyorsun?"

"Çok istiyorum." Boğazından boğuk bir ses çıkar. "Tek düşündüğüm bu. Beni tekrar tekrar doldurman, ben tatlı, ağlayan bir enkaz haline gelene kadar."

Göğsüm ısınır. "Je t'en supplie."

"Je t'en supplie," diye tekrarlar, dudaklarını yalar. Tekrar söyler, bu sefer daha çaresizce. "Je... t'en... supplie."

Eğilerek, ağzımı onun ağzına eğdiğimde, aynı anda iki parmağımı amına sokuyorum, onun spazmları ile gelen ani sıcaklık ve sıkılık beni inlemeye zorluyor. O sesimi yakalıyor, dilini benimkine sürterken onu yutuyor, elleri saçlarıma dolanıyor.

Onu her öptüğümde, sanki dünya bir anda durup yeniden başlıyor gibi hissediyorum. Sanki zaman zorla durmuş, nefes almamız ya da denerken ölmemizi bekliyor gibi.

Dişlerimiz gıcırıyor, bağlantı daha aç ve daha muhtaç hale geldikçe sürtünüyor ve aniden yaptığımız şey yetersiz geliyor. Düşük bir homurtuyla dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, kalçalarının arasına girip dilimi de karışıma ekliyorum, sanki çöldeki tek su kaynağıymış gibi amını yalıyorum.

Elleri saçlarımanın köklerini çekerken, kalçalarını yüzüme doğru iterek zevke ulaşmaya çalışıyor. Parmaklarımı kısa, kıvrımlı hareketlerle pompalıyorum, vücudunun hareketlerini takip ediyor ve beni lanet bir mengene gibi sıkıca kavrayan şeyin tam olarak ne olduğunu fark ediyorum.

"Siktir," diye inliyorum, onun kaygan, hassas tenine. "Tu as un goût si doux."

"Oh, lanet olsun. Sutton..." Kalçaları daha fazlasını arayarak yukarı doğru kıvrılır ve ben ön kolumu kullanarak onu yatağa geri bastırırım.

"Ağzım senin üzerindeyken bana bak, yoksa dururum," diyorum ona, klitorisini emerek.

O çığlık atar, gözleri benimkileri ararken saçımı acımasızca tutar. Üçüncü parmağımı da eklerim, kıvrıp masaj yaparım ve dilimi de parmaklarımanın yanına sokarım. Serbest kolumla dirseğimi onun uyluğuna dayayarak bacaklarını açık tutarım ve o titreyen sinir demetine sert sekizler çizerim, tüm vücudu titremeye başlarken onu amından izlerim.

Ancak o orgazm olmaya başladığı anda hareketlerimi yavaşlatıp onu uçuşumun kenarından geri çekiyorum. Göğsünden hayal kırıklığı dolu bir homurtu çıkıyor ve ben tekrar başlıyorum, okşayarak, emerek ve ovuşturarak onu tekrar tekrar orgazma ulaştırıyorum.

İkimiz de terden sırılsıklamız. Görüşüm bulanıklaşıyor, arzularım zihnimi kaplıyor ve ona ne kadar iyi hissettirebileceğim dışında tüm düşüncelerimi engelliyor. Şu anda vücudumun tek istediği bu.

"Sutton," diye sızlanıyor Elle, güzel ela gözlerinde gözyaşları birikiyor.

"Lanet olsun, işte orada," diye ikna ediyorum, o sıkılaştıkça midem şiddetle kıvrılıyor ve kan dolaşımımı kesiyor. Bu sefer yavaşlamıyorum, parmaklarımın etrafında onun gelmesini hissetmek için çok çaresizim. "Bırak kendini, bebeğim. Benden ihtiyacın olan her şeyi al. Parmaklarım senin içindeyken çok mükemmel ve güzelsin. Seni bu kadar iyi hissettirdiğim için bir ödülü hak etmiyor muyum?"

Ağzı, ruhu parçalayan bir iniltiyle açılır, yarı dua, yarı savaş çılgılığı. Sertleşir, kontrolsüzce titrer, amı o kadar sıkı kapanır ki beni neredeyse dışarı iter.

Sırtı kavislenince göz teması kopar, ama ben bunu yüksek sesle belirtmem. Bunun yerine, o uzanıp bileğimi tutup beni durdurana kadar, son kasılmasını da çıkarana kadar pompalamaya devam ederim.

Yavaşça geri çekilirim, üç parmağımı dilimin arkasına koyar ve onları temizleyerek emerim. Onun terinden gelen hafif misk kokusuyla karışan uyarılmasının tadı beni kaya gibi sertleştirir ve üzerine eğilirim, elimle ağzımı silerim ve sonra ellerimi onun başının iki yanına koyarım.

Nefesi kesilmiş ama zayıf bir gülümsemeyi başarır. "Bunda çok iyisin. Kimse daha önce..."

Yüzümü buruşturarak, ağzını kendi ağzımla kapatıyorum, dilimi onun diline değdiriyorum. Kendini tadararak inliyor ve başının arkasına avuçlarını koyarak beni kendine yaklaştırmaya çalışıyor.

"Benim yatağında olduğunda başkalarından bahsetme," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ellerime, yüzüme boşaldın... bu da seni benim yapar. Anladın mı?"

"Sanki dönem başından beri senin olmadığımı söylüyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" Kolumu belinin altına kaydırarak, onu tekrar üstüme çeviriyorum, penisim öfkeyle aramızda sallanıyor. "O zaman kanıtla."

Mırıldanarak beni bacaklarının arasına yönlendirir, yavaşça ileri geri kayar. İç çamaşırı hala bir engel oluşturuyor, ama tamamen ıslanmış durumda, sürtünme beni her zamankinden daha sert hale getirirken hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

"Komodinde prezervatif var," diyorum, uyluklarının üst kısmını kavrayarak. "Bir tane al ve bana tak."

"Onları elinin altında mı tutuyorsun?"

"Şey, normalde hayır." Yüzüm kızarır. "Ama hazırlıklı olmak istedim, olur da... bilirsin. Bunu seninle yapmak zorundayım."

Tereddüt eder, alt dudağını dişlerinin arasına alır.

Dirseklerimin üzerine oturup başımı eğiyorum, yüzünde garip bir ifade belirliyor. "Hey," diyorum, yanağını avuçlarımla kavrarken. Dönüyor, saçlarını salıyor, kendini benden koruyor. "Ne oldu?"

Nefes verip yutkunur. "Buna gerek kalmayacağını umuyordum."

Birkaç mum fitilinin hafif çıtırtıları dışında, sessizlik üzerimize çöküyor. Burun deliklerim genişliyor, penisim o kadar şiddetli atıyor ki, boğazımda hissediyorum.

Elle bana bakar, gözleri aşağıya doğru bakar. "Sadece... şey, her yeni partnerim olduğunda test yaptırıyorum ve ben iyiyim... eğer istersen."

"Seni korunmadan sikmek istersem mi?" Daha dik oturarak burnumu köprücük kemiğine dayadım ve derin bir nefes aldım. "Beni öylece içeri alır mısın?"

"Eğer sen de..."

"Her dönem sağlık kontrolünden geçiyorum. Avernia fakültesi politikası. Endişelenecek bir şey yok."

O başını sallayarak omuzlarımı tutup beni geri itti. "O zaman... evet. Sana güveniyorum. Ve bildiğimiz gibi, doğum kontrol hapi kullanıyorum."

"Ergenlik çağından beri düzenli olarak."

Tanıştığımız geceki saçmalıklarını tekrarlamam onu gülümsetir. "Aynen öyle... ve aramızda hiçbir engel olmadan seni hissetmeyi gerçekten çok istiyorum. Lütfen?"

"Tanrım, Elle. Beni öldüreceksin, biliyor musun?" Onun başını sallaması benim sonum oldu; parmaklarımı iç çamaşırına geçirip çektim, kumaşın yırtılmasını bekledim. Hiçbir şey olmadığında, kaşlarımı çatıp kumaşa baktım. "Bu da ne böyle, bir tür iffet kemeri mi?"

"Senin ağzını benimkinden uzak tutmakta pek başarılı olamadı..."

"Neyse. Kalk ve onları çıkar ki bunu içine sokabileyim." O aceleyle soyunurken, ben de kendimi yumrukluyorum ve o, damlayan amını tam benim ucuma yerleştirerek kucağıma geri yerleşiyor.

"Yavaş ol," diyor, elini benimkinin üzerine koyarak onu yönlendirmek için yardım ediyor.

"Bunu yapabilirsin, bebeğim."

Alaycı bir şekilde güldü. "Biliyorum, izci çocuk. Sadece içime girer girmez boşalmanı istemiyorum."

"

"Ne kadar çabuk boşalırsam," diye homurdanarak, omuz kemiğini emmek için başımı kaldırıyorum, "o kadar çabuk seni doldurabilirim, sonra seni ters çevirip tekrar yapabilirim. Ve tekrar. Çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım, baştan çıkarıcı kadın, bu yüzden bol bol dayanıklılığım var."

"Oh." Pembe renk göğsüne yayılır, meme uçlarını sertleştirir.

Ellerimi hareket ettirip yönü ona bırakıyorum — en azından bir anlığına. Ben kollarımı ona dolarken o benim ucumu yönlendiriyor ve tek bir sert çekişle tamamen içeri giriyorum, o kadar derin ve sıkı ki, o düşük, hedonistik bir inilti çıkarırken ben bir anlığına bayılıyorum.

"Siktir," diye inler, cildimi tırmalayarak, muhtemelen izler bırakarak. "Bu yavaş değildi."

"Yavaş olmasını istemiyorsun," diye kulağına fısıldıyorum. "Sert ve hızlı olmasını istiyorsun. Sert, acımasız bir sahiplenme istiyorsun, daha azını değil."

Kalçaları seğirir ve beni geri iter, ellerini göğsümde tutar. "Böyle mi sahiplenmek?"

Kalkar, beni neredeyse kendinden uzaklaştırır ve sonra tekrar sertçe aşağı iner. Heyecan boğazıma kadar yükselir, beni boğar.

Sessizce homurdanarak öne eğilir, ellerini başlığa dayayarak üzerime çöküverir. Çenemi kaldırıp meme uçlarından birini ağzıma alırım ve o üzerimde kıvrılmaya ve sallanmaya başlarken emmeye başlarım. İç kasları o kadar sıkı ve sıcaktır ki

ki, özellikle de göğüsleri yüzüme asılıyken, boşalmamaya odaklanmakta zorlanıyorum.

İkisini de ellerime alıyorum, şişmiş, ağır etleri yoğurup ısıyorum. O, hareketlerini gerçekten hızlandırmak için yatağı kaldıraç olarak kullanarak yukarı aşağı, ileri geri sallanıyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Göğüslerini bırakıyorum, kollarım içgüdüsel olarak onu sarıyor, göğüslerimiz birbirine değecek şekilde çekiyorum. Tutunamayınca çığlık atıyor ve kucağıma düşüyor. Kalçalarım kontrolü ele alıyor, sikim aşağıdan tekrar tekrar ona giriyor.

Belini tutarak, onu yerinde sabitlerim ve darbelerim giderek sertleşir, kaygan, ısınmış bedenlerimizin çarpıştığı ses o kadar yüksektir ki, her şey bu kadar iyi hissettirmeseydi dikkatimi dağıtırdı.

"Tanrım," diye omzuma inleyerek, derimi parçalayacak kadar sert ısıyor. "Durma, lütfen."

"Durmayı düşünmüyordum," diyorum, onun inlemeleri ve homurtularından gelen ivmeyi eylemlerime yakıt olarak kullanarak.

Kıçını uyluklarımın üstüne vuruyor ve amcığı her saniye daha da sıkılaşıyormuş gibi çok hoş geliyor. İçinde yaptığım her acımasız vuruş onu doruğa yaklaşıtııyor ve bu bilgi beni hızla tırmanmaya itiyor.

"İşte bu," diye inliyor, az önce ısırdığı deriyi emerek. "Bu çok iyi, lütfen devam et... Senin sikinde boşalmak istiyorum. Seni benim olarak işaretlemek istiyorum... Oh, daha hızlı, *eveť*... bu mükemmel... *sik beni*, Sutton."

Saç çizgimden ter damlıyor, gözlerimin birine akıyor. "Siktir, Elle, ben..."

Sorun, gücümün tükeniyor olması. Dayanıklılık, son üç aydır hayalini kurduğun kıza karşı koyamaz.

"Ver bana. Çok istiyorum." Nefes nefese, gergin bir ses çıkarır ve dudaklarını boynuma doğru sürükler, öpüp ısırarak.

Bu, omurgamdan aşağıya doğru bir rahatlama hissi yayıyor, orman zemininde büyümüş yosun gibi uzuvlarımın ötesine uzanıyor. Her şeyi kaplıyor, güneşi örtüyor, ta ki tek görebildiğim, düşünebildiğim ve hissedebildiğim şey o olana kadar.

Başımı geriye doğru eğip onu bir, iki, üç kez kendime doğru çekiyorum, orgazmım o kadar hızlı geliyor ki

kör edici beyaz bir ışıktan başka bir şey algılayacak zaman bile kalmaz.

İnliyorum, kendimi boşalıırken, boşalıırken ve boşalıırken hissediyorum, hiç durmayacağımdan korkuyorum.

O da kilitlenir, ikinci orgazmı gelmiş gibi amı etrafımda atarken beni kurutur.

"Aferin oğlum," diyor, üstüme yığılıırken, alnıma bir öpücük konduruyor.

Ellerim yanlarıma düşer, gevşer, ben dünyaya geri dönerim. "Woof" diyebildiğim tek şey budur.

Onun kahkahası vücudumuzu titretir.

Bir süre öylece yatıyoruz — o kadar uzun süre ki, kollarımı beline sıkıca doladığım ve yüzünü boynuma gömdüğü halde uykuya dalmaya başlıyoruz.

Göğsümün ortasında garip bir ağırlık hissediyorum. İçimde bir şey acıyor, ancak o gözlerime bakmak için uzaklaştığında bu acı azalıyor.

Saçlarımı alnımdan çekip gülümsüyor ve acı daha da şiddetleniyor. Cesur, parlak ve tamamen endişe verici bir şeye dönüşüyor.

Yutkunup boğazımı temizleyerek onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Şimdi tam zamanı değil.

"Benden sızdığını hissediyor musun?" diye soruyor, hala birbirimize bağlı olduğumuz yere bakarak. Neredeyse tamamen yumuşak olan penisim bu hisle hareketleniyor ve o kıkırdıyor.

"Seni temizlememi ister misin?"

Gözleri büyür. "Bir orgazma daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kaşlarımı çatarak, kafam karışmış bir şekilde, onun ne demek istediğini anlıyorum. Burun kıvrarak başımı sallıyorum, onu kollarımın arasına alıp yataktan kaldırıp banyoya götürüyorum. "Hayır, aptal, sabun ve suyla demek istedim. Sabah dersin var, o yüzden seni temizleyip yatağa geri götürmeliyiz."

Onu yorganımın altına sokmadan önce her şeyin tertemiz olduğundan emin olurken, o garip bir şekilde sessiz ve uysal davranıyor. Bir bardak buzlu su alıp onun içmesini beklerken, kendi zihinsel sağlığıma da dikkat ederken, zihninin başka yerlere kayıp kaymadığını gözlemliyorum.

Daha önceki kabusum bile artık kendini göstermeye çalışmıyor gibi, sanki onun varlığıyla tamamen yerinden edilmiş gibi.

Elle iç çekerek yanına dönüyor, ellerini yastığın altında başının altına koyuyor. Ben yanına uzanıp onu kendime çekince, yumuşak gözlerle bana bakıyor.

"Peki kaç dil biliyorsun?"

"Akıcı olarak mı? Sadece İngilizce ve Fransızca. Biraz İspanyolca. Bir de Latince, ama onu daha çok öğrencilerimi etkilemek için kullanıyorum."

"İşe yarıyor mu?"

"Henüz işe yaramadı." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Tabii..." Başını salladı.

Nefes vererek omuz silkiyorum. "Ah, peki, sanırım seni harekete geçirecek başka bir şey bulmam gerekecek. Biraz pasta yapabilirim. Çıplak gözle yıldız desenlerini bulmakta oldukça iyiyimdir. Mükemmel bir yönetmenimdir."

"Pişirme konusunda beni ikna ettin."

Yine sessizliğe büründük, bu seferki biraz daha gergin. Başka bir şey düşünürken, başparmağımla omzunu okşadım, ne düşündüğünü merak ederek — ilişkimizin okuluna nasıl etki edeceği konusunda pişmanlıkları veya endişeleri olup olmadığını.

Nedense, bunu sormak hiç aklıma gelmemişti. Zaten ilk başta saldırgan olan oydu, bu yüzden her halükarda umursamadığını varsaymışım, ama belki de...

"Başka kimseyle bunu hiç yapmadım," diyor bir süre sonra. "Yani prezervatif kullanmadım."

"Tahmin etmiştim."

Öfkeyle göğsümü dürterek alaycı bir şekilde, "Hey, beni bu kadar tahmin edilebilir biriymişim gibi davranma," diyor.

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Öngörülebilirlikle alakası yok. Sadece seni anlıyorum gibi hissediyorum." Başparmağımla çenesini kaldırıp kaşımı kaldırıyorum. "Anlıyor musun? Bu bağlantı her neyse..."

O da başını sallayarak bana sokulur. "Evet. Ben de hissediyorum."

Uykuya dalması uzun sürmedi, nefesleri derinleşerek karın kaslarımı okşadı. Eğilip kalan birkaç mumu üfledim, yatakta aşağı kayarak çenemi onun başının üstüne koydum.

Karanlık odaya baktıkça Quincy'nin sözleri aklımdan çıkmıyor. Elle ile aramızdaki bu bağ, düşündüğüm gibi bir şeyse, belki de kız kardeşi haklıdır.

Sabah alarmım çaldığında, elimi komodinin üzerine vurup, sinir bozucu bip sesi kesilene kadar parmaklarımı telefonumun ekranına bastırıyorum. Yana dönüp kollarımı ve bacaklarımı uzatıyorum, Sutton'ın hala yatakta benimle birlikte olmasını bekliyorum ama bunun yerine sadece soğuk çarşafları buluyorum.

Bu, benim yurt odama dönmeden birlikte geçirdiğimiz ilk tam geceydi, bu yüzden onsuz uyanmaktan biraz hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Yine de, sınırları aşmaya karar verdiğimizde herhangi bir beklentiye girmedik, bu yüzden onun beni beklemediği için hissettiğim küçük kıskançlık duygusunun yersiz olduğunu düşünüyorum.

Dün gece, iki insanın aralarındaki tüm sınırları ortadan kaldırmaktan çok daha fazlası gibi hissettirse de. Bunun için de umutlanmayacağım.

Birkaç dakika yatakta uzanıp tavana bakarak vücudumun durumunu değerlendiriyorum. Kaslarım biraz ağrıyor ve uzun zamandır hissetmediğim hafif bir ağrı var bacaklarımın arasında. Nazikçe gözlerimi kapatıp elimi aşağı kaydırıyorum, Sutton'ın birkaç saat önce çizip yaladığı lezzetli desenleri yeniden yaratmaya çalışırken dikişimi takip ediyorum.

Anılar beynimde yankılanırken, heyecan boğazımı sıkıyor; bir parmağımı içeri sokuyorum, yumuşak bir iniltiyle boğuluyor ve başımı geriye eğiyorum.

Aniden üzerime buz gibi bir hava esiyor ve gözlerimi açtığımda Sutton'ın üzerinde durduğunu görüyorum, üzerinde koyu orman yeşili bir kazak ve kahverengi pantolon var. Yatağın kenarına oturmuş, kolunu düzeltirken, yeşil gözlerinde sıvı bir sıcaklıkla beni izliyor.

"Benim yüzümden durma." Boynundaki tendonlar derisine gergin bir şekilde baskı yapıyor. "Daha fazla aç ve ne yaptığını görmeme izin ver."

Nedense utangaç hissediyorum ve bacaklarım kapanıyor. "Ben..."

İki eliyle dizlerimi tutarak beni durduruyor. "Daha önce istediğim her şeyi yapmaya yetecek kadar uzun süre dayanamadım, ama bir şekilde izleyeceğim. Seçim senin, bebeğim."

"Ve ilk tanıştığımızda flört etmeyi bilmediğini söylemiştin."

"Bilmiyordum," diyor, bana aptalca bir gülümseme atarak. "Sen beni seviyorsun, bu yüzden söylediğim her şeye, klişe olsun ya da olmasın, cevap veriyorsun."

"Ama ben..." Yutkunarak, titrek bir nefes alıp elimi çekiyorum. "Tek yaptığımızın bu olmasını istemiyorum."

Kaşları yükseldi. "Kim öyle diyor? Bir erkek sabahın ilk işinde sevdiği kadını takdir etmek istemez mi?"

"Ama ben senin kadının değilim, değil mi?" Dudaklarımı ısııyorum, neden tam da bu anı seçtiğimi bilmiyorum ama güvensizliğimin ortaya çıkmasını engelleyemiyorum. Bir tencereyi çok uzun süre kaynatırsan, mutlaka taşar. "Yani, istediğimiz kadar özel olarak sevişebiliriz, ama bunu kimseye söyleyemiyorsan bunun ne anlamı var?"

"Bunun geçerli olması için tüm kampüse durumumuzu duyurman gerektiğini bilmiyordum," diyor, sözlerinde bir parça incinmişlik var.

Boğazım düğümlenir, otururum ve üzerime battaniyeyi çekerim. "Sayılır. Sadece ne kadar sayılır merak ediyorum."

"Karşılığında sana bir rol teklif etsem kendini daha iyi hisseder misin? Belki sınıfa, Sabrina'nın yerine senin geçmen gerektiğini açıklayabiliriz, çünkü benimkini sürüşünü beğeniyorum..."

Gözlerim büyür ve o aniden konuşmayı kesince gözlerimi kırptırırım. Yanağımın birinde keskin bir acı hissederim, bana dokunmamış olmasına rağmen tokat yemiş gibi bir his cildimde yankılanır.

Çarşafı itip bacaklarımı yatağın üzerine attım. "Gitmeliyim gitmeliyim."

Ayağa kalkıp kıyafetlerimi ararken yüzünü yere indirir. Elini uzatıp bileğimi tuttu ve beni geri çekmeye çalıştı. "Elle, Tanrım, öyle demek istemedim."

"Sorun değil," diyorum, onun elinden kurtulmaya çalışarak. "Halka açık yerlerde benimle birlikte olamazsın, anlıyorum. Daha fazlasını istemek adil olmaz zaten."

"Elle."

"Gerçekten, Sutton, *sorun* değil." Ona sulu bir glmsemi verip, parmak uçlarımda yükselerek onu öpüyorum.

Bana kalmam için yalvaracakmış gibi görünüyor, ama kaıramayacağım bir astronomi sınavım olduğunu söylüyorum, o da gitmeme izin veriyor.

Göğsümde bir uyuşukluk hissediyorum. Günlük programımdaki iki derse girip, yemekhanede kendimi bulduğumda, Sabrina'nın nasıl olduğunu merak ediyorum. Lexington ve Percy'nin fasulye ve baklagiller arasındaki farklar hakkında tartıştıklarını görüyorum ve bir şey duymuşlar mı diye bakmak için masalarına oturuyorum.

"Yurduna geri döndü," diyor Percy, kaşığıyla hindi chili'yi alıp ağzına atarken. "Bu sabah, dekan öyle söyledi sanırım."

"Profesör Dupont sana söylemedi mi?" diye soruyor Lexington, kaşlarını kaldırarak.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Neden bundan bahsetmiş olsun ki?"

Lexington omuz silkiyor, sandalyesine yaslanıyor. Parmaklarıyla paltosunun yakasını düzeltiyor, bana tembel, alaycı bir bakış atıyor. "Provalarda en son çıkanlar siz ikinizmişsiniz, duydum. Belki bu konu açılır diye düşündüm."

şüphe zihnimi kaplar, ama yüzüme tarafsız bir ifade takınmaya çalışarak tabağımdaki zmleri koparıyorum. "Avernia'nın politikası, öğrencilerle bu tür kişisel konuları tartışmak değildir herhalde."

Burnunu çeker ama başka bir şey söylemez.

Percy ikimizi bir birine bakıp omuz silkiyor. "Onu görmek ister misin? Yurtunun yerini biliyorum."

"Neden biliyorsun?"

"Oh, garip bir şey değil. Geçen dönem onun oda arkadaşıyla kısa bir süre ıktım. Sınıfta göründüğü kadar kötü biri değil, biliyor musun."

Lexington kaşlarını çattı. "Kimse yle olduğunu söylemedi."

"Biliyorum," diye onaylar Percy, başını sallayarak. "Ama o etrafta olduğunda ya da ondan bahsettiğimizde hepinizin yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor."

Onun durumu ve Apollodorus meselesi göz önüne alındığında anlaşılabilir bir durum, ama...

"Bu bir insanın itibarını biraz zedeler," diye mırıldanıyorum.

"Sadece söylüyorum," diye omuz silkiyor Percy. "Onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum. Genelde deliliğinin bir mantığı vardır."

"Onu sevdiğin için böyle söylüyorsun," diye işaret eder Lexington

Masadan kalkarım. "Ama *haklı* bir noktaya değindi. Ayrıca, yaptığın şey, yaralandığında rol arkadaşını kontrol etmektir. Percy, yolu göster."

O da öyle yapar, bizi yemekhaneden çıkarır — ama önce benim üzümlerimin geri kalanını çalar — ve Rad Hall'a götürür. O anahtar kartını okutup bize giriş izni verirken, beni saran şaşkınlık dalgasını engelleyemem.

"Rhadamanthus'ta mı?" Lexington, asansörlere doğru yönlendirilirken alçak sesle ıslık çalarak sorar. "Ne yazık."

Tüm yatakhaneler karanlık ve pis, ama Rad Hall en azından yenilenmiş olduğunu biraz daha yansıtır, daha şık parke zeminleri ve ter ve adrenalin karışımı olan korkunun ezici kokusu daha az.

Sabrina'nın odası ikinci katta, bu yüzden neden asansörü kullandığımı anlamıyorum, ama Percy'nin de bu çılgınlığının bir mantığı olduğunu düşünüyorum. Henüz bunu hiçbirimize açıklamadı, ama umudumu kaybetmiyorum.

İki kez kapıyı çaldı ve kapı açıldı. Karşımızda, koyu renk gözleri ve burun piercingi olan uzun boylu, geniş omuzlu bir esmer kadın duruyordu. Kareli pijamalarıyla Percy'ye sert bir bakış attı ve hepimizi süzdü.

"Perciville," diye monoton bir sesle selamlar.

"Kelsey," diye cevaplar Percy, başını sallayarak. "Sabrina'nın misafirleri var."

Kız ona sert bir bakış attı. "Kimseyi getirme demiştim. O değil..."

"Sorun değil, Kels, gerçekten," dedi Sabrina. "Onları şimdi içeri almazsak, Percy biz alana kadar burada kalacak. Onunla ne kadar çabuk ilgilenirsen, o kadar çabuk gider."

Percy omzunu kaldırır. "Harika bir noktaya değindin."

Kelsey iç çekerek kenara çekilir ve üçümüzü içeri alır. Percy doğrudan Sabrina'nın yanına gider ve yemekhaneden aldığı çikolatalı kurabiyeleri

verir.

Sabrina, başını yastığa dayamış, dizlerinin üzerine dizüstü bilgisayarını koymuş ve bacaklarına koyu kahverengi bir battaniye örtmüş olarak oturuyor. Yüzünde minnettar bir gülümseme beliriyor. Yüzünde, düşme sonucu sol gözünün altında oluşan küçük bir sıyrık dışında hiçbir yara izi yok. Alnına beyaz bandajlar sarılmış. Bize utangaç bir şekilde el sallayarak, bilgisayarını kenara itip bizi yanına davet ediyor. "Kampüste yiyebileceğin tek iyi yemek," diyor ve kurabiyesini ısıırıyor.

kurabiyeyi ısırdı.

Percy, yatağının yanındaki tahta sandalyeye oturdu ve kızın tatlıyı yerken onu yumuşak gözlerle izledi. "Sınıf oyunumuzun başrol oyuncusu, yaralanmasından kurtulana kadar sadece Avernia kafeteryasının en iyi yemeklerini yemeli."

Sabrina burun kıvrır. Arkamızda, Kelsey izin isteyerek ayrılır ve eski sevgilisinin oda arkadaşına bu şekilde yalakalık yapmasını izlemenin tuhaf olup olmadığını merak ederim.

Sutton'ın başka biriyle bu kadar utanmazca flört ettiğini görmek zorunda kalsaydım, çoktan bir sandalyeyi pencereden dışarı fırlatmış olurdum herhalde.

"Sadece bir beyin sarsıntısı," diyor Sabrina, başparmağındaki çikolatayı yalayarak. "Beynimi tamamen dinlendirmem gerekiyor, ama o kadar sıkıcı ki, bütün sabah *The Delphic Pages*'da yayınlanan Profesör Dupont'un önceki yapımlarını izledim."

"Bunun nasıl daha sıkıcı olmayacağını anlayamıyorum," diye şaka yapıyor Lexington.

"Oh, hayır, profesörümüz çok üretken bir yönetmen. Geçen dönem, çok yeteneksiz bir öğrenci grubu vardı, bir de şu olay vardı..." Sözünü kesip, göz ucuyla bana bir bakış attı ve parmaklarını kıpırdatarak "Yani, bilirsin. Ama tüm bunlara rağmen, harika bir gösteri sergilemeyi başardı ve bilet satışlarından tiyatro bölümü için bir sürü para topladı. İnsanların yarısı sırf onun için geliyor."

Onun hakkında neredeyse sürekli konuşulması midemi bulandırıyor. İstesem bile, Sutton Dupont'tan kaçabileceğimi sanmıyorum.

Dün gece onun olduğu yerden bacaklarımın arasında hala bir ağrı var; Sabrina'nın yatağına otururken, laptop ekranını kasıtlı olarak görmezden gelerek, bu ağrıya karşı yüzümü buruşturuyorum.

Sabrina'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. "Ne kadar süre iş göremez olacaksın?"

"Yaklaşık iki hafta," diyor, yüksek sesle iç çekip başlığını yastığa yaslayarak. "Meg, Desdemona rolünü benim yerime üstlenecek. En azından geçici olarak."

Lexington burun kıvrıyor. "Çok heyecanlanacak."

Sabrina ellerini kucağında ovuşturur. "Elle ile biraz konuşabilir miyim?"

"Tabii," diyor Percy, başını yatağa yaslayarak. "Biz dinlemeyeceğiz."

Lexington, onaylamadığını belirtmek için dilini şaklatır, uzanıp Percy'yi gömleğinin yakasından tutar ve ayağa kaldırır. "Elle, bize ihtiyacın olursa öğrenci spor salonunda olacağız."

"Öyle mi?" Percy, bu ihtimalden dehşete kapılarak sorar. "O yerin kokusunu sevmiyorum..."

Sözleri, odadan sürüklenirken kesilir ve kapı arkalarından çarparak kapanır.

Boğazımı temizlerim, içimde bir belirsizlik hissediyorum. Sabrina başını eğiyor. "İyi misin?"

"Harika."

"O kadar mı kötü?"

İnleyerek öne eğildim, omuzlarım yenilgiyle çöktü. "O kadar belli mi?"

"Muhtemelen sadece bu zamana kadar tüm dönem boyunca her hareketini izlediğim içindir." Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Ama ürkütücü bir şekilde değil, sana aşık olduğum için."

"Percy'nin sana yaptığı gibi mi?"

Burnunu kırıştırdı. "Evet, sanırım öyle, değil mi?" Tavana bakarak nefes verdi. "Her Fury Hill Dördüncü Temmuz pikniğinde bana aşkını ilan ederdi. Üniversitenin ona başka olasılıklar sunacağını ummuştum, ama pek işe yaramamış gibi görünüyor."

Cevap vermiyorum, onun ve Lexington arasındaki gerginliği nasıl fark etmediğini merak ediyorum.

"Aslında, onu Kelsey ile çıkmaya teşvik ettim, sadece onu uzak tutmaya çalışıyordum. Bana çok yakın olan insanlar genellikle incinir."

"Gruba iki kurban olduğunu ve Incarnate'in aramızdan birini seçmesi gerektiğini söyledi. Profesör Dupont orada olmasaydı, ikimizden hiçbirinin kurtulabileceğinden emin değilim."

"Sen biliyorsun..."

"Sutton'ın Enkarnasyon olduğunu mu? Evet. Ayrıca, *sen* müdahale etmeseydin, sonunda kurban edilirdim, çünkü onun Bakiresi olamazdım."

Gözlerimi kırıştırtarak devamını bekledim. "Neden?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sen... neden bahsettiğimi bilmiyor musun?"

"Hayır? Lanet olası bilmece gibi konuşuyorsun."

"Oh, tanrım." Diye iç geçirir, kollarını dizlerine dolayarak. "Sana sürekli bomba gibi haberler veren kişi olmak istemem, ama... Sutton. Sutton Dupont, Henry Blackwater'ın diğer oğlu."

PYTHIA: Bu da ne? Söylentilere göre, yakışıklı bir genç profesör, öğrencilerinden biriyle ilişkiye girmiş – tabii ki henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil. Ama Fury Hill'in gözdesi ile kısa bir ilişkiye giren öğrenciyi kim suçlayabilir ki? Ben bunu yazarken hepinizin hayal kurduğunu biliyorum. Ooh la la!

Ellerimi birleştirip çenemi ellerimin üzerine koyarak tablet ekranından Dean Bauer'a bakıyorum.

Bacaklarını çaprazlayıp arkasına yaslanarak bekliyor. Benden bir şey bekliyor, muhtemelen bir itiraf, ama bunu alamayacak.

"Neden bana o berbat web sitesinden gönderileri gösteriyorsun?" diye soruyorum, oturup ellerimi kucağıma bırakarak. "Gazetecilik dürüstlüğünün *The Delphic Pages*'ın güçlü olduğu bir alan olmadığını biliyorsun."

"Öyle olabilir, ama Pythia bu kurumun nabzını tutuyor gibi görünüyor. Hoşumuza gitse de gitmese de."

"Beni onun iddia ettiği şeylerle suçlayacaksan, resmi bir şikayet dilekçesi yazman, soruşturma başlatman ve beni okulun etik kuruluna çıkarman gerekir. Ve muhtemelen, benim flört ettiğimi düşündüğün öğrenciyi bulman gerekir."

Özellikle Elle'in birçok akşamı kampüsün finanse ettiği evimde geçirdiği için, bir şeyleri saklamak için o kadar da uğraşmadık.

Ama dün gece ya da bu hafta başka bir gece orada değildi, bu da Pythia'nın ani açıklaması yaralarımın tuz basmak gibi geldi.

Hastalığını gerekçe göstererek derslere ve provalara bile katılmadı. Acı çeken, incinmiş tarafım, Pythia'ya bizden bahsetmesinin intikam alma yöntemi olup olmadığını merak ediyor.

Hayır. O böyle bir şey yapmazdı. İlişkimizi ihbar etmek onun için bu kadar basit bir çözüm olsaydı, daha önce bu kadar üzülmezdi.

O, benim onu tüm dünyaya göstermek istemediğimi mi düşünüyor? Öğrencilerin önünde onu kendimin olarak tanıtmak istemediğimi mi? Onun kime ait olduğunu bildirerek, meraklı gözleri ve boşta gezen elleri uzak tutmak istemediğimi mi?

O, benim yapabileceğim her şeyi yapacağıma inanana kadar, daha ne kadar çaresiz hale gelebileceğimi bilmiyorum. Kariyerimi mahvetmek ve Bellamy'nin anısını silmek dışında her şeyi yaparım.

Hatta o bile... İşimin, onun gözlerindeki bakışa değdiğinden emin değilim. O bakış, benim ona kendimi tam olarak vermediğimi düşündüğü zamanki bakıştı. Kendini bana teslim etmiş, ama karşılığında her şeyi alamamıştı.

Sanki kendi göğsümü açıp kalbimi söküp ona bir tepside sunmayacakmışım gibi.

Zaten o kalp tamamen ona ait.

Bunun yerine, gidip lanet olası ağzımı açtım ve kendi güvensizliğimin iğrenç sözler sarf etmesine izin verdim. Yüzündeki ifade - kederli ve mesafeli, anında benden uzaklaşan- beni ikiye bölebilirdi.

Dean Bauer elini yüzüne sürer. "Yönetim, kurucu aile üyelerinden birinin onayı beklenirken bir soruşturma başlatıyor."

Çenemi bir yandan diğer yana hareket ettiriyorum. "Jean-Louis." O başını sallıyor.

"Bu yolu gerçekten gitmek istediğinden emin misin?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Etik duruşmaları yürütebilen tek kişi Avernia değil."

Geri çekilen saç çizgisinde ter damlaları belirir. "Okulun dikkatini çeken başka bir şey yok. Sorun bu, Sutton."

Ayağa kalkıp avuçlarımı masasına dayadım ve üzerine eğildim. Yüzünü yukarı doğru çevirdi, sanki birden şiddet gösterip onu kurban edeceğimi düşünüyormuş gibi titriyordu.

Bu imkansız değil, ama şu anda ilgilenilmesi gereken çok daha acil meseleler var.

"Ben öğrenciyken o iki kıza yaptıklarıyla ilgili söylentilerin Avernia'da hâlâ yaygın olduğunu unutma.

arka kanallar. Bazıları video kanıtı olduğunu bile söylüyor." Masasına parmak eklemlerimle vurarak göz kırptım. "Seni de benimle birlikte dibe çekmeyeceğimi sanıyorsan."

Bunu, geçen dönem boyunca Beckett ve Küratörlerin kötü davranışlarına göz yumduğu için yapardım, ama bu da cabası olurdu.

OYUNCULUK İÇİN BAŞLANGIÇTA, dersin başlamasını geciktirerek oditoryumda dolaşıyorum, belki Elle hafta sonu gelmeden önce gelir diye umuyorum. Gelmeyince, içimde bir panik hissediyorum, her şeyi mahvettiğimi düşünüyorum.

Ona mesaj atıp gelmesini ya da ofisimde buluşmamızı rica etmek için numarası bile yok. Öğrenci e-postasına gönderdiğim birçok mesajı görmezden geldi ve eğer bunları azaltmazsam, etik soruşturması başlamadan bitecek diye korkuyorum.

Lexington dersin ardından sahneye yaklaşır ve öğrenciler dağılırken beni sessizce izler.

"Bay Abbott," diyorum, hiç havamda değilim. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Bugün dikkatiniz dağınık görünüyor, hepsi bu. Bir sorun mu var diye merak ettim." Omuzlarını silkiyor, ellerini lacivert chino pantolonunun ceplerine sokuyor. Gerçekten doğal bir çekiciliği var ve Elle ile bu kadar çok zaman geçirmesi beni daha da sinirlendiriyor.

"Kişisel sorunlarım seni ilgilendirmez," diyorum ona. "Senin odaklanman gereken şey prodüksiyon ve finaller olmalı."

"Tabii, tabii, öyle. Kesinlikle." Yere bakarak ayakkabısını yere sürter. "Bu hafta dersler oldukça sessizdi, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi ona çeviriyorum.

"Elle Anderson'ın derse katılmak için ne kadar çaba harcadığını fark etmemiştim, ama o yokken farkı hemen anlıyorsun, değil mi?"

Damarlarımdaki kan kaynıyor gibi hissediyorum. "Hasta olduğunda dinlenmek önemlidir. Mikropları yaymamak da öyle. Sınıfa gelmemeyi tercih etmesini takdir ediyorum."

"Hasta mı? Oh, o zaman bu sabah taş ocağında takılacağını söylediğinde ciddi değildi herhalde."

Yüzüm ifadesizleşir. O tamamen şeffaf, ama şimdi Pythia'ya bilgi verenin o mu olduğunu yoksa sadece bilgi toplamaya mı çalıştığını merak ediyorum. Yüzümü nötr tutmaya çalışarak, çantamı kapatıp sapını sıkıca tutuyorum.

"Bay Abbott," diyorum ve binanın arkasına doğru yöneliyorum, böylece benim ona gittiğimi düşünmesin. "Pazartesi görüşürüz."

Lexington sadece mırıldanıyor ve ona sırtımı dönmüş olmama rağmen, yüzündeki kendini beğenmiş ifade yine de retinama kazınıyor.

Belki de sandığım kadar ihtiyatlı değilim.

Elle'yi düşünerek bir saniye daha geçiremeyeceğim için eşyalarımı bırakıp taş ocağına doğru yola çıktığımda kesinlikle öyle değilim.

Onu düşünmek yetmiyor. Asla yetmeyecek.

Onu tam da onun söylediği yerde buluyorum, tek başına, bacakları taş ocağının kenarından sarkmış halde. Avuç içleri düz, kolları arkasına uzatmış, Fury Hill bulutlarının arasından sızan güneş ışınlarını içine çekiyor.

Yaklaşmak için cesaretimi toplamam biraz zaman alıyor, onun burada tek başına olduğundan emin olmak için kayalık duvarlara yeterince uzun süre yapışıyorum.

Dekanın birkaç saat önceki sorgulaması göz önüne alındığında bu tehlikeli bir durum, ama bu kadın söz konusu olduğunda direnmek tamamen boşuna. Ayaklarım gereğinden fazla kaya zemine basıyor, ama yine de beni ona doğru götürüyor, ta ki burada bulunarak her şeyi riske atana kadar.

Tayt üzerine kırmızı kadife etek ve palto altında kalın siyah bir kazak giyiyor. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, birkaç tel saç narin yüzünü çerçeveleyiyor; rüzgârla yaprakların arasında hışırdayarak bana bal ve vanilya kokusu taşıyorlar.

"Yıldızlar henüz çıkmadı," diyorum, kendimi ona doğru iterek.

Sesimi duyunca omuzları düzeliyor ve bir omzuna sıkı bir bakış atarak beni

keskin bir bakış attı.

"Dikkatli olun, Profesör," diye cevaplar, burnunu kıvrarak. "Gündüz vakti bir öğrenciyle burada bulunmanız *yakışıksız* olabilir."

Tanrım, ne zeki bir ağız. Burada dururken, bu hafta onu duymayı gerçekten çok özlediğimi fark ettim. Kanepemde yanımda. Yatağımda.

"Benim için sorun değil." Eğilip yanına oturuyorum, bacaklarımı taş ocağının kenarına sarkıtıyorum. Aşağıdaki su her zamanki gibi karanlık ve durgun, içinde ne olduğunu düşünmek başımı döndürüyor. "Bu hafta derslere girmedin."

"Rahatsızlık veremediğim için üzgünüm, ama eminim benim yerime geçmek isteyen öğrenciler bolca vardı."

Sözlerinden zehir damlıyor, toksik etkisiyle göğsüme çarpıyor. "Sadece hastalandığını ya da belki de kötü bir endometriozis atağı geçirdiğini düşündüm."

Bu, öfkesini biraz dindirdi gibi görünüyor. "Öyle düşünüyorsan, neden beni kontrol etmeye gelmedin?"

Tanrım. Bu iş iyi gitmiyor. "Sana biraz zaman tanımak istedim. E-postalarımı görmezden geldin..."

"Avernia sunucularında tartışılması uygun bir konu olduğunu düşünmedim. 'Hey, Dean Bauer, erkek arkadaşım bir pislikti. Sorunlarımızı burada konuşabilir miyiz? Ders dışında fazla konuşmamamız gerektiğini biliyorum, ama aslında sevişiyoruz ve gerçekten devam etmek istiyorum. Teşekkürler!'"

Gözlerim büyüdü, beynim o kelimeye takıldı. "Erkek arkadaş?"

Öfkeli fuşya rengi boynuna kadar yayılır ve o gerdanlık daha da koyu görünür. "Yanlış söyledim."

"Freudyen bir dil sürçmesi mi?"

Yanakları pembe renkte yanmaya devam ediyor ve ellerini yumruk yapıp başka bir şey söylemiyor.

Birkaç dakika öyle oturduk, sessizlik açık bir yaradan kan akıyormuşçasına havaya yayıldı. Bir bakıma bu doğrudu sanırım — onu yaralayan ve tedavi etmeyen bendim.

Erkek arkadaş. Kimseyi kendime yeterince yaklaştırmadığım için bu konu üzerinde pek düşünmemiştim, ama bu iki hece

zihnimde tekrar tekrar yankılanırken, bu hissin tadını çıkarıyorum.

Cebime uzanıp küçük ilk yardım çantamı çıkarıyorum ve kapağını açıyorum. Bir hap paketi ve katlanmış yapışkanlı ısıtma pedi çıkarıp ona uzatıyorum.

"Endometriozis hakkında araştırma yapıyorum," diyorum. "Ağrının en şiddetli olduğu zamanlarda ne kadar acı çektiğini bilmiyorum, ama bazılarının ısı ve ağrı kesicilerle hafifletilebileceğini söylediğini duydum."

"Bazen," diye onaylıyor. "Ama şu anda iyiyim. Bu hafta adet dönemim kısa ve hafif geçti."

"Seks yüzünden, değil mi?"

"Bilmiyorum, Sutton." Diye iç geçiriyor. "Evet, mümkün olabilir."

Elimdeki eşyalara bakarak onları yere koyuyorum. "Me paenitet," diyorum ona yumuşak bir sesle.

Kafasını hafifçe çevirip kaşlarını çattı. "Ne?" "Me paenitet — pişmanlık duyuyorum."

"Ne pişmanlık duyuyorsun?"

"Şey, sana gelince, seçebileceğim pek çok şey var."

Bu sözler onu şaşırtır ve geri çekilmesine neden olur. "Vay canına. Beni daha da kötü hissettirmek için mi buraya geldin?"

"Hayır, niyetim o değildi. Aslında, neden geldiğimi ben de tam bilmiyorum. Kendimi rezil ettikten sonra sana biraz zaman tanımak istedim ve hayır, senin ve oda arkadaşının mahremiyetine saygı duyduğum için yurt odana gitmedim. Diğer derslerinin bitiminden sonra dışarıda bekleyip seni gölgelerin içine sürükleyebilirdim, ama bunun senin istemediğin şeyleri daha da artıracağını düşündüm — daha fazla sır, daha fazla gizlilik. Ama biliyorsun, sen de bana gelebilirdin."

"Senin duygularını incitmedim!" diye ısrar ediyor, işaret parmağıyla beni gösterip göğsüme batırıyor. Haplar ve ısıtma yastığı yere düşüyor ve ben onun bileğini elimle yakalıyorum. "Cinsel bir iyilikle tatmin olacağını ima etmedim ya da tek yapabileceğin şeyin bu olduğunu ima etmedim. Neden seni aramam gereksin ki?"

"Haklısın. Ama lanet olsun Elle, öylece kaçıp bununla işin biteceğini bekleyemezsin. Seni kovalamaktan çekinmiyorum ama seninle *iletişim* kurmam lazım."

Gözleri öfkesinin yoğunluğuyla büyümüş. Garip bir ses çıkararak, neden ağladığını ya da nasıl durduracağını bilmiyormuş gibi, dehşetle bana bakarken gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlıyor.

Kalbim parçalanıyor. Tanrım, Hollywood ona ne kadar da kötü davranmış.

Utanç yüzüne yansıyor ve kaçmaya çalışarak beni itiyor. kaçmaya çalışıyor. "Üzgünüm," diye fısıldıyor kırık bir sesle, başını sallayarak. "İnsanların benim hakkımda böyle düşündüğünü biliyorum. Bu yüzden Los Angeles'tan ayrıldım ve bunu kendime yaptığımı biliyorum, ama senin beni farklı göreceğini ummuştum. Senin sikip atabileceğin bir üniversiteli kız olmak istemiyorum. Ben... Ben daha fazlasını istiyorum. Senin beni daha fazlası olarak görmeni istiyorum ve daha fazlası *olmak* istiyorum."

Başparmağımla gözyaşlarını silerek, dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "O saçmalığı söylediğimde kendime güvenim yoktu. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, tamamen benimle ilgili, senin ilgini hiç hak etmediğimi bilmemle ilgili. Ve kendi hislerim ne olursa olsun, bunu sana karşı kullanmam doğru değildi."

O, burnunu çekerek başını salladı. "Biliyorum. Sanırım sen beni korkutuyorsun. Ben hiç..."

O sözlerini bitirirken başımı sallayıp yanaklarını avuçlarım. "Ben de." Eğilip burnunun ucuna öpücük kondururum, yavaşça göz kapaklarına doğru ilerlerim. Gözleri kapanırken her birine bir öpücük kondururum, her hareketimle onun biraz daha gevşediğini fark ederek keyiflenirim. "Ne kadar üzgün olduğumu kanıtlamama yardımcı olacaksa, ne yapmamı istediğini söyle. Yapacağım. Ne olursa olsun."

Sessiz kalır, ben de çenesinin alt kısmına öpücüklerimi sürdürürüm.

"Bütün okula senin erkek arkadaşın olduğumu açıklamamı mı istiyorsun? Yaparım. Zaten beni soruşturuyorlar. Neden bir adım önde olmayayım?"

Geri çekilirken kaşlarını çatıyor. "Seni mi soruşturuyorlar?"

"Görünüşe göre Pythia, bir profesörün öğrencisiyle ateşli bir ilişki yaşadığını yazmış."

"Pythia bir kaltak," diye fısıldadı.

"Öyle." Ağzım boynuna iner, parmaklarım süveterini çekerek köprücük kemiğini öpebilmek için, sonra vücudunda aşağı doğru kaymaya devam ederim. Giysilerinin altında gizlenmiş dolgun göğüslerinin üzerinde dudaklarımı gezdirirken, o ellerini yere dayayarak kendini tutar. Giysiyi yukarı çekip, dolgun göğüslerini açgözlü bakışlarıma maruz bırakırken, soğuk hava akımıyla meme uçları sertleşir.

"Sutton, bunu burada yapmamalıyız."

Endişeyi görmezden gelerek, ağzıma sığabildiği kadar çok memesini emiyorum. Başı geriye doğru düşerken burun deliklerim genişliyor, boynunun ince kıvrımı o kadar çekici ki, tekrar yukarı kalkıp dişlerimi ona geçiriyorum.

Eli saçlarıma uzanır, enseme avuçlar ve ben onun cildine homurdanırım.

"Benden ne istiyorsun, bebeğim?" diye mırıldanıyorum, sikim zonklıyor. Bunun sadece bir özür olması gerekiyordu, ama vücudum bu mesajı almamış gibi görünüyor.

O söz konusu olduğunda, kendimi kontrol etme yeteneğim ortadan kalkıyor.

Yukarıda, ağaçlar serin bir esintinin ağırlığıyla fısıldıyor.

Elle titreyerek, avuç içlerine yaslanarak bana bakıyor.

"Bilmiyorum," diyor.

"Bilmiyor musun? Sana göstermemi ister misin?"

Yutkunur, başını sallar ve ben ona gülümserim.

Gündüz vakti olduğumuzu ve ormanda bulunduğumuz yere bağlı olarak pek de gizli olmadığımızı düşünmüyorum bile. Omzumun üzerinden ağaçlara bakıyorum, akşamları daha fazla hareketlilik olduğunu ve muhtemelen bunun önemli olacağı kadar uzun süre yalnız kalmayacağımızı biliyorum.

Ama aynı zamanda hiç umursamıyorum.

O onaylayarak başını sallayıp ayaklarını işaret ettiğinde, kayanın üzerine diz çöküp sol ayağını tek elimle kaldırıyorum.

Yavaşça yukarı kaldırırken, dirseklerine daha fazla yaslandığını izledim. Mary Jane ayakkabılarını çıkardım, taytını da sıyırdım ve dudaklarımı ayağının üstüne değdirdim.

"Çok mu soğuk?" diye soruyorum.

Tek bir baş sallaması yeterli.

Arzuyla karnım sıkışırken, acele etmeden ağzımı ıslatıp onun cildine değdirdim. Geri çekilirken dilimi dışarı çıkardım.

ayak bileğini yukarı doğru kaydırarak, o bacağını havada tutuyorum.

Dilimin baldırının içini okşadığında irkildi. "Hey, bekle, ne yapıyorsun..."

"Bütün hafta boyunca seni tatma fırsatım olmadı," diye fısıldayarak, farklı yerleri ısırarak yukarı doğru ilerlemeye devam ettim. Diğer dizini bükerek bana engel olmaya çalıştı, ama ben eteğini yukarı kaldırıp ellerini iterek, dantelle kaplı amına ıslak bir öpücük kondurdum ve kumaşla birlikte klitorisini emdim.

Ani şaşkınlık çığlığı havayı doldurur, ağaçlara seslenir. Umarım şiddet sırlarını sakladıkları gibi tutku sırlarını da saklayabilirler.

Aşk da kendi çapında bir şiddet türüdür. Aşk her şeyi sona erdirmeye gücüne sahiptir, ama biz yine de onu kovalıyoruz, onun her şeyi düzelterek ve iyileştireceğini umuyoruz.

Siktir. Neden aşk hakkında düşünüyorum ki?

Yüzüm kızarır ve düşüncemi uzaklaştırmak için külotunu sertçe kenara çekerim ve ağzımı onun amına kapatırım.

O çığlık atıyor ve ben de ona inliyorum, o sesin dalgalar halinde sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum. Heyecan beni sarar, başım döner.

Onunla sarhoş olmuşum - cildinin kokusu, altımda yumuşaklığı, çıkardığı sesler. Tek odaklanabildiğim şey o.

Bacaklarının arasından kendimi koparıp, ağır ağır nefes alırken vücudunda yukarı doğru sürünüyorum. Kızarmış, bana öfkeyle bakıyor ve ben pantolonumu açıp sikimi çıkarırken, daha fazlasını istemekten kendimi alamadan, kalçamı onun uyluklarının üzerine çekiyorum.

Korkarım hiçbir şey yeterli olmayacak.

Utangaç bir şekilde parmak eklemlerini ısıyor. "Bu gerçekten kötü bir fikir. Ya biri gelirse?"

"Bırak gelsinler," diyorum, penisini avuçlayıp ıslak girişine doğru itiyorum. İlk santimetre içeri giriyor ve ben dişlerimi sıkıp, aklımın geri kalanına umutsuzca tutunuyorum. "Her halükarda bunu yapmanı sağlayacağım."

O gülmekten boğulurken iç kasları benim etrafımda kasılır. Ben daha derine girerken alt dudağını dişleriyle ısırır ve onaylayan bir iniltiyle beni tamamen içine alır.

"Tanrım," diye homurdanıyorum, bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bana çok yakışıyorsun, baştan çıkarıcı kadın. O kadar sıkı ki, sonsuza kadar burada kalmalıyım."

Kendini daha da sıkı tutmaya zorluyor ve gözlerimde yıldızlar görüyorum. Çıplak ayağıyla kıcımlı dürtüyor, sessizce beni cesaretlendiriyor. Ellerimi kollarının uzunluğu boyunca kaydırıp başının üstüne sabitliyorum, parmaklarımızı birbirine doluyorum ve yavaşça itiyorum.

O kadar yavaş ve derinden ki, her santimetresini hissetmesini sağlıyorum.

Kalçalarımı her hareket ettirdiğimde göğüsleri zıplıyor. Kayalık zeminin onun için pek rahat bir yer olmadığını bir an geç fark ediyorum, ama onu üstüme almak için hareket ettiğimde, sadece başını sallıyor, beni tekrar içine çekiyor ve orada tutuyor.

"İşte bunu hissetmek istiyorum," diye fısıldıyor, beni harekete geçmeye teşvik ediyor, ben itaat ettiğimde ağzı açık kalıyor. "Beni çevrelemene, duyularımı istila etmene, üstümde kıvranmana... hepsine. Böylece, eğer biri izliyorsa, o da görür. Kime ait olduğunu anlarlar. *Benim* senin Bakire'nin *olduğumu*."

"Siktir beni," diyorum, dişlerimi çenesine, yanağına, kulağına sürterek. Daha sert pompalarken, kalçalarımı eğerek, o titreyip sıırılsıklam olana kadar ulaşabildiğim her şeye.

Ellerini bırakıp, her iki bacağını da tutuyorum, dizlerinin arkasını kavrayıp, onu sikmeye devam ederken bacaklarını açıyorum. Bir baldırını ısııyorum, içimde patlamaya hazır bir şekilde dolaşan heyecanımı bastırmaya çalışıyorum.

Yutkunur, gerdanlık kolyesiyle oynar. "Yaklaştın mı?"

Başımı sallıyorum, daha sert, daha hızlı hareket ediyorum, gözlerini geriye çeviren o noktayı arıyorum.

Gülümseyerek, Elle kendi göğsünü okşadı, sonra aramıza uzandı ve klitorisini ovmaya başladı. Beni sıkıca kavradı ve ben bacağına karşı inledim, kontrolümü kaybediyordum.

"Yap şunu," diye emreder, kendi ağzı gevşer. "Emin misin?"

"Ne kadar çok istiyorsun?"

Göğsümde bir şey titrer. "Çok istiyorum. Lütfen Elle, boşalmam lazım. Seni o kadar çok doldurmak istiyorum ki, ben hala içindeyken hepsi dışarı sızsın."

"Evet," diye tıslar.

Onun kasılmasını, etrafımda spazmlar geçirdiğini hissediyorum ve o kendi orgazmını tamamlamadan ben boşalıyorum, sanki en basit isteği bile reddedemiyormuşum gibi.

Spermim onun vajinasını doldurur ve o da açgözlülükle emerek, kendi orgazmıyla mümkün olduğunca çok emmeye çalışır. Başını geriye atarak boynunu bana tekrar gösterir, ben de eğilip kolyesinin üstündeki boşluğu ısırırım.

Dişlerimin izi, onun soluk teninde parlak bir kırmızı leke oluşturur. Dilimi üzerinde gezdirerek acıyı dindiririm, neden onu bu kadar işaretlemek istediğimi bilmeden. Sanki karşı koyamadığım ilkel bir içgüdüymüş gibi.

Yorgunluktan, çekilip temizlenmek için kalkarım, ama kolları ve bacakları beni sarar. "Bekle," diye yalvarır. "Sadece... bir saniye daha içimde kal."

"Spermim kışından akarken bile mi?"

Gözlerini kapatarak başını sallar. "Bu yakınlığı seviyorum." Kıkırdayarak, bir kez daha ona yaslanırım.

Neye ihtiyacı varsa.

"Peki..."

Primordial Ormanı'nda ilerlerken Sutton'a bakıyorum.

Hala dışarıyı yeterince aydınlık olmasına rağmen garip bir déjà vu hissi yaşıyorum. Farkındalık, bizi yutmak için bekleyen mikroskobik parazitlerin küçük ısırtıkları gibi cildimi batırıyor.

Dalların arasından bir *gölge* geçiyor ve beni Sutton'a biraz daha yaklaştırıyor. Zaten var olan şüphelerim nedeniyle mesafemi korumaya çalışıyorum, ama bu tüyler ürpertici lanet yer bunu zorlaştırıyor.

"Ee?" diye soruyorum, sorusunu bitirmesini bekliyorum. Hâlâ bacaklarımın arasında onu hissedebiliyorum ve vücudumun geri kalanı onun peşimden geldiği için bu kadar sevinçli olmasaydı utanırdım.

Konuşmak istediği ve beni reddederek kurtulmama izin vermediği için. Hala *beni* istediği için.

"Ee," diye tekrarlar, sırtışını gizleyerek. "*Erkek arkadaş*, ha?"

Gözlerim büyüdü, yüzüme bal gibi bir sıcaklık yayıldı. "Yemin ederim, bununla bir şey demek istemedim. Ağzımdan kaçiverdi."

"O kadar da kötü bir şey mi olurdu?"

Adımımı yarıda kesip tamamen duruyorum, ayaklarım toprak yolda kuru, ölü yaprakları ezerek ses çıkarıyor. "Benim erkek arkadaşım olmak ister misin?"

Omzunu kaldırır. "Eğer istediğin buysa."

Nabzım düzensizleşir. Yürümeye devam ederim, onun adımlarına uyum sağlarım. "Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı."

"Hiç mi?"

"Gerçek bir ilişki değil." Kafamı sallıyorum. "Memleketimde herkes babamdan çok korkuyordu, bu yüzden kimse bana çıkma teklif edemiyordu. Provalar arasında sahne arkasına gizlice girip hızlıca sevişmek için korkmuyorlardı, ama benimle birlikte görünmekten korkuyorlardı. Sonra Los Angeles'a taşındığımda, şey... oyunculuk ve

ekstra para kazanmak için bulabildiğim her türlü işte çalışmak zamanımın çoğunu alıyordu."

Hiçbir şey söylemiyor, sessizce düşünür.

Sessizlik cildimi kaşındırıyor. "Sen neden böyle olduğunu açıkladın, ben de kendimi savunmak istedim. Bilirsin, kötü bir şey söyleyip duygularını incitirsem diye. Bu konuda yeniyim."

"Kötü davrandığın zamanları seviyorum," diyor gerçekçi bir şekilde. "Senin ciddi şekilde bastırılmış olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bana, göğsümü kelebekler gibi titretiren bir gülümseme atıyor ve ben de yürüyüşümüzün geri kalanını onu yandan inceleyerek, tüm profilini hafızama kazımaya çalışarak geçiriyorum.

Blackwater ailesini sormayı düşünüyorum. Anladığım kadarıyla, Dupontlar ile aralarında pek bir etkileşim yok, özellikle de geçen dönem tek oğullarının vefatından sonra.

Ya da *bilinen* tek oğulları.

Bunun yerine, sorularımı kendime saklayıp o akşam Obeliskos'ta Lexington ile buluşuyorum, ama o yalnız değil. Asher ve Lucy on üçüncü katta onunla takılırken, Aurora ve Meg köşede oturmuş, birlikte aldıkları mantar dersine hazırlık için mantarları inceliyorlar.

Lexington'ın yanındaki boş koltuğa oturuyorum ve gölgelerden başka kimse çıkmayınca şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu gece zincir ve pranga yok mu?"

Gülümser, giydiği ince tişörtün içinde pazılarını esnetir, masaya yaslanır. "Ne yaptığını sorma. Tek duyduğum havai fişek sesleri ve Sabrina'ydı, uzak durmasının en iyisi olacağını düşündüm."

"O... havai fişek mi patlatıyor yoksa onunla birlikte kendi havai fişeklerini mi yapıyor?"

Bana sert bir bakış attı. "Sormadım. Bilmeme gerek yok." "Tamam, istediğin her şey burada." Asher bir önümdeki kalın, kumaş kaplı kitap yığını, gözlerinden saçlarını üfleyerek. "Kız arkadaşımı alıp gidebilir miyim?"

"Kalıp bana bunları düzenlememde yardım etmek istemiyor musun? Bu senin de mirasın, biliyorsun."

"Sen ve Q'nun aksine, ben nereden geldiğimizi umursamıyorum. Geçmişin tek yaptığı insanları belaya sokmak gibi görünüyor." Ellerini

ceplerine soktu ve başını salladı. "Ben geleceğe odaklanmayı tercih ederim."

"Ah, benim küçük kardeşim: her zamanki gibi iyimser."

"Bu iyimserlik değil. Sadece pratik davranıyorum."

"Geçmişten ders almak, gelecekte hata yapmamana yardımcı olmaz mı?" diye sorar Lexington.

Asher etkilenmemiş bir şekilde karanlık bakışlarını ona çevirir. "Sen kimsin ki?"

"Elle'in arkadaşıyım."

"Tamam, peki, bir dahaki sefere senin fikrini almak istediğimde, mutlaka soracağım."

İç çekerek, yığının üstünden kitabı alıp ilk sayfayı açtı. "Haydi ama Ash, git sen. Seni burada kalmaya zorlamayacağım."

"Lucy," diye omzunun üzerinden, başka bir masada ansiklopediyi karıştıran Lucy'ye seslendi. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Biraz daha burada kalacağım," dedi, başını kaldırmadan.

Asher'ın elleri yumruk haline gelir. Eminim Foxe'un burada olup yumruk torbası olarak kullanmak isterdi.

"Peki," diye ters bir sesle cevap verir ve Lucy'nin oturduğu yere geri döner. Bir sandalyeye oturur ve kendi kendine bir şeyler mırıldanır. Lucy elini uzatır, parmaklarını Asher'ın saçlarına geçirir ve Asher onun dokunuşuyla anında yumuşar, başını masaya dayayarak burun halkasıyla oynar.

Kıskançlık göğsümü ikiye böler, ben de bakışlarımı başka yöne çevirip önümdeki kitaba odaklanırım.

İlk birkaç sayfayı çevirdiğimde pek bir şey bulamadım — genel olarak Fury Hill'in tarihçesi, altyapının başlangıçta alt sınıf vatandaşların dağlara girmesini engellemek için daha yüksek inşa edilmesinin planlandığı gibi ayrıntılar vardı. Avernia, kasabanın merkezi olarak kurulmuştu, ancak ölümcül bir hastalık yayılıp nüfusun büyük bir kısmını yok ettiğinde sınırlar değişti ve eski planlar çöpe atıldı.

Sabrina'nın dediği gibi, Avernia Koleji kuruluş yıllarında triyaj merkezi olarak kullanıldı, bu da hayaletler ve

bugüne kadar varlığını sürdüren hayaletler. Birkaç giriş öğrenci örgütlerinden bahsediyor—ancak sadece Curators ve Visio Aeternae. "Burada Death's Teeth hakkında hiçbir şey olmaması biraz tuhaf," diye

mırıldanıyorum.

"Şey, kurucu ailelerle ilgili şeyler bile biraz... yapmacık geliyor," diyor Lucy, boğazını temizleyerek. "Dupontlar ve Blackwaters'lar hakkında, sanki onlar kasabanın tek itici gücüymüş gibi yazıyorlar, diğer herkes ise arka plan gürültüsüymüş gibi. Ve Andersonlar..."

"Lanetli," diye bitirir Aurora köşesinden.

Asher burnunu çekerek bana ters ters bakar. "Ne heyecan verici bir tarihimiz var, Noelle."

Gözlerimi devirip kitaplara geri dönüyorum. İşlerin nasıl ve neden bu hale geldiği hakkında daha fazla bilgi veren bir şeyler olmalı.

Cronus Anderson ve kitlesel hastalık yayılması sırasında kullandığı garip şifa yöntemlerinden bahsedilmesi, olası suçlular gibi görünüyor; insanlar genellikle anlam veremedikleri şeylerden korkarlar. Ama dürüst olmak gerekirse, aslında öğrenmeye çalıştığım şey ailemle ilgili değil.

Arşivleri diğer kurucu ailelerle ilgili herhangi bir şey bulmak için didik didik arıyorum: paranoya, ölüm kültü, ihanetler ve günahlar yüzünden neredeyse tüm soyu tükenmiş bir aile. Her şeyin özü bu gibi görünüyor: Fury Hill halkı tanrılarını onurlandırdıklarına inanıyor olabilir, ama gerçekte yaptıkları her şey kötü alışkanlıklarıyla lekelenmiş durumda.

Sonunda Asher ve diğerleri, hafta sonu planları için iyi bir gece uykusu almak istediklerini söyleyerek kalkıp giderler ve geriye sadece Lexington ve ben kalırız.

O, dizüstü bilgisayarında bir oyun oynuyor ve benim kataloglamaya çalıştığım bol miktarda araştırmaya hiç aldırış etmiyor.

Bir kütüphaneci, koltuğunun altında deri ciltli bir defterle kata çıkıyor. Durup etrafına bakınıyor, burnunun köprüsünde duran yuvarlak gözlüklerini düzeltiyor, sonra soluk tenini kaşıyor. "Bayan Wolfe gitti mi?"

"Lucy eve gitti, evet," diye cevaplıyorum.

"Ah. Fury Hill'in tarihi hakkında burada arka odalarda sakladığım bir şey olup olmadığını sordu. Bunu buldum, ama belki..."

"Ben alırım!" diyorum ve bana uzattığı günlüğü almak için acele ediyorum.

"Lütfen bunu lobideki ödünç verme masasına geri getirmeyi unutma," diye talimat verir ve topuklarını dönerek aşağı kata iner. "Aksi takdirde, geri getirilene kadar okuldan uzaklaştırma cezası alırsın."

Başım dönerek masaya geri atladım ve yere çöktüm, kitabı ahşap yüzeye nazikçe koydum. Kitap eski ve sert, üzerinde ince bir toz tabakası var, bu da daha önce pek okunmadığını gösteriyor. Lucy nadir bir şey bulmaya çalışacağını söylemişti ve görünüşe göre sözünü tutmuş.

Sandalyeye yaslanıp kitabın sırtını açtığımda, küçük dikdörtgen bir paket kayarak masaya düştüğünde irkildim. Paket zımbalanmış ve o kadar ince ki, ilk başta dokunmaya korkuyorum.

Lexington, ben bakarken göz ucuyla baktı. "Bekle. Bu bir *Pythia* günlüğü."

"Ne?"

"Pythia'nın günlükleri. Çok kaliteli karbon kopya kağıdına yazardı, zımbalardı ve kampüsün her yerine küçük broşürler gibi bırakırdı."

Ön tarafına kazınmış kalın imzayı izlerim ve altındaki tarihlere göz atarım.

Kalbim göğsümde duruyor. Sekiz yıl önce.

Sonbahar.

Quincy'yi ziyarete geldiğim yıl.

Bu bir tesadüf olabilir, sanırım. Daha garip şeyler de olmuştur.

Yine de meraklanarak sayfayı çeviriyorum.

Ve hemen hiç okumamış olmayı diledim.

Lexington'a bakarak, boğazıma hızla yükselen safrayı bastırmak için zorlukla yutkunuyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor, gözlerinde endişe belirliyor.

"İyi misin?" diye sordu, eğilerek. "Bayılmak üzere gibisin."

Başımı sallayarak, parmaklarımı sayfaya bastırıyorum, mide bulantısı kan dolaşımda dolaşıyor. Kağıt üzerindeki kalem izleri

beni zamanda geriye götürüyor ve yazıları okurken kendimi ormanda buluyorum, çıkış yolunu bulmak için çaresizce.

— *Bu gece üçlü kuralı geçerli: İkinci sınıfta ilk kez üç kurucu aile üyesi aynı anda kayıt oldu. Kehanet gerçekleşiyor.*

— *Hedefler uyuşturuldu, Tartarus'a taşındı. Ölüm ritüeli töreni devam ediyor.*

— *Grup yön değiştirdi. Incarnate artık onların ilgi odağı. Incarnate için seçtikleri S, bir Bakire ve kurban beklerken fiziksel olarak onların olarak kabul edilecek.*

Oradan itibaren, günlükler biraz daha kişisel, daha az klinik bir hal almaya başlıyor, sanki olayları izleyen kişi birdenbire çok daha yakınlaşmış gibi.

Okudukça midem bulanıyor, her girişi hayal gücümden uydurduğum bir şey olarak değil, kendi hafızamdan yeniden yaşıyorum.

— *Onun acı çığlıkları dayanılmaz. Kurbanın feryatlarından bile daha dayanılmaz. Onu ele geçirdiler ve şimdi sırayla vücudunun geri kalanını işkence ederek, tanrılarını yatıştırmak için onu arındırıyorlar. O baygın. Bağlı. Bakiresiz bedenlenmiş.*

— *Onu mağaranın dışına, gölün yakınına taşıdılar. Onu göle attılar - bir test olarak. Lerna Gölü kurbanlarını asla serbest bırakmaz.*

— *Gölgeler suyun üzerinde dans ediyor ve bir şekilde, cesedi setin üzerine geri getiriliyor. Daha da taciz ediliyor, onların seçimlerinin bir kanıtı olarak. Ölümü gururlandırdıklarını düşünüyorlar.*

Elimi ağzıma bastırırım, boğazımın arkasında safra hissediyorum.

— *Uzakta, belirsiz bir siluet hareket ediyor. Onu sudan çıkaran bu mu?*

— *Kurban, bir şekilde Yaşlıların kısıtlamasından kaçan bir davetsiz misafir tarafından yaklaşılr. Kurban saldırır, ayağı takılır — yoksa itilir mi? Anlamak zor.*

— *Kurban Lerna Gölü'ne düşer ve su yüzüne çıkmaz.*

Yüzeye çıkmaz.

Bir çift geniş, dehşete kapılmış göz, yıldırım gibi görüş alanımda parlar. Lerna Gölü'nün derinliklerine battıktan sonra haftalarca uykularımı kaçıran gözler.

Lerna Gölü'ne battıktan sonra beni haftalarca uykusuz bırakan gözler.

Düşündüğümde...

Sutton'inkine çok benziyor.

Gözlerim, gözlerim...

O yüzden o gün benzin istasyonunda bana o kadar tanıdık gelmişti. Onunla daha önce tanışmıştım — bir nevi.

Ve ben onun kız kardeşinin ölümüne neden olmuşum.

"Gitmem gerek," diyorum, beynim bu bilgiyi sindirmeye çalışırken dudaklarım zar zor kelimeleri telaffuz ediyor.

Kız

kardeşi.

Benim

hatam.

"Tamam," diyor Lexington, bilgisayarını kapatarak. "Seni dışarıya kadar geçireyim..."

Ayağa kalkmaya çalışır çalışmaz, bu kattaki ışıklar söner. Kalbim göğsümde çarpmaya başlar, panik boğazımı sıkar, organlarım birdenbire çok ağır ve büyük hale gelmiş gibi hissederim. Acil durum ışıkları da yanmayınca, kendimi sakinleştirmek için masanın kenarını tutarım.

"Kahretsin," diye homurdanır Lexington, telefonundaki el fenerini bana doğru çevirir.

Tanrım, neden bunu düşünemedim ki?

Titrek parmaklarla cebimden telefonumu çıkarırım, vücudumdaki her sinir ucu korkuyla kaplıdır. Quincy'ye bir mesaj gönderip, bilmemiz gereken bir elektrik kesintisi olup olmadığını sorarım, ama cevap vermez.

"Hadi," diyor Lexington, elimi tutarak. Beni merdiven boşluğuna sürükleyip, ağır metal kapıyı iterek açıyor ve beni içeri itiyor. "Otomatik kilitler, kesintiden birkaç dakika sonra devreye girer. Dikkatli olmazsak, burada sıkışıp kalırız."

Yutkunarak, günlüğü göğsüme sıkıca bastırıp onu on üç kat aşağıya kadar takip ediyorum. En azından telefonlarımız, burayı o kadar boğucu hissettirmemek için yeterli ışığı sağlıyor.

Kurban, Lerna Gölü'ne düşer ve bir daha su yüzüne çıkmaz.

Karanlık etrafımı sararken bile o cümle aklımdan çıkmıyor.

"Elle."

Lexington'ın sesi beni dönen düşüncelerimden çıkarır ve ön girişte durduğumuzu fark ederim. Omuzlarımı tutup beni sallar.

"Kapılar çoktan kilitlendi."

Ona göz kırpıyorum, kelimeler jöle gibi olan beynimde tam olarak yer etmiyor. "Kilitli mi?"

"Burada mahsur kaldık."

Kafamı sallayarak, lobiyi hızlıca gözden geçiriyorum. Herkes nerede? Obeliskos henüz gece için kapanmamıştı, ama etrafta dolaşan ya da çıkış kapısı bulmak için panikleyen kimseyi görmüyorum.

Işıklar söndüğünde mi gittiler? Yoksa ondan önce mi?

Göğsümde endişe dalgalanıyor, sanki bir hava bulutu ciğerlerime baskı yapıyor ve yemek borumu tıkıyor gibi. Telefonumun kilidini açıp kardeşlerimden birini aramak istiyorum ama hizmetin olmadığını görüyorum.

Günlüğü sıkıca tutarak dişlerimi sıkıyorum, daireler çizerek dönüyor ve çeşitli uzun, sivri pencereleri inceliyorum.

"Burada mahsur kalamayız," diyorum ona, dilim o kadar kurumuş ki konuşurken çatlayacakmış gibi hissediyorum. "Bina yangın yönetmelikleri manuel çıkış kapıları gerektirir. Bir tane bulmamız yeter."

Lexington, döner kapının üzerindeki soluk kırmızı işareti işaret ediyor. "Bu yangın çıkışı. Normalde itme çubuğu çalışır, ama..." Elini uzatıp cam bariyeri itmeye çalışıyor, ama başaramıyor. "Sıkışmış falan galiba."

Yukarıdaki katta ağır ayak sesleri duyulur.

Birbirimize bakarız. Yalnız mıyız, değil miyiz? "Bu işte bir terslik var," diye fısıldar. Başımı sallarım.

Tabii ki var.

O anda telefonuma bir mesaj gelir ve karnımda küçük bir umut ışığı parlar. Ama mesaj Quincy'den gelmemiştir.

Bilinmeyen: Gözetlemeyi bırak.

Bilinmeyen: Avernia'da ne yapıyorsan, artık sona erdi.

Lexington'ın koluna uzanıp onu binanın arkasındaki yanıp sönen ışığa doğru çekiyorum. Kitap rafları ve büyük deri kanepeler arasından geçip, cam çalışma odaları ve kulüp toplantı alanlarını geçerek asansörlerin köşesindeki bir oyuğa varıyoruz.

"Burada çürümeyeceğim, birinin bizim kaybolduğumuzu fark etmesini beklemeyeceğim," derim ve ona günlüğü uzatırım. Merdivenleri arar, bizi buradan çıkaracak kadar büyük bir şey ararım ve sonunda köşede duran bir temizlik arabasında bir çekiç bulurum.

İki kolumla çekiçleri başımın üzerine kaldırıyorum.

"Avernia'nın mülkünü tahrip etmek istediğinden emin misin?" diye sorar Lexington.

"Birinin bizi kurtarmaya gelmesini mi beklemek istersin? Yoksa yukarıdaki kimsenin bizi bulmasını mı?"

"Ya yukarıdaki insanlar zararsızsa?" "Ya değillerse?"

İnsanların beni kurtarmasını beklemek, beni bu karmaşaya sokan şeydi. Bunu ne kadar çok yaparsam, hayatım o kadar çok boşa gidiyor ve aslında hiçbir şey yapamayacağım korkusuyla yaşıyorum.

İçimdeki korkunun kölesi olmak istemiyorum. Onu yenmek istiyorum.

Lexington iç geçirir.

Kollarımı öne doğru sallayarak, çekici camın yüzeyine vuruyorum. Cam biraz çatlıyor ama kırılmıyor.

Ter boynumdan aşağı akıyor. Yukarıdaki ayak sesleri gittikçe yükseliyor, yukarıdan üzerimize çığ gibi bir saldırı geliyor.

Tekrar salladım ve camın daha fazlası parçalandı. Kırık örümcek ağları, sertleştirilmiş, buzlu malzemeyi gizledi.

"Senin..."

Onu görmezden gelerek, çatlakları inceliyorum, onu tamamen kırmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

Uzaklardan yangın alarmı sesi duyulmaya başlar, ama kendimi biraz salladığımda neredeyse duyulmaz hale gelir. Düşüncelerim çok gürültülüdür, kulaklarımın arasında uğultu gibi beyaz bir ses çıkar ve diğer her şeyi bastırır.

Elimdeki çekici çevirerek, arkasındaki pençeyi dikkatle inceliyorum. Kapıya gözlerimi kısıarak, kollarımı tekrar kaldırıp ortadaki çatlağı hedef alıyorum. Pençenin kenarı gerilimli cama değdiği anda, kapının tamamı paramparça oluyor, dışarısı görünür hale geliyor ve bizi içeriden kurtarıyor.

Obeliskos'un çimlerinde birkaç kişi dolaşıyor ve binaya bakıyor. Lexington ve ben, hazırlıksız bir maraton koşmuş gibi nefes nefese, hızla dışarı çıkıyoruz.

Aksi takdirde, dışarıda her şey normal görünüyor. Gece gökyüzünün altında hava serin, ama yine de içeride mahsur kalma endişesinden dolayı yüzüm kızarmış durumda.

"Bu da neydi böyle?" Lexington nefes nefese, kütüphaneye dönüp bakıyor. Işıklar titriyor ve sonra tamamen yanıyor, tüm pencereleri aydınlatıyor. "Bize şaka mı yapıyor yoksa?"

İçerideki yangın alarmı hala çalıyor ve kapıyı kırdığım yerde hala cam parçaları var, bu yüzden az önce olanların hayal ürünü olmadığını biliyorum. Bu, her şeyi daha da kötü hissettiriyor.

"Elle?"

Sutton'ın sesini duyunca dudaklarımdan bir rahatlama iç çekişi dökülür. Dönüp onun yaklaştığını gördüğüm anda vücudum ona doğru çekilir, ama son anda kendimi tutarım, birlikte görülmememiz gerektiğini hatırlayarak.

Onu kucaklamak kesinlikle söz konusu olamaz.

"Obeliskos'ta yangın alarmı çaldığını duydum, bu yüzden kontrol etmeye geldim..." Sesi kesilir ve yanımdaki Lexington'a bakar. Çenesini sıkar, yutar ve yeşil gözlerini tekrar bana çevirir. "Her şey yolunda mı?"

"Kütüphaneye kilitlendik," diyorum, hala nefes nefese, korkunun artçı şokları içimi kaplıyor. "Elektrikler kesildi, sonra otomatik kilitler devreye girdi ve biz de kaçmak zorunda kaldık."

Sutton, kırık kapıya bakarak ellerini uzun paltosunun ceplerine soktu. "Anlıyorum. Yangın alarmını çaldınız mı?"

"Çektim," diye cevaplar Lexington. "Kaçamazsak dikkat çekebilir diye düşündüm."

Kaşlarımı çatarak ona şaşkın bir bakış attım. Ne zaman yaptı bunu?

"Yani sadece ikiniz... karanlıkta mahsur kaldınız." Sutton yanağını emdi, gözlerinde şüphe belirdi. "Birlikte."

"Eğer kastettiğin buysa, onunla istediğimi yapmak için zamanım yoktu," diye tersler Lexington. Boğazını temizleyerek, günlüğü göğsüme doğru iter; düşmemesi için elimi üzerine koyarım.

"Ne garip bir öneri," diyor Sutton. "Senin zihninde kesinlikle hiçbir sakınca yok."

"En azından istersem oraya gitme hakkım var," diye soğukkanlılıkla cevaplar Lexington. "Elle'ye aşık olduğumu saklamak zorunda kalmazdım, onu elde etmek isteseydim ya da işimin yaptıklarımı belirlemesine izin veren güvensiz bir pislik olduğum için bana tehlikede olduğunu söylemeye çalıştığında ortalığı gerçekten garip hale getirmek zorunda kalmazdım."

Sutton'ın yüzü kararır.

Lexington, içinden küfrederek ayakkabısını yere sürter ve bana döner. "Daha garip şeyler olmadan yurduma geri döneceğim. Death's Teeth tarafından tekrar yakalanmamaya çalış, tamam mı?"

O uzaklaşırken içimde garip bir boşluk hissederek başımı sallarım. Suçluluk mu? Utanç mı? Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, sadece onun gitmesi beni tedirgin ediyor.

SUTTON

SÜTÇÜLÜĞÜM.

Muhtemelen çok itici bir durum, ama elimde değil. Obeliskos'tan kaçıp ofisime geldiğimizde, en azından gece geç saatlerdeki ani buluşmamızı açıklayabileceğiz, ama Lexington Abbott ve onun sürekli kız arkadaşımın yanında olması aklımdan çıkmıyor.

Yeşil saten kurdeleyle saçlarının bir kısmını gevşekçe bağlamış, giydiği dar süveterle uyumlu, melek gibi görünüyor. Uyluk boyu çizmeleri, pileli siyah eteğinin birkaç santim altına kadar uzanıyor ve masama eğilip benim için eski bir defteri karıştırırken, Lexington'un bakış açısıyla gördüğüm görüntüyü kafamdan silemiyorum.

Elle'nin sahip olduğu bu doğal çekicilik, konuşmadan bile insanları büyülemesi. Onu bu kadar güçlü bir sanatçı yapan da bu; seyirci, o sahneye çıkmadan çok önce onun varlığını hissediyor.

En sıradan şeyleri yaparken bile onu izlemek büyüleyici.

Lexington'ın büyülenmesine şaşmamak gerek.

Ne zaman bu kadar kıskanç bir mağara adamı haline geldiğimi bilmiyorum, ama sanki Elle'in varlığı beni her şeyden arındırmış gibi. Sınırları belirledikten sonra beni aldatmayacağını biliyorum, bunu biliyorum.

Yine de onun böyle bir düşünceye kapılmış olması, bir anlık da olsa, beni çok kızdırıyor — daha da çok, onu herkesin önünde sahiplenerek bu konuda hiçbir şey yapamamam.

Elle omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. "Dinliyor musun?" "Evet."

"En son ne dedim?"

Gözlerinin içine bakarak, bilinçaltımın derinliklerinde bir şey arıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Siktir," diye nefes alıp, onu kucağıma çekip masaya doğru yuvarlanıyoruz. "Tamam, özür dilerim. O pislik arkadaşını düşünmeden edemiyorum."

"Bu gece orada pislik olanın sen olduğundan eminim," diye saçlarıma fısıldadı. "O, kapana kısıldığım kütüphaneden kaçmama yardım etti, biliyorsun."

"Evet." Ağzımı boynunun yan tarafına açıyorum, dilimin ucuyla onu tadıyorum. "O çok anlayışlı görünüyor. Sana fazla ilgi gösterdiğinden endişeleniyorum."

"Öyle olsa ne olur?" diye soruyor, parmakları çenemin altına kayıyor, yüzümü yukarı doğru itiyor. "Benim dikkatimi çeken tek erkek sensin."

Sırıtişımı bastırarak, kışını sıkıp masadaki günlüğü işaret ettim. "Tamam, bana bunun ne olduğunu söyle."

Tereddüt eder, sonra günlüğü kapatır ve bana kapağını gösterir.

Gözlerimi kısarak, üzerine yazılmış tarihleri okurken ciğerlerimdeki hava buharlaşır.

Avernia'daki ikinci yılım.

"Ölümün Dışları'nın seni Enkarnasyon olarak işaretlediği geceden ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şey, gerçekten," diyorum, ama bu tamamen doğru değil. Hatırladığım parçalar dağınık. Tam bir resim göstermeden beni rahatsız ve tedirgin edecek kadar tehlikeli. "Bulanık ve sanırım çoğunu kasten engelledim. Ya da en azından... Hatırlamaya çalışmadım."

Ben günlüğü öne çekip ilk sayfayı açarak düzgün, yarı el yazısı ile yazılmış satırları gözden geçirirken o sessizliğini koruyor. Çoğunlukla geçmişteki bir Pythia'nın saçmalıkları, daha önce görmediğim veya duymadığım hiçbir şey yok.

Yaşam ve ölüm, Ölümün Dışları'nın egemen ilkeleridir, bu yüzden neden-sonuç, karma ve simbiyozla takıntılı olmaları mantıklıdır. Seçim süreçleri bile bu düşünce okuluna bağlıdır — bu da ilk gerçek günlük girişine götürür bizi.

O partinin olduğu gün.

Bellamy'yi son kez canlı gördüğüm gün.

Sonraki girişleri hızlıca okudum, başka birinin gözünden olayları yeniden yaşarken midemde karanlık bir uçurum gibi yükselen bir dehşet hissettim.

Biri tüm bu süre boyunca izliyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.
?

O gecenin günlüğünün son sayfasına geldiğimde parmaklarım titriyor —birisi gölün içine düşerken, bir başkası orada durup izliyor.

Hiçbir şey yapmadan.

Gerginlik alnımı kaplarken kelimeler bulanıklaşmaya başlıyor, ani bir acı hissi yüzümü ikiye bölüyor. Boğazımın dibinde mide bulantısı hissediyorum ve sandalyemin üzerine eğiliyorum, çöp sepetini yanıma çekiyorum, kusmuk yükseliyor, durdurma fırsatım olmadan dudaklarımdan dışarı çıkıyor.

Bunun o gece Bellamy ile başıma gelenleri anlattığına hiç şüphem yok. Diğer üyelerin dikkatlerini bana çevirip bedenimi kullandıklarını anlatan kısma kadar...

Daha fazla kusmuk çıkıyor. Elle kucağımdan kayarak mini buzdolabından soğuk su şişesini alıyor. Onu enseme bastırdığında, keskin bir nefes alıyorum, damarlarımda rahatsız edici bir şey dolaşıyor.

Gözlerimi kapatıp çöp sepetini yerine koyuyorum ve masamdan nane aromalı sakız çıkarıyorum. Ben sormadan kapıya doğru yürüyüp duvardaki dimmer anahtarını kullanarak tavandaki ışıkları kısıyor.

Başımı ellerimin arasına alıp, bana uzattığı sudan bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu günlüğü nereden buldun?"

"Kuzenin isteğı üzerine bir kütüphaneci bana getirdi."

"Kuzenin özellikle bu kitabı mı istedi? Kitabın varlığından nasıl haberdar oldular? Böyle bir şeyi ilk kez görüyorum ve duyuyorum, ve bu..." Sözlerim kesiliyor, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bu kitap da neyin nesi ve neden şimdi ortaya çıkıyor?

"Seninle ilgili, değil mi?" Elle, kollarını göğsünde kavuşturarak sorar. "Sana yaptıkları şeyler..."

Cevap vermedim, ellerime bakarak. Anıların ağırlığı altında titriyorlardı, iğrençlik onları sıkıca sarıp sarmıştı, hareket edemiyormuşum gibi hissediyordum.

"Ortaya çıkan kişi. Onunla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır." İnanamama hissiyle fısıldanan, zar zor çıkan bir kelime.

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bir ara gözlerini açtın.

Gördüklerini hatırlamıyor musun?

"Her şey o kadar bulanık ki ben..." Aniden sözümü kesip, bakışlarımı ona çevirdim. Karşımdaki kitaplığa yaslanmış, lazer gibi odaklanmış bakışlarıyla masamın köşesinde bir delik açmıştı. "Kitapta bundan bahsedilmiyor."

Kafamda karışıklık, boğazımda uçucu bir kokteyl oluşturarak nefes almamı engelliyor.

"Elle?"

Ela gözlerinin altında gözyaşları birikiyor. Bir tanesi yanağından süzülüyor. Bana bakmıyor.

Andersonlar lanetlenmiş.

Ardından sadece kan ve şiddet bırakıyorlar.

Avernia'da gelişmelerine izin verilmemelidir, yoksa kurucu ailelerimizin geri kalanını da onların yüzünden kaybederiz.

Uyarılar Büyürken bunları duyardım ama önemsemezdim, çünkü Andersonlar Fury Hill'in bir parçası bile değildi.

Ta ki Quincy Avernia'ya kaydolana kadar.

Değişen değiştiren yol tarih tarihin yine, aynı aynı yol aynı

"Nasıl?" diye soruyorum. Tek yapabildiğim bu. "O gece oraya nasıl gittin?"

"Aile hafta sonu için Q'yu ziyarete gelmiştik," diyor, gözyaşları akmaya başlıyor.

Alnım zonkluyor, mide bulantısı tekrar başlıyor.

"Asher'a bir şey oldu, bu yüzden ailem onunla birlikte erken ayrılmak zorunda kaldı. Q'nun bir partiye gideceğini bildiğim için onları beni geride bırakmaya ikna ettim, ama o gece ormanda kayboldum."

"Ve sen... tesadüfen bana rastladın mı?"

"Kimse gelmeden göle vardım," diye cevapladı. "Karanlıktı, korkmuştum ve seni gördüm... Tur rehberimizden, kötü niyetli çetelerin faaliyetleri nedeniyle mağaraların yasak olduğu yönünde söylentiler duymuştum, ama bunların çoğunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Gerçekten böyle bir şeyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim."

Ellerimi yüzümde gezdirerek, zihnimde genç Elle'yi canlandırmaya çalışıyorum. O, gözlerimi açtığımı söylüyor, bu da dışarıda bir ara bilincimin açık olduğunu gösteriyor, ama içeride bana yaptıklarının ötesindeki anılarım en iyi ihtimalle bulanık, en kötü ihtimalle ise kapkara.

"Sen bağılydın," diye devam etti, sesi giderek yumuşuyordu. "Sırılsıklam olmuştun. Hayatta mısın bile bilmiyordum. Sanırım kıpırdadın ve ben saklandım, kızacağından ya da dikkat çekeceğinden ve sıradaki kurbanın ben olacağımdan korktum. Yarım saat geçti, sonunda telefonum çekmeye başladı, babamı aradım, çünkü zaten beni almaya geliyordu ve o bu tür şeylere aşına."

"Kültlerin bıraktığı karışıklıklar mı?"

"Tatsız işleri temizlemek" diyor ve başını sallıyor. Gözlerime baktığında, gözleri cam gibi parlıyor. "Babam geçmişinden pek bahsetmezdi, aslında annem de öyle, çünkü ikisi de geleceğe odaklanmak istiyorlardı, ama büyürken herkes onun gençlik yıllarında nasıl para kazandığını biliyordu. Herkes ondan korkuyordu ve ben sorarsam bana yardım edeceğini biliyordum."

"Yani onu beni temizlemeye ve işi bitirmeye mi gönderecektin?"

O başını sallar. "Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Seni kendi başıma hareket ettiremezdim, bu yüzden kurtarılanaya kadar beklemeyi kabul ettim. Aslında hep yaptığım şey buydu: ailemin devreye girip benim yarattığım karışıklıkları düzeltmesine izin vermek. Bu yüzden Hollywood'dan ayrıldığımda..."

"Tüm skandalı sır olarak sakladın," diye tamamlarım, gözlerimi kapatarak. "Evet, anlıyorum. Sürekli yardıma ihtiyaç duymak, bir noktadan sonra çocukça geliyor."

"Hayal kırıklığı yaratmaktan bıktım" diye ekliyor. "Ailemdeki herkes kendi başının çaresine bakabiliyor, ama sanki bende bir şey eksik. Dikkat çekmek ve ilgi odağı olmak için duyduğum çaresizlik, bağımsızlığımı yok etmiş gibi. Bu yüzden Los Angeles'ta bazı hatalar yaptığımda, 'Tamam, şimdi bunları düzeltme zamanı' diye düşündüm. Hayatımı düzene sokma zamanı. Ama hatalarla ilgili olan şey,

yön duygusu olmadan yönlendirirsen, kontrolden çıkıp kar topu gibi büyürler."

Aklım hala sekiz yıl önceki o geceye ve onun başından beri orada olduğuna takılıp kalmış durumda.

Belki de beni kurtardı. Ya da en azından denedi.

Ama...

"Bellamy," diyorum, çenemi kaldırarak. "Ona ne olduğunu gördün mü? Dergide göle düştüğü yazıyordu."

"Hayır." Sesi sertleşir. "O itildi."

Ellerimi kucağıma çekip bunu sindiriyorum. Ve bunun anlamını.

"Elle." Duygular içimde içimde göğsümde içimde binlerce bin farklı

ifşaat öne çıkmak için yarışıyor, ama şu anda gerçekten odaklanabildiğim tek şey o. Hala sessizce ağlıyor, sanki sesin etrafımızdaki durgun havaya ne yapacağından korkuyormuş gibi.

O odadayken nefes alamıyorum. Onu teselli etmek, gözyaşlarını durdurmak, onu tekrar mutlu etmek dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Kız kardeşimin ölümünün gerçeği gözlerimin önünde duruyor ve düşündüğüm şey onun gözleri bile değil.

Tanrım. Ne zavallıyım.

Titrek bacaklarımın üzerinde durarak boğazımı temizliyorum ve masamın etrafından dolaşıp Elle'nin yüzünü ellerimle tutuyorum. Gözyaşlarını siliyorum, onların cildini lekelemesine izin veremem.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor, dokunuşuma yaslanarak. "*Yemin ederim*, kazaydı. Refleks olarak yaptığım bir şeydi..."

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, başparmağımı dudaklarına bastırarak. Sorun var, hem de çok, ama Tanrım, onun ağlamasına dayanamıyorum. Kalbim milyonlarca parçaya bölünmüş gibi hissediyorum ve içimde hangi kadın için öldüğümü bilemiyorum.

"Hayır, sorun var," diye ısrar ediyor, sesi hıçkırıklarla boğuluyor. "Öyle söyleyip bunu görmezden gelemezsin. Hissetmelisin, Sutton. Yoksa bu seni daha da çok yiyip bitirecek ve beş, on, on beş yıl sonra, kalbini beslemeyi reddettiğin için kalbin toz haline geldiğinde ne olacak?"

Umutsuzluk göz bebeklerini büyütür ve başını sallamaya başlar, odaklanamaz hale gelir. Yüzünü sıkıştırır ve dudaklarımı alnına bastırırım.

"Hayatımı tamamen değiştirmişken bana ders vermek biraz ikiyeüzölce, sence de öyle değil mi?"

Bir hırıltı kaçar. "Ama sen..."

"Düşünmek için zamana ihtiyacın var." Yüzünü kaldırarak, gözlerime bakmasını sağladım ve boğazımdaki sert yumruyu yuttum. Alnımın arkasındaki zonklama şiddetlendi ve başım dönmeye başladı, ama bunu görmezden geldim.

"Zaman mı?"

"Evet." Uzun, acı verici bir sessizlik. "Ve biraz mesafe."

O, sulu bir nefes verir ve ellerimi yanaklarından çeker. "Benden ayrılıyorsun."

"Ben öyle demedim."

Gözlerini kapattığında, onu tekrar kollarıma almamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Direniyorum, ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum.

Ruhum şimdiden bu mesafeden acı çekiyor.

Sonunda, o da başını sallar, koluna burnunu siler ve gözlerini tekrar açar. Topuklarını döndürerek, omuzları çökmüş ve başı eğik bir şekilde kapıya doğru yürür. Elini kapı koluna koyar, durur ve yana bakar.

Onun peşinden gelmemi bekliyor.

Ayaklarım kıpır kıpır. Neredeyse yapıyordum.

Neredeyse.

"Sana söylememeli miydim?"

Kafamı sallıyorum. "Söylemen önemliydi bence."

"Zaman ve mekan, ha?" Alaycı bir şekilde gülümser ve iki parmağını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirir. Parmakları ıslak çıkar ve ben sanki yeryüzü tarafından yutuluyormuşum gibi hissederim.

Kapıyı açar ve bir adım dışarı çıkar, kalbimi binlerce küçük parçaya böler.

"Bir şey söyledi mi?" diye soruyorum çabucak, o eşiği geçmeden önce. "Önce..."

Elle yine durakladı. Üzüntüyle başını salladı.

Parçalar daha da küçölür. Artık milyonlarca parçaya bölünmüşlerdir ve ben yerde kanlar içinde yatarken halıyı lekeliyorum.

"Hayır. Fırsatı olmadı."

"ZAMAN VE MEKAN. Ne kadar yeni kavramlar. Erkekler, bu iki şeyin de diğer insanları hayatınızdan uzaklaştırmadan var olabileceğinin farkında mı sence?"

Aurora, yeni aldığı tasarımcı topuklu ayakkabılarını giyerken odamızda bir ileri bir geri yürüyor. Sutton'la ilgili durumu ona anlatmamalıydım, ama üç gündür haber alamamıştım ve aklımı kaçırmaya başlamıştım.

Bu sabah onu görmek için bir bahane bulmak amacıyla derslere bile geri döndüm, ama onun bu hafta derslerini iptal ettiğini öğrendim.

Açılış gecesine bu kadar yakın bir zamanda ilk kez dersini iptal ettiğini söylediler. Bazı öğrenciler etik soruşturması hakkında fısıldaşıyorlardı, bunun onu kampüsündeki evinde saklanmaya zorladığını söylüyorlardı, ama tabii ki onlar gerçeği bilmiyorlar.

Buradaki insanlar, otorite figürlerinden duydukları her şeye inanırlar. Avernia'nın bu lanet ülkedeki diğer üniversitelerden çok farklı olduğu söyleniyordu.

"Ayrıca," diye devam ediyor Aurora, moda dersi için hazırladığı kıyafeti düzeltmek için aynanın önünde durarak. "Kim sevgilisinin kardeşini kazara öldürmemiştir ki?"

İnleyerek başımı yastığın altına sokuyorum. "Aurora, lütfen kes sesini."

O da kırılmış gibi bir ses çıkarır. "Ben senin tarafındayım."

"Taraf falan yok. Hepimiz aynı kafa karışıklığı içindeyiz."

"Peki, ne yapacaksın?" diye sorar. "Bir hafta boyunca oturup bir adam için somurtacak mısın?"

"Lisede o kadar çok tuzlu şeker yiyip, Foxe'un başka bir kızla görüştüğünü düşündüğün için annenin pahalı sanat koleksiyonunun üzerine kusmuğunu hatırlıyor musun?"

"Bana kötü davranmak sorunlarını çözmez."

Birkaç saniye sonra, odamızın kapısının açılıp kapandığını duyarım, o uzaklaşırken ayak sesleri giderek zayıflar.

İç çekerek, yuvarlanıp ellerimi karnımın üzerine koyuyorum ve tavana bakıyorum.

Zaman ve mekan.

Mantıken, sağladığım bilgileri işlemek için her ikisine de ihtiyacı olduğunu kabul edebilirim. Bu tamamen mantıklı ve belki de olaylarla başa çıkmanın sağlıklı bir yoludur.

Ama duygularım mantıkla yönetilmiyor ve bunun aslında bir ayrılık olduğu gerçeğinin göğsümü kemiren bitmek bilmeyen baskısından kaçamıyorum.

Ya artık beni görmekten nefret ediyorsa? Ya da benim yaptıklarımı öğrendiği için benden elde ettiği faydanın artık önemi kalmadığını düşünürse?

Nefesim kesiliyor, nabzım hızlanıyor. Parmaklarımı kaldırıyorum, beyaz popcorn tavanın önünde titremelerini izliyorum.

Sadece düşünerek kendi kalbini kaç kez kırabilirsin? Bu organ parçalanmadan önce dayanabileceği stres kırılmalarının bir sınırı var mı?

Benimki diğerlerine kıyasla çok kırılgan görünüyor. Sanki acı döngüsünü sona erdirecek son darbeyi bekliyormuş gibi. Quincy, başarısızlık ve Jean-Louis yetmedi, ama bu sefer hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Derin ve arındırıcı bir nefes alarak, yanıma dönüp telefonumu çıkararak yıldız haritası uygulamasını açıyorum. Günün hangi saatinde olursa olsun, kamerayı gökyüzüne doğrulttuğunuzda yukarıdaki takımyıldızları görebilirsiniz. Bir gözümü kapatıp başımın üstüne doğru nişan alıyorum ve mavi arka planda küçük noktaların belirip birbirine bağlandığını izliyorum.

Garip bir şekilde, bu hareket sakinleştiriciydi — burada, yerde ne olursa olsun, o yıldızların orada kalacağı gerçeği.

Bazıları ölür, bazıları dönüşür, ama yine de oradadırlar. Rehberlik ederler. Rahatlık verir. Her şey kaybolmuş gibi hissettiğinizde bakabileceğiniz bir şey.

Gözlerimi kapatıp, yataktan kalkmadan ve giysilerimi giymeden önce bir kez daha derin nefes alıyorum. Sutton

, sorun değil. Alabilir.

O kararını verirken ben kendimi üzmeyeceğim. Sonuç değişmeyecek ya.

Saçımı arkaya bağlayıp biraz makyaj yaptıktan sonra, Lexington ve Meg'e geçen hafta provayı kaçırdığım için bu hafta erken provaya katılacağımı belirten bir mesaj attım. Ama kapıyı açtığımda, ön tarafına benim adımın yazıldığı küçük bir kağıt parçası yapıştırılmıştı.

Sutton'ın el yazısı.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, heyecan tüm vücudumu sarıyor. Kağıdı alıp hızla açıyorum.

Gerçek aşkın yolu asla düzgün gitmez.

Bir saat sonra Lethe's'te buluşalım. Seni görmek istiyorum.

Bu sözlere gözlerimi kırptıştırıyorum. İlk satır, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndan bir alıntı ve inanılmaz derecede Sutton'a yakışıyor, ama bunu kullanarak ne ima ettiğini farkında mı acaba?

Onlarca dize arasından, randevu için uygun olan bu dizeyi mi seçti?

Midem kıvrılıyor, içinde düğümler oluşuyor. Neyse, neyse. O yazdı.

Geri alınamaz.

SUTTON

Şu anda burada olmak istemiyorum, ama cevaplara ihtiyacım var.

Bir kişinin geçmişini anlamadan ne kadar süre geçirebileceğine dair bir zaman sınırı var, aksi takdirde bu durum ruhunu kemirmeye başlar. Görünüşe göre benim sınırim üç gün. En azından üç gün farkındalık, çünkü o ana kadar baskıcı içgüdülerim her şeyi sıkı bir şekilde kilitli tutmuştu.

Ellerim boşlukta ağrıyor, boşluğu doldurmak için çaresizce çabalıyor. Her şeye rağmen, Elle'in yumuşak teni ve kendini beğenmiş sırıtişısı bana rahatlık hissi vermediği bir an bile geçmedi. Normallik. Amaç.

Sevgi.

Bu yüzden buradayım.

Çünkü zayıfım.

Sinirlenerek telefonumu arabanın zeminine fırlatıp ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Kahretsin. Onu baştan göndermemeliydim.

Gerçekten düşünülmesi gereken ne vardı ki? İşlenmesi gereken ne vardı?

Sekiz yıldır kız kardeşimin ölümünün üstesinden gelmeye çalışıyorum. Artık bunun kimin parmağı olduğunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.

Tanrım. Ne diyorum ben?

Tabii ki önemli. Kız arkadaşımın ikizimi öldürmesi önemli.

Ama açıkça görülüyor ki, olayın bütünü bilmiyorum ve bu boşluğu doldurabilecek tek bir kişi aklıma geliyor. Belki daha önce sorsaydım, tüm bunlar önlenebilirdi.

Ya da belki de kaderimde kalp kırıklığı vardır.

Arabadan inerken telefonum titremeye başlar. Otopark neredeyse boştur, bulutlu gri gökyüzü etrafıma bir tedirginlik havası yaymaktadır.

Beckett'in adı ekranı aydınlatıyor, ama şimdilik onu görmezden geliyorum. Tek yapacağı beni daha da gerginleştirmek, ama şu anda odaklanmak istiyorum.

Telefonu cebime koyup derin bir nefes alıyorum ve girişe doğru yürüyorum, kapıyı yavaşça açıp içeri giriyorum.

LETHE'S'e vardığımda, taksiden inip içeri giriyorum. Önündeki neon tabela kapalı, muhtemelen günün ortasında olduğu için, ve otoparkta çok az araba var, bu yüzden Sutton'ın buluşmak için burayı seçtiğini anlayabiliyorum.

Burada meraklı gözler daha az, ki bu şu anda daha önemli, çünkü okul tarafından soruşturuluyor.

İçeride ışıklar loş ve barın arkasında kimseyi görmüyorum, ama yine de bir masaya oturuyorum. Sanki bir tanışma etkinliğinde ilk kez hayran olduğu ünlüyü gören bir ergen gibi hissediyorum kendimi, ki bu çok saçma, ama görünüşe göre bu sıkıcı profesöre oldukça hayranım.

Biriyle ilişkinizin ne durumda olduğundan emin olmadığınızda üç gün çok uzun bir süre.

Siparişimi almak için kimse gelmiyor, ama mutfakta uğraştıklarını duyuyorum, bu yüzden sorun etmiyorum. Zaten buraya içki içmeye gelmedim. Gün ortasında alkol almak biraz fazla kriz gibi geliyor, bu yüzden oturup beklemeyi tercih ediyorum.

On dakika geçer. Telefonuma bakıp kaşlarımı çatarım. Onu şimdiden kaçırdım mı? Notu bulmadan önce kısa bir süre önce yapıştırıldığını düşünmüştüm, ama ya bu sabah beni görmek istemişse? Ya da dün gece?

Bir saat çok da iyi bir ayrımcı değil, bu da o sonunda ortaya çıktığında ona söylemeyi planlıyorum.

Otuz dakika daha geçer. Hâlâ bir şey yok.

Üzgün bir şekilde ön kapıya bakıyorum, sessizce onun girmesini diliyorum. Girmedğinde, tabureden kayıp tuvalete gidiyorum, sadece bir şeyler yapmak için.

Tuvaletten çıkıp ellerimi yıkarken, ay n ada bir şeyler yazıldığını fark ettim. Yukarı baktım ve adım attım.

geri dönüp bütün resmi görmek için, ve kalbim mideye düşer.

Sen de mi, Brutus?

Kelimeler, kalın kırmızı bir sıvı gibi camdan aşağı damlıyor. Sanki yeni yazılmış gibi.

Yine Shakespeare'den bir alıntı, ama Sutton'ın ne kadar kızgın olursa olsun beni böyle korkutmaya çalışacağını hayal edemiyorum.

Eşyalarımı alıp kapıya doğru hızlıca yürüdüm, parmaklarım kapı kolunu kavradığı anda arkamdan biri bana çarptı. Alnım duvara çarptı, görüşüm bulanıklaştı, bana saldırıldı ve yere indirildim. Saldırganımın zayıf noktasını bulmaya çalışarak çırpındım, ama o benden daha güçlüydü ve sürpriz avantajı vardı.

Başım dönüyor, odaklanamıyorum. Boynumun yan tarafına bir şey batıyor ve odaklanamadığım kısımlar gittikçe kararıyor, ta ki hiçbir şey göremez hale gelene kadar.

SUTTON

JEAN-LOUIS ben geldiğimde malikanede yoktu.

Aslında kimse yoktu, bu da beni çok sinirlendirdi. Ailemiz sadece en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkmak istiyor gibi görünüyor, benim gerçekten bir şeye ihtiyacım olduğunda değil.

Ona, Bellamy'nin

itildiğini ve onun kurban olduğunu biliyor muydu diye sormaya gelmiştim.

Eğer bu yüzden onun ölümünün bir anlamı olduğunu sürekli öne sürüyorsa. O da bu şekilde, örgütün bir parçası olarak onu onurlandırmış olurdu.

Bunu bilmek zorundaydı. Benim Enkarnasyon olmama bu kadar ısrar etmesinin başka bir açıklaması olamazdı. Bir fedakarlık zaten yapılmıştı, kontrolde bir boşluk vardı ve o bu kargaşaya tahammül edemiyordu.

Boşluk, Dupont soyunda savunmasızlık anlamına geliyordu. Ben başarısız olursam Beckett'in benim yerimi almasını bu kadar çok istemesine şaşmamalı.

Daireme döndüğümde Beckett'in balkonda oturuyor olduğunu görünce şaşırmadım.

Ben yaklaşırken dizini sallamayı ve taktığı beyzbol şapkasını çevirmeyi bırakmıyor. Onun yanından geçip anahtarımı kilide sokuyorum ve içeri giriyorum.

Beckett peşimden koşar, içeri girmek için sprint yaparken eşikte neredeyse takılıp düşüyor.

"Babam evde değil," diyorum mutfağa doğru ilerlerken, bir kutu diyet soda'yı buzlu bir bardağa döküyorum. "Merak edersen diye."

Alaycı bir şekilde, "Sanki umurumda mı?" diyor.

"Öyle mi? Bu yeni bir gelişme." Kanepeme oturup bir içki alıp bardağı bardak altlığına koyuyorum.

Beckett, giriş holü ile oturma odası arasındaki kemerli geçitte duruyor. Kapüşonlu sweatshirtinin iplerini çekerek, bir ayağından diğerine ağırlığını veriyor.

"Sinir bozucu olmayı bırak da gel otur. Gününle ilgili düşüncelerinle dikkatimi dağıt," diye emrediyorum.

Yutkunarak yanıma gelir ve kanepenin yanındaki koltuğun koluna oturur. Otururken, koltuk kollarını yumruklarına kadar indirir, ama ben kırık, koyu kırmızı derisini fark etmeden önce.

Kanepenin arkasına başımı yaslayarak iç çekerim. "Ne oluyor Becks? Kavgı mı ettin? Hâlâ böyle belaya bulaşıyorsan, sonbaharda küratörlük başvurusu yapmayı nasıl planlıyorsun?"

Boğazını temizler. "Ya başvurmazsam?"

"Neden başvurmayasın ki?"

"Belki de senin tavsiyeni dinleyip Fury Hill'den ayrılmak istiyorum. Babamın gölgesinden kurtulmak istiyorum."

"Burada olman, onun kurallarına uymak zorunda olduğun anlamına gelmez, biliyorsun. O da bunu aşar."

Omuzları çökerek sandalyeye düşer ve sırtını yaslar. Kafasını sallayarak top gibi kıvrıldığını izlerim. "Hayır, sanmıyorum. Bu noktada onun için çok fazla şey yaptım. Garip bir mucize eseri, bu gece son nefesini verse ve artık onun için endişelenmeme gerek kalmasa bile... Yine de hatırlayacağım, değil mi? O ölse bile utanç ve suçluluk duygusu geçmeyecek. Ben hala buradayım. Hala benim."

Onun bunu söyleme şekli beni rahatsız ediyor. Eğilip, ataçla tutturulmuş bir yığın makaleyi alıp ayaklarının önüne bırakıyorum ve üstüne bir kalem atıyorum. "Madem buradasın, neden yararlı bir şey yapıp bunlardan bazılarını notlandırmıyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu yapacağıma güveniyor musun?"

"Hey, sen de benimle aynı tiyatro geçmişine sahipsın. İkimiz de üst düzey öğrencileri bile kolayca alt edebiliriz."

Uzun bir süre sonra omuzlarını silkiyor ve eğilip kağıtları topluyor. Parazit gibi zihnini kemiren düşüncelere kapılmaktansa, zihnini üretken bir şekilde kullanması daha iyi.

Aksi takdirde felaketle sonuçlanır.

Onu uzun süre izlerim, hareketlerinde, göz teması kurmaktan kaçınmasında beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak anlamaya çalışırım, ama bir türlü anlayamam.

Bakışlarım yine kırık parmak eklemlerine düşer ve duraksarım, ellerimi kucağımda birleştiririm.

Bana bakmayı reddediyor.

Gerginlik midemi sarmış, organımı düğümlemiş. Ağzım kurumuş, yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Becks. Ne yaptın?"

Sert bir yüzeyde birdenbire uyanıyorum, gözlerim kapalı, baştan aşağı ter ve idrarla sıırsıklam.

Bir parçam bunun su olduğuna inanmak istiyor, ama burnumu tırmalayan keskin koku başka bir yoruma yer bırakmıyor.

İkinci kokladığım şey, yanık et kokusu karışık duman kokusuydu; bu, ne kadar uğraşırsanız uğraşın unutamayacağınız bir koku. Etrafımda konuşma sesleri yankılanıyor, sessiz ama tam olarak nerede olduğumu belirleyebilecek kadar belirgin.

Konsantre olurken kalbim hızla çarpmaya başlar, sesin dar geçitlerden aşağıya doğru yayıldığını ve sağlam tavan yapılarına çarparak yankılandığını fark ederim.

Mağaraların içindeyim.

Koltuk altımdan çekilerek dizlerimin üzerine çöktüğümde, cildime çarpan serin havada bunu hissedebiliyorum. Yere düştüğümde zemin eklemlerime sert geliyor, ama görünmeyen insanlara hiçbir şey belli etmek istemediğim için acı çekmemi yutuyorum.

Sadece bir korkak, karşısındakinin beklemediği bir anda ona vurur, çünkü kurbanının karşılık vermesini göze alamaz.

Bana saldıran kişiyi bulduğumda, gözlerini oyacağım.

Kafamdan tek bir düşünce geçiyor, kabustan geçici bir kurtuluş: Sutton benim için geldi mi? Gelmeyi umarak bekliyor mu?

Gelmezsem ne düşünecek?

Ve sonra, bundan daha korkunç bir düşünce: Notu o yazmadı.

Benimle buluşmaya çalışmıyordu bile.

Kalbim acıdan sızlar ve başımı biraz eğiyorum.

Aptal. Ve şimdi bak, başını ne boktan bir belaya soktun.

Neden bu tür şeyler hep senin başına geliyor, Elle?

Yumuşak ve kısa adımlarla bana yaklaşan ayak sesleri, bir adım kadar uzakta duruyor. Gözlerimi bağlayan bezi aralayıp, kumaşın arkasındaki silueti biraz olsun görebilmek için uğraşıyorum, ama kumaş çok kalın olduğu için hiçbir şey göremiyorum.

"Noelle Rose Anderson. Deidre Anderson'ın torunu. Cronus Anderson'ın soyundan. Anathema. Örgütümüze katılmak için mi geldin?"

Korku kaslarımı kavrar. "Kim olduğunuzu tam olarak bilmiyorum, bu yüzden..."

Göz bağım yırtılır ve kalın, kokuşmuş bir karanlıkla karşılaşırım — o kadar karanlık ki, görebildiğim tek şey yüzümden üç inç uzakta bulunan, yanardöner, dikdörtgen altın maske. Bir yılan dış kenarı sarar, kıvrılarak ağzı takan kişinin başının hemen üstünde havaya uzanır.

"Avernia uzun zamandır uygun bir Ölüm Bakiresi bekliyordu. Sen gönüllü olarak hizmetine sundun ve bu nedenle sadakat ve onur sorumluluklarını yerine getirmen bekleniyor. Bu rolü kabul ediyor musun?"

Bir tür teknolojiyle bozulmuş bir kadın sesi.

Beni buraya kim getirdi?

Benim gönüllü olduğumu nereden biliyorlar?

Rastgele bir üye olduğunu, sadece borcunu tahsil etmeye gelen biri olduğunu inanmak istesem de, Sutton'ın notunun büyük olasılıkla uydurma olması beni oldukça şüphelendiriyor. O kişi bizim bir çift olduğumuzu ve sorunlarımız olduğunu bilmek zorunda olurdu.

Yakın birisi olmalı.

Olasılıklar zihnimde sonsuz bir endişe seli olarak geçip giderken damarlarım daralıyor gibi hissediyorum.

Ayrıca, Death's Teeth'in amacı anonimlik olmasına rağmen, karşımdaki kişi benim tam adımı kullandı.

Beni tanıyorlar. Çok yakından.

Anderson olduğumu biliyor.

Omuzlarımda bir tedirginlik hissediyorum. Yılan maskeli figürün her iki yanında, fenerler yanıp söner, Tartarus'ta inşa edilmiş kare şeklindeki sahnenin bir köşesinde olduğumuzu görebileceğim kadar ışık saçıyor.

Aşağıda kalabalık bir grup olduğunu hissedebiliyorum, buradaki hareketliliği izliyorlar.

Onların gösterisini bekliyorlar.

Aniden ve endişe verici bir şekilde mide bulantısı hissediyorum. Burada olmak istemiyorum.

Deri birbirine çarpıyor, ses kulaklarımda yankılanıyor. Bir saniye sonra, kulak mememde bir karıncalanma hissediyorum ve elimi uzattığımda, cildimde bir damla kanın damladığını hissediyorum. Yılan maskeli figür eğiliyor ve bir elinde tuttuğu kırbacı fark ediyorum.

Beni kırbaçladı.

Daha önce Death's Teeth'in saçma bir organizasyon olduğuna dair herhangi bir inancım varsa, kendi gözlerimle gördüklerimden sonra bile, bu fikir hızla kayboluyor.

"Sorumluluğu kabul etmezsem ne olur?" diye alçak ve sessiz bir sesle soruyorum.

Şekil hafifçe kıkırdar. Sesi biraz tanıdık geliyor, ama pelerin her şeyi gizlediği için kim olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Ve tanıdığım hiç kimsenin beni bu kadar büyük bir belaya sokmak isteyeceğini hayal edemiyorum.

Beni bu işe ilk başta sürükleyen Sabrina bile. O bunu yapmazdı.

Değil mi?

İşte orada, hala kararlılığımı sarsmaya devam ediyor: belki de herkesin bana düşman olmadığına dair içimde taşıdığım umut tohumları. Belki de sadece yeteneklerimle ilerleyebilirim ve belki de insanlar kendi başlarına kaldıklarında bencil dürtülerine kapılmazlar.

Ama ben bunun tam tersinin canlı kanıtıyım. Savaşmakla kolay yolu seçmek arasında seçim yapmam gerektiğinde, hiç tereddüt etmeden ikincisini seçerim. Bu yüzden sekiz yıl önce o gece kayboldum, bu yüzden Los Angeles'a kaçtım ve orada her şeyi mahvettim, bu yüzden şimdi burada oturuyorum.

En az dirençle karşılaşılan yol, güvensizlikle döşenmiştir.

"Eğer reddedersen," maskeli figür, kemikli parmaklarıyla çenemi tutarak, "ölürsün. O da öyle."

Kaşlarımla çatarak, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama o çenemi sıkıyor ve eliyle arkasında duran birine işaret ediyor. İki tane daha kimliği belirsiz üye sahneye giriyor ve aralarında bir tür alet yuvarlıyorlar.

bir tür alet getiriyorlar. Onlar gölgelerden çıkarken, bir saniye boyunca kendimi toparlamam gerekiyor.

Büyük bir tahta direk bir adamın ağırlığını taşıyor. Adam direğe bağlanmış, bacakları dikdörtgen bir bariyerin içine sıkıştırılmış. Yeni gelenlere bakarken, kerosen veya benzin kokusu keskinleşerek duyularımı istila ediyor.

Cildinin daha açık renginden yola çıkarak, Lexington olmadığı kesin. Sutton da olmadığına eminim. Bu insanlar kaotik olabilirler, ama saygın bir üyelerini öldürmek, onlar için bile biraz fazla asi bir hareket olur.

Yani ya Asher ya da...

Percy'nin yüzü, başlığının çıkarılmasıyla dehşet ve şaşkınlığın karışımı bir ifadeye büründü. Yüzüne bir bez bağlandı, dudaklarının arasına sıkıştırıldı, durumu kavrayana kadar ağzı kapalı kaldı.

Göz göze geldiğimizde vücudu titrer ve göğsünün derinliklerinden gelen seslerle çığlık atar.

Gerginlik içimi kaplar, nefes almamı zorlaştırır. O gece bizimle gelmemişti, bu yüzden neler olduğunu hiç bilmiyor.

Gözlerinde saf panik vardır ve bir karton parçası yakılıp bağlandığı ateşin yakınına getirildiğinde gözyaşları yanaklarından akmaya başlar.

"Burada bir insanı yakamazsınız," diyorum, kendi korkumu bastırarak. "Mağarada ateş yakmak pervasızca ve aptalca, ama bu kadar büyük bir ateş hepimizi öldürür."

"Ölüm'ün Dişleri, bu düzlemde, insanlar tarafından düzen ve gücü korumak için oluşturulan kurallara göre hareket edebilir," diyor maskeli figür. "Ama bizim nihai hükümdarımız Ölüm'dür. Kaçınılmaz olanı ertelemek, bizim yaratılma amacımızdır."

"Sırf istediğini elde edemedin diye bir şeyi yakmanın mantığı yok."

"Sonuçları umursamadan istediğini yapan bir kadından güçlü sözler." Figür yüzümü bırakır, arkamdan uzanarak saçımı avuçlar ve başımı geriye doğru çeker. Üzerime eğilir, yüzlerimiz tehlikeli bir şekilde yaklaşır. "Söylesene canım. Gönüllü olduğunda, bunu sonuna kadar götürmeye niyetin yok muydu? Incarnate'in senin sadakatsizliğini umursamayacağını mı sandın?

Sadakatsiz olursan Incarnate'in umursamayacağını mı düşündün? Bunun bir şaka olduğunu mu düşündün, yoksa kim olduğunu bulamayacağımızı mı?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Yapmadım ve sadakatsiz de olmadım." "O zaman arkadaşının boşu boşuna ölecek olması ne yazık."

Yanan kartonu Percy'nin yüzüne yaklaştırırlar ve o bağlarından kurtulmaya çalışır, ağzındaki tıkaçtan kurtulup benim adımla haykırır. Ses mağarada yankılanır ve kulaklarım kanar.

"Elle, lütfen!"

Hıçkırıkları kemiklerimi titretir ve maskeli figür saçımı bıraktığında diz çöküp yüzümü yere bastırırım. "*Lütfen!*" Naylon çoraplar giymiş, başka hiçbir şey giymemiş halde ayaklarının dibinde ağlarım. İnce, kadınsı ayakları, kumaşın arasından gümüş bir ayak parmağı halkası görünür. "Lütfen ona zarar vermeyin. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Onu bırakın."

Kişi, sanki yalvarışımı düşünüyormuş gibi, birkaç dakika boyunca bana bakıyor. "Yüzyıllar önce, sevdiği birinin hayatını kurtarmak için yalvaran başka bir Bakire vardı. Onun için sonu iyi bitmedi, ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırdım ama yüzümü kaldırmadım, ayak bileklerine odaklandım.

"Bilmiyorum.

Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

Kampüste bu tür bir güce sahip olduğunu iddia eden tek bir varlık var. Ellerimi yumruk yapıyorum, dişliler dönmeye devam ederken nefesim düzensizleşiyor, zihnim parçaları bir araya getirmeye çalışıyor.

"Günlüklerimi okumaya zahmet etmemen ne yazık," diyor figür, saçlarını okşayarak.

Midem düğümlenir.

Pythia.

Karşımda duran Pythia.

Kimliği hala bir sır olarak kalıyor, ama yine de bir kısmını açığa çıkarıyor. "Tekrar soracağım," diyor Pythia, tırnaklarını boynuma geçirerek

"Gönüllü olarak üstlendiğin sorumluluğu kabul ediyor musun, yoksa unvanından ve dolayısıyla Death's Teeth'in tamamından vazgeçiyor musun?"

"Anlamıyorum," diyorum, zaman kazanmaya çalışarak. Kulaklarımda çınlayan kan sesinden onun sözlerini zar zor duyabiliyorum, ama yine de

denemek istiyorum.

"Anlamana gerek yok," diye cevaplar. "Entrikaların bir önemi yok. Sana söyleneni yap ya da burada olma hakkını kaybet. Akıllıca bir seçim yap."

"Ama ben..." Yanındaki maskeli figürler tarafından tekrar ağzı tıkanan Percy'ye bakınca, göğsümün içinde bir çukur açılır. Duygularım içine düşer, içimde hüküm süren terörün eterinde kaybolur.

Kişi aniden dönerek Percy'nin yanındaki üyelere başını sallar. Ateş yüzüne yaklaşırken, ağızındaki kumaştan çığlıkları yeniden başlar.

Dokunmadan, alaycı bir şekilde yakın.

Onunla oynuyorlar. Bir kedi, avını yemeden önce onunla oynar gibi.

Ve onun burada olması benim suçum.

Hepimizin ölmek üzere olması benim suçum.

Etrafıma bakıyorum, maskeli kalabalığın içinde kaç tane masum öğrenci daha var acaba diye merak ediyorum. Kaç öğrenci, bir şey yapacağına söz veren bir gruba bağlılık yemini etmeye kandırıldı ya da zorlandı ve sözlerinin yalandan ibaret olduğu anlaşıldığında onları pençesinden kurtarmayı reddetti?

Endişe midemi kesiyor, ama yine de dişlerimi sıkarak oturuyorum. Boş boş oturmak bir seçenek değil.

Sutton benim katılmamı istemiyor, ama alternatif kabul edilemez.

Nefes alıp, maskeli figüre bakıyorum. Boğazımı yakan asidi yutuyorum. Çenemi kaldırıyorum.

"Maiden'ı reddetmiyorum. Yapacağım. *Bırakın* yapayım."

Figür konuşurken gülümsemesi hissedilir. "Çaylaklar, lütfen Kızlık adayı hazırlıklarına yardım edin."

Etrafımda iki ya da üç maske belirir, anında giysilerimi yakalar ve vücudumdan yırtıp alırlar.

"Hey, durun!" diye bağıriyorum, onlar kazıyıp yakarken onları uzak tutmaya çalışıyorum, dokunuşları arkalarında söndürülemez bir ateş bırakıyor.

Onlar dinlemiyor ve saniyeler içinde çıplak kalıyorum. İç çamaşırlarım yırtılıyor ve beni tamamen çıplak bırakıyor. Titreme

ellerimi vücuduma koyduğumda bir titreme geçiriyorum, her sinir ucunda rahatsızlık hissediyorum ve hareket etmekte zorlanıyorum.

Onlarca yabancınn önünde çıplak kalmak —hatta göremediğiniz yabancılar— beklediğimden daha korkunç bir şey.

Kontrol sizde olduğunda durum farklıdır. Kıyafetlerinizi kendiniz çıkarır, başkalarının ne kadarını göreceğine siz karar verirsiniz. Bu seçeneğin elinizden alınması insanlık dışı bir durumdur.

Sadece gerdanlığımı bırakıyorlar ve ben parmağımı yılan muska içine sokup, ondan bir tür motivasyon almaya çalışıyorum.

Yılanlar dirençli, sinsi ve yanlış anlaşılmış hayvanlardır.

Orada dururken titriyorum, Sutton'a da bunu mu yaptılar diye merak ediyorum. Bellamy'ye. Bilerek ne kadar acı çektiler? İlaçlar ya da ikisine verdikleri her neyse, ne kadar sürede etkisini gösterip çoğu eylemi engelledi?

Midemden yeni bir mide bulantısı dalgası geçiyor. Nefes almama odaklanmaya çalışıyorum, göğsümde tsunami dalgası gibi yükselen paniğe rağmen hiperventilasyona girmeyecek şekilde elimden geleni yapıyorum.

"Canavarları getirin," diye emrediyor Pythia ve bir an için, beni bir tür vahşi hayvanla dövüştüreceklerinden korkuyorum.

Bunun yerine, ayak bileklerinden zincirlenmiş iki iri, çıplak adam getirilir. Tam yüzü kaplayan altın maskeler takmışlardır, şimdiye kadar gördüklerimden farklı bir yapıdadırlar, hiçbir yerinde delik yoktur. Maskeler sağlamdır, insan yüzüne benzer şekilde yapılmıştır ama başka hiçbir değişiklik yapılmamıştır.

Cenaze maskeleri. Bunları, ailemin evindeki kütüphanede bulunan eski Yunanistan ve Mısır hakkındaki antolojilerde görmüştüm, ancak hiç şahsen görmemiştim. Bunlar giyilmek için değil, ölenlerin yüzlerini anmak için yapılmıştı.

Omurgamdan aşağı, sanki küçük örümcekler her bir omurumun üzerinde geziniyormuş gibi bir tedirginlik yayılıyor.

Belki de tam olarak bunu yapıyorlar.

Geriye doğru sürünerek, sahneyi çevreleyen ip bariyere çarptım. Beni o kadar iri adamlarla dövüştüremezler, özellikle de aynı anda.

Değil mi?

"Korkuyor musun?" Pythia soruyor, ama artık görünmüyor. Gölgelemin içinde saklanıyor ve sözlerinde alaycı bir tonla beni izliyor. "Merak etme. Farkına bile varmadan bitecek."

"Ne bitecek?"

"Lanetli bir doğumdan geldiğin için, Incarnate'e sadık kalacağına güvenemeyiz, bu yüzden diğer üyelerimizin de seni sonsuza kadar ona bağlanmadan önce tadına bakmaları adil olur."

Kalabalık biraz daha gürültülü hale gelir, heyecanla konuşurlar. Kana susamışlardır.

Yüzümden terler akıyor. İki adama bakıyorum: Benden en az yarım metre uzunlar ve muhtemelen 50 kilo daha ağırlar. Çıplak vücutlarında yara izleri ve kesikler var, bu da bu tür durumların geçmişte de yaşandığını gösteriyor.

Sadakatimi göstermek için benimle seks yapmaya zorlamak mı istiyorlar?

Sutton'ın, Maiden'a kabul töreninde seksle ilgili bazı şeylerin olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama bu kadar şiddetli bir şey beklemiyordum.

Gözlerim, beni geniş, cam gibi gözlerle izleyen Percy'ye kayıyor. Bağlı ve ağzı tıkanmış halde olmasına rağmen, sanki beni caydırmaya çalışır gibi başını hafifçe sallıyor.

Onu biraz rahatlatmak umuduyla hafifçe başımı sallıyorum.

İlk darbe aniden gelir — kafamın yan tarafına bir yumruk, beni dizlerimin üzerine çöker. Percy'ye baktığım birkaç saniye içinde, zincirlenmiş ikili arkamdan yaklaşır ve beni hazırlıksız yakalar.

Ellerim yere çarptığında görüşüm bulanıklaşır. Gözlerimi kırptırırım, az önce olanların büyüklüğünü tam olarak kavrayamamışımdır, ama yüzümü yeterince kaldırmayı başardığımda, yine Percy'yi bulurum.

Aynı anda Pythia küçük bir bıçağı onun göğsüne saplar.

PERCY'nin acı dolu çığlığı kulak zarlarımı parçalar.

Ya da belki de benim ığlığımdır. Tüm vücudum uyuşmuş olduğu için bunu ayırt etmek zor.

Gözlerimiz buluştuğu anda ve bıçak onu delip geçtiği saniyeler arasında yüzünde şok ifadesi belirir.

Görüşüm bulanıklaşıyor, ama ona uzanıyorum, boynumdaki yılan gibi onun yönüne sürünmeye çalışıyorum. Uzunlarım uyuşmuş durumda, ama yine de ona doğru sürünmeye çalışıyorum, yere temas ettiğimde tıslıyorum.

Canavar gibi adamlar beni arkadan yakalıyor, tehlikeli bir şekilde bacaklarımın arasına yaklaşıyorlar. Midem bulanıyor, ama Percy'yi buradan çıkarmak için bunu yapmam gerekiyorsa, katlanmak zorundayım.

Muhtemelen abuk bitecektir... umarım.

Pythia bıçağı çekince yaradan kan fışkırıyor. Parmaklarını kana batırıp Percy'nin göğsüne üç başlı bir canavar çiziyor.

Percy hızla gözlerini kırıpıştırıyor, bir şekilde hala bilinci yerinde.

"Ne oluyor lan?" diye bağırıyorum, kalbim dilimde. "Senin istediğini yapıyorum lan!"

Pythia bir an bana bakar, sonra tekrar Percy'ye döner, dirseğini geri çekip bıçağı Percy'nin karnına saplar... tekrar tekrar.

Tekrarlayan hareket başımı döndürüyor ve Percy'nin ağzındaki tıkatan acınası bir ses çıkarken başımı yere bırakıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek yere damlarken yanıyor.

"Korkarım Perciville çok fazla şey gördü," diyor Pythia, omuz silkerek bıçağı yana atıyor. "Bundan sonra işbirliğini dikkate alacağım."

Bir ayak sırtıma basıyor, beni yere yapıştırıyor ve ciğerlerimdeki havayı şiddetle çalıyor. Maskeli iki canavar yanıma yaklaşıyor, biri kolumu büküyor, diğeri ise omurgama ağırlığını uyguluyor.

Nefes almaya çalışırken ağzım sessiz bir hırıltıyla açılır. Tam kendimden geçmek üzereyken, beni bırakırlar ve etrafımızdaki kalabalığa Latince bir şeyler mırıldanırlar.

Öfke içimde kaynıyor, şiddetiyle uzuvlarımı titretiyor. Pythia'ya öfkeyle bakıyorum, ellerimi boynuna dolayıp sıkmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal ediyorum.

Şimdiye kadar bu dürtüyü hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Parmaklarım kaşınıyor, onun hayatına, onun benim arkadaşımın hayatına son verdiği gibi, aynı soğukkanlılıkla son verme arzusuyla titriyor.

Onun tek suçu benim arkadaşım olmasıydı.

Ortak payda benim.

Ama Pythia'ya saldırsaydım, Death's Teeth üyelerinin geri kalanı beni hemen öldüreceklerinden eminim. O, benim anlayamadığım bir şekilde onların sadakatini kazanmış durumda.

Bunun yerine, dönüp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Yüzüm acıyor ve ağzımda kan var, ama buna pek aldırmiyorum.

Kendimi hazırlayarak, canavarlardan birinin sırtına atladım, kollarımı boynuna doladım ve sıkıca tuttum. O sendeledi, ip bariyere tutundu ve ön kollarımı tırmaladı.

Dişlerimi sıkıp, tüm gücümü kullanarak, kafasının bobblehead oyuncağı gibi patlayacağını hayal ediyorum.

Altımdaki adam benim yanlarıma yumruk atmaya çalışırken, diğer adam sendeliyor. Birkaç yumruk atıyor, ama maske sandığımdan daha kısıtlayıcı olmalı, çünkü sanki bilincini kaybetmiş gibi hızla paniğe kapılıyor.

Kolu ipten kayar ve üçümüz sahneden yuvarlanırsınız; diğer canavar üstüme düşer ve kafamı yere vurur, nefesim anında ciğerlerimden çıkar.

Adamdan tutunduğum yeri kaybedince bir homurtu duyulur ve ben onun altından kurtulmaya çalışarak orada yatmaya devam ederim. Sonra etrafımda sıcak bir şeyin sızdığını hissederim.

Başımı çevirdiğimde, düşerken maskesi düşen canavarın ölü gözleriyle karşılaşıyorum. Bakışları soğuk ve boş, kafasının arkasındaki yaradan kan akıyor — yanındaki keskin kaya bir ipucuysa tabii.

Adrenalin damarlarımdan akıyor, ama bu an üzerinde durmaya vaktim yok çünkü bir saniye sonra güçlü, erkeksi bir ses havayı kesiyor ve herkesi susturuyor.

"Yeter."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Canavar üzerimden kalkar ve ben zayıf kollarımla kendimi yukarı iterim, haftalardır aşık olduğum yeşil gözlerle anında karşılaşırım.

Kahretsin. Aşk. Bu, aşk, değil mi?

Bundan daha azını asla kabul etmezdim.

Gerçek metalden yapılmış gibi görünen altın bir kafatası maskesi ve kalın kırmızı bir pelerin giyiyor. Beni süzerken bakışları yakıcı ve burun deliklerinin genişlediğini, öfkenin cildini kızıştırdığını hayal ediyorum.

"Enkarnasyon. Anathema," Pythia diyor
görünüyor ortaya yanında yanında

"Tam zamanında geldin. Senin seçimin layık olduğundan emin olmak istiyorduk..."

Onun kolu hızla uzanıp eliyle boğazını kavradığında sözünü keser. Maske biraz kalkar ve soluk teni ortaya çıkar. Maskenin tamamen düşüp düşmeyeceğini görmek için sabırsızlıkla beklerken sinirlerim titrer.

"Eğer *layık mı?*" Sutton tükürdü ve kız onun parmaklarını tutarak onları çekmeye çalıştı. "Onu kaçırıp, şiddet ve ölümle tehdit ediyorsun ve bunu benim iyiliğim için yaptığını söylemeye cüret ediyorsun?"

"O bir Anderson olduğu için, biz sadece..."

Kadının sözleri boğulur ve hırıltılı nefes alır. Kimse ona yardım etmek için acele etmez.

"Onu bağışlamayı seçtim. Öyle
değil mi?" Kadın başını sallar.

"Öyleyse onu herhangi bir şekilde *sınama* hakkını sana ne veriyor? O *benim*, senin değil. *Benim* partnerim, ölümüne kadar hayatım. Benim Bakirem. Ona dokunamazsın. Ona bakamazsın bile, yoksa bu lanetli okul bahçesinde yemin ederim ki vücudundaki tüm derini yakıp kemiklerini bir sonraki kurbanımda kullanırım. *Enkarnasyon* olarak benim otoritem altında, anlaşıldı mı?"

"E-eş..."

Onu yere itti, tiksinti dolu bir ses çıkardı.

dudaklar.

Odaya göz gezdiriyorum ve maskeli her figürün yerinde donmuş gibi göründüğünü fark ettim, sanki fiziksel olarak hareket edemiyorlarmış gibi.

Sanki sahip oldukları inançlar, seçtikleri lidere karşı misilleme yapmalarını engelliyormuş gibi.

Sutton sahneden çıkar ve cebinden yedek bir maske ve pelerin çıkarır. Bana doğru yaklaşır ve maskeyi uzatır — düzinelerce farklı çiçekle süslenmiş, baharın vücut bulmuş hali gibi güzel, beyaz bir maskedir.

Bakire'nin maskesi.

"Benim kim olduğumu nasıl bildin?"

Kafasını sallar ve maskeyi uzatır. "Enkarnasyonun Bakiresi rolünü kabul ediyor musun? Onun nihai ortağı? Bu hayatta ve sonraki hayatta onun diğer yarısı?"

Kalbim bir an durdu. Bu, evlilik teklifine çok benziyor, ama şu anda reddedebilecek kadar akli başında değilim. Böyle bir şeyden bahsettiğini biliyorum, ama aslında bunun gerçek olduğunu düşünmemiştim.

Ancak şimdi onun ciddi olduğunu anlıyorum.

Kafamı hafifçe sallıyorum, kolları beni sardığında gözlerim bulanıklaşıyor. Maskeyi yüzüme takıyor ve beni kaldırırken etrafımızda küçük bir alkış patlaması oluyor.

Sutton yedek pelerini omuzlarıma örter ve beni sahnenin kenarına oturtur. Percy'ye bakmaktan kaçınıyorum, düşmemek için avuçlarımı yere bastırırım.

Sutton, onun arkasından parlak bir hançer salladı ve nefesim kesildi. Pythia'nın önüne çömeldi ve hançerin ucuyla onun çenesini yukarı kaldırdı.

"Benim Bakiremi yaraladığın için, her zamanki törenlere katılmayacağım. Ama o maskeyi takıyor, *yani* o Bakire. Bu da, onun layık olup olmadığını ve yaşayıp yaşamayacağını sadece bir kişinin karar verebileceği anlamına geliyor." Onun cildine hafifçe vurarak, daha önce hiç duymadığım kadar karanlık ve alçak bir sesle konuşuyor. "*Her* şeyi ben karar veririm."

Bununla birlikte, kolunu eğip hançeri karnına sapladı ve ben bilincimi kaybettim.

O zorla nefes alır, beni itip kenara çekilir. Parmaklıklara yaslanıp ağlamaya başladığında, ben sadece

gözlerimi kırpıyorum, elim havada kalıyor.

"Elle?" Sesim yumuşak, fısıltıdan biraz daha yüksek. Parmaklarım titriyor; durumu daha da kötüleştirmek istemediğim için elimi kucağıma indiriyorum. "Elle, bebeğim, her şey yolunda. Artık sadece ben varım. Güvendesin."

O güzel ela gözlerin odaklanması bir saniye sürer. Gözyaşlarını şiddetle siler, sanki bir hayalete bakar gibi bana bakar ve sonra kendini kollarıma atar.

Onu kolayca yakalayıp, kendimi ona sarıyorum. Boynuma sıkıca sarılır, sert ve inatçıdır.

"Elle, bebeğim. Seni temizleyeyim."

Cevap vermiyor. Kollarını nazıkçe benden ayırıp mutfığa gidip ılık bir bez hazırlıyorum.

Geri döndüğümde, önündeki sehpayı boş boş bakıyor. Bacaklarının arasına çömelip, alt dudağının ikiye bölündüğü ağzının köşesini hafifçe siliyorum.

Hiç tepki vermiyor, ama yaralarına dokunmamın hoşuna gitmediğinden eminim.

Gözlerini sıkıca kapatıyor, ben cildindeki lekeleri silmeye başladığımda geriye doğru eğiliyor. Kir lekeleri, kan izleri, kurumuş tükürük... Bu güzel tabloyu bozan sadece kesikler ve morluklar kalana kadar hepsini siliyorum.

"Elle," diyorum yumuşak bir sesle, saçlarını omuzlarından çekerek. "Bana ne olduğunu anlat."

Küçük bir hıçkırık kaçar ve başını sallar. "Çok aptalcaydı. Lethe's'te buluşmak istediğini söyleyen bir not buldum ve senin olduğunu düşündüm. Numaramızı falan paylaşmadığımız için, öyle olduğunu varsaydım..."

Göğsümü bir acı kaplar. Neden ona mesaj atmadım, aramadım ya da numaramı vermedim ki?

Telefonlarımız ele geçirilmiş olabilir diye, aramızda bir şey yokmuş gibi davranmaya devam etmek için.

"Senin beni görmek istediğine çok sevindiğim için oraya gittim. Ve tanıştığımız gece oturduğum aynı koltuğa oturup bekledim. Sonra biraz daha bekledim." Bir ara durup, parmak eklemleriyle ağzının köşesini siler. "Tuvalete gitmem gerekti, sen hala gelmemiştin, ben de tuvalete gittim ve biri beni arkamdan yakaladı, kafama bir torba geçirdi ve beni uyuşturdu."

sen hala gelmemiştin ve biri beni arkadan yakaladı, kafama bir çuval geçirdi ve *bana* ilaç verdi."

Elimi koluna koymuş, yarayı okşarken donakaldım.

"Ne kadar aptalca." Kahkahası boş. Hiç mizah içermiyor. "Beni görmek isteseydin, yurt odama gelirdin. Değil mi? Ama ben düşünemedim ve sonra..."

Sözleri kesildiğinde, geri çekildim, bezi yere attım ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum, ama kendime geldiğimde Tartarus'taydım. O sahnede, pelerinli, maskeli figürlerden oluşan bir denizle çevriliydim."

Sesi biraz titriyor ve çenesini kaldırıyor, ama hala gözlerime bakmıyor.

"Bunu yapmamı istemediğini biliyorum. Bakire olmayı. Ama o yılan maskeli kadın? Eğer gönüllü olduğum rolü kabul etmezsem, o zaman..."

Kalbim göğsümde gök gürültüsü gibi çarpıyor. "Ne yapacağını?"

"Beni ve arkadaşımı öldüreceğini." Titrek bir nefes alır, sesi anılarla titrer. "Percy... Onu bu ateşin üzerine sürüklediler ve ben... ben yapacağımı söyledim. Katılacağımı söyledim. Onu kurtarmaya çalıştım."

Topuklarımın üzerine oturarak, yüzümü elimle ovuşturuyorum. *Denedim.*

Umutsuzluk yüzünde fırtına gibi esiyor, acı onu sıkı bir sarmal haline getiriyor. Elleri bakıyor, yavaşça açıyor, gözleri o kadar geniş ki yuvalarından düşecekmiş gibi görünüyor.

"Ben... ben bunu yapmak istemedim, ama yaparsam onu bırakacaklarını düşündüm. Sonra o yine de onu bıçakladı."

"Tanrım."

O başını kaldırır ve ben parmaklarımı nazikçe ağzına bastırırım, o irkildiğinde zorlukla yutkunurum. "Tek düşünebildiğim, Percy'nin orada olmasının benim hatam olduğu idi. Adımı biliyorlardı. Arkadaşlarımı tehdit ettiler. O gece bodrumdan çıkmaya çalıştı... Hiçbiri bu işe bulaşmamalıydı."

Hiçbiri yakalanmamalıydı.

"Ama... ben ölmek istemedim," diyor, o kadar kırık ki, onu dinlemek cam parçalarıyla bıçaklanmak gibi geliyor. "Ölmek istemedim

, bu yüzden... yaptım."

Çenem kalkar. Göğüs kafesim arasında bir rahatsızlık hissedirim. "Neyi yaptın, bebeğim?"

Gözyaşları serbestçe akıyor, lekeli parmaklarına sızıyor, avuçlarındaki kesiklerden sızıyor. Onları tanıyamıyormuş gibi dehşetle bakıyor ve boğazından mutlak bir ıstırap dolu ıslak bir ses çıkıyor.

"O adamı öldürdüm," diye hıçkırarak, titreyerek ağlar. "Onu öldürdüm." Uzun, anlamlı bir sessizlik olur. "Onları *öldürdüm*. Onları öldürdüm. Onları öldürdüm. Onları öldürdüm."

Hiçbir an, tam olarak kimi kastettiğini açıklamasını istemeyi düşünmüyorum — saldırganını, Percy'yi, Bellamy'yi. Muhtemelen hepsini kastediyordur.

Cümle bir döngü içinde tekrar ediyor, en nefret ettiğiniz noktada atlayan bir plak gibi. Gözlerimi kapatıyorum, tam da şok ve yorgunluğun ağırlığıyla yere yığılırken, hala o kelimeleri bir dürtü gibi tekrar tekrar söylerken gözlerimi açıyorum.

"*Onları öldürdüm. Onları öldürdüm*," diye ağlıyor, ben onu kollarımın arasına alıp başını göğsüme yaslayarak gömleğimin gözyaşlarını emmesini sağlarken bile.

Orada o kadar uzun süre oturuyoruz ki, bu sözlerin doğrudan benden çıktığına kendimi ikna ediyorum. O kadar uzun süre oturuyoruz ki, o yoruluyor ve sonunda kollarımın kucaklamasında uykuya dalıyor.

Onu olabildiğince nazikçe kaldırıp yatak odasına götürüyorum. Onu yatağa yatırır yatırmaz, gözleri açılıyor ve panik, o güzel ela irislerini kaplıyor. Elleri hızla uzanıp gömleğimi tutuyor ve beni kendine çekiyor.

"Buradayım, Elle," diyorum, dudaklarımı alnına bastırarak.

Tekrar uykuya dalması birkaç dakika daha sürer ve uykuya daldığında, bir parçam Death's Teeth'in lanet olası hayatımı sona erdirmesini diler.

Acı, göğsümdeki endişeyle birleşerek bin tonluk bir ağırlık gibi üzerime çöküyor ve içimdeki tüm organları ezmekle tehdit ediyor.

Bu benim hatam. O lanet günlüğü görünce o kadar şaşkına döndüm ki, yer istemekle onu ne kadar savunmasız bir duruma düşürdüğümü düşünemedim.

Zaten ne tür bir mesafeye ihtiyacım vardı ki? Bu kız beni göğsümden vursa bile, onu defalarca affederdim.

Yüzünde ve göğsünde dağılmış morluklara, parmak eklemlerinde, yanaklarında, çenesindeki kesiklere ve sıyrıklara bakıyorum. Bir yumruğunu elimle tutup ağzıma götürüyorum, her parmağını nazikçe öpüyorum.

"Üzgünüm." Gözlerimi kapatıyorum, acıyı saf öfkeyle karıştırıyorum, ikisini de uzak tutamıyorum. "Her şeyi mahvettim."

Kıpırdanır, göz kapakları açılır. "Karşı koydum," diye fısıldar, camsı bakışları onu benden uzaklara götürür. "Kazandım, değil mi? Bitti... Ben... Başardım. Artık sonsuza kadar seninim..."

Kalbim sıkışır.

"Evet. Çok iyi yaptın, bebeğim."

Bu sözler, içinde az da olsa gerçeklik payı olsa da, ağızımda ekşi bir tat bırakıyor. Onun bu işe karışmasını istememiştim, ama karışacaksa, kendi başına başardığını bilmek bana bir parça da olsa tatmin duygusu veriyor.

Belki de bazılarının inandığı kadar çaresiz değildir.

Hayır, o hiç de çaresiz değil. O nazik, eğlenceli, yetenekli ve birine güvendiğinde dürüst. Son şansımızı mahvettiğim hissinden kurtulamıyorum — daha önce ona dokunurken hissettiğim rahatlık yok oldu, yerine zar zor hatırlayabildiğin hayaletlerin neden olduğu ürkeklik geldi.

Bu hissi çok iyi biliyorum.

Bir saat daha onunla yatakta kalıyorum, derin nefes alıp verişinin yumuşak, düzenli sesine odaklanıyorum. Sanki onun gerçekten hayatta olduğunu kendime kanıtlamak istercesine.

Ancak, onun o akşamla ilgili anlatımında bir şeyler kafamın bir köşesinde takılıp kalıyor ve bunu bir türlü unutamıyorum.

Beckett, onun kendi isteğiyle mağaralara gittiğini söyledi, ama o, saldırıya uğradığını ve isteği dışında oraya sürüklendiğini söyledi.

Sonunda, onun yeterince derin bir uykuya daldığından emin olduktan sonra odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve birkaç telefon görüşmesi yapıyorum.

SUTTON Bütün gece bana sarılıp kaldı.

Bunu biliyorum çünkü her yarım saatte bir uyanıp kontrol ediyorum.

Her uyuştuğumda, panik göğsümü parçalarken, o kolunun ağırlığını başıma bastırıyor ve bana sarılıyor. Her korku dalgasıyla bana ne kadar yakınlaşmaya çalıştığı biraz bunaltıcı, ama vücudumun her yeri ağrıyor olsa da, onun boğucu kucaklamasını rahatlatıcı buluyorum.

Sutton kıpırdayana kadar ağladığımı fark etmiyorum, yanağım onun çıplak göğsündeki ıslaklığa değiyor. Daha fazla zarar vermemek için çok nazıkçe çenemi avuçluyor ve beni incelediğini hissedebiliyorum.

"Acı çekiyor musun?" diye soruyor. Önümüzdeki birkaç saat için bana verilmesi gereken ilacı çoktan vermişti, ama haplar pek işe yaramamıştı.

Çoğunlukla hissizim. Onun serin elleri rahatlatıcı ve ben onun dokunuşuna yaslanıyorum, bu gecenin anılarını geride bırakmak için can atıyorum.

"Nasıl unutmayı başardın?" diye soruyorum sessizce, boğazının dibine bakarak. "Sana yaptıkları... Gerçekten hiçbirini hatırlamıyor musun?"

"Eh, uyuşturulmuştum, bu yüzden bilinçsizliğin avantajına sahiptim. Eğer buna avantaj denebilirse tabii. Ama dürüst olmak gerekirse Elle, bunun gerçekten önemli olup olmadığını bilmiyorum. Seni rahatsız eden şeyleri ele almamak, yaşamak için bir yol değildir. Anılarım dağınık ve parçalıydı, ama yine de beni etkiliyorlardı. Özellikle de samimiyet söz konusu olduğunda. Kendimi onların törenlerine katılmaya zorladım, neden böyle hissettiğimi tam olarak anlayamasam da, tiksinti dışında başka bir şey hissetmeye çalıştım. İçten içe biliyordum, ama kendimi fazla düşünmeye izin vermedim."

Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. Her nefes verdiğimde, her şeyi görüyorum: Percy'yi, Bellamy'yi, Pythia'yı. Kahkahası derinlere işliyor, kalbimi pençeleriyle kavrayıp

pençeleriyle kalbimi kavrar ve yavaşça deler.

Bunu düşünmemek bir seçenek gibi gelmiyor.

"Sen gelene kadar," diye devam ediyor Sutton, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Sen sihirli bir ilaç değildin, ama birdenbire senin yanındayken, ben... daha iyi olmak istedim."

Gözlerimi açıp, o hareket ederken ona göz kırpıyorum, dudaklarıyla alnımı ileri geri okşuyor.

"Ama kız kardeşin..."

"Önemli değil. Bu çok basitleştirilmiş bir ifade, ama şu anda tek düşünmek istediğim şey sensin."

"Bana nasıl bakabiliyorsun?"

"O gece Stop N Go'da ve sonra Lethe's'te... Neden sana bir anda aşık olduğumu hiç anlamadığımı hatırlıyorum. Neredeyse on yıldır kimsenin bana yaklaşmasına izin vermemiştim ve o zaman bile, örgüt dışındaki kişilere dokunmak söz konusu bile değildi. Ama senin için hiç tereddüt etmedim. Tüm direnişim sadece bir maskeydi. Seni dokunmak ve senin tarafından dokunulmak, hiç bir şeyden daha çok istediğim bir şeydi. O zamandan beri sana bakıyorum."

Her şeye rağmen, bu sözler göğsümü ısıttı. "Belki de ilk tanışmamızdan beri beni bilinçaltında tanıdın."

Düşünerek geri çekilir. "Beden, zihnin hatırlamadıklarını hatırlar.

Belki de senin beni kurtarmak için kaderinde olduğunu başından beri biliyordum." Ruhumdaki umutsuzluk siyah bir küf gibi büyür, ama yine de onun beni tekrar kucaklamasına izin veririm, yüzümü boynuna gömerim. Aslında kurtardığım tek kişinin kendim olduğunu kabul etmekten daha kolaydır bu.

kendim olduğunu kabul etmekten daha kolay.

Sabah uyandığımda Sutton gitmiştir. Soğuk çarşafları el yordamıyla arar, boğazımı korku kaplar. Pamuklu kumaş kanla kaplıdır ve bunun benim kanım olduğunu fark edince yüzüm kızarır.

Belki de dün gece hastanede muayene olma teklifini kabul etmeliydim, ama o anda tek istediğim uyumak ve unutmaya çalışmaktı. Yorgunluk ve mutsuzluk her şeyi silip süpürdü

, bir şekilde o mağaralardan zarar görmeden çıkabileceğimi düşündürmüştü.

Şimdi tüm vücudum ağrıyor, ama yataktan kalkıp onu aramak için salona doğru yürürken içimi parçalayan acıyı görmezden geliyorum.

Sanki sahibini arayan kayıp bir köpek yavrusu gibi hissediyorum, ki ağrı bu kadar şiddetli olmasaydı bu durum çok utanç verici olurdu. Kapı çerçevesine yaslanarak, oturma odası ve mutfığa gergin bir bakış atıyorum ve Sutton'ın yokluğunu fark ediyorum. Korku içimi kemiriyor, beni hareketsiz hale getiriyor. Ayaklarım yere çakılmış gibi hissediyorum, sanki ön kapı açılmış gibi, giriş holünden esen bir rüzgar bile beni hareket ettiremiyor.

Bu düşünce beni pek rahatlatmıyor.

Ama kendimi zorlayarak ilerlemeye devam ediyorum, bölme duvarının arkasından bakıyorum ve birdenbire duruyorum.

Sutton açık kapının önünde hareketsiz duruyor, elleri pijama pantolonunun ceplerine gömülü. Kaşlarımı çatarak öne doğru adım atıyorum, neden soğuk havayı içeri aldığıını anlamadan.

Ayağım gıcırdayan bir döşeme tahtasına basıyor ve yeşil gözleri benimkilere dikildiğinde yutkunuyorum. Gözleri öfkeli ve bunun nedenini anlamam sadece bir saniye sürüyor.

Büyük bir elin tuttuğu tabancanın namlusu alnına sıkıca bastırılmış. Bu açıdan kim olduğunu göremiyorum, ama saldırganın ceketinin altından görünen tanıdık kırmızı dövme dikkatimi çekiyor.

"Elle," diye uyarıyor Sutton, sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik var. Dün gece beni mağarada bulduğunda bile böyle değildi. "Yatak odasına geri dön. Hemen."

Acı çekmeme ve panikle donmuş uzuvlarıma rağmen, onun otoriter kişiliğini şu anda uygunsuz olsa da çekici buluyorum.

"Noelle," saldırgan soğuk bir ses tonuyla, tüm durumdan hoşnutsuz olduğunu belli ederek araya girer. "Bir yabancıнын kapıyı açıp sana emirler yağdırmasının nedenini açıklayabilir misin?" Bana bakmak için eğilir, kahverengi gözleri birdenbire kararır. "Ve neden böyle görünüyorsun?"

Sutton'ın tişörtüne bakarak utançla başımı eğiyorum, tişörtün kenarı uyluklarımın ortasına kadar geliyor. Çoğu morluk tişörtün altında gizli, ama kollarımda hala epey morluk var, ayrıca kesikler ve kurumuş kan izleri de.

Parmaklarım aceleyle kumaşı çekiştirirken kapıya doğru ilerledim ve aralarından sıyrıldım.

"Noelle Rose," babam dişlerini sıkarak, hareketsiz bir şekilde tükürdü. "Burada ne haltlar dönüyor? Bu adamın dişlerinin arasına bir kurşun sıkmadan önce, açıklamak için otuz saniyen var."

Sutton gerginleşir. Tehlikenin ortasında bile bana uzandığını hissediyorum. "Elle, yapamazsın..."

"Benim bu hale gelmemle onun hiçbir ilgisi yok, baba." Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik havayı kaplar.

"*Baba?*" Sutton arkamda küfürler savurur. "Bu senin *baban* mı?"

Babamın parmağı tetiğin üzerinde titiyor. Kulaklarının etrafındaki gri saçlar saç çizgisine doğru yayılmış, Quincy ve Asher'ın ondan miras aldıkları simsiyah saçların arasına karışmış. "Bunda bir sorun mu var?"

"Bir öğrencinin ebeveyni beni silahla tehdit ettiği her gün olmaz," diye cevaplar Sutton, lafını esirgemedi.

"Bu öğrenciler sık sık sadece tişört giyerek etrafında dolaşıyor mu? Eğer öyleyse, diğer veliler adına harekete geçmekten memnuniyet duyarım."

İnleyerek Sutton'ı geri itip babama içeri girmesini işaret ettim. "Lütfen tüm kampüsün önünde olay çıkarmayalım, olur mu?"

Babam omzunun üzerinden boş, sabahın erken saatlerindeki manzaraya bakar, ama yine de içeri girer. Silahı indirmez, parmağını çenemin altına koyup yüzümü çevirir ve hasarı inceler.

"Lanet olsun, tatlım. Ne oldu sana?"

Geri çekilip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sutton'ın hiçbir ilgisi yok, lütfen ona silah doğrultmayı keser misin?"

Çenesi hareket etti. "Sutton. Bu ne biçim bir isim?"

"Tamam, *Kallum*, biraz sakinleş."

Babam homurdanarak kolunu indirir ve silahı siyah trençkotunun içine sokar. Bana uzun uzun bakar, yüzündeki ifade okunamaz, sonra beni itip oturma odasına geçer.

"Gel. Otur. Açıkla."

Gerginlik midemi sardı ve çektiğim acının farkına vardım. Durup, zorlukla yutkundum ve babamın kanepeye oturup bizim de gelmemizi beklediğini izledim.

Sutton iç çekip başını salladı. Babama doğru ilerlerken gömleğinin kolunu tutup onu durdurdum.

"Ailemi aradın mı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, ona bakmadan.

Kalbim birkaç kez hızlıca attıktan sonra cevap verdi. "Kız kardeşini aradım."

"Onlar bilmiyorlar," diyorum, gözlerimi sıkıca kapatarak. "Hiçbir şeyi, gerçekten. Ne Los Angeles'ı, ne Death's Teeth'i. Evden ayrıldığımdan beri her şey hakkında yalan söylüyorum."

Kaşları kalkıyor. "Peki... Belki de onlara sırlarını açmanın zamanı gelmiştir?"

Ona sertçe bakınca yüzümde keskin bir acı hissediyorum. Yüzümü buruşturup, homurdanarak başımı sallıyorum. "Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Sanırım az önce bir fikir edindim."

"Hayır, o buzdağının sadece görünen kısmıydı. Ona bunca zamandır yalan söylediğimi söylersem..." Babamın bakışlarında yer edecek endişeyi ve hayal kırıklığını hayal ederken gözlerim doldu.

Beni en çok rahatsız eden şey bu korku.

Başarısızlığı kabul etmek.

Babamın ayağı yere vuruyor. Onu ne kadar bekletirsem, sabırsızlığı o kadar artıyor ve sabırsızlığı arttıkça, bilgi almak için daha fazla baskı yapıyor. Quincy'nin ona şimdiye kadar ne anlattığını bilmiyorum, ama annem olmadan gelmiş olması benim için pek hayra alamet değil.

Ya da bu kasaba için.

İç çekerek omuzlarımı döndürmeye çalışıyorum, ama bu hareket acıdan ikiye katlanmama neden oluyor. Kaburgalarım ağrıyor, göğsüm sıkışmış ve iltihaplanmış.

"Elle," diyor Sutton, parmak uçlarıyla yanağımı okşayarak. Parmakları gözyaşlarımla ıslanıyor. "Eğer başın beladaysa..."

"*Bana* zarar vermeyecek," diyorum, bu düşünce neredeyse gülmeme neden oluyor.

"Ama ben ona zarar verebilirim," diyor babam oturma odasından. "Buraya gelmen ne kadar sürerse, ona göre."

Omuzlarım çökmüş, Sutton'ın dokunuşundan çekilip odayı geçerek sehpanın kenarına oturuyorum. Babam tek kelime etmiyor, 1,95 metrelik boyuyla deri koltuğa sığmayacak kadar büyük, benim için kendini daha küçük göstermeye çalışsa da.

Parmaklarım şiddetle titriyor, başparmaklarımı birbirine dolayarak dizlerimin arasında onlara bakıyorum. Bir tür öğüt ya da bilgece sözler bekliyorum ama sonra bunun annemin tarzı olduğunu hatırlıyorum. Babam sessizce bir itiraf bekliyor, gerektiği kadar oturmaktan memnun, özellikle de zaten bildiği bir şeyse.

Ve Kallum Anderson her şeyi bilir.

Bir parçam, bu yüzden mi bu kadar uzun süre yalanlarla paçayı sıyırdım diye merak ediyor. Bunca zamandır itiraf etmemi mi bekliyordu?

Kalbim gırtlığımda, başımı kaldırdığımda, o da bana bakıyor. Gözleri sert ya da yumuşak değil, ama bir şekilde daha kötü hissettiren nötr bir duygu var.

Her şeyi mahvettim.

Percy'nin bakışları zihnimde parıldıyor ve göğüs kafesimden yukarı doğru bir ağrı yayılıyor. Yaptıklarımın, yapmadıklarımın acı verici hatıraları.

Hıçkırıklarla boğulurken, öne eğilip alnımı babamın dizine dayıyorum. Son on yıldır sakladığım tüm duygular, aktif bir gayzer gibi yeniden yüzeye çıkıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Onun eli, büyük ve sağlam, başımın arkasına geliyor. Hıçkırıklarım dudaklarımdan kaçıyor, tutamıyorum. Uzun zamandır kendime izin vermediğim bir rahatlama hissi beni kaplıyor ve ben çöküyorum.

Pes ettim.

Küçük bir kız olduğumdan beri ilk kez babamın kucağında ağlıyorum ve sakladığım tüm sırları döküyorum.

SUTTON

Elle babasının önünde yıkılırken, dairede bulunmak bir tür izinsiz giriş gibi geliyor. Kalıp ona biraz rahatlık vermek ya da ondan kendi rahatlığını almak istiyorum, ama önce halletmem gereken başka işler var.

Onun yanında güvende, bu çok açık. Ben ise kesinlikle değilim.

Çamaşırlarımdan bir takım elbise alıp, bir palto giyerek hızla dışarı çıkıyorum. Kampüs bu saatte hala sessiz, bulutlu havayı ürkütücü bir sis kaplamış. Telefonuma Primordial Forest'a gelmemi isteyen bir mesaj geliyor ve derin bir nefes alıp, bu saatte kardeşim ne halt ediyor diye merak ediyorum.

Yolda, Quincy neredeyse bana çarpıyor ve elinde tuttuğu latte'yi ayakkabıma döküyor.

Özür dilemek için ağzını açıyor ama kim olduğumu fark edince vazgeçiyor. "Oh," diyor, gözlüklerini yukarı iterek. "Seni görmedim."

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. "Bu arada, babanı buraya çağırmak iyi bir fikirdi. Ben senden tavsiye istemiştin, müdahale değil."

"En büyük kardeş olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?" diye bağırır. "Kız kardeşime uzak durmanı söyledikten sonra bana onun yaralandığını söyledin. Tabii ki babamı aradım."

"Onun babasından bir şeyler sakladığını biliyor muydun?"

Quincy'nin yüzü düşer ve çenesini bir yandan diğer yana hareket ettirir. "Sonunda her şey ortaya çıkar. Ben sadece ona yardım ediyorum. Yalanlarını ne kadar çabuk itiraf ederse, hayatına o kadar çabuk devam edebilir."

Başımı eğip Quincy'nin yüzünü inceliyorum, yüzük takılı parmaklarıyla gözlük camlarından saçlarını çekiyor. Sürekli hareket halinde,

sanki spekülasyonlardan hoşlanmıyormuş gibi.

Her şey eninde sonunda ortaya çıkar.

"Dekan'a bizden bahsettin," diyorum sonunda, yavaşça, ağızımdan çıkan her kelimeyi düşünerek.

İlk başta cevap vermez, gözleri öfkeyle daralır. Elindeki fincanı sıkıca tutar, daha fazla latte dökülür.

"Araştırılması gereken bir profesör olduğunu söyledim," diye cevaplar. "Ayrıntılara girmedim."

"Kız kardeşini sattın. O mutluydu, sen ise bunu mahvetmeye çalıştın ."

"Denedin" dediğimde irkilmesi gözümde kaçmadı.

Sinirli, tehlikeli bir ifade yüzüne yansıyor ve bana doğru adım atarak parmağını göğsüme batırıyor.

"Bak. Onu korkutup kaçırmak istemediğim için yıllarca sessiz kaldım ve insanların onun hayatını mahvetmesini izlemeye devam etmek istemedim. Hollywood'da hayal ettiği her şeyi elde etmesini istedim ve ben..." Quincy başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Önemli değil. Artık geçmişin bir önemi yok. Ama oturup başkalarının ondan yararlanmasına seyirci kalırsam, özellikle de bunu durdurma gücüm varken, kendimi affedemem."

"Ondan yararlanmaya çalışmıyorum," diyerek parmağını itiyorum. "Neden bunu anlayamıyorsun? Kız kardeşin, senin onu göstermeye çalıştığın gibi zayıf bir kız değil."

"Onu neredeyse hiç tanı mıyorsun."

"Hayır, onu neredeyse hiç tanı mıyorsun," diye karşılık veriyorum, öfkem ateşli bir öfkeye dönüşerek göğsümün içini yakıp kül ediyor. "Dün gece kampüs örgütlerimizden biri tarafından kaçırıldı ve acımasızca dövüldü, ama o mağaralardan kendi başına çıktı. Benimle kaldı ve seni hiç sormadı. Neden acaba?"

Quincy'nin gözleri sertleşir. Çenesini sıkıca kapatır.

"Belki de son sekiz yılı, onun kaybolduğunu ve korktuğunu düşünerek geçirdin ve şimdi ona inanmadığın gerçeğinden uzaklaşmaya çalışıyorsun. Ya da belki de onun bu kadar uzun süre uzak kalmasının sebebinin sen olduğunu düşünüyorsun."

Yutkunurken boğazı titrer, ayaklarına bakar.

Ah.

Öyleyse tamam.

Yine de hiçbir şey söylemiyor.

"Onu belaya sokmak, aranızdaki sorunları çözmeyecek," diyorum, çenemi ovuşturarak. "Beni, sorunlarının günah keçisi olarak kullanma."

"En azından kız kardeşime yardım etmeye çalıştım." Ben uzaklaşmaya başlarken sesi alçalıyor, bana ulaştığında duraksıyor.

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, kaşımı kaldırarak. Ceketimin cebine uzanıp, önceki geceki her şeyi ortaya çıkaran günlüğü çıkarıp ayaklarının önüne atıyorum. "Bu el yazısını tanıyorsan bana haber ver. Hatırlaman gerekiyorsa, lisans öğrencisi olduğun dönemdeki Erebus Hall'un giriş kayıtlarına bakmanı öneririm."

Günlüğü almak için eğildiğinde, gözlerinde ölümcül bir bakış vardı. "Belki düşündüğünden daha fazlasını hatırlarsın."

Sonunda ona ulaştığımda BECKETT taş ocağının kenarında duruyor ve midemde bir rahatsızlık hissediyorum. Gölü seyrediyor, parmağında bir anahtar demeti sallıyor ve neşeyle ıslık çalıyor.

Daha çok hatırladığım çocuk gibi görünüyordu, hatta sadece bir yıl önce, babamız onun kalbine pençelerini geçirip her şeyi mahvetmeye çalışmadan önceki hali gibi. Kendi mağara olayından bu yana, bana yaklaştığını fark ettiğinde gülümsediğini hatırladığım ilk andı.

"Oh, iyi, gelmeyeceğinden endişelenmiştim." Gülümsemesi, yara izleriyle bozulmuş, ama yine de sayıyorum.

"Neden gelmeyeyim ki?"

"Kız arkadaşının durumu oldukça kötüymüş diye duydum," diyor. "Girdiğin mağaralara dikkat etmelisin. Ya da batıdaki yüksek katlı ofislere."

Ona bir bakış attım. "Çok gizemli konuşuyorsun."

"Belki de sen sadece bir aptalsındır."

Boğazımı temizleyip, ormanlık alana bakıyorum, yerdeki gevşek toprağı tekmeliyorum. "Sıkılmaya başladım. Zihin oyunları oynamaya çalışıyorsan, başka bir partner bulmalısın. Babaminkilerle hiçbir ilgim yoktu, seninkilerle de kesinlikle ilgilenmek istemiyorum."

Yaptığını itiraf edecek mi?

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye ısrar etti Beckett, omzumu tutarak. "Sadece ağabeyimle boş boş konuşuyorum."

Onun tutuşunu silkip atıyorum. "Dün gecedен farklı görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

Başını geriye atıp inliyor. "Bellamy ile o partiye gitmek için kaçmadan önce de bu kadar ısrarcı mıydın, yoksa sadece kız kardeşin olduğu için mi gittin?"

"Evet, o istediğı için gittim." Bir duraklama, pişmanlık göğsümde, kalbimde sertleşiyor. "Ama keşke daha fazla soru sorsaydım. Keşke bana ikram edilen içkiyi içmeseydim ve onun yanında kalsaydım. Keşke birçok şey olsaydı, Beckett."

"Geriye dönüp bakınca her şey net görünüyor."

"Evet, ve Bellamy öldü. Bunların hiçbirini düzeltemem." Eğilip gözlerine bakıyorum, ama o doğrudan temas kurmamak için başını çeviriyor. "Sen de benzer bir kadere yaklaşmışken, aramızda konuşulmamış pişmanlıklar kalmasını istemiyorum. Ben senin ağabeyimim. Bir sorun varsa bana söyle. Kötü bir şey yaptıysan *bana güven*. Düzeltmene yardım edeyim."

Quincy'nin kitabından bir sayfa koparıyorum, ama neyse. Zaten haklıydı. En büyük kardeş olarak, benim görevim kardeşlerimin güvende olmasını ve onlara bakılmasını sağlamak.

Ailemiz bunu kesinlikle yapmıyordu.

Bellamy'yi hayal kırıklığına uğrattım, ama Beckett'ı da aynı şekilde kaybetirsem lanet olsun bana.

Beckett yüzünü elleriyle ovuşturur, sanki sinirliymiş gibi cildini kaşır. O bir dizi hoşnutsuz sesler çıkararak öfkesiyle ağaçları sallarken, ben bir adım geri çekilirim.

"Neden bu kadar iyi bir insan olmak zorundasın?" Yüzü hala kapalıyken daireler çizerek yürür. "Çoğu insan, öğrencilerini neredeyse öldürttükten sonra ve kesinlikle kız arkadaşlarına yaptıklarından sonra benden nefret ederdi."

Hava etrafımızda yoğunlaşırken, o da aniden arkamda durur. Yavaşça başımı çevirip onun bakışlarıyla karşılaşırım.

"Demek itiraf ediyorsun." Her kelime, sıkılmış dişlerin arasından, kötölük dolu bir şekilde dökölüyor.

"Biliyor muydun?"

"Elle saldırıya uğradığını ve mağaralara götürölüğünü söyledi. Şüphelerim vardı."

"Ve hala burada durup bana yardım etmek için yalvarıyorsun?" İnanamayan bir şekilde alaycı bir şekilde güldü. "Sen başka birisin, Satty. Gerçekten altın çocuk. Babamın seni daha fazla takdir etmemesi ne yazık."

"Neden yaptığını söyle bana."

"Baba... Ben sadece babamı mutlu etmek istiyordum. Onun isteklerini yerine getirmeden ölmesini istemedim ve düşündüm ki... Onun isteğini yerine getirirsem benimle gurur duyacağını düşündüm." Mavi gözleri yaşlarla doldu, bu da onu o kadar genç gösterdi ki, bakmak neredeyse acı vericiydi.

Babam. Nedense, bu ayırım bana tuhaf geliyor ve bir adım geri çekilip, bu ani çöküşü anlamaya çalışıyorum. Beckett kontrolden çıkıyor ve belki de bu sadece an meselesiydi, ama ben de ne yapacağımı bilmiyorum.

Ormanın ortasındayız, saatlerce kimsenin geçmeyeceğı bir yerde. Bana zarar verirse, ya da daha kötüsü, kendine zarar verirse, onu nasıl zapt edip kendimi nasıl koruyacağımdan emin değilim.

Tanrım, dışarı çıkmamalıydım. Onunla daha kalabalık bir yerde buluşmalıydım, ama o zaman da diğerleri onun çöküşüne tanık olacaktı. Onu şimdiye kadar yaptıklarından daha fazla yargılayacaklardı ve bu her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarmak için uzandım, arkamızda yaprakların hışırdaması duyulunca durdum ve yaprakların çıkırtısı aniden yaklaştığını fark ettim.

"Burada harika bir iş çıkardın, Beckett. Fury Hill'in kurucularına olan sadakatinden herkes gurur duyardı."

Başka bir sesin eklenmesiyle kanım donar. Tanıdık bir ses.

Jean-Louis ağaçların arasından çıktığında, onun varlığından duyduğum tiksinti yeniden su yüzüne çıktı. Her zamanki gibi hasta gibi görünüyordu, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş, rahatça ilerliyordu.

"Burada olacağını bilmeliydim. Uzaktan manipüle etmeyi hiç sevmezsin." Artık bana değil, yere bakan kardeşime bakıp zorla gülümserim. "Bu sefer sana ne vaat etti, Becks? Yine Küratörler'de bir yer mi? Aşkını mı? Konseyin desteğini mi?"

"Oh, lütfen. Sanki ikna etmek o kadar zormuş gibi. Bu dönem başka bir Anderson'ın kampüsümüze katılacağını söylediğim anda zaten ikna olmuştu."

Kanım dondu. "Ne?"

"Canım, canım, o sürtük benden bahsetmedi mi? Onun oynadığı Grandeur Playhouse prodüksiyonundan, o rol için yönetmenle yattığı için kovduğumuzda nasıl tanıştığımızı?"

"Sen ne diyorsun?" diye bağıryorum, başımı sallayarak. "O yapmaz... Eğer sen olsaydın bana söylerdi..."

Sözümü kesip ağzımı kapattım.

Belki bana söylemezdi. En azından o ayrıntıları, özellikle de onların etkileşimleri hakkında ne düşündüğümü açıkça belirttikten sonra. Ya onu korkutup susturmuşsam ve *bu* yüzden incinmişse?

"O gece onu ve Blackwater kızını sana kurban olarak getiren kişinin ben olduğumu sana söylemediğini varsayalım," diye devam ediyor Jean-Louis, yüzünde tiksinti ifadesiyle. Bir an durup, yumruğuna sertçe öksürüyor ve eli kanla kaplanıyor. "Onunla aşık olman ne yazık. Onun reddedileceğini ve Anderson lanetinin bizi sıkıntıdan kurtaracağını ummuştum."

"Lanet gerçek değil," diyorum.

"Gerçek. Kendini aksine ikna etmeye çalışabilirsin, ama talihsizlik aptalları sebepsiz yere kayırmaz. Şuradaki Beckett'e sor. Ruhunun lekелendiğini mi düşünüyorsun evlat? Bir adamın karakterini değiştiren şey, şüphesiz, birden fazla cinayet girişimi olur."

Damarlarımda buz donuyor ve midemi bulandırıyor. Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor ve kardeşim, eskiden daha çok gülümseyen küçük kardeşim, bakıyorum. Eskiden mutluydu, ama şimdi yüzünden gözyaşları akarken, kötü kararlarının ağırlığı altında ezilmiş gibi görünüyor.

Sevilmek arzusu, çevrendeki insanlar bu duyguyu silah olarak kullandığında tehlikeli hale gelir.

"Hâlâ onu affedebileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor Jean-Louis, yaklaşıyor. Kolunu omuzlarıma doluyor ve ceketinin içinden bir şey çıkarıp kaburgalarıma dayıyor.

Bir silah.

Gözlerim, geniş ve dehşete kapılmış gözlerle bakan Beckett'inkilerle buluşur. Bu, Jean-Louis'in ona planın tamamını anlatmadığı anlamına gelir ve göğsümde küçük bir umut filizi filizlenir.

Elle'ye yaptıklarını affedemem. Onu saldırıp hazır olmadan o törene zorla soktuğu gerçeğini henüz sindiremedim bile. Ama şu anda yüzüne yansıyan korku bir şey ifade ediyor.

Belki de tamamen kaybolmuş değildir.

"Bak, Noelle'i Hollywood'un kara listesine aldırıp onu doğrudan bizim kucağımıza düşürmek umuduyla. Amacım, Beckett geçen dönem Anderson'ın oğlunu öldürdüğünde onun burada olmasıydı, böylece üçünü de ortadan kaldırıp bu saçmalıkla sonsuza kadar işimiz bitecekti. Ama ikisi de olmadı, bu yüzden *bu* dönem burada olduğunu öğrendiğimde, daha sık takılmaya başladım. Toplantılara katıldım. Sonunda Ölüm'ün cazibesine kapılacağını düşündüm. Anderson'lar için kedi nanesi gibi bir şey."

Burun deliklerim genişleyerek, başımı yana çevirip onun tutuşunu kurtarmaya çalıştım.

Beni itip kakıyor, çenemi kavırıyor. Kanımda öfke kaynıyor ama tepki göstermiyorum. Ona istediğini verme.

"İkinizi birlikte izledim. Gözlerini ondan ayıramadığını fark ettim, bu yüzden Tartarus'ta neredeyse kucağıma düştüğünde, bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim: Onu bir Bakire olarak sundum. Onu reddedersen ya da Müdür onun soyadını öğrenirse, tıpkı kız kardeşin gibi kurban edilecekti."

Midem bulandı. *Demek biliyordu.*

"Ve eğer bir şekilde onu ele geçirmeyi başarırsan, Direktör *bunu* reddeder ve ikinizi de öldürür. Bu da Incarnate'in yerini Beckett'a bırakır ve *bana* vekaleten güç verir. Liderleri olarak benim istediğim şeyi asla yapmayacağını biliyordum. Daha fazla kontrolümü kaybetme riskini göze almak istemedim."

Tüm gücümü toplayarak dirseğimi onun yan tarafına, kaburgalarının altındaki hassas bölgeye vuruyorum. O inleyerek beni bırakıyor ve ben de kendimi onun ulaşamayacağı bir yere atıyorum. Silah yere düşüyor ve Beckett, kendini toparlayıp kavgaya katılmaya hazır gibi görünüyor ve silahı almak için eğiliyor.

Jean-Louis, hasta olmasına rağmen Beckett'in çenesine bir yumruk attı, ama kardeşim kafasını ağzına vurarak onu bir anlığına sersemletti.

Beckett titrek ellerle tabancayı kapınca donakalırım. O, taş ocağının kenarında Jean-Louis'in üstündedir, gözleri çılgın ve deli gibidir, sanki ne yaptığının tam olarak farkında değilmiş gibi.

Yüzü kir ve morluklarla kaplı olan Jean-Louis, çılgınca bir kahkaha atıyor. "Şu anda kimin için çalışıyorsun, evlat? Benim için mi? Sutton için mi? Beyninde bağımsız düşünceler var mı, yoksa sadece başkalarının dediklerini mi yapıyorsun? Bu kadar karakersiz olmak nasıl bir şey?"

Beckett'in bakışları sertleşir. "Kapa *çenenî*."

Beckett kollarını kaldırır ve silahın namlusunu Jean-Louis'in çenesinin altına dayar.

Beckett çok ileri giderse bunu temizlemek isteyeceğimden emin olmadığım için yavaşça yaklaşıyorum.

Beckett'i geri çekebileceğimden emin değilim.

"İkiniz de acınasısınız." Jean-Louis daha fazla kan kusarken bana bakıyor. "O sürtüğüne hiç dokunmadığım için şanslısınız. Onu mahvetmiş olurdum..."

Ayakkabımın topuğu yanağına çarparak başını yana doğru çevirir. Homurdanarak, saf kırmızı kan kusar ve bir dişini tükürür, sonra bana gülümser, bir köpek dişi eksiktir.

"Bir gün, o kıskançlığın başını belaya sokacak." "Neden buraya geldin?" diye soruyorum. "Sadece bizimle alay etmek için mi?"

"Becks'in görevini yerine getirip getirmediğini görmek istedim, çünkü geçen dönem diğer Anderson çocuğuyla işleri fena batırmıştı. Ne yazık ki, Pythia bu sefer de beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Pythia mı?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Dün gece onu tanımadın mı?"

Aklımda tanıdık gözler belirir, ancak günlüğün sahibiyle uyuşmazlar. Quincy'ye verdiğim günlüğün sahibi.

O zaman kaç tane Pythia var?

Beckett bileklerini geri çekip, aniden Jean-Louis'in yüzüne silahın kenarıyla tokat attı. "Çok fazla konuşuyorsun. Kardeşimden özür dile, yoksa..."

"Kardeşin. Hâlâ resmi parti çizgisi bu, ha? Sutton ve Bellamy'nin bana hiç benzememesinin nedenini kimse sormayacak mı?"

Yarım adım geriye sendeleyerek kaşlarımı çattım. Neyden bahsediyor bu adam?

Gülüştü ıslaklık katıyor ve daha fazla kan tükürüyor, kan çenesinden aşağı akıyor. "Sanırım hayır. Siz ikiniz, etrafınızdaki her şeyden habersiz, kendi küçük dünyalarınızda yaşamaya devam edin." Beckett'i üzerinden atmaya çalışarak hareket ediyor, ama kardeşim pozisyonunu koruyor. "Avernia ve Fury Hill yanıp kül olduğunda, suçlayacak tek kişi kendiniz olacaksınız."

Beckett, Jean-Louis'yi tekrar tokatlar ve kafası bir kez daha yana doğru savrulurken boğazından bir hırıltı çıkar.

Jean-Louis kendine gelemeden, Beckett'in elleri üçüncü kez iner. Sonra dördüncü kez. Beşinci kez, ta ki Jean-Louis'in yüzü kıpkırmızı sıvıyla kaplanıp tanınmaz hale gelene kadar.

"Hepsi senin suçun," diye bağırır Beckett. "Bellamy'yi tuzağa düşürdün, Elle Anderson'ı tuzağa düşürdün, beni de tuzağa düşürdün. Sen kafama bu fikirleri sokmasaydın, bunların hiçbirini yapmazdım."

"Beckett." Farkında olmadan onun adını söylüyorum. "Yeter."

"Hayır, yeter değil!" diye bağırıyor, sesi ağaçların tepesinden yankılanıyor ve birkaç kuşu korkutuyor.

Öne doğru eğiliyorum, izlendiğimi hissediyorum. Ağaçları hızla tarıyorum, olağan dışı bir şey görmüyorum ama bu bir şey ifade etmiyor. Avernia'da her zaman biri izliyor, o biri ormanın kendisi olsa bile, seni geri alabileceği anı bekliyor.

"Beckett," diye tekrar ediyorum, bu sefer daha sert bir şekilde, koluna uzanarak. Eğer devam ederse, Jean-Louis'yi öldürecek ve şu anda buna karşı çıkmasam da

, Beckett'in bunu atlatabileceğini sanmıyorum. Özellikle de şu anki durumunda.

Bana karşı sertçe tepki gösterir, göğsünden derin, heyecanlı bir inilti şeklinde hayal kırıklığı kopar.

"Bu asla bitmeyecek," diyor, yüzündeki kan lekeleri gözyaşlarıyla sulanıyor. "Kurucu aileler asla mutlu olmayacak ve sen de bundan sonra bana eskisi gibi bakmayacaksın."

"Bunu bilemezsin."

"O seni bekliyordu," diye cevaplar, kalbimi ikiye böler. Hangi "o"yu kastettiğini bilmiyorum.

"Dur." Kolunu çekiştiriyorum. "Onun hakkında konuşmayı kes ve kalk. Biz..."

Ani bir hareket, gözümün ucunda dans eden bir gölge, cümlemi keser. Ya da belki Beckett'in mavi gözlerinde parıldayan dehşet dolu bakış, havayı kaplayan taze kan kokusu ya da Jean-Louis'nin kardeşimin karnına hançeri saplarken çıkardığı uğraşın homurtusudur.

Kendi çığlığım ağaçların tepesinden yankılanarak dağları sallıyor. Korku ve adrenalin damarlarımdan hızla akarak beni ileriye doğru itiyor; Beckett'in omzunu tutup onu Jean-Louis'den çekiyorum ve yumruğumu yaşlı adamın yüzüne indiriyorum.

O, gülerek gömleğimi tutar, burnundan kan fışkırır. Başını geriye doğru eğilir, sanki düşüyormuş gibi.

Düşüyor.

Hayır, sadece o değil.

Dizlerim yerden ayrılır, dengemi kaybederim.

Düşüyoruz.

Beckett'in boğuk çığlığı, taş ocağının kenarından fırlayıp aşağıdaki derin, karanlık sulara dalarken duyduğum son şeydi.

Babama her şeyi anlatmayı bitirir bitirmez annem arar. Muhtemelen birçok detayı atlamışımdır — örneğin, dikkat çekmemeye söz verdikten sonra profesörümle yattığım gerçeği gibi — ama Los Angeles'la ilgili her şey, oyunculuk rollerim hakkındaki gerçekler ve öğrenci organizasyonlarının özeti, Sutton'ın istediği gibi açıkça ortaya dökülür.

Babamın aranmış olması beni çok sinirlendiriyor. Sanki kendi başımın çaresine bakamayan küçük bir kızmışım gibi.

Ki... her şeyi göz önünde bulundurursak, şu anda bunun *bir* haklılığı olabilir.

Babam ayağa kalkarken yüzüm kızarıyor, bakışlarım dizimin üzerinde duran buz torbasına düşüyor. Anladım.

Yine de, öfke ve sinirime odaklanıyorum çünkü bu, durumumun gerçekliğiyle başa çıkmaktan daha kolay.

Percy öldü. Sanırım artık resmi olarak Death's Teeth üyesiyim. Incarnate'e bağlı olan, bütün gece yanında uyuduğum adam.

Percy öldü. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, göğsümü hüznün dolduruyor.

Birini öldürdüm. Kendimi savunmak için, elbette, ama Sutton gittikten sonra ellerimi kaç kez ovuşturursam ovuşturayım, kan hala parmak izlerime işlemiş gibi görünüyordu — benim bir parçam, her zaman olması gerektiği gibi.

Babam iç geçirip antreye doğru yöneldi, sanki annemin video isteğine cevap verirken duygusal çöküşünün bir kısmını hafifletebilecekmiş gibi.

"Küçük kızım," selam yerine tek söylediği şey bu.

"Bana küçük deme," diye tükürür. Yemin ederim ki telefonunun sesini ayarlıyor, ama onu gayet net duyabiliyorum. "Birincisi, sen bile

Bana gideceğini söyle, ve bu sabah boş bir evde uyanayım..."

"Yataktan kalktığımda yatakta üç köpek vardı."

"Sonra Quincy'den Noelle'in bir tür belaya bulaştığına dair mesajlar aldım ve o da morlukların ve kanın fotoğraflarını gönderdi. Fury Hill'de ne haltlar dönüyor, Kallum?"

"Emin değilim," diye cevapladı, sesi onun dengesizliğine kıyasla çok sakindi. "Bunu öğrenmek için geldim."

"Bunun bir daha olmayacağını söylemiştin," diye sertçe fısıldadı. "Geçen dönemden sonra onları güvende tutacağını söylemiştin."

Cevap vermez.

Midem burkulur, suçluluk ve utanç duyguları birbirine karışarak küçük düğümler oluşturur.

"Eğer bir şey olursa, bu bizim suçumuz..." Derin bir nefes alarak sözünü keser. "O iyi, Elena." Onun ilk adını kullanması beni rahatsız eder;

bu çok nadir olur. "Kırık kemik veya iç kanama belirtisi yok. Hafif bir sarsıntı, cilt sıyrıkları... Dürüst olmak gerekirse, her şeyi göz önünde bulundurunca, çok daha kötüsünü bekliyordum."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Önce onu sorgulayayım, sonra seni geri ararız."

O burnunu çekerek, "Çocuğumuzdan cevap alamayacağımı mı düşünüyorsun?" dedi.

"Bence bir içkiye ihtiyacın var."

"Zaten içiyorum." Cora teyzenin sesi de tartışmaya katılır ve annemin omzuna dövmeli kolunu atıp kameraya yakınlaşmak için ona sarıldığını hayal edebiliyorum.

"Bunun için biraz erken değil mi?" diye mırıldanır annem.

"Ellerini kendine sakla, Astor," diye uyarır babam, Cora'ya kızlık soyadıyla hitap eder, oysa o ve kocası, sosyal çevrelerindeki tüm yetişkinler arasında en yakın olanlardır. Bana sorarsan, fazla yakınlar. Eşleri de öyle.

"Sen yokken hep öyle yaparım," diye cevaplar Cora, alaycı gülümsemesi duyulur. "Seyirci olmadığında hiç eğlenceli olmuyor."

O telefonu kapatıp kollarını yanlarına indirerek odaya geri dönerken yüzümde dehşet belirir.

Babam kanepenin koluna oturur ve okunması imkansız, neredeyse siyah gözleriyle bana bakar. Dışarıdan bakıldığında duygusuzdur, ama eminim o da annem kadar bana kırgındır. "Annen selamlarını gönderdi..."

"Duygusal dengesizliğini mi?"

Gözleri biraz kırıştı, göz kenarındaki kaz ayakları derinleşti. "Onun en sevdiğim özelliklerinden biri."

"Onun değişken olmasını mı seviyorsun?"

"Çok fazla. Çevresel ve psikolojik faktörler nedeniyle duygularımı göstermede zorlanıyordum. Annen de benzer bir şekilde yetiştirildi, ama o bu duyguyu reddetti ve yine de istediğini yaptı. Onun duygularını açıkça gösterme şeklini her zaman takdir etmişimdir."

Ellerime bakarak parmaklarımı birbirine geçirdim ve çektim, midemde bir rahatsızlık hissettim.

"Sen de tıpkı onun gibisin, biliyor musun?" Babam çenesini kaldırıp, perdeleri açtığı ön pencereden dışarı baktı. Muhtemelen Sutton'ın oturma odası, onun burada kaldığı süre boyunca ilk kez ışık gördü. "Küçüklüğünden beri, bir mil çapındaki herkes yüzünden ne düşündüğünü veya hissettiğini anlayabilirdi. Sahnedeysen veya bir rol için prova yaparken bile, o karakterin ifade etmesi gereken her şey, ifadende çok net bir şekilde ortaya çıkardı. Bu dürüstlük çok ferahlatıcıydı."

Bu da yalanları kabul etmeyi daha rahatsız edici hale getiriyor. Bunu söylemiyor, söylemesine gerek yok. Ama yine de söylenmemiş sözleri duyuyorum ve onlarla birlikte hayal kırıklığının da arttığını hissediyorum.

"Asher açık bir kitap değildi, ama sorarsak bize her şeyi anlatırdı. Kız kardeşinden bilgi almak hiç kolay bir iş değildi. Sanırım, hangi durumda olursan ol, dürüstlüğüünün değişmeyeceğini yanlış bir şekilde düşünmüştüm."

Dudaklarımı ısırıp, zorlukla yutkunuyorum.

"Peki, bu Jean-Louis Dupont nerede? Onunla en son ne zaman görüştün?"

Şaşkın bir şekilde onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Sana onun adını söylemedim."

Uzun, ağır bir sessizlik olur. Bana bakar. "Noelle. Yaralı çocuğumun yanına çağırıldıktan sonra

"

Alaycı bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.
"O zaman neden bana her şeyi anlatmamı istedin?"

"Eh, bir tür telafi olması gerekiyordu. Bence oldukça hafif bir ceza aldın, ama eve döndüğünde annenin ne yapacağını bilemem."

"Eve mi?" Kaşlarımı çatarak gözlerimi kırıştırdım.

"Eve gitmek istemiyorum." Yüz hatları gerildi. "Noelle, anlaşma şöyleydi..."

"Biliyorum, ama Avernia'da kendime bir hayat kurdum. Asher ve Lucy başları belaya girdiğinde onları eve göndermedin. Neden ben gitmek zorundayım?"

"Gitmek zorunda değilsin. Sen yirmi beş yaşında bir kadınsın. Bazen istesem de, seni hiçbir şeye zorlayamam... Ama kalmanın sonuçlarını düşünmeni istiyorum."

"Eğer gidersem, Sutton her şeyle tek başına başa çıkmak zorunda kalacak." "Sutton mu?"

Babamın gözleri kısıldı. "Profesör mü?"

"Evet, şu anda oturduğumuz dairenin sahibi olan."

Babam oturma odasına göz gezdirir, bakışları eski bir plak çaların üstünde duran Shakespeare trajedileri yığınınına takılır. "Onu sevmiyorum."

Ben burun kıvırırım. "Onu tanımıyorsun."

"Bir baba, bir adamın çocuğuna uygun olup olmadığını anlamak için onu tanımak zorunda değildir. Açıkça görülüyor ki, seni korumak için yeterli değil."

"Bu onun suçu değildi."

Kaşlarını kaldırır. "Annenize veya size olan her şey dolaylı olarak bana atfedilir. Aile kurduğunuzda bunu göze alırsınız."

"Tanrım," diyorum, çekinerek. "Kim bu adamla aile kurmaktan bahsetti ki? Onu seviyorum, hepsi bu."

"Sevmek mi?"

"Evet, birisi kalbini hızla attığında hissettiğin o duygu..."

"Hayır," diye cevaplar, homurdanarak. "Yani, hepsi bu mu?" "Neden olmasın ki?"

Omuzlarını silkiyor. "Her erkek, senin içinde olduğunu bildiği ve seni korumak istediği için silahın namlusuna bakıp hiçbir tepki vermez."

Göğüs kafesimin arkasında kalbim bir an durur, sonra hızla çarpmaya başlar. "Az önce beni koruyamayacağını söyledin."

"Yapabileceğinden emin olmadığımı söyledim, denemeyeceğinden değil." Nefes vererek telefonunun ekranına bakar, ben ise ellerime bakarım.

Sutton benim hakkımda ne hissediyor ve ben de aynı şeyi hissediyor muyum?

Dün gece, en kötü anımda, bana bakacağına güvendiğim tek bir kişi vardı. Beni kucaklayıp rahatlatacak tek kişi.

Enkarnasyonum.

Sanırım cevabı zaten biliyorum.

"Her halükarda," diye devam ediyor babam, "bu lanet okuldan ayrılmanı zorlayamam ama kalma kararını akıllıca vermeni tavsiye ederim. Profesörüne aşk dolu bakışlar atmak ya da birine inat etmek için kalma. Her iki neden de tehlikeli ve kendini tekrar tehlikeye atarsan müdahale edeceğim."

Başımı sallayarak parmaklarımı sıkıştırıyorum. "Sen ve annem beni buraya gelmeye zorladığınızı biliyorum, ama Quincy ve Asher'la tekrar birlikte olmayı dört gözle bekliyordum. Los Angeles iyiydi, ama derin bağlar kurmak zordu." Ona bakıyorum, alt dudağım titriyor. "Kimse kardeşlerin gibi seni anlayamaz."

Ağzının köşesi yukarı kalkar ve kız kardeşi Violet'i mi, yoksa yıllar içinde edindiği gerçek kardeşlerini mi düşündüğünü merak ederim. Her halükarda, elini boynumun arkasına dolayarak beni yanına çeker ve içten içe sonsuza kadar orada kalmak istediğim yere.

Bir süre sonra Sutton'dan ayrılıyoruz, ben lanet olası parke taşlı yollarda sürekli takılan koltuk değnekleriyle topallayarak yürüyorum. Babam, Dean Bauer ile okulunun durumu hakkında

Babam beni Asher'in bakımına bıraktığında sert çenesi, okulun tehlikede olduğunu gösteriyor.

Bir yanımda, babam Fury Hill'den ayrıldığında Dean Bauer'ın hala orada olup olmayacağını merak ediyor.

"Aslında, bizim birbirimize çok benzediğimizi hiç düşünmemiştim," diyor Asher, yoldaki bir taşı tekmeleyerek. "Ama sanırım benim özelliklerimi vurgulamak için tek ihtiyacın olan biraz morluktu - bu arada, en iyi özelliklerin."

Ona kötü bir bakış attım. "Keşke babam Q'dan beni izlemeye gelmesini isteseydi."

"İstedi. Ama o reddetti."

Ah. Yutkunup ayaklarıma bakıyorum. "Neden?"

"Muhtemelen onu aradığı için kendini kötü hissetmiştir. Kafasında neler döndüğünü kim bilir ki?"

Yürüyüşün ortasında durup, yere kaşlarımı çatarak, Sutton'ın daha önce söylediği sözleri kafamda tekrar tekrar oynatıyorum.

Kız kardeşini aradım.

Onun davranışları hakkında soruşturma devam ederken neden böyle bir şey yaptı? Neden başka bir öğretim üyesine söyleme riskini aldı?

Tabii kız kardeşi zaten haberdar değilse. "Hey, Ash?"

Önümde durup bana bakmak için dönüyor. "Evet?"

"Sen..." Sözümü yarım bırakıp, sorunun sonunu düşünürüm. Tam olarak ne demesini istiyorum? Quincy'nin dekanla ilişkimi ihbar eden kişi olduğunu mu, yoksa hayır, öyle olmadığını, yani başka birinin bildiğini ve bizim acı çekmemizi istediğini mi?

Kafamı sallayarak, Asher tekrar yürümeye başladığında ona yetişmek için topallayarak ilerledim. Kampüs neredeyse sessizdi, ki bunun Avernia'da oldukça normal olduğunu fark ettim, ama nedense her zamankinden daha ürkütücü geliyordu. İzlendiğimi hissetme duygusu artmıştı ve bunun dün gece olanlardan mı kaynaklandığını, yoksa heykel ve çitlerin arasında, binaların köşelerinde gizlenmiş, benim *göremediğim* gerçek gözler mi olduğunu merak ettim.

Obeliskos'un önündeki saat kulesi çan çalar ve öğlen olduğunu haber verir. Boş avluya bakarım, şüphe hala damarları tıkamaktadır.

"Avernia sana boş geliyor mu?" Asher, Lyceum'un dışındaki Artemis heykelinin önündeki bir bankta otururken sorar. "Mesela... Öğleden sonra. Öğrencilerin ders dışı etkinliklerini tanıtmak veya derslerine yetişmek için koşturdukları en yoğun saatler, ama ben dışarıda neredeyse kimseyi görmedim."

"Dün gece biri öldü, belki de..." "Ne?" Kahverengi gözleri hafifçe büyüdü. "Kim?"

"Sınıf arkadaşlarımdan biri... Duymadın mı?"

"Beni bu tür şeyleri ilk elden öğrenecek kadar önemli biri olarak görmek çok komik, ama hayır... Lucy de bu konuda hiçbir şey söylemedi. Birinin öldüğünden emin misin?"

Ona sertçe bakıyorum. "Onun defalarca bıçaklandığını gördüm."

Asher yüzünü buruşturur. "Tanrım, dün gece ne halt yedin sen?"

Kafamı sallayarak telefonumu çıkarır ve Sutton'a mesaj atarım. Neredesin?

Cevap vermez ve göğsüm sıkışır, midemde ağır bir korku hissi yükselirken başım döner. Birkaç öğrenci yanıımızdan geçip kıkırdayarak dururlar.

"Aman Tanrım..." Lexington'ın sesi avlunun her yerine yayılır. "Elle? Sana ne oldu böyle?"

O, Meg ve Sabrina — kafasında bandaj yok, elinde bir buket çiçek var — yaklaşırken başımı kaldırıyorum. Lexington'ın gömleğini tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Ellerini kaldırır, mavi gözleri büyür. "Hey, sakın ol. Meyveli atıştırmalıklarım yok. Ama Percy'yi ziyarete gideceğim, yol üzerinde alayım mı?"

"Percy mi?" diye tekrar ediyorum, gömleğini daha sıkı tutarak. "Onu ziyarete gideceksin de ne demek?"

Lexington homurdanarak beni kendinden uzaklaştırmaya çalışır. "Dün gece soyulmuş. O zamandan beri yoğun bakımda yatıyor."

"Sonunda onu odasına taşıyorlar," diye ekledi Sabrina, çiçekleri sallayarak. "O her zaman bizim için böyle şeyler yaptığı için onu ziyaret edelim dedik."

"Ama odaya aynı anda sadece bir kişi girebiliyor," diyor Meg, nefesim hızlanıp zihnim karışırken bana gözlerini kısarak. "Hey, sen de hastaneye yatırılman gerekmiş gibi görünüyorsun. İyi misin, Elle?"

Gözlerim doldu ve Lexington'ı bıraktım. "Yani o iyi mi?"

"İyi. Yaraları çoğu yüzeysel." Meg pazımı dırter. "Ama sen iyi değilsin. Neden bizimle gelip muayene olmuyorsun?"

Kafamı sallayıp tekrar telefonuma bakıyorum. *Hâlâ bir şey yok.* "Hayır, gerçekten, gerek yok. Hepinizin provada olması gerekmiyor mu? *Othello* çok yakında başlayacak. Yoksa Percy'nin hastane odasında prova mı yapacaksınız?"

Lexington bana yan gözle bakıyor. "Bu hafta provalar iptal edildi. Dün derslerden beri kimse Profesör Dupont'u görmedi ya da ondan haber almadı. Soruşturma nedeniyle ortalarda görünmediğini düşündük."

"Ne?" Asher mırıldanır.

"Bir şey mi oldu?" Sabrina alçak sesle sorar. "Sen ve Percy'nin ikinizin de hırpalanmış görünmesi tesadüf gibi gelmiyor."

"Bu sabah Obeliskos'ta Beckett Dupont'un taş ocağı hakkında konuştuğunu duydum," diye ekler Lexington. "Bugün orada bir işi olduğunu söyledi, ama ne olduğunu anlayamadım. Birine saldırıdan bahsetti, ama ben onun geçen dönem olan saldırıyı kastettiğini düşündüm."

Asher bana yaklaşır ve kaskatı kesilir.

Beckett.

Beni kaçıran Beckett'ti.

İçimden bir ses, bunu kimin için yaptığını da bildiğimi söylüyor.

"Neler oluyor?" diye sorar Meg, ben Primordial Ormanı'nın yönüne dönerken.

Eğer dışarıdaysa, bunun bir nedeni olduğuna eminim. Kampüsün geri kalanının duymasını istemediği şeyler.

Sutton'ın cevap vermemesi, onların birlikte olduklarını gösteriyor ve acaba o biliyor mu diye merak ediyorum.

Bunu öğrenmek için beklemeyeceğim.

"Dur," diyor Lexington, ben koltuk değneklerimi kardeşime verirken. "Ben de geliyorum."

"Bekle! Ben de geliyorum. Moral desteği için," diyor Sabrina, çiçekleri Meg'e verip bize doğru zıplayarak.

"Tamam," diye bağırır Meg. "Zaten Percy'nin en iyi arkadaşı olmak istiyordum." Arkama bakınca Asher'ın kaşlarını çatıldığını görürüm.

"Babam çok kızacak," diye bağırır. "O yüzden ispiyonlama!"

Hızımızı artırıyoruz, uzuvlarımız harekete karşı çıkarken tüm vücudum cehennem gibi yanıyor. Lyceum'un köşesini dönerken, çarpmanın etkisiyle gözlükleri yüzünden neredeyse düşecek olan kız kardeşime çarpıyorum.

Beni süzerken çenesi gergin. "Nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez." Onu iterek geçmeye çalışıyorum, hareket ederken omzuyla ona çarparak, ama o elimi tutuyor.

"Babam nerede? Asher? Bu kadar kötü durumdayken seni neden bırakıyorlar?"

Onu görmezden geliyorum.

"Hey," diyor, gözlüklerinin arkasından kaşlarını çatarak. "Kötü bir hasta olduğumu biliyorum, ama *dinlenmen* gerek."

Dokunuşu yakıcıdır. Dişlerimi sıkıp, onun elinden kurtulurum. "Dekan'a söyledin, değil mi?"

Gözlerini kırıştırır, gözleri büyür. "Ne?"

"Dekan'a Sutton'la aramızda bir şeyler olduğunu söyledin." Nefes alıyorum, o inkar etmediğinde ihanet hissi kaslarımı sarar.

Yanakları kızardı. Lexington ve Sabrina'ya baktı, onlar da bir adım geri çekilerek bize biraz yer açtılar. "Senin güvenliğini düşünüyordum, Noelle."

"Kimse senden bunu istemedi."

"İstemek mi? Tabii ki kimse istemedi. Sen doğduğundan beri bu benim lanet olası sorumluluğumdu, seni aptal." Burun delikleri genişledi. "İdealizm neredeyse senin ikinci adındı ve sen hiç umursamadan ona kapıldın. İnsanlar seni sevdiği ve dikkatlerini çektiğin sürece, bunun ruhuna ne yaptığı umurunda değildi, ama *benim* umurumdaydı. Senin istismar edilmeni izlemek zorunda kalan bendim.

defalarca, ve evet, belki sen buraya geldiğinde, ben sadece kenarda durup bunun olmasına izin vermekten bıktığımı karar verdim."

"Sutton benden yararlanmıyor," diyorum, boğazım yanıyor.

"İçindeyken bunu asla göremezsın," diye cevaplıyor.

Kafamı sallayarak ona uzun ve hüzünlü bir bakış attım. Gözlerinde yaşlar birikti, daha önce hiç görmediğim yaşlar. Hayatımda bir kez bile. Göz bebeklerinde bir şey hayalet gibi dolaşıyordu ve bir parçam bunu şimdiye kadar fark etmediğim için üzülüyordu.

Sanırım hepimizin bir maskesini vardır. Bazıları farklı görünür, bazıları ise, onunki ve Sutton'inki gibi, birbirine çok benzer.

"O beni seviyor," diyorum ona. "Ve sen kendi düşüncelerini yansıtıyorsun. Senin neyin var bilmiyorum ama... Dean Bauer'a söyledin ve Pythia öğrendi."

"Ne olmuş? Pythia her şeyi öğrenir zaten. Sizler... O gün Obeliskos'ta sizi gördüm. Bu sadece an meselesiydi."

"Pythia bunu öğrendi ve ben bu karışıklığı nasıl çözeceğimi düşünürken, sevdiğim adamın kız kardeşini öldürmekten sorumlu olduğumu öğrendim. O bunu sindirebilmek için beni uzaklaştırdı ve bu sırada ben kaçırıldım. Neredeyse ölümüne dövüldüm ve daha kötüsüyle tehdit edildim. O mağaradan sağ çıkmamın tek nedeni *oydu*."

Ağzını kapattı.

"Seni affedebileceğimi bilmiyorum," diyorum ona. "Ben sana asla böyle bir şey yapmazdım. Asla."

"Noelle, ben..."

Özür dileyecek gibi görünüyordu ama son anda vazgeçti. Bana sırtını dönüp, geldiği yöne doğru yürümeye başladığında kalbim parçalandı ve beni belirsizlik ve kederle baş başa bıraktı.

O bana hiç inanmadı.

BOĞULMAK, sandığınız kadar acısız ve huzurlu bir şey değilmiş.

Akciğerlerinin suyla dolmasını beklemek çok yalnızlık verici. Her tarafın suyla çevrili, buz gibi sıvının kucağında olmasına rağmen, her şeyin yavaş yavaş sona erdiğini bilmek, insanlıktan hiç olmadığı kadar uzaklaştığını hissettiriyor.

Ölürken harekete geçecek zaman yoktur. Çabalarınız tükendiğinde, korku ve kararlılık yerini kabullenmeye bırakır.

Karanlık denizde ölümüne doğru batarken, Bellamy'nin de böyle hissettiğini merak ediyorum. İkizimle aynı kaderi paylaşmam uygun görünüyor — doğa kendini dengeliyor.

Elbette, sonsuza kadar mutlu yaşamıyorum. Annemin yüzünü görme, kardeşimi kontrol etme ya da bu sabah dairemde bıraktığım kadına onun hakkında tam olarak ne hissettiğimi söyleme şansım yok.

Hazel gözleri ve uzun, koyu kahverengi saçları, ulaşamayacağım bir mesafede önümde beliriyor. Kurtulmanın mümkün olmadığını bilerek, ama ona son bir kez dokunmak için çaresizce kollarımı kaldırıyorum.

Parmaklarım saçlarına dokunduğu anda, deniz yosunu akıntıyla sürüklenir gibi, o da elimden kayıp gidiyor.

Son bir dokunuş güzel olurdu, ama sanırım bunu bile hak etmiyorum.

Ağlayacak mı acaba? Hayır, ağlayacağını biliyorum. Üzülecek ve belki biraz da kızacak. Kafası karışacak.

Yalnız.

Yine yalnız kalacak.

Ciğerlerime su giriyor mu, yoksa üzüntü ve suçluluk duygusu mu beni aşağı çekiyor, bilemiyorum. Sanırım fark etmez. Her iki durumda da etkisi aynı.

Aşağı, aşağı batıyorum.

Elimi yüzeye doğru uzatıyorum, orada küçük bir ışık parçası parlıyor.
O ışık bileğimi sarıyor, batışımı engelliyor.
Uygun bir metafor.

ORMAN KESİNLİKLE benim acı çekmemi izliyor.

Gökyüzü yağmur bulutlarıyla kararırken, ağaçlar sanki gülüyor gibi geliyor.

"Sutton!" Çığlığım yapraklar ve topraktan yankılanarak dağ havasında yayılıyor. Yine de sessizlikle karşılaşıyoruz, ormanın sessizliği beni dehşete düşürürken taş ocağına tırmanıyoruz.

Nerede bu adam?

Tepeye çıktıkça bu his daha da yoğunlaşıyor, ayaklarımızın altındaki yumuşak çimenler ve yosunlar yerini kayalara bırakıyor.

Taş ocağının kenarında yalnız bir gölge yatıyor, aşağıdaki Lerna Gölü'ne düşmek üzere, nefes almak bile onu devirebilir.

Birkaç metre uzaktan donup kalıyoruz. Midem kramp giriyor, tüm varlığımı inanamama duygusu kaplıyor.

Hayır.

Bu mümkün olamaz.

Bu gerçek olamaz, ama ne kadar uzun süre bakarsak bakalım, hiçbir şey yok olup gitmiyor. Percy'nin hayatta olduğu düşünülürse, bir parçam hala tereddüt ediyor, ama ne Lexington ne de Sabrina bu keşiften şok olmuş görünmüyor.

"Bu..."

Lexington'ın sorusunu bitirmesini beklemeden, kalbim çarparken, kusmuk boğazıma kadar gelmiş halde, topallayarak ona doğru ilerliyorum. Kafatasım patlayacakmış gibi hissediyorum ve ona yaklaştıkça kulaklarımın arasında çınlayan beyaz gürültü daha da yükseliyor.

"Sutton," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken kendimi adamın yanına atıyorum, dizlerimin üzerine çökmeden önce onun evden çıktığı zamanki kazak ve pantolonunu giymediğini zar zor fark ediyorum. Kan birikintisi

Yere yatan bedeninin etrafında, bu avantajlı konumdan siyah saçları görebiliyorum, ama bedenim henüz buna inanmıyor.

Titrek ellerimle kişinin omuzlarını tutup çekiyorum ve sırt üstü çeviriyorum.

Soğuk ve görmeyen mavi gözler gökyüzüne bakıyor.

Sutton'inkine benziyor, ama onun değil.

O değil.

Rahatlama hissi beni kaplıyor, ama hemen ardından bu kişinin kim olduğunu anlıyorum.

Beckett Dupont.

Gömleğinin ve altındaki derisinin parçalandığı birkaç deliğin olduğu karnına bakıyorum. Ellerimi geri çekip kucağıma koyuyorum, gözlerinden bakışlarımı ayıramıyorum.

Sabrina yaklaşırken boğuk bir ses çıkarır ve parmaklarıyla ağzını kapatır. Lexington çömelir ve Beckett'in boynunda nabzını kontrol eder.

İçini çekiyor. Sanki bir şüphe varmış gibi.

"Ne yapacağız?" diye boğuk bir sesle sorar Sabrina.

Ama dikkatim başka yöne kayıyor. Beckett'in cesedinin yanında bir silah yatıyor. Ancak Beckett vurulmamış.

Ocağın kenarına doğru eğiliyorum. Göl suyu hala aşağıda, sakın ve hareketsiz, ama her zamanki gibi karanlık ve opak.

Biri içine düşse, bunu asla bilemezsiniz. Lerna Gölü kurbanlarını yutar. Onları ortaya çıkarmaz ya da geri vermez.

Bir kez hariç.

Göğsümde panik dalgası yükselir ve üçünü terk ederek taş ocağının kenarından aşağı inmeye başlarım. Tek düşünebildiğim su ve onun içinde kaybolmuş olabilecek yeşil gözlerdir.

Yeleğimi ve taytımı çıkarırken, nefes nefese kalıyorum ve safra yemek borumu yakıyor. Lexington, tam göle girmek istediğim anda kollarıyla beni sarıyor ve nefes alamayacak kadar sıkı sarıyor.

"Bırak beni!" diye bağıriyorum, ona karşı direniyorum. "Orada olabilir!"

"Ne yapacaksın, Elle? Sen de yaralısın. Düzgün yüzemediğin halde onun peşinden dalmak, sadece senin de ölmeni sağlayacaktır

sen de öleceksin."

"Umurumda değil," diye hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım yüzümü ıslatıyor. Öfkemi kontrol edemiyorum, gözüm kararmış, göğsüne yumruk atıyorum. "Olmaz

—işler böyle bitemez. Ona onu sevdiğimi bile söyleyemedim, gerçek bir ilişkimiz bile olmadı, bu... bu adil değil! Onu kurtardığımı sanıyor, ama bu *doğru* değil. O beni kurtardı ve bunu ona söylemeliyim. Ben... ben..."

Lexington, ben yere yığılırken benimle birlikte yere düşer, korku ve öfkemin ağırlığı beni yere yapıştırır. Gömleğine tutunurum, çığlıklarım boğazımı yakar, astarı yırtar, ormandaki diğer tüm sesleri bastırır.

Hepsi benim hatam.

Her şey. Sekiz yıl öncesinden bugüne kadar.

Gerçekten sorun benim. Ortak payda. Berbat eden.

Belki de Quincy haklıydı, dokunduğum her şeyi mahvettiğim için bana güvenmemekte.

"Polisi arayalım," diyor Lexington yumuşak bir sesle. "Arama ve kurtarma ekibini getirebilirler ve..."

"O suda değil."

İkimiz de o sesin duyulmasıyla donakalırız.

Acı verici derecede tanıdık bir ses — tüm dönem boyunca haftada en az üç kez dinlediğimiz bir ses.

Kalbim bir an durur. Gözlerimi açar, Lexington'ın omzunun üzerinden Sutton'ın sendeleyerek ilerlemesini izlerim. Baştan aşağı sıırıksıklamdır ama gölden yeni çıkmış gibi değildir. Daha çok dışarıda olmuş gibidir, ama nerede olduğunu sadece Tanrı bilir.

Koyu yeşil, canlı ama uzak bakışları Lexington'ın sırtına düşer. Arkadaşımı itip ayağa kalkarım ve omurgamdan yukarı doğru yayılan şiddetli acıyı görmezden gelerek ona doğru koşarım.

O kollarını açmıyor ama ben yine de ona sarılıyorum. Sert, katı duruşu ve ıslak giysileri kalbimde bir tedirginlik uyandırıyor ama başımı göğsüne yaslayıp farkında değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Nabızı atıyor ve önemli olan tek şey bu.

"Beckett öldü," diyor monoton bir sesle. Geri çekilip ona bakıyorum. "Biliyorum. Üzgünüm."

Kafasını sallar. "Senin suçun değil... Hiçbiri senin suçun değildi. Onu kurtarmak istedim, ama ben bunu yapamadan düştük. Düşüş beni kısa bir süre bayılttı. Aslında kıyıya nasıl çıktığımı bilmiyorum."

Gözlerim yine yaşlarla doldu ve yüzümü ona gömdüm. Kırmızı lekeler süveterinin yakasını boyadı, kumaşın altında kayboldu. Geri çekildim, midem bulanıyordu.

"Kanaman var," diyorum ve ellerimi yukarı kaldırarak yarayı inceliyorum.

Yavaşça bileklerimi tutarak beni uzaklaştırır. Gözlerimin içine bakar, zorlukla yutar ve tekrar başını sallar. "O benim değil."

"Sutton? *Biz* dedin. Burada başka kim vardı?"

"Jean-Louis."

Korku kalbimi kaplar. "Nereye gitti?"

Göz teması kurarak, parmak eklemlerimi dudaklarına götürür. Ellerinin dokunuşu her zamanki gibi soğuktur, ağzının sıcaklığı da öyle. Beni orada öperken, bakışlarını başımın üstünden göle doğru kaydırır.

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi."

Ölmüş kardeşimi İlkel Orman'dan taşımak, bir şekilde tam bir döngü gibi geliyor.

Ancak Bellamy için bunu yapamadım, bu yüzden onu almadan önce Elle'in arkadaşlarının kampüs polisini aramadıklarından emin oluyorum.

Belki de içimde bir yerlerde, onun sihirli bir şekilde uyanacağı umudu hala var. Ya da onu yeterince hızlı hastaneye götürürsek doktorların bir şeyler yapabileceği umudu.

Her ne olursa olsun, bedenimi saran uyuşukluğa rağmen, küçük kardeşimi son bir kez kucaklamak istiyorum. Onun bedeni başında huzur içinde ağlamak istiyorum.

Babamın komada yattığı yoğun bakım ünitesinin hemen yanındaki koridorda onun öldüğünü ilan ettiklerinde gözyaşları yüzümü ıslatıyor.

Jean-Louis'nin buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Göle düştükten sonraki her şey, ilk düştüğümde olduğu gibi bulanık. Nasıl çıktığımı veya Elle'in beni bulana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Tek bildiğim, setin üzerinde uyandığımda bir kardeşim eksik ve Jean-Louis yoktu. Bunun yerine, hastaneye vardığımızda anneme rastladım ve bana onu kampüsün bir yerinde baygın halde bulduklarını ve şu anda tıbbi komada olduğunu söyledi.

Ben odaya girerken Elle kapının dışında beni bekliyor. Annem Jean-Louis'nin yatağının yanında oturmuş, Beckett'i otopsiye götürmeden önce kesip çıkardıkları gömleği elinde tutuyor.

Ağlamıyor. Odada olduğumu fark ettiğinde neredeyse hiç tepki vermiyor. Sanki kayıp oğlunu geri getirebilecekmiş gibi giysiye bakmaya devam ediyor.

Oda ürkütücü bir sessizlik içinde. Etrafa bakıyorum ve Jean-Louis'nin hiçbir monitöre bağlı olmadığını fark ediyorum. Damar yolundan serum çıkarılmış.

Oksijen makinesi kapatılmış.

Ona tekrar bakıyorum, bir şey hissetmeye çalışıyorum, herhangi bir şey, o da küçük, şeffaf bir şişeyi kaldırıyor.

"Küçük bir kızken," diye başlıyor, sesi kısık, "sevmemem gereken bir adamı sevmiştim. Kurucu aile üyeleri birbirleriyle romantik bir ilişki kurmamalıydılar, ama o zamanlar hepimiz o kadar yakındık ki, bazı çakışmaların olmaması neredeyse imkansız görünüyordu. En azından benim için. Babamın başka planları vardı, ailemizi kurucu olmayan Jean-Louis'nin ailesiyle birleştirmek istiyordu. Benim tek istediğim kalbimin sesine uymaktı."

Ben tek kelime etmiyorum.

"Dikkatli olmazsan, fazla dürüst olmanın da sakıncaları olabilirmiş. Sonunda ikizlere hamile kaldım, sen ve Bellamy. Dikkatsizliğimin iki kat cezası. Bu, lanetli olanların Andersonlar değil, biz olduğumuzun ilk ipucuydu."

O iç çekerek şişeyi Beckett'in gömleğinin altına soktu.

Sessizce, onun arkasındaki çekyatın üzerine oturuyorum.

"Jean-Louis'in kanını taşımadığın, önemseyen herkes için açıktı. O gizlice komplo kurmaya başlayana kadar bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdüm. Sanırım, onun hiç kanı yokken senin kurucu ailenin kanını iki kat taşıyor olman onu tehdit ediyordu. Fury Hill'deki konumunun sorgulanmasını istemiyordu, çünkü o sadece evlenip benim soyadımı aldığı için ailemizin reisi olmuştu. O zamanlar, belediye meclisi beni aile reisi olarak hiç dikkate almıyordu. Bu yüzden Jean-Louis, Death's Teeth ile işbirliği yaparak Bellamy'nin hayatını ve senin hayatını almaya çalıştı. *Engelleri* ortadan kaldırmak için."

Ellerimi kucağımda sıkıca birleştiriyorum.

"Uzun süre emin olamadım, ama Bellamy'nin cesedini almayı reddetmesi hiç içime sinmedi. Sonunda ona benzer bir kader yaşatmaya karar verdim."

Şişe. Onun gizemli hastalığı. "Onu zehirliyordun."

"Etkilerinin ona çok daha çabuk yansıyacağını ummuştum. Özellikle Beckett üzerinde sahip olduğu etkiyi gördükten sonra..." Sesi çatlar ve onun gömleğini kaldırıp kokusunu içine çeker. "Jean-Louis'in onun için kazdığı çukurdan onu çıkarmaya çalıştım, ama öğrendiği tüm yeni

öğrendiği bilgiler onu daha da çökertmiş gibi görünüyordu. Yine de, belki sen ona ulaşabilirsin diye düşündüm. Sanırım bu benim adil bir davranış değildi."

Göğsüm yanıyor. "Hiçbiri önemli olmazdı. O çoktan gitmişti."

"Onlar, senin hem Blackwater hem de Dupont olmanın, onu kenara itmeye çalışacağın anlamına geldiğine onu ikna ettiler. Ne saçmalıklar söylediklerini bilmiyorum... Onu Gigi ile birlikte yurtdışına göndermeliydim." İç çekerek gömleği indirdi. "Tanrım. Bunu kız kardeşine anlatmam gerekecek."

"Kalmamı ister misin?"

Yutkundu ve bir kez başını salladı. "Biri buraya gelip seni, Jean-Louis'yi kontrol etmek için ne kadar süre geçeceğini bilmiyorum. Bir mazeretimin olması iyi olur."

Soyadımız zaten tüm soruları kapatacağı için benim sözümün pek bir önemi olacağını sanmıyorum, ama bunu söylemiyorum. Ben de kendi yarattığım mezarda yalnız kalmak istemezdim.

Ayağa kalkıyorum, onun ona tam olarak anlayamadığım bir kararlılıkla baktığını izliyorum. Çok özel durumlarda yaşadığım ve hiç dikkat etmediğim bir soğukluk.

Dün gece onu tanımadın mı?

Eğilerek, sanki sarılmak istermişçesine kollarımı uzatıyorum. Annem gözlerime bakıyor ve tereddütle karşılık vermek için başını kaldırıyor; o eğilirken, elimi indirip karnına bastırıyorum.

O, inleyerek yüzünü buruşturur ve geri çekilir, ama ben onun gömleğinin altında saklı kalın gazlı bezi hissetmeden önce.

Tam da müdürü bıçakladığım yerde.

Bir parçam üzüntü ya da hayal kırıklığı bekliyor, ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"Düşündüğün gibi değil, Sutton."

Ellerimi uyluklarımın üzerinde silkeliyorum. "Asla öyle olmaz."

Koridora geri döndüğümde, Elle plastik bekleme odası sandalyesinden fırlayarak beni karşılıyor. Sabrina çapraz bacaklı oturmuş izliyor, ama ona ikinci bir bakış bile atmıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Elle, hala topallayarak yavaşça yaklaşıyor. Hala morluklar içinde, kir ve terle kaplı. Yüzü kızarıyor, yanakları

"Şey, *iyi kelimesi* muhtemelen doğru kelime değil, ama..."

"Yurduna dönmelisin," diye sözünü kesiyorum. "Biraz dinlen."

Kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırıyor. Tanrım, bu hareket göğsümde bir ağrı uyandırıyor, ama bunu kabul edecek kadar yorgunum, lanet olasıca hissizim. "Oh, sorun değil," diyor, kıpır kıpır. "Sadece seni bekleyeyim dedim"

seni bekleyeyim dedim..."

"Ne zaman çıkacağım belli değil, beklemene gerek yok."

"Ah." Yüzü birden düşer ve biraz geri çekilir, boğazı yutkunarak titrer.

"Anlıyorum. Peki o zaman, ben kampüse geri döneyim."

Ağrı kafamı ikiye bölüyor, kalbime doğru iniyor. Elim seğiriyor, ona uzanmak için can atıyor.

Bunun yerine, odaya doğru dönerim ve yenilginin omuzlarıma ağır bir yük olarak çökmesine izin veririm. Tanrım, her şey ne kadar berbat bir felakete dönüştü...

Koluma konan bir el beni ters yönde geri çeker ve gözümü bile kırpmadan, Elle parmak uçlarına yükselir ve ağzıma sert bir öpücük kondurur.

Elimi kaldırıp başının arkasını okşuyorum, ama o bana hiçbir şeye kapılmam için zaman tanımadan geri çekiliyor, yüzünde umutsuzluk dolu bir ifadeyle bana küçük bir gülümseme atıyor.

"Seni seviyorum," diyor. "İstedğin kadar zaman al. Ben buralarda olacağım."

O uzaklaşıp Sabrina ile buluşup koridora doğru yürürken, köşeyi dönüp arkasına bakmadan kaybolana kadar onu izliyorum. O gittikten sonra içeri girip, annemin yanına otururken parmak uçlarımı dudaklarıma dokunduruyorum ve onun başını omzuma yaslamasına izin veriyorum.

Zaten bu, birlikte aynı odada bulunduğumuz son kez olacak.

Ve Jean-Louis son nefesini verdiğinde, belki de her şey o kadar da kötü değildi diye düşünüyorum.

EPILOG

ELLE

Othello'nun prömiyeri, kaybedilen prova süresi, yaralanmalar ve yönetmenimizin gelmemesi rağmen bir şekilde sorunsuz geçiyor.

Beklemeyi düşündük, ancak kampüsün uzak köşesindeki amfiteatro bilet alan insanlarla dolmaya başladığında, gecikmenin sadece bizi kötü göstereceği anlaşıldı. Visio Aternae öğrencileri devreye girerek, sahne ve kostüm değişikliklerinde herkese rehberlik etti, gerektiğinde replikleri attı ve prodüksiyonun büyük bir başarıya ulaşması için koşturdu.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, oyun büyük bir başarıya ulaşır. Yine de, son perdeden sonra perde indiğinde, Sutton'ın sahnede oyuncuların arasına katılmaması biraz hayal kırıklığı yaratır.

Kardeşinin ve ilginç bir şekilde babasının ölümünden bu yana geçen bir buçuk hafta boyunca onu neredeyse hiç görmedim. Hastanede bekleyeceğimi söylemiştim, ama o zaman bunun benden tamamen uzaklaşacağı anlamına geldiğini bilmiyordum.

Anlıyorum. Ama bu, durumun tamamen berbat olmadığı anlamına gelmez.

Ailem gösteri için beni tebrik etmeye geldiğinde somurtuyorum. Annemin uzun, koyu kahverengi saçları, babamın iri cüssesine yapışık olsa da omuzlarından zarifçe dökülüyor. Arkalarında teyzem Violet ve amcam Grayson var, amcamın eli her zaman teyzemin belinde, Foxe ise elleri cebinde ikilinin arkasında yürüyor.

"Her zamanki gibi muhteşemdin," diyor annem, kollarıyla beni sarıyor. Neyse ki, Tartarus'ta geçirdiğim geceden sonra neredeyse tamamen iyileşmişim, bu yüzden onun aşırı ilgisi artık canımı yakmıyor.

"Nasıl oldu da bu kadar yetenekli çocuklara sahip olduk, Kallum?"

Babam ona yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Hepsi senin sayende, benim küçük Persephone'im."

Annem kızarır ve kalbim biraz sızlar.

"Aslında," diyor Grayson, onları kenara iterek, "bence hepsi benim sayemde. Performans genlerinin nereden geldiğini biliyoruz."

"Sen kan bağı bile yok," diye cevaplar babam.

"James'in genleri o kadar güçlüdür," der Grayson, babama kaşlarını oynatarak.

Violet inler, siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır ve beni kucaklamak için kendine çeker. "Kendini kurtar ve bir bahane uydur, yoksa akşam yemeğine katılırsan bütün gece bunu dinlemek zorunda kalırsın."

Gülüyorum. "Uyarı için teşekkürler."

Gülümser ve parmaklarını yanağımda gezdirir. "İyi görünüyorsun, biliyor musun? Geçen yaz eve geldiğinde bir şeyler ters gibiydi, ama şimdi..."

Babası gözlerini devirerek, onu ve kocasını kenara itti. "Tamam, yeterince çocuğumu meşgul ettiniz. Neden gidip diğerlerini bulmuyorsunuz? Kieran ve Juliet'in buralarda bir yerde olduklarını biliyorum."

"Neden misafirlerini biz bulmak zorundayız?" diye Grayson tersler, ama yine de Violet'i sürükleyerek onu bulmaya gider.

"O adamı hiç sevmiyorum," diye homurdanır babam.

Foxe öne çıkar ve burnunu çeker. "Onu seviyorsun ve bunu biliyorsun."

"Tartışmalı." Babam elini Foxe'un kafasına koyar ve hafifçe sallar. "Ama sen iyisin."

"Vay canına, teşekkürler."

Annem babamı diğer aktörlerle konuşmak için uzaklaştırır ve Foxe topukları üzerinde geriye doğru sallanarak beni baştan aşağı süzer. "Eh," der, başını sallayarak, "annem haklıymış. Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun."

"Sen de," diyorum, çenemi onun koluna doğru uzatarak. "Artık alçı yok."

"Ah, hayır. Bir süredir yok." Bir eliyle ensesini ovuşturarak iç geçirir ve etrafına bakar. "Bugün Aurora'yı gördün mü?"

"O benim oda arkadaşım," diyorum. "Ama bu sabahtan beri yok."

"Evet, tahmin etmiştim. Eminim hala benden saklanıyordur." Bir süre sonra omuzlarını silkiyor ve kolunu indiriyor. "Ama bu kadar yeter. Bayan Noelle Anderson'ın gündeminde sırada ne var?"

Kafamı sallayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sanırım sadece yazın gelmesini bekliyorum. Bu dönem çok

delice geçti ve aşk hayatımda pek şanslı olduğumu sanmıyorum, o yüzden belki de biraz sakın olmak..."

"Değil mi?"

Ani müdahaleyle sırtım kaskatı kesildi, tüylerim diken diken oldu. Hemen döndüm ve yosun yeşili gözlerle karşılaştım.

Göğsümün arkasında kalbim güm güm atıyor.

Sutton nefesini verip alınıdaki kahverengi saçları geriye itti ve elini arkasından çekip bana parlak kırmızı güllerden oluşan bir buket uzattı. Buketi uzattı ama sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü ve buketi burnuna götürüp kokladı.

"Bak, bunları kız arkadaşım için aldım," diyor iç çekerek. "Ama sonra onun daha önce hiç tanışmadığım bir adama aşkta pek şanslı olmadığını söylediğini duydum ve şimdi hediyeıi yeniden düşünüyorum. Belki de dostluk için sarı rengi seçmeliydim?"

"Bilgin olsun, ben kuzeniyim." Foxe ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterir.

Yutkunarak gülümserim. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

Sutton kaşlarını çatıyor ve yaklaşarak çiçekleri kollarıma sıkıştırıyor. "Açılış gecesindeki performansını kaçırmak mı? Bunu yapmak için ne kadar kötü bir yönetmen olmam gerekir?"

Titrek parmaklarım buketi kavrar. "Ama sadece hastanede, sanki gelmeyecekmişsin gibi davrandın..."

Çenemi kavrayan Sutton, birdenbire yaklaşıp dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırır, ağızımdan çıkan sözleri ve ciğerlerimdeki havayı çalar. Şaşkınlıkla homurdanırım, çiçeklerin dikenleri aramızda keskin bir acı yaratır, ama yine de ona doğru eğilirim.

"Sana benimle kalmak zorunda olduğunu söylemedim mi, *Maiden*?" diye sorar uzaklaşırken.

Evet, öyle. O organizasyonun ve rollerimizin şimdi ne olacağını bilmiyorum, ama içimden bir ses bunun bitmediğini söylüyor.

Beni bırakıp sahneye doğru yürürken, ben tüm düşüncelerim silinmiş gibi orada duruyorum.

Foxe burun kıvrır. "Yüzünün bu kadar kızardığını hiç görmemiştim."

Yukarıda bir hoparlör cızırdamaya başlar ve aniden Sutton sahnenin ortasında, elinde mikrofonla durmaktadır.

"Bahar dönemi son prodüksiyonumuzun oyuncularını alkışlayalım mı?"

Kalabalık itaat eder, alkışlar ve ısıklar patlar.

Sutton gururla gülümser, bunu daha önce hiç görmediğimi fark ederim. En azından bu kadarını görmemiştim ve kesinlikle taş ocağından beri görmemiştim.

"Bu grupta çok gergindim, itiraf etmeliyim, ama çok çalıştılar ve herkesi hayran bıraktılar. Onların öğrenmelerini, büyümelerini ve bu oyunu olabildiğince iyi hale getirmek için birlikte çalışmalarını izlemek gerçekten bir ayrıcalıktı."

Kalabalık tekrar alkış tuttu, odada onaylayan mırıldanmalar duyuldu.

"Bu yüzden, Avernia'daki son prodüksiyonum olacağını söylemekten üzüntü duyuyorum."

Sessizlik çöktü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Sabrina ile diğerlerinin salonda sohbet ettikleri yere baktım. Sabrina omuz silkti, Percy'ye yaslandı, Percy de kolunu Sabrina'nın omzuna attı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Tamamen iyileşmiş olmasa da, en son gördüğümünden çok daha iyi görünüyor. Ve sonunda birbirlerine teslim olduklarını görmekten memnunum.

Kalabalığın içinde Lexington'ı bulmak için ayrıldıklarında, sanki dünyada sadece üç kişi varmış gibi bir araya toplanıyorlar. Ben de içimden gülümsemeyi saklıyorum, hepsi için her şeyin yolunda gitmesine inanılmaz derecede mutluyum.

"Bakın, bu dönem birçok açıdan şanslıydım. Öğretmenlik yıllardır benim büyük tutkum ve tiyatroya olan sevgimi başkalarıyla paylaşmaktan her zaman keyif aldım." Sutton'ın gözleri benimkilere takılır ve sanırım kalbim durur. "Ama tiyatrodan biraz daha fazla sevdiğim bir şey var ve onun adı Elle Anderson. Bu yüzden... Bu benim resmi istifam. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Foxe sahneden inerken birbirimize bakışıyoruz. "O az önce..."

Sutton bize yeniden katılırken, konuşmadan başımı salladım.

"Ee?" diye sorar, gülümseyerek ellerimden çiçekleri alır, Foxe'un kollarına tutuşturur ve parmaklarımızı birbirine geçirir. "Halka açık olmasını istemiştin. Bundan daha halka açık ne olabilir ki?"

İnanamıyorum. "*İstifa* etmene gerek yoktu."

"Zaten beni kovacaklardı. Ya da burada hayatımı cehenneme çevireceklerdi. Dekan Bauer görevden ayrılana kadar burası benim için güvenli bir yer değil, o yüzden... sorun yok." Çenemi tutup yüzümü yukarı doğru çevirir. "Umarım öğrenci-öğretmen ilişkimiz bittiğinde de bana hala ilgi duyuyorsundur."

Burun kıvrarak kollarımı boynuna doladım ve burnumu onun burnuna sürttüm. "Rol yapmanın amacı da bu, değil mi? Ayrıca, beni sonsuza kadar yanında tutmak istediğini söyleyen sendin. Geri dönüş yok. İade yok."

Kafasını salladı ve beni tekrar öptü. Ve tekrar. Ve tekrar, Foxe rahatsız olup kardeşimi aramaya gidene kadar.

"Tanrım, seni seviyorum." Sutton alnını alnıma dayadı. "Bunu duymak için seni bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim."

"Senin için sonsuza kadar beklerdim," diyorum, parmaklarımı saçlarına dolayarak.

Çünkü kader, kaotik ve acımasız olsa da, son kullanma tarihi yoktur.

Quincy'nin ofisinin kapısını çalarken boğazım düğümleniyor. Sanırım dönem başından beri ofisindeki bitki sayısı iki katına çıktı.

İçeri girdiğimde klasik heykel üzerine bir kitaba bakıyor, yerini fosforlu kalemle işaretliyor.

"Otur," diyor, karşısındaki süet koltuğu işaret ederek.

Bu, yapmak istediğim en son şey olmasına rağmen, onun sözünü dinledim. Yine de, ailelerimiz sorunlarımızı çözmemiz için ısrar etti, bu yüzden buradayım.

Uzun ve derin bir nefes alır. Gözlüklerini düzeltir. İnce parmaklarını süsleyen altın yüzüklerle oynar.

Ayağımı yere vurarak beklerim. "Ee? Beni buraya çağırdın. Konuş."

"Evet, çağırdım." Büyük deri koltuğuna yaslanır. "Biliyorsun, özür dilemek benim için kolay değildir."

"Pekala, başlangıç pek iyi olmadı."

Burnunu kırıştırır. "Özür dilerim. Karıştığım için, sana güvenmediğim için, yeteneksiz olduğumu söylediğim için. Her şey için özür dilerim. Haklıydın. Kendi duygularımı ve sorunlarımı yansıtıyordum ve olmaması gereken bir anda kendi duygularımın ve sorunlarımın araya girmesine izin verdim. Sen bir yetişkinsin. Kendi kararlarını verebilmeli ve kendi hayatını yaşayabilmelisin."

Bir süre durakladım, devam edecek mi diye bekledim. Devam etmediğinde başımı salladım ve ayağa kalktım. "Tamam o zaman. Teşekkürler."

"Ama anlaman gereken bir şey var," diye ekliyor hızla, masasının üzerinden uzanarak elimi tutuyor. "Benim için sen her zaman anne ve babanın hastaneden eve getirdiği minik, çaresiz bebek olacaksın. Acı çektiğinde, bir şeyleri sakladığında ya da hata yaptığında seni öyle hayal etmekten kendimi alamıyorum ve tek istediğim senin iyi olman. Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum, ama bunu bir anda değiştiremem. İnan bana, yapabilseydim harika olurdu."

"Ama ben çaresiz değilim," diye belirtiyorum. "Aslında, birçok saçmalığı atlatmakta oldukça başarılı oldum, o yüzden belki... biraz geri çekilebilir misin? Beni kollamanı takdir ediyorum, ama Sutton'a yaptıkların için hala üzgünüm."

"Evet." Başını sallayarak onaylar. "Haklısın. Zaten ispiyonlamak her zaman senin ve Foxe'un işi olmuştur."

Sırıyorum. "Aynen öyle. Ama ablamı geri istiyorum."

Tamamlanmış değil, ama bir başlangıç.

Sonuçta bu, hikayemizin sadece başlangıcı.

Gülümsüyor, parmaklarımı bir kez sıkıp bırakıyor. Kapıya doğru yöneliyorum, durup kitap koleksiyonuna hayranlıkla bakıyorum — yıllar önce ona hediye ettiğim kitaplar, herkesin görebileceği bir yerde sergileniyor.

Herkesin sevgisini ifade etme şekli farklıdır. Bu konuda onu suçlayamam.

Elimi kapı koluna koyup çevirirken, kapıyı açarken parlak bir şey gözüme çarptı. Kalbim durdu, endişe kalbimi kapladı.

Kitapların arasına sıkıştırılmış bir kartpostal, daha önce gördüğüm düzgün bir el yazısı. Hem de herkesin sırlarının yazıldığı özel bir günlüğün içinde.

Kartpostalı alıp Quincy'ye bakıyorum. "Bunu nereden buldun?"

Kartpostala zar zor bakıyor, gözlerini devirip dilini şaklatıyor. "Sanırım bir öğrenci vermişti?"

O okumaya devam ederken, ben birkaç saniye ona bakakaldım ve neden yalan söylediğini merak ettim. Çünkü onu elime aldığım anda, nereden geldiğini tam olarak anlamıştım.

Ya da daha doğrusu... kimden geldiğini.

Quincy'nin çocukluk arkadaşı Eden Ivers, on yıl önce Avernia'ya birlikte kaydolduğumuzdan beri görmediğim kişi.

Görünüşe göre *sırları* olan tek kişi ben değilim.

SAV R. MILLER'IN DİĞER ESERLERİ

İçimizdeki

Canavarlar

Sonsuz Öfke

Kıskançlık Öfkesi

Canavarlar ve İlham Perileri

Serisi Tatlı Günah

Sözler ve Narlar Engerekler

ve Virtuozyar Yeminler ve

İhmal Edilenler Oklar ve

Özürler

Ruhlar ve Kederler

Yalancılar ve İlişkiler

Kralın İzleri Anti Kahramanlar

Serisi Tatlı Teslimiyet

Tatlı Yalnızlık

Tatlı Fedakarlık

Tek Başına

Kalbim Sessiz Ol

Çalınan Yeminler

TEŞEKKÜRLER

Bir serinin ikinci kitabının neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum, ama *Jealous Rage'i* yazarken de zorluklar devam etti. Kitabı editörüme kaç ay gecikmeli teslim ettiğimi ya da bilgisayarımın mezarlık gibi hard diskinde kaç tane taslak olduğunu konuşmamıza gerek yok. (En az on beş tane olduğunu ve bunun iki büyük yeniden yazımdan önce olduğunu bilin yeter.)

Büyüme sancıları. Sorunlu kitaplara böyle diyorum. Elle ve Sutton, yazdığım en zor çift oldu *çünkü* yazma becerim geliyordu ve kendimi sürekli onlara meydan okuyarak zorluyordum. İkisi de dışa dönük kişilikler ve hobilerinin ve maskelerinin arkasına sakladıkları çok fazla duygusal yükleri var. Onları bana bile açılmalarını sağlamak zordu.

Ancak, sonuçta bunun karşılığını aldığımı düşünmek istiyorum, çünkü şimdiye kadar yazdığım tüm kitaplar arasında en *sevdiğim* anlar bu kitapta yer alıyor. Bu kitabı ve içindeki tuhaf kült unsurları gerçekten çok sevdim, umarım siz de sevmişsinizdir.

Ayrıca, eski bir tiyatrocü olarak, tiyatronun teknik ve akademik yönlerine dalmak beni çok mutlu etti.

Ancak, kendi yardımcı karakterlerim olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olamazdı.

Her zamanki gibi, okuyucularıma: Sizler olmasaydınız kariyerim olmazdı ve hayali arkadaşlarımı paylaşacak kimse olmazdı. Bu yüzden burada olduğunuz için teşekkür ederim.

En iyi arkadaşım Emily McIntire'a: Sutton'ın senin için Kieran'ı tahttan indireceğini umuyordum ve buna yaklaştığıma sevindim. Milyonlarca kez ruh ikizim olduğun için teşekkür ederim.

Asistanlarım Jackie ve Debra'ya: Yazma/düzenleme işlerime daldığımda hayatımı ayakta tuttuğunuz ve mesajlarınızı görmezden geldiğimde asla gerçekten gücenmediğiniz için teşekkür ederim. Sizler olmadan işlerimi yapamazdım.

Menajerim Savannah'ya: Beni msterin olarak desteklediğin ve bana her zaman verdiğin tavsiye ve destek için teşekkür ederim.

Mary, Brittany ve Sourcebooks Casablanca ekibinin diğer yelerine: *Her Şey için teşekkür ederim. Cidden. Hayallerimi gerekletirdiniz.*

Becca'ya: Kaliforniya'ya utuğumda beni arabayla gtrdğn, erken ayrıldığımda beni yargılamadığın ve her zaman dinlemeye hazır olduğun için teşekkür ederim. Bu diziyle beni birçok (mecazi) uçurumun kenarından döndürdün ve sana sonsuza kadar minnettarım.

Therapistime: Beni akıl sağlığımı korumaya alıtığın ve dedikodu doktorum olduğun için teşekkür ederim. Ama bu kitapları okumayın, çünkü o zaman size sırlarını daha fazla anlatamayacağım.

Son olarak, Lord Byron, Poe ve Arrow'a: Bu kitapları, siz ne en iyi veteriner bakımını sağlayabilmek için yazıyorum. Umarım çabalarımı takdir eder ve beni uzun ve sağlıklı bir yaşamla dllendirirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Sav R. Miller, *USA Today* ve *Publisher's Weekly'nin* en çok satan, farklı düzeylerde karanlık ve ateşli yetişkin romantizm kitaplarının yazarıdır.

2018 yılında Sav, hayat boyu süren okuma ve yazma sevgisini hayata geçirdi ve yaratıcı yazarlık alanında lisans derecesi ve kültürel antropoloji alanında yan dal derecesi ile mezun oldu. Günümüzde, ahlaki açıdan gri karakterlere mutlu sonlar yazmakla vakit geçiriyor.

Sav şu anda Kentucky'de köpekleri Lord Byron, Poe ve Arrow ile birlikte yaşıyor. Sitcomları, sessizliği ve alaycı mizahı seviyor.

Sav ile ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak için [buradan](#) [haber](#) bültenine abone olun! Sav ile ilgili her şeyi konuşmak ister [misiniz?](#)
[Buradan](#) Facebook okur gruplarına katılın!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM